

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

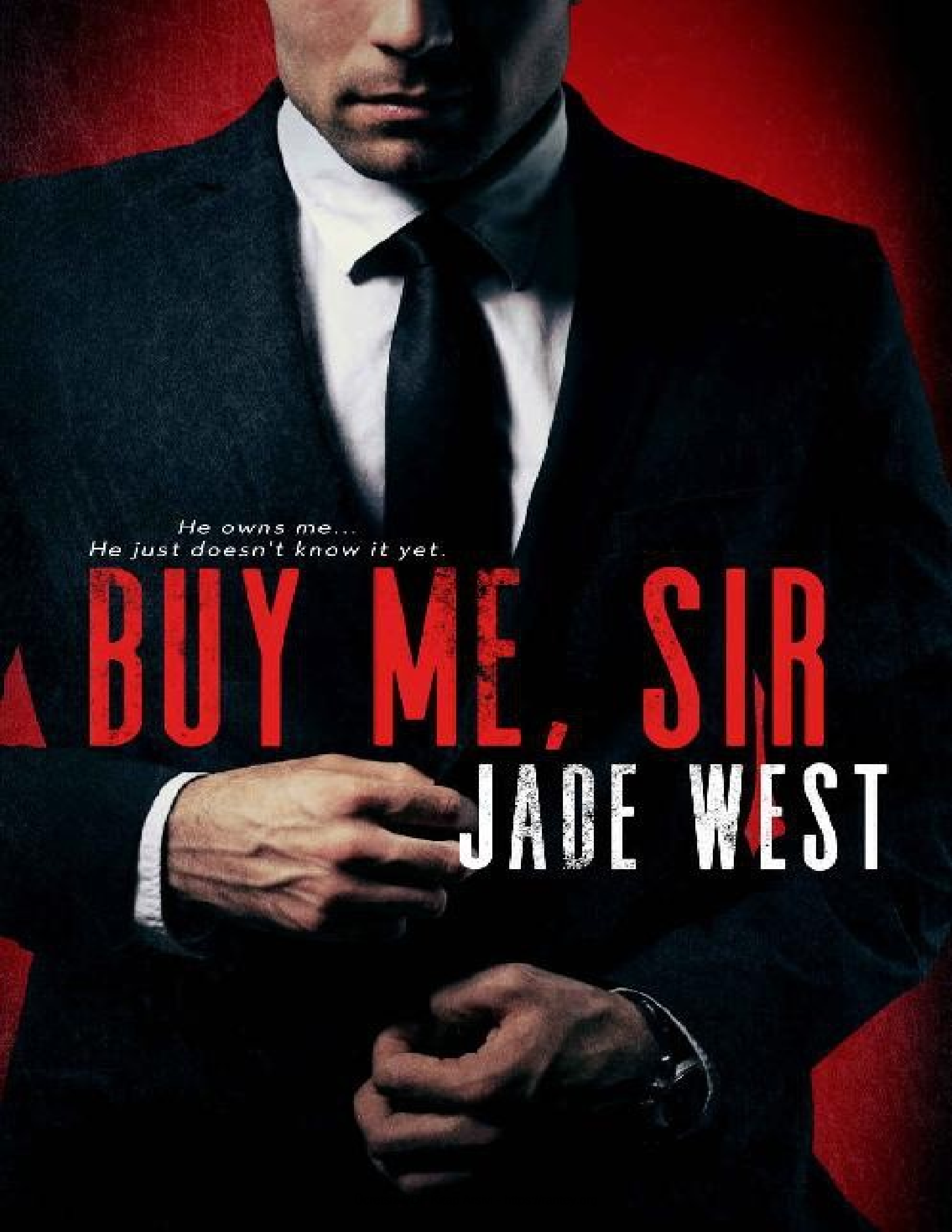
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A movie poster for the film 'Buy Me, Sir'. The background is a close-up of a man's face and torso, wearing a dark suit, white shirt, and dark tie. The background is a solid red color. The text is overlaid on the image.

*He owns me...
He just doesn't know it yet.*

BUY ME, SIR

JADE WEST

BENİ SATIN ALIN, SİR

J A D E W E S T

[Telif](#)
[Hakkı](#)
[İthafı](#)
[Bülten](#)
[Önsözü](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)

[Sonsöz Teşekkür](#)
[Jade Hakkında](#)
[Jade West tarafından da](#)

Telif Hakkı

Buy Me, Sir telif hakkı © 2017 Jade West

Yazarın manevi hakları ileri sürölmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğör bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğör elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için yayıncıya "Dikkat: İzinler Koordinatörü" adresine aşağıdaki e-posta adresinden yazabilirsiniz.

Kapak tasarımı RBA Designs'dan Letitia Hasser tarafından
yapılmıştır <http://designs.romanticbookaffairs.com/>

John Hudspith
tarafından

düzenlenmiştir

www.johnhudspith.co.uk

Tüm sorularınız için jadewestauthor@gmail.com

İlk yayın tarihi 2017

Adanmışlık

Bu yazı, soğuk bir Ocak öğleden sonrasında Travelers'ın birinci sezonunu izlerken gelen bir ilham anına adanmıştır.
Ve - daha da önemlisi - Eric McCormack'le takılmak.

Haber Bülteni

[Haberler, özel içerikler ve diğer Jade West güzellikleri için buraya kaydolun. ♥](#)

Önsöz

M elissa

Sanırım beni Alexander Henley gibi güçlü bir adamı takip etmeye iten şey çaresizlikti.

Henüz on sekiz yaşındayken anne babanızı bir gece vakti vurup kaçarken kaybetmek size bunu yapar. Seni çaresiz yapar.

Sonrasında boşa akıp giden üniversite hayatı için değil. Ve bir gün ceza avukatı olma hayallerinizde ulaşmaya çalıştığınız yıldızlar için de değil. Tüm dünyanızı kaybetmenin sizi sürüklediği umutsuzlukta bir azalma için bile değil - onları bir daha asla göremeyeceğinizi bilmenin verdiği o ruh kırıcı acı.

Artık sorumluluğunu taşıdığınız bebek için kendinizi toparlamaya çalışıyorsunuz. O küçük çocuk artık senin her şeyin.

Henley Grosvenor Legal'daki temizlik işini *bu* yüzden kabul ettim, küçük kardeşime bakabilmek için. Ve işte bu yüzden şimdi buradayım, Delaney's Spa Resort'ta bir süitte, çantamda yirmi beş bin dolarla ve

Alexander Henley'in güzel siki kışımında...

Sanırım en baştan başlasam iyi olacak.

Birinci Bölüm

ÜÇ AY ÖNCE

Melissa

Geç kaldım. Geç kaldım. Geç kaldım amına koyayım.

Metro grevi. Yeni işimin ilk gününde çok tipik.

Aynalı camlı girişten geçerken yansımam korkunç görünüyor. Henley Grosvenor gibi prestijli bir firma için temizlik yapmanın, bana postaladıkları cızırtılı beyzbol şapkası ve saç filesinden biraz daha şık bir şey olmasını umuyordum. Bir bluz ve nişastalı polyester eteğin üzerine giymek zorunda olduğum yeşil beyaz çizgili bok çuvalı önlükten de daha şık. Ama dilenciler seçici olamaz.

"Temizlik indüksiyonu," diyorum tertemiz resepsiyon görevlisine. Nefesimi toplarken cebimden buruşuk talimatları çıkarıyorum ve o da benim dağınık halime ters ters bakıyor. Benim boktan biri olduğumu düşünüyor. Bu yüzünden okunuyor.

"Beşinci kat," dedi bana. "Geç kaldınız."

Sanki yanan yanaklarım bunun farkında olduğumu açıkça göstermiyor.

Böyle boktan bir üniformayla mermer sütunların arasında volta atmak utanç yürüyüşü gibi geliyor. *Asgari ücretle çalışan hiç kimsenin rozeti.*

özel dikim takım elbiseler arasında.

Asansörün çoktan açıldığını gördüğümde hızımı artırıyorum, kalbim göğsümde çarparken pelüş oturma alanına doğru koşuyorum. Asansör şimdiden tıklım tıklım dolu, sabah gazetelerini ve Starbucks'larını alan hukuk çalışanlarıyla dolu ve birçoğu bana bakıyor, birçoğu geldiğimi görüyor ve kapıları tutmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Ona kadar.

Elini uzatıp kapıları benim için durdurduğunda kalbim tanıyarak tekliyor, nefesim kesiliyor.

İçeri daldım ve kendimi köşeye sıkıştırdım ve çok teşekkür etmek istiyorum ama edemiyorum. Edemiyorum.

Gözlerime bakmıyor, hatta bana doğru bile bakmıyor. Kapılar kapanıyor ve yanındaki kadın ona sabah programını anlatırken o dümdüz önüne bakıyor. Sesi genizden geliyor, mızımızlanıyor ve kelimeleri fazla telaffuz ediyor. *Misterrr Cal-der, ten-aaay-emmm. Sarhoş dri-ving.* Beşinci katın düğmesine basıyorum, aydınlatılmamış tek katlardan biri. Anlaşıldı. Sonra belli etmemeye çalışarak ona bakıyorum.

Alexander James Henley. Jnr.

Dört yıldır hayalini kurduğum adam.

Tüm hayatınız boyunca adınızdan sonra Jnr. olması zor olmalı, ama sanırım hayattan daha büyük, yasal bir efsane olan babanızdan bir imparatorluk devraldığınızda böyle oluyor.

Tıpkı hatırladığım gibi görünüyor ve öyle de kokuyor. Odunsu, köz gibi. Baharatlı, doğu tütsüsü gibi.

Siyah takım elbise, beyaz gömlek, siyah kravat. Saçları aynı, takım elbisesi kadar koyu. Gözleri de öyle, sadece şimdi köşelerinde küçük çizgiler var. Ona yakışmışlar.

Gülümsemiyor, en ufak bir gülümseme bile yok. Mükemmel çenesi çok sert ve ciddi görünüyor, cildi sağ yanağındaki küçük doğum lekesi dışında kusursuz.

Cızırtılı bir tanıma anı fantezilerim büzüşüp ölüyor. Beni hatırlamıyor, neden hatırlasın ki? Okul kapısının önünde bana sigara verdiğinde sadece aptal bir çocuktum. O gün yüzlerce çocuğu gördü, hukuk mesleği hakkında yaptığı motivasyon konuşmasına tanıklık etmek için okul salonuna doluşmuştuk. *"Toplumdaki Şirketler"* diyorlardı.

Bir hükümet planı ya da başka bir şey.

O sabah geç kalmıştım, tıpkı bugün geç kaldığım gibi. Sabah kaydına yetişmek için çok geç kalmıştım, bu yüzden müzikle yüzleşmeden önce kendime sinsice bir sigara sarmak için dışarıda durmuştum. Teneke kutum tortuları dışında boştu. Toz ve birkaç cılız tütün tanesi, en cılız sarmayı bile zar zor yapmaya yetiyordu ve işte oradaydı, özel dikim takım elbisesiyle duvara yaslanmış, içeri girmeden önce kendi sigarasını yakıyordu.

Sarma bahanemle boğuşmamı izledi ve sonra sigara paketini uzattı.

Nişan. Güzel siyah bir kutu üzerinde karalanmış yazı tipi. Okuldaki çocukların içtiği ucuz sigaralardan çok daha güzel.

"Teşekkürler," dedim.

Benim için çakmağını ateşledi ve elini sigaranın ucuna götürdü, ben de midem çalkalanırken ve kalbim hızla atarken aptal gibi görünmemek için elimden geleni yaparak ona doğru eğildim.

Daha önce hiç başarı kokusu almamıştım ama o kokuyordu.

"Bunun için tutuklanabilirsin, biliyorsun." Bir nefes çekti ve sonra sınıttı. "Reşit olmayan birine sigara tedarik etmek." Kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden olan kendinden emin bir kahkaha attı. "Deneyebilirler."

O zamanlar ülkenin en iyi ceza avukatlarından biri olduğunu bilmiyordum. Adının Alexander James Henley Jnr. olduğunu ve Londra'daki gösterişli hukuk bürosunda beş yüzden fazla hukuk personeli çalıştırdığını bilmiyordum.

Gazetelerin onu kukla ustası olarak adlandırdığından ya da boğma oyunlarına ve acımasız sikişlere meraklı olduğunu öğreneceğimden hiç haberim yoktu.

Bana gülümseyene kadar sadece takım elbiseli havalı bir adamdı.

Ve o gülümseme, kalbimi muhtemelen bir daha asla göremeyeceğim bir adama hediye etmem için yeterliydi.

Asansör beşinci katta çalışıyor ve dışarı çıkmak için takım elbiseli bedenlerin kalabalığından sıyrılmam gerekiyor. Dirseğim Alexander'ın koluna değiyor ve bir anlığına gülümsüyor.

Ve sonra gitti.

Kapılar kapanıyor ve onu alıp götürüyor, geç kalmış olmama rağmen ekranda katların yükselişini izliyorum. Altı, yedi, sekiz, on sekize kadar...

Onun da aynı binada olduğunu bilmek beni heyecanlandırıyor, tıpkı tahmin ettiğim gibi.

Ne de olsa bu yüzden burada, şehrin diğer ucundaki işi kabul ettim. Mülakatta, *ev adresinizden bu kadar uzakta neden biz diye sormuşlardı*, ben de onlara Bay Henley'nin çalışmalarına ne kadar saygı duyduğuma dair cilalı bir nutuk çekmiştim ve bu da her şeyi açıklığa kavuşturmuş gibiydi.

Birinci aşama tamamlandı.

Ben de varım ve onu gördüm. Aslında onu çoktan *gördüm*.

Yüzümde bir gülümsemeyle indüksiyonumu bulmaya gidiyorum.

Bugün başlayan on temizlikçiden biriyim. Hepimiz eşleşiyoruz. Bir oda dolusu yeşil ve beyaz çizgili köle, paspasın nasıl doğru kullanılacağı konusunda eğitime ihtiyaç duyduklarını varsayıyorlar. Sanırım onlar için biz buyuz, hayatlarımızda daha fazlasını yapmaktan aciz ucuz homurdanmalardan başka bir şey değiliz.

Yeni bölüm müdürümüz bize "Profesyonel standartlarımızla gurur duyuyoruz" diyor. "Her şey mükemmel olmalı. *Her zaman mükemmel.*"

Bay Henley Jnr'ın ofisine atanma fantezim, bizi çiftlere ayırdıklarında gerçeklik kontrolü alıyor. Kantin mutfağı, benim görevlendirildiğim yer. Gres ve yemek yağlarını temizlemek, yemek atıklarını çıkarmak ve koridor boyunca uzanan ana çalışan tuvaletlerini dezenfekte etmek. Alexander Henley'nin kullandığından bile şüphelendiğim tuvaletler.

Sonya adında bir kızla eşleştim ve yedinci kata doğru çıktık.

Boktan üniformasının altında bile güzel olduğunu görebiliyorum. Teni zengin ve koyu, gözleri yanık sarı - çocukken sahip olduğum mum boya kalemlerinden biriyle aynı tonda. Şimdiye kadar gördüğüm en kalın kirpiklere sahip ve saçları saç filesinin içinden bile parlak. Örgüleri topuz şeklinde bükülmüş, sarmal bir ip yumağı gibi yakasının üzerinde duruyor.

"Ne düşünüyorsun, tatlım?" diye soruyor. "Yeni müdürümüz tam bir taşak kırıcı, değil

mi?" Omuz silkiyorum. "İyi görünüyor."

Gözlerini deviriyor. "Daha önce yürüyen merdiveni kullandığım için bana bir sürü küfür etti. Görünüşe göre biz alt düzey temizlik personelinin bunları kullanması yasak."

"Yasak mı?"

"Görünüşe göre *göze batan* bir şey. Sanırım *bizim* gibilerin teşhir edilmesini istemiyorlar."

Ona Alexander Henley'nin bu sabah benim için kapıyı bizzat tuttuğunu söylemek geliyor içimden ama vazgeçiyorum. "Yani her gün yedi kat merdiven çıkmak zorunda mıyız?"

"Elbette. En üst katta olmadığımıza şükret, olur mu? Gerçi istesek de o kadar yukarı çıkabileceğimizden şüpheliyim. Bay Henley orada çalışıyor."

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor.

Başka bir çift temizlikçi endüstriyel bir zemin cilalayıcısıyla hızla aşağı inerken kenara çekiliyoruz ama Sonya konuşmaya devam ediyor. "Görünüşe göre havalı müşterileri bile oraya çıkıyor, onlarla aşağıda buluşuyor. En azından ben öyle duydum." İç çekiyor. "Sanırım onu bu sabah yeraltı otoparkından yukarı çıkarken gördüm. Sadece bir saniyeliğine."

"Yaptın mı?"

"Yani, onu özleyemezsin, değil mi? Destansı ölçekte muhteşem

biri." Gülümsüyorum. "Evet, öyle. Evet, öyle."

Dirseğiyle beni dürtüyor. "Burada çalışmanın kurtarıcı lütfu. Bay Henley'nin kişisel temizlikçisi olmak için neler vermezdim, değil mi?"

Kantinin arka tarafındaki kapıları iterek açtım. "Belki bunu yapabiliriz, kendimizi orada terfi ettirebiliriz."

Gülüyor. "On sekizinci kata kadar mı? Evet, doğru."

"Ben ciddiym, diyorum ona. "Neden olmasın?"

Yönlendirildiğimiz erzak dolabını buluyor ve zulamızı inceliyor. "Çünkü... şey... Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Çünkü sanırım buradaki herkes on sekizinci kata çıkmak istiyor. Bir şansım olsaydı muhtemelen onun koltuğunu koklardım.

sonra da onun sosyetik masasına bir tane sür. *Oh, oh... Alexander! Evet! Maun ağacın harika hissettiriyor!"*

Bana bakıyor ve gözleri parlıyor. Sonra göstermek için burnunu çekiyor ve bu çok komik, gerçekten çok komik ve beni güldürüyor.

Sanırım Sonya'yı çok seveceğim.

"Herkes bana Lissa der," dedim ve elimi uzattım.

"Herkes bana Sonnie der," diyor ve sallıyor. Bana bir şişe yağ çözücü ve paketten yeni bir ovma süngeri uzatıyor ve endüstriyel boyutta bir krem temizleyici fiçisiyle kollarını sıvıyor. "Bu boktan zemine sahip olmak benim şansım," diye homurdanıyor. "Son ikisini kovdular. Nankör bir görevmiş kantin, öyle diyorlar."

İçimi bir korku dalgası kaplıyor. "Kovuldun mu? Bunu nereden biliyorsun?"

Burnuna vuruyor. "Neyin ne olduğunu bilmeyi seviyorum. Bilgi işlem odasını temizleyen kızlardan biriyle arkadaş oldum. Bana anlattı. Terfi edene kadar kendisinin de bu katta çalıştığını söyledi. Bu boktan işten kurtulmak için kıcını yırtarak çalışmak zorunda kaldığını söyledi. Buraya geri dönmektense böbreğini satmayı tercih ettiğini söyledi."

"Harika..."

"Evet. Hayat güllük gülistanlık. Umarım en azından bir ay dayanırız, ödemem gereken bir kira var."

Ben de, diyorum ona. Bakmam gereken küçük bir kardeşim var, diyorum ve bir anlığına önlüğümde telefonumu çıkarıp ona ekran koruyucumu gösteriyorum.

"Adı Joseph."

"Çok tatlı, tatlım. Gözlerini almışsın."

"Babamızdan." Ahizeyi alıyorum ve küçük kardeşime bakıyorum. Gerçekten de aynı gözleri paylaşıyoruz. Büyük, mavi ve arsız. O da benimle aynı solgun tene ve aynı dağınık saçlara sahip. Gamzeleri yok ama, onları annemizden almış.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum, şimdi olmaz.

Sorup sormamayı düşünüyor, bunu biliyorum. Onu ıstıraptan kurtarıyorum, annemle babamın geçen bahar bir çarpıp kaçma olayında nasıl öldüğünü anlatıyorum.

"Kahretsin, çok üzgünüm," diyor ve gerçekten de öyle, gözleri çok nazik. "Çocuk bakımı için para ödemek zorunda mısın? Bu saçmalık çok pahalıya patlıyor." Başımı sallıyorum. "Bir arkadaşım var, Dean. O iyi biri. Yardım ediyor. Şanslıyım."

Şanslısın. Bu bir şaka.

"Arkadaşın mı?" diye soruyor ve gözleri parlıyor.

Gülümsüyorum. "Hayır. Sadece bir arkadaş.

Kesinlikle platonik."

O da öyle. Onu hiç böyle görmemiştim. Alexander Henley dışında kimseyi böyle görmedim.

Yine de V statüsünde kalmak işime geliyordu. Bir gün onun akranı olmak için yeterince A notu almak odaklandığım tek şeydi.

Telefonumu tekrar görüş alanımın dışına itiyorum ve Sonnie garip bir şekilde bana bakıyor, sanki içeriden daha fazla bilgi verip vermeyeceğini merak ediyormuş gibi. Umarım açıklar.

"Sır saklamak, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve o da bana kendi telefonunu uzatıyor. İki güzel küçük kız bana bakıyor, gülümsemeleri en tatlı şey. "İki küçük kızım var," diyor. "Ama hiçbir şey söyleme. Mülakatta bundan bahsetmedim, beni almayacaklarından endişelendim, bekar bir anneyim ve çocuk bakımı konusunda sıkıntıları var."

"Beni aldılar."

Gülümsüyor. "Sanırım riske girdiğin için benden daha cesursun." Daha cesur ya da umursamayacak kadar çaresiz.

Omuz silkiyorum. "Sorumluluklarımızın olması ikimizin de fırınlarını bir sonraki aday kadar iyi fırçalamasına engel değil, değil mi?" "Daha iyi," diyor. "Daha iyi olacağız. Çünkü öyle olmamız gerekiyor. Beslenecek ağızlar var."

O konuda haksız değil.

Başını bana doğru eğiyor ve gülümsemesi komplocu. "Bir deneyelim mi ne dersin?" diye soruyor. "Onlara yedinci kattaki biz küçük kölelerin bu işten kurtulmak için gerekenlere sahip olduğumuzu gösterelim. Bunu yapabiliriz, burayı hiç görmedikleri kadar temiz hale getirebiliriz. Öğle yemeğinizi onların fiyakalı klozetlerinden yiyebilecek kadar temiz. Bu onlara günlerini gösterir."

"Terfi etmeyi mi kastediyorsun? Bu kattan mı?"

Başını sallıyor. "Evet, bu kadın dışında. On sekizinci kata kadar, düşündüğüm yer orası. Şimdiye kadar hayatın kazananlarından biri olmadım ama temizlik hakkında bilmediğim pek bir şey yok."

Sırtıyorum. "On sekizinci kat mı? Koltuk koklamak ve Alexander Henley'nin masasına sürtünmek için mi?" Gülüyor. "Kesinlikle evet."

"Kendine bir anlaşma buldun ortak," diyorum.

Apartman kapısında ayakkabılarımı tekmelediğimde ayaklarım çok ağrıyor. Bütçeye uygun ayakkabı alırsan böyle olur.

Ayakkabılar. Su toplamaları ve ısırap.

Dean'in sesi oturma odasından gelen çizgi film müziğinin üzerinden ancak duyulabiliyor. "Lissa evde, evet evde. Hadi gidip zavallı yorgun ablanı görelim."

Dean koridora çıkıp gülümseyen küçük adamı kollarına bıraktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Cehalet mutluluktur.

Evde olmak çok güzel bir duygu. Alexander Henley'i koklamaktan bile daha iyi. "Hey, küçük adam!"

Joseph gülümsüyor ama belli ki hâlâ çizgi filmlerle benden çok daha fazla ilgileniyor. Bütün gün ağlamamış olmasının verdiği rahatlamayla gözlerim doluyor ama bu hissettiğim suçluluk duygusunun yeniden su yüzüne çıkmasına engel olamıyor. Ondan ayrı geçireceğim ilk gün her zaman zor olacaktı.

Bunu gerçekten yapmak istemiyorum - her vardiyam geldiğinde onu Dean'in üzerine atmak. Aslında hiç de istemiyorum, ama öbür tarafı çok daha kötü. Ömür boyu yardımlar ve çok az umut. Joe'yu tanıştırmak istediğim hayat bu değil. Ailelerimizin ikimiz için de isteyeceği bir hayat değil.

Onu tekrar pufunun üzerine bırakıyorum ve o da ekrandaki çizgi film köpeklerine bakıyor. "Ee?" Dean soruyor. "Birinci gün nasıldı?"

Mutfağa doğru ilerliyorum ve o da beni takip ediyor, ben çaydanlığı açarken kenardan iki fincan alıyor. "Sert.

Uzun. Yorucu." Durakladım.

"Kahretsin." "Bok mu?

Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Hayır, o kadar da kötü değil. Biriyle tanıştım. Sonnie. İyi birine benziyor." "Şimdiden bir arkadaş mı?"

Başımı salladım ve sonra gülümsedim. "Ve onu gördüm."

"Peki onun suça yardım eden kışını tekrar canlı olarak görmek karasevdaya çare oldu mu?" Başımı sallıyorum. "Tam olarak değil..."

Ona çok şey söylemek istiyorum. Alexander Henley'nin hatırladığım kadar güzel koktuğunu söylemek istiyorum. Ona Alexander Henley'nin yanağındaki doğum lekesinin mükemmel küçük bir daire olduğunu ve gözlerinin köşelerinde en soluk küçük çizgiler olduğunu ve bunun yeni olduğunu söylemek istiyorum. Dört yıldan daha yeni, yeni.

Ona kuralları çiğneyip ana asansöre bindiğimi ve bunun kesinlikle yasak olmasına rağmen yine de benim için kapıyı tuttuğunu söylemek istiyorum.

Dean bakıyor, daha fazlasını bekliyor ve ben sırtıttığımı fark ediyorum. Sessiz.

"Beni tanımadı," diye itiraf ediyorum. "Ama hiç tanımayacaktı, değil mi?" "O boktan üniformanın içinde kimse seni tanıyamaz Lissa. Berbat bir şey bu."

"Öyle bile olsa, yıllar önceydi. Bana bir sigara verdi, eminim bırakın beni, okulu bile hatırlamıyordur." Dean, "Sadece takipten tutuklanma," diyor. "Sanki nasıl dava açacaklarını bilmiyorlarmış gibi."

Şaka yapıyor, ama gerçekten değil.

Şapık eğilimlerim hakkında her şeyi biliyor. Çoğunun suç ortağı oldu.

Ama bu sefer değil. Bu sefer ben para için tuvalet temizlerken o Joe'ya bakmak zorunda.

"Peki, planın ne?" diye soruyor. "Bana bir planın olmadığını söyleme. Senin her zaman bir planın vardır." "On sekizinci kata çıkacağım," diyorum. "Orası onun olduğu yer."

"Sonra ne olacak? Umarım çizgili şapkaları ve polyesteri seviyordur?"

Başımı sallıyorum ve yine komik geliyor. Her şey yine komik görünüyor.

Boktan şapkamı Dean'in kafasına fırlatıyorum. "Sonra da koltuğunu koklayacağım." Kolayca yakalıyor. "Şaka yaptığından bile emin değilim,"

diyor.

Omuz silkiyorum. Gülümserim. Çayımızı yapıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Çünkü doğruyu söylemek gerekirse, şaka yaptığımdan bile emin değilim.

İkinci Bölüm

Alexander

Asistanım Brenda'nın sesi kulaklarımı kanatıyor. Boş kaldığım dakikalarda bu ses üzerine çok düşündüm ve şu ana kadar yaptığım en yakın karşılaştırma, kötü akort edilmiş ve burundan çalınan bir trompete benziyor.

Eğer bu konuda bu kadar titiz olmasaydı komedi olurdu.

Yatak odamda adımları haykırdığını duymak beni öldürür ve kişisel asistanım yatak odamda olmasını istediğim en *son* kişi olduğu için bu bir şans. Ve muhtemelen onu işe almaya karar vermemin ana nedenlerinden biri de bu.

Bu ve yaptığı işte gerçekten iyi olduğu gerçeği.

Bay Austin sizi görmeye geldi.

Eminim sesi dahili telefon sisteminden daha da kötü geliyordur, sanki tonun derinliğinin bir kısmı aktarım sırasında kaybolmuş gibi.

İnanın bana, o da beni benim onu bulduğum kadar dayanılmaz buluyor. Ama birbirimize tahammül ediyoruz. İkimizin de iş gününü geçirmesini sağlayan nazik bir profesyonel küçümseme. Sanırım bu şekilde ikimize de uyuyor.

"Hemen geliyorum. Ona bir kahve getir."

Evet, Bay Henley, efendim.

Bay Austin kibirli, çakal suratlı bir hıyar ve bu hafta onu fazlasıyla gördüm. Hafta sonu gece geç saatlerde bir telefon daha, para kazanmakla değil harcamakla meşgul olmam gerekirken onu kurtarmak için yerel polis karakoluna bir ziyaret daha.

Bay Austin, gösterişli bir özel jet firması olan Lux Air'in CEO'su ve bir havayolu şirketine sahip olmanın kendisine özel ayrıcalıklar sağladığına inanıyor.

Bay Austin, alkolün etkisi altındayken spor arabasını, kendisiyle aynı yol alanını paylaşabilecek daha düşük ölümlülere umursamadan, yerleşim alanlarında hız sınırının iki katından fazla sürebileceğine inanıyor.

Bay Austin ayrıca bana yeterince para ödediği sürece onu her seferinde paçayı kurtarabileceğime inanıyor.

Haklı da.

Dediğim gibi, o kibirli bir pislik, ama ben de öyleyim.

Ve yine başladık. Sıkı bir tokalaşma, elini koluma koyması, sıcak, sahte, profesyonel bir gülümseme. Dün gece onu kurtarmaya geldiğim için ne kadar *minnettar* olduğunu, bunun *onun hatası olmadığı* anlatırken aynı eski rutin. *Ona yine tuzak kurdular. Kıskanç pislikler. Bir duble viskiyi bile zor içtim.*

Aynı eski notları alıyorum ve aynı eski yerlerde başımı sallıyorum. Sonra da her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. "Ben hallederim," diyorum.

"İyi adam," diye cevap veriyor, her zamanki gibi. Ve her zamanki gibi, bununla başa çıkıyorum.

Bu iş, hukukla ilgili olduğu kadar bağlantılarla da ilgilidir. Doğru insanlara doğru şeyleri, doğru bir güven havasıyla söylemekle ilgilidir. Bu ve savcılığı her seferinde çileden çıkaran tüm o küçük boşlukları bilmek.

Benden Brenda'dan daha çok nefret ediyorlar, tıpkı benden önce babamdan nefret ettikleri gibi. Ama sorun değil.

Ne derler bilirsiniz. Biri senden nefret etmedikçe sen hiç kimse değilsin. Ve bu kurallara bakılırsa, ben gerçekten *biriyim*. Eski karıma sor.

Bugün de ofisteki diğer günler gibi. Aynı eski yüzlerin aynı eski hataları yaptığı sonsuz bir atlıkarınca.

Bay Austin, sonra da sokak köşelerinde kadın tavlama meraklı petrol zengini Bay Rand. Bay Kingsley, çok fazla uyuşturucu kullanan ve akli başında olamayacak kadar sık kanunla başı derde giren dot com boomer'ı. Birkaç mahkeme evrakı ve resmi olarak emekli babama bir saat boyunca yönetim kurulu masasının üzerinden uyuşmuş bir şekilde baktığım berbat bir yönetim kurulu toplantısı ve işim bitti.

Bir zamanlar, hayat - *boşanma* - beni bugün olduğum alaycı, bıkkın pislige dönüştürmeden önce, insanları kancadan kurtarmak ihtiyacım olan tek şeydi. Ciddi bir davanın telaşı, perde arkasındaki hararetli müzakereler, üst düzey ağ oluşturma ve para, her zaman çok para. Bayılıyordum. Hem de hepsini.

Ama bugünlerde bu yeterli değil.

İç cebimden ikinci telefonumu çıkardığımda daha ofisin girişinden yeni çıkmıştım. Neredeyse her yönden iş telefonumla aynı, ancak bu kayıt dışı bir kullandıkça öde telefonu, sadece nakit para ile dolduruluyor ve asla aynı yerde iki kez bulunmuyor.

Ekran kilidini açarken parmaklarım nemli hissediyor.

Önceki mesajlarıma göz gezdiriyorum, kurallar gereği teklifler kapandıktan dakikalar sonra silmem gereken mesajlar.

Eskiden onları takip ederdim. Eskiden dikkatli ve tedbirli olurdum. Mantıklı.

Bu haftanın teklifi hâlâ gelen kutumda.

Britney Jane. 26. Esmer. 5'10. Atletik. D-cup göğüsler.

Güzel kız ahizeden dışarı bakıyor, dudakları ucuz bir porno yıldızı gibi büzülmüş, bacakları amının güzel pembe yarığını göstermek için açılmış. Ameliyat olmuş, o amcık doğal olamayacak kadar mükemmel.

Mükemmelden nefret ederim ama Britney Jane'e teklif vermememin nedeni bu değil. Fotoğrafının altındaki işaretli kutular listesi, onun herhangi bir yatırımı garanti etmek için çok fazla vanilya olduğunu gösteriyor.

Benim için fazla vanilya.

Listelere göz gezdiriyorum.

Candice. 21. Doğal sarışın. 5'2. Kıvrımlı. C-cup göğüsleri.

Her kuruşuna ve daha fazlasına değmişti. Kızın fotoğrafının altında çok az katı sınır vardı ve doğruyu söylüyordu. İnanın bana, biliyorum. Onu hepsinde zorladım.

Arabama vardığımda ağzım kurudu ve çenem gerildi, yeni bir ilan çıktığında omurgamda oluşan heyecanı bekliyordum, tıpkı bir bağımlı gibi. Artık birkaç aylığına soğuk hindiye geçme, ağdan çıkma ve kendimi dengeye daha yakın bir ruh haline geri döndürme vakti geldi.

Ama bu düşünce hoş karşılanmıyor, mide bulandırıcı bir ihtimal. Buna ihtiyacım var.

İhtiyacım var.

Önümdeki aşağı doğru sarmal bu. Beni tavşan deliğine sürükleyen bağımlılık ve kaçış döngüsü. Aynı döngüyü ofisimde her gün görüyorum; zengin adamlar kendilerini tatmin etmek için daha büyük riskler alıyor, zenginliğin karanlık tarafından gelen yakalanması zor heyecanın peşinden koşuyorlar.

Kumar. Uyuşturucu. Hızlı arabalar.

Milyarderlerin sırf zevk için mücevher hırsızlığı yaptığını gördüm. Sakin, sorumluluk sahibi babaların bir fahişenin memelerinden bir gram kokain çektiğini ve onları Londra'nın yapraklı banliyölerinde gezintiye çıkardığını gördüm. Evlerinde güzel eşleri olan adamların, çay saatinden önce bir adamın götüne sıklerini sokabilmek için umumi pisuarların önünde beklediklerini gördüm.

Hepsini gördüm, hepsini mazur gördüm ve bir şekilde, bir yerlerde aynı kokuşmuş farlara yakalandım.

Ben uyuşturucu kullanmam. Arabalarımı aşırı hızda kullanmıyorum. Barlara gidip kendimi unutturacak kadar içmem. Pahalı purolar bile içmem.

Seks yapıyorum.

Kirli, pis, acımasız seks.

Anonim bir kendi kendine yardım grubuna yazılmalıyım. Londra'nın çöplüğündeki köhne bir toplum merkezine gidip strafor bardakta ucuz bir kahve içmeli ve bunu söylemeye kendimi hazırlarken pis plastik sandalyelerinden birine tünemenin keyfini çıkarmalıyım.

Benim adım Alexander ve ben bir seks bağımlısıyım.

Bir tur alkış alırdım ve sonra gözyaşı dökmem, bir bisküvi yemem ve hepsine kendi şeytanlarımla yüzleşmenin ne kadar iyi hissettirdiğini söylemem gerekirdi.

Bunların hiçbirini yapmaya niyetim yok.

Candice sikimi kururken çıkardığı o muhteşem acı dolu homurtuları hatırlıyorum. Sıkıca tutup sonuna kadar ittiğimde kalçalarının yumuşak etinin kavrayışına boyun eğdiğini hatırlıyorum.

Güzel göğüslerinin nasıl zıpladığını hatırlıyorum, büyük meme uçları ağzım için o kadar olgunlaşmıştı ki. Ellerim boğazındayken nasıl kıpırdandığını ve kıvranışını hatırlıyorum.

Candice'e ödeme yapmak bir zevkti. İyi para harcandı.

Ama sanırım bu akşam *Elena* ile gideceğim. *Elena'yı* bir süredir görmedim.

Mercedes'ime biniyorum ve motoru çalıştırmadan önce bir mesaj atıyorum.

Elena. Bu gece. Dokuz buçukta.

Gönderildi.

Bekliyorum.

Mesaj simgesi yanıp sönerken ahize elimde titriyor.

On altı numaralı oda. Harley'in meyhanesi. Senin adın Ted Brown.

Otoparktan çıkarken günün ilk gerçek gülümsemesini takınıyorum.

Melissa

Bırakın terfiyi, bir iltifat alabilmek için bile üç hafta yorucu bir çaba sarf etmemiz gerekiyor. Vardiya başlangıcında bölüm müdürümüzden düzenli bir gülümseme almak için bunun üzerine iki hafta daha.

Ellerimiz leke içinde kalana kadar çelik, derz ve klozet fırçalamanın yedinci haftası ve hem Sonnie hem de ben iddialı küçük planımızın ne kadar sağlam olduğunu sorguluyoruz.

Süngerini kantinin lavabosuna bırakıyor ve bana saf bir ilgisizlikle bakıyor. "Bu kimin fikriydi?" "Senin." Klima havalandırmasını silerken gülümsüyorum. "Ve benim. Alexander Henley'nin koltuğu, hatırladın mı?" Derin bir nefes alıyor. "Mmm, umarım hayal ettiğimin yarısı kadar güzel kokuyordur."

"Öyle olacak," diyorum. "İnanılmaz kokuyor."

"Ve işte gidiyor... böbürlenmeyi asla bırakmıyor..." Sonnie'nin gülüşü beni de güldürüyor. "Bana tekrar anlat tatlım. Motivasyona ihtiyacım var."

Boğazımı temizliyorum. "Her günkü gibi bir gündü... arka sokaklardan koşturarak okula gidiyordum, kayıt için *yine* geç kaldığımı biliyordum..."

"Evet, evet," diyor. "Bu kısmı anladım. Geç kaldın, sinsice sigara içtin, dandik kutunda tütün kalıntıları vardı, falan filan. *Onunla* ilgili kısmı istiyorum."

"Hiç sabrın yok." Gülüyorum. "Misk gibi kokuyor, derin... zengin, doğu gibi... gözleri karanlık... gibi..." "Gece yarısı..."

"*Kışın* gece yarısı..."

Gülmeye başladı bile. "Vay be, kötü durumdayız." "Evet. Evet, öyle."

"Hayal et," diyor ve gözleri her fanteziye daldığında kendini ele geçiren o aptal ışıltıyla parlıyor. "Onun gibi bir adamla birlikte olmak. Her şeye sahip olan bir adamla. Sabah uyandığınızda Bayan Alexander Henley olduğunuzu hayal edin. Onda her şey var, değil mi? Gerçek anlaşma, tam paket. Bay Mükemmel, rüyayı yaşıyor..."

"Rüyayı yaşamak," diye tekrarlıyorum.

Süngerini eline aldı. "Sanırım koltuğunu koklamakla yetinmek zorunda kalacağız."

Alnımdaki nemi siliyorum. "Evet, ovalamaya başlasan iyi olur. On sekizinci kattan epey uzaktayız."

"Amin" diyor ve işe koyuluyor.

Beşinci kattaki temizlik koridorunda karşılaştığımızda günü tamamlamak üzereydik.

"Biraz konuşalım kızlar, lütfen," diyor bölüm müdürümüz ve bizi ofisine çağırıyor. Sonnie bana bakıyor, ben de ona bakıyorum ve endişeli mi yoksa heyecanlı mı olmam gerektiğinden emin olamıyorum.

Endişe kesinlikle kazanır.

İçeri giriyoruz ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum, bunun doğru bir görgü kuralı olduğunu umuyorum.

Janet. Bölüm müdürümüzün adı Janet, ama ona Bayan Yorkley mi demeliyim? Janet mı Yorkley mi? "Otur," diyor ve umarım seçim yapmak zorunda kalmam.

Oturuyoruz. Ellerim kucağında. Topuklarım birbirine vuruyor.

Bu işi gerçekten istiyorum. Bu işe *ihtiyacım var*. Joseph için ve kendim için. Alexander Henley'nin koltuğunu koklama şansım için. Alexander Henley'in *kendisini* koklama şansım için. Lütfen Tanrım.

"Sırrınız nedir?" Janet Yorkley soruyor.

Sonnie bana bakıyor ve sanırım ikimiz adına da cevap vermem gerekiyor. "Pardon?"

"Senin sırrın." Bir kaşını kaldırıyor. "Bir sırrınız olmalı. Kantin hiç bu kadar iyi görünmemişi, bana öyle söylediler ve personel anketimiz yedi kattaki tuvaletleri temizlik açısından on üzerinden on olarak gösterdi. Hiçbir şey için on üzerinden on alamayız. Bu insanlar bir türlü memnun *olamıyor*." Öne doğru eğiliyor. "Ama *siz* bunu başardınız, bu binanın en berbat katında iki acemi ve bize mükemmel bir puan kazandıran sizlersiniz. Peki, sırrınız nedir?"

"Biz... biz çok çalışıyoruz..." Ben başlıyorum.

"Yok artık," diyor ve yüzünde daha önce görmediğim bir gülümseme beliriyor.

Ben de gülümsemeye cesaret ediyorum ama gördüğünü sanmıyorum çünkü Sonnie koltuğunda öne doğru eğilmiş, berbat bluzunun manşetlerini geriye doğru kıvrıyor.

"Bu," diyor. "İşte bu, tuvaletleri temizleyen şey bu." Sonnie'nin elleri sert. Cildi lekeli ve yorgun.

Janet ona bakıyor ve ben yanlış bir hamle yapıp yapmadığını merak ediyorum. "Standart eldivenleri kullanmalısın," diyor.

"Sağlık ve güvenlik. İşe giriş kitapçığında yazıyor."

"Sağlık ve güvenlik kabinleri parlatmaz, Janet. Kimsenin buna vakti yok."

Başımı sallıyorum. Çünkü sanırım öyle yapmalıyım. "Ne gerekiyorsa yaparız. Her şey mükemmel olmalı, tıpkı indüksiyonumuzda söylediğin gibi." "Ne *dediğimi* biliyorum." İç çekiyor. "Ama bu bir temizlik işi. Bu binada sizin gibilerden çok fazla olduğunu söyleyemem.

mükemmelliğe çok fazla önem vermezler. Sadece yapılması gerekeni yaparlar ve ayrılana kadar zamanı kollarlar."

Bu düşünce kafamın içinde. Aynen böyle. *Sanırım Bay Henley'i yeterince kötü kokutmak istemiyorlar*.

Sonnie kendi ayağıyla ayağını dürtüyor ve onun da bunu düşündüğünü biliyorum. "Teşekkürler," diyorum Janet'a. "Takdir ettiğin için. Bunun anlamı çok büyük."

Gülüyor, sadece birazcık. "Sizi buraya *takdir edilmek* için getirmedim, Bayan Martin. Sizi buraya terfi ettirmek için getirdim."

Promosyon.

Sırıtmama engel olamıyorum. "Yedinci kattan çıktık mı yani?"

"Yedinci kat için fazla iyisin," diyor. "Üst düzey yöneticilerin hiçbiri kantini kullanmıyor zaten. Orası gençler ve idari personel için."

Sonnie'nin gözleri neredeyse gülümsemesi kadar geniş. "Peki, neredeyiz..."

On sekizinci kat, on sekizinci kat, on sekizinci kat. Umut etmeye cesaret edemiyorum.

"On altıncı kat," diyor Janet. "Üst düzey konferans sütünleri. Üst düzey yöneticilerin muhteşem el işinizi gerçekten görecekları yer, bu yüzden doğru yaptığınızdan emin olun."

Başımı sallıyorum. Sonnie başını sallıyor. Hayal kırıklığına

uğramamak için elimden geleni yapıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız."

"Yapmasanız iyi olur." Ayağa kalkıyor ve gitmekte özgür olduğumuzu işaret ediyor. "Çünkü Bay Henley toplantılarını orada yapar ve Bay Henley hakkında bilmeniz gereken bir şey varsa o da mükemmellik *istediğidir*. Ve siz de bunu yerine getirseniz iyi olur."

Göğsümde bir çiçek var. Bir umut. En zayıf, en güzel, küçük bir umut titreşimi. Eğer

Alexander Henley'nin istediği mükemmellikse, o zaman yerine getireceğim.

İsteddiği her şeyi teslim edeceğim.

Üçüncü Bölüm

Melissa

Dean şampanyaya ihtiyacımız olduğu konusunda şaka yapıyor, benim daracık mutfağında tokuşturduğumuz yontulmuş kahve fincanlarına değil. Benim adıma mutlu olduğunu, *iyi bir iş* çıkardığımı söylüyor ve belki de on altıncı kata çıkmak için her gün tırmanacağım fazladan bazilyon merdiveni telafi edecek kadar büyük bir maaş zammı vereceklerini söylüyor.

Bugün iyi görünüyor, kırpılmış saçları koyu bir gölge, kaşları parlak mavi gözlerinin üzerinde ağır. Bol kareli bir gömleğin altında dar beyaz bir tişört. Yırtık kot pantolon ve çıplak ayaklar. Çıplak ayaklar bir erkeğe her zaman yakışır.

Dean onuncu kez benim için mutlu olduğunu söylediğinde bir şeyler olduğunu anlıyorum. Gülümsemesinde.

Zaman.

Kupasını kaldırırken daha çok yüzünü buruşturdu. Tekrar.

Benimkini süzgeç tahtasının üzerine koydum. "Ne oldu?"

Omuz silkiyor ve gülümsemesi hiç değişmiyor. "Neymiş o?"

Joe'nun hâlâ resimli kitabıyla oynayıp oynamadığını kontrol etmek için kafamı oturma odasına doğru uzatıyorum ve sonra kollarımı kavuşturuyorum. "Bana bunu yapma. Bokunu tutmaya çalışıyormuş gibi görünüyorsun."

Gülümsemesi hafifler. "Önemli değil, ben sadece..." "Sadece *ne*?"

Kupasını elden ele, bir ileri bir geri dolaştırıyor. "Şimdiye kadar yeniliği geçmiştir diye düşünmüştüm. Daha yakın bir sürü yer var, Lissa. Daha esnek bir sürü yer var. Maaşı da daha iyi." Kirli önlüğüme bakarken kaşları çatıldı. "Berbat bir üniforma olmadan."

"Yok..." Ben başlıyorum ama o başını sallıyor.

"Bana bunu söyleme. Her sabah metroda ne kadar zaman geçiriyorsun? Yarım saat mi? Üç çeyrek mi?"

"Fark etmiyorum... o kadar da kötü değil..."

Gözleri çok büyük ve çok içten. "Ne yapacaksın, Lissa? Bu hafta on altıncı kata çıkacaksın, sonra ne olacak? Ofisine gittiğinde ne olacak?"

Ne zaman? Olursa değil. Gülümseme dürtüsüne direniyorum.

"Sonra koltuğunu kokluyorum." Bunu hafife almaya çalışıyorum ama o gülmüyor. "Bu *şey* senin için bir şakaymış gibi davranma."

Karnımda korkunç bir gıdıklanma. Daha çok bir çizik gibi.

Çaresizlik. "Bu bir şaka." Gülüyorum. "Ben ve Sonnie, ikimiz de diyoruz ki..."

"Sanki ciddiymiş gibi. Sanki *senmiş* gibi." Söyleme şeklinden nefret ediyorum.

Sahte bir kıkırdamayı bastırıyorum ve Joe'yu sadece aralıktan görebildiğim kadarıyla kapıyı yavaşça kapatıyorum. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum, çok şey istediğini biliyorum, her zaman burada olman. Buna mecbur olmamalısın, bunu biliyorum... ve eğer bu çok fazlaysa..."

"Çok fazlaysa ne olacak?" Gözleri tam benimkilerin üzerinde. Bir cevabım yok ve o da bunu biliyor. İç geçiriyor ve kendimi bok gibi hissediyorum. "Bu Joe'yla ilgili değil. Joe'ya sahip olmayı seviyorum. Yardım etmeyi seviyorum. Dediğimiz gibi, gelecek yıl üniversiteye yeniden başlayabilirim."

Elimden geleni yapıyorum. "Belki sana ödeme yapabilirim... eğer bana fazladan para verirlerse... ya da bir bebek bakıcısı... böylece geri dönebilirsin..."

Kızmış görünüyor. "Sanki parayla ilgiliymiş gibi." "Ama olabilir..."

"Dur." Bir elini kaldırdı. "Şunu yapmayı bırak."

"Neyi yapmayı?" Çaydanlığı tekrar açıyorum.

"Saptırmak." Son kahve granüllerini kupalarımıza atmak için kavanozu eğmesi gerekiyor. Dregs. Hayatımın hikâyesi - cenaze masrafları yüzünden kredi kartı borcu başka hiçbir şeye bütçe bırakmıyor. "Alexander Henley ile olan şu şey," diye devam ediyor. "Bu... sağlıklı değil..."

Hayatımla ilgili her şey *sağlıklıymış* gibi. Bunu söylemiyorum.

"Ne yaptığımı biliyorum," diyorum ona. "Bu sadece eğlence. Hayal edilecek bir şey. Ve yükselmeyi planlıyorum, belki bir gün ekip lideri olurum... hatta belki bir yönetici yardımcısı... ve sonra kim bilir..."

"Değil mi?"

"Doğru," diye yalan söyledim.

"Ve sen hiçbir şey yapmayacak mısın? Oraya vardığında değil mi? Koltuğunun gerçekten koklamak için orada olduğunu görecek kadar yaklaştığınızda değil mi?"

Kahvemi sade içiyorum, sütü sabah Joe'nun mısır gevreği için saklıyorum. "Ne gibi bir şey?"

Dean onun da siyahını alır. "Onu takip etmek gibi. Seni yakalayıp kovana, dava edene ya da daha kötüsüne kadar adamı takip etmek gibi."

"Daha mı kötü?" Bu düşünce beni gülümsetiyor. "Kovulmaktan ya da dava edilmekten daha kötü ne olabilir ki?" "Ciddiyim, Lissa!"

Sesini yükseltmesi beni şaşırttı ve Joe için kapıyı kontrol ettim. O hâlâ resimli kitap sayfalarını çeviriyor, kendi kendine gülümsüyor, benim eskiden olduğum gibi kendi küçük dünyasında kaybolmuş.

Arkamı döndüğümde Dean cebinden telefonunu çıkarmış, ekranda geziniyor ve Google'da yaptığım aramalardan tanıdığım resimler arasında geziniyor.

Ahizeyi bana doğru çeviriyor ve midem bulanıyor ama başka tarafa bakmıyorum. Bakmama gerek yok. Onu zaten gördüm.

Alexander Henley Jnr hakkında okunacak her şeyi okudum bile.

"Joe öğleden sonra uyurken biraz araştırma yaptım," diyor bana. Ekrandaki manşeti kontrol ederken yanaklarım yanıyor.

Kirli elitlerin iplerini elinde tutan yasal Kukla Ustası. Alexander James Henley Jnr kim?

Mesajın geri kalanını göremiyorum, telefonunu çok hızlı çekiyor.

Sanki daha bu öğleden sonraydı. O saçmalığı bulamadım ve çok aradım. Gerçekten çok.

Dean'in gözleri öfkeli. "Burada bir kadın var, ya da yorumlarını geri çekmeden önce *vardı*. Adamın ona para verdiğini söyledi. Tehlikeli olduğunu söyledi. Hayatı için korktuğunu söyledi."

Gözlerimi deviriyorum. "Magazin dedikodusu, eminim. Ekşi üzüm, belki."

"Ya değilse? Yeterince araştırırsan bir sürü hikaye var Lissa. Hepsi geri çekildi. Hepsi kısa süre sonra örtbas edildi. Ya o tehlikeli mi? Böyle bir adamın neyin içinde olduğunu kim bilebilir? O bizim gibi değil. Bizim dünyamızdan değil."

"Dokuz kat yukarı çıktığıma göre bana bilgi versen iyi olur diye mi düşündün?" Omuz silkiyorum, kahvemi yudumluyorum. "Muhtemelen onun gerçekte neye ilgi duyduğunu öğrenecek kadar bile yaklaşamayacağım. Sanki onun gibi bir adam *benim* gibi küçük bir temizlikçiden hoşlanacakmış gibi. Tanrım, Dean, kör müsün sen?"

Alexander Henley'e ne kadar zamandır baktığını merak ediyorum. Acaba benim gördüğüm güzelliği o da görüyor mudur? Acaba bir resim saklamış mıdır? Belki birkaç tane.

Acaba ne tarafa sallandığını biliyor mu ve benim duvarda uyuduğumu sandığında hâlâ gey pornosu izleyerek mastürbasyon yapıyor mu? Acaba Alexander Henley için mastürbasyon yapıyor mudur?

Bir fotoğraf zulası fikri beni kışkandırıyor. Telefonumun ekranı çatlak ve neredeyse hiç depolama alanı yok.

"Mesele de bu," diyor. "Bence onun neyin içinde olduğunu öğreneceksin. Ve öğrenene *kadar da* duracağını sanmıyorum." İnledim. "Polyester şeritlerin onu gerçekten tahrik etmediğini Dean, işte bunu öğreneceğim. Alexander gibi adamların

Henley benim gibi kızlarla çıkmaz. Onun gibi bir adam için yeterince iyi, akıllı ve güzel değilmişim. Ben de bunu öğreneceğim."

Ellerini kaldırdı. "Ben öyle düşünmüyorum, hiçbirini. Sen de düşünmemelisin."

"Evet, *öyle* olacak. Muhtemelen." Karnımdaki o *çizik*. Gazetede iş ilanını görmenin ortadan kaldırmayı başardığı o *çizik*.

Oturma odasından bir *Saaaaa*, sonra bir *Dee deee sesi* geldi ve kapıyı iterek açtım. Joe ayağa kalkmış, ellerini çırparken yüzünde kocaman bir gülümseme, resimli kitap bitmiş.

Dean iç geçiriyor, sonra gülümsüyor ve ben her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Beni asla hayallerimden vazgeçirmeyeceğini biliyorum, hele ki bu küçük adam bu karmaşayı atlatmamız için bana güvenirken.

Joe'mu almaya gitmeden önce dirseğimi tutuyor ve sesi sadece kulağıma fısıldıyor. "Henley böyle düşünmeyecek, sana söz veriyorum. *Senin* hakkında değil, Lissa."

Onu öpebilirim. Bana bakışı için onu öpebilirdim, sanki ben hala A alan ve önünde büyük bir gelecek olan bir kızmışım gibi.

"Teşekkürler," diyorum.

"Gerçek bu," diye fısıldıyor. "Ve beni endişelendiren de bu. Sonunda incinen, kırılan ve on sekizinci kattan çok daha ileriye gittiğinde yorumlarını geri çeken *sen* olacaksın. Çünkü başaracaksın. *Başaracaksın*."

Umut.

Bu çok güzel bir duygu.

O bu kadar endişeliyken gülümsememeliyim, bu yüzden her şey Joe, çuf çuf trenler ve ilk ayki maaşımla aldığım ikinci el tren seti içinmiş gibi davranıyorum.

Bundan çok daha fazlasını hak ediyor. Ve bunu onun için yapacağım.

Dean beni gerçekten zorlasaydı, ona on sekizinci katın ötesinde bir planım olmadığını söyledim ve teknik olarak yalan söylemiş olmazdım. Alexander Henley'nin çalışma hayatının çoğunu geçirdiği bölgeye yakın olmak *sonrası* plan belirsiz. Daha çok bir his. Zamanı geldiğinde ne yapacağımı bileceğim ve daim bir his. Karanlık koridorlara açılan kapılar, ve daha fazla kapı, daha derin ve

Daha derin. Çocukken hayır kurumundan aldığım dedektif romanları gibi, her zaman çok fazla ekmek kırıntısı vardı, sayfaları çevirdikçe bir iz açılıyordu ve sonra BAM, sonunda hepsi bir araya geliyordu, tüm resim ortaya çıktıkça bir tatmin duygusu.

Şu anda böyle hissediyorum. Sanki bir şeyin başlangıcındaymışım gibi, bu *bilme* duygusundan başka hiçbir şeyim yokmuş gibi. Belki geç bir gece olur. Bay Henley geç saatlere kadar çalışırken ben ofisine gireceğim ve göz göze geleceğiz, karanlık odada kaynayan bir tanıma olacak, sadece o ve ben ve belki ona söyleyeceğim, ona söyleyeceğim.

Geç kalan kıza sigara.

Belki hatırlar.

Belki beni oturmaya davet eder ve hayatımla ilgili her şeyi sorar, ben de başımdaki berbat şapkayı çeker ve saçlarımı saç filemden kurtarıyorum ve o da bende bir şeyler görür.

Bir şey. İsteddiği bir

şey.

Tam bir aptalım. Joe'nun dandik trenini rayların etrafında döndürürken ve sesler çıkarırken düşüncesi bile beni güldürüyor.

Kukla ustası Alexander James Henley ile karşılaşmanın bu şekilde olmayacağından eminim. Belki de onun koltuğunu koklamak ve Sonnie ile buna gülmek bu işin sonu olur, hayat merdivenindeki bu berbat basamaktan inip çıkmanın bir yolunu bulana kadar çılgınca bir saplantıdan başka bir şey olmaz.

Hız sınırının otuz katı hızla giden bir pislik aileme çarpmadan önce, görev peşinde bir kızdım. Ceza avukatı olmaya ve bir *Insignia* sigarası yüzünden kalbimi çalan adamla karşılaşmaya kararlıydım. Bu hikayenin gidişatından çok farklı bir hikaye olması gerekiyordu.

Bak, biz buralıyız, Joe ve ben. Şehrin bu boktan, yıkık dökük kısmından. Benim ailem de, ve onlardan önceki aileleri de. Annem ve babam nefret ettikleri boktan işlerde çalışır, ben ve Joseph'in geçimini sağlamak için mücadele ederlerdi. Hiç sızlanmadılar, bir kez bile, asla. Ama ben farklı olacaktım. Onlara söyledim ve onlar da bana inandılar.

Lissa'nın havalı bir avukat olacağını söylerlerdi. *Bizim gibi değil.*

Ama ben de onlar gibiyim. Onlar her gün devam ettiler, çok çalıştılar, tıpkı *benim devam* edeceğim gibi, tıpkı benim çok çalışmaya devam *edeceğim* gibi.

Benim için çok daha iyisini istediler. İkimiz için de.

Lissa'mız, diğer tarafta istediği bir şey olsa duvarı delip geçerdi. Asla pes etmez. O ö y l e b i r çocuk.

Bir keresinde annemin bunu koridorun karşısında oturan Bayan Manning'e söylediğini duymuştum. Haklıydı.

Kazadan sonra adım atmak istedim. Joseph için parçaları bir araya getirmek, kendi A-Level'larımı bırakmak ve ailemin kirasını üstlenmek istedim. Bunların hepsini yapmak istedim ve yaptım da.

Alexander Henley'i istiyorum ve *ona* da sahip olacağım. Sadece tam olarak nasıl olacağını bilmiyorum.

Henüz.

Dördüncü Bölüm

Alexander

Böyle günlerde keşke günde birden fazla sigara içseydim diyorum.

Müvekkilim dışarıdaki koridorda titreyen ellerini sıkarken ve savcılık avukatı Cyril Westerton sarkık çenesini sallayarak teklifimin *saçma* olduğunu söylerken bir başka son dakika pazarlığı daha. Bir *rezalet*.

Bana kalırsa hiçbir şey *mantıksız* değil.

Adam şaka gibi, emekliliğe ve boktan bir altın saate doğru gidiyor, adını ışıklara yazdıracak son bir dava arıyor. Bu olmayacak. Bugün olmayacak.

Asla benimkilerden biri olmayacak.

Her şey imzalandı ve mühürlendi. Müvekkilime bir ceza, *kurbana da* bir miktar tazminat - Soho'dan ucuz bir fahişe, parasını almış, sonra da gizli kamerayla onunla sertleşirken çekmiş. Bunun için ona yalvardığına yemin etti.

Görünüşe göre ona inanmışım. Bunun bir önemi yok.

Araştırmalarım en azından beni haklı çıkardı. Bill Catterson kaltağın dikiş atmaya çalıştığı ilk adam değil ama sonuncusu olacak.

Onu mahvettim. Rezil hayatını, siklerini pantolonlarının içinde tutamayan zengin adamlardan şantajla aldığı paraları, oynadığı oyunları, gizli kokain alışkanlığını ortaya çıkardım. Benim değerli taş topladığımdan daha fazla cinsel yolla bulaşan hastalık topluyor ve ben *çok* fazla değerli taş topluyorum. Çocukluk alışkanlığı. Giderek pahalılaşan bir alışkanlık.

Müvekkilim Bill Catterson, karısı artık ondan eskisinden daha çok nefret eden zavallı bir ezik.

Bir zamanlar adama biraz sempati duyardım, ama şimdi tiksintiden başka bir şey hissetmiyorum. Belki bir parça acıma.

Bugün değersiz olduğunu biliyor. Tıpkı genital hastalıklarla dolu olduğunu bildiği gibi ve adamın büyük olasılıkla bir daha asla küçük aletini kaldıracak kadar testosteron kazanamayacağından şüpheleniyorum.

Çok küçük. Lanet videoyu gördüm. Lanet işin tehlikesi. Her neyse, adam kırılmış. Ama hapiste değil. Yakınından bile geçmiyor.

Jacqueline Catterson bana gülümsüyor ama mahkemeden ayrılırken gözleri tüküren kömür gibi. Bir hava öpücüğü ve bir *teşekkür*, *Alexander*, bir kez bile ilk isimle konuşmamış olmamıza rağmen, ve o bir *Dior* tüyü içinde gitti, pısrık kocası arkasından takip ediyor.

Veda tokalaşması da geri kalanı gibi zayıf. Elleri nemli ve bundan nefret ediyorum. Terli avuçlardan nefret ediyorum.

İç cebimden bir mendil çıkarmadan önce gözden kaybolmasını bekliyorum. O adamın pis vücut sıvılarını takım elbiseme silersem lanet olsun.

Şoförümü beklerken daha da büyük bir ezikle karşılaştım ve şimdi gerçekten canım sigara istiyor. Sigarayı bıraktıktan üç ila beş gün sonra nikotin isteğinin zirveye ulaştığını söylüyorlar. Saçmalık.

Aradan iki yıl geçti ve ben hâlâ günde en az yirmi kez sigarayı yakmayı düşünüyorum.

Kendi küçük zihninde bir efsane olan, sadece *kazıcı* Ronald Robertson olarak bilinen magazin gazetecisi pislik, mesafeyi kapatıyor, sokağa doğru ilerlerken arkasından aptal fotoğrafçısını takip ediyor, kasıtlı olarak yakıyor ve bir nefes alabilecek kadar yaklaştığımda bana bir tane teklif ediyor. Otuzbirci.

Sigaraları da kendisi gibi ucuz. Ondan daha *ucuz* ve bu da bir şey ifade ediyor.

Saatime dokunuyorum. "Geç kalma *Ronald*, araştırmacı gazeteciliğin hızlı şeridinde olanlara geç kalmak pek yakışmıyor."

"*Bayan Whiplash* ile arka taraftaydım. Çok kötü Henley. Küçük çocukları var, biliyorsun, şu anda Sosyal Hizmetler'e bakıyor.

Hizmetler artık onun *talih*siz bağımlılığı hakkında bilgilendirildiler. Geceleri nasıl uyuyorsun?"

Geceleri uyuyamıyorum ama yine de muzaffer bir gülümseme takınıyorum ve ona elimi sallıyorum. "Yorum yok Robertson. Neden senin fikirlerine bir nebze olsun saygı duyan birinin yanına gitmiyorsun? Eminim bir orta sayfa karşılığında göğüslerini göstermek için kendini paralayan reality TV özentileri vardır."

Boncuk gibi gözleri nefretle parlıyor ve bu beni lanet bir neşeyle dolduruyor. Bu ezik, beş dakikalık şöhretleri hakkında hiç kimseyle röportaj yapmaya böyle başladı, ama şimdi *ciddileşti*. Suçlu araştırmacı gazetecilik, ama Tanrım, berbat kokuyor.

"Sence şimdi ondan boşanacak mı?" diye soruyor. "Kız kardeşinin yanına gitmek için şehri terk edeceğini duydum."

Bu saçma bir spekülasyon. Jacqueline Catterson kocasının parasını *ondan* nefret ettiğinden çok daha fazla seviyor ama bunu Robertson'a asla söylemem. Robertson'a hiçbir şey söylemem. Tamamen bağlı *olduğum* müşteri gizliliği nedeniyle değil, o lanet olası kancığa katlanamadığım için.

"Repertuarınızdaki en sofistike soru bu mu?"

"Daha yeni başlıyorum, bir tane manşetten." Küçük, kirli bir not defteri çıkardı ama işim bitti.

Şoförüm kaldırıma yanaşıyor ve ben Mercedes'in parlak siyah gövdesinin arka koltuğuna tırmanırken kamera flaşları yüzümü gizlerken arkamı dönüyorum.

Uzaklaşırken onu görüyorum, *Bayan Whiplash*, gerçek adıyla Wendy Brown, kötü haberlerden dolayı gözleri şişmiş, bu durum için çıkardığı krem rengi hırkasına hiç uymayan bir çift kiraz kırmızısı fahişe topuklu ayakkabısıyla mahkeme merdivenlerinden aşağı sallanıyor. Çocukları konusunda haklı. Sosyal Hizmetler'e götürüldü. Vicdanım uzun zamandır unutulmaya yüz tutmamış olsaydı, belki de

Umursardım. Belki üzülürdüm bile.

Ama daha kötülerini de yaptım. Çok daha kötüsünü.

Çocuklarını kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum ama hayat devam ediyor. Aynı bok, farklı gün. Sadece Wendy Brown'ın çocuklarını geri alma şansı var, birkaç ay temiz kalırlarsa ve gözetim altında ziyaret edilirlerse, anneleri yan odada para karşılığı erkeklerle sikişirken onlar da eve dönüp gündüz kuşağı televizyonu izleyecekler.

Zavallı herifler.

Ama içinde yaşadığımız dünya bu.

Etrafımızdaki dünya, her gölgeli köşede.

Beni mızraklayan ve Ronald *gazeteci pisliği* Robertson'ın topuğu altında ölüme terk eden dünya, ama bunun hakkında konuşmuyoruz. Babam yüzümü boktan gazetesinden uzak tutması için ona neredeyse yedi haneli rakamlar ödediğinden beri.

Şehir pencerenin önünden geçiyor ve ben renkli camdan memnunum. Kimsenin ellerimi antibakteriyel jel ile ovduğumu görmemesine seviniyorum, sanki bunun Bill Catterson'ın kirini üzerimden çıkarma şansı varmış gibi. Ama olmayacak.

Bill Catterson'ın kiri, diğerleriyle birlikte benim de içimde - adaleti saptırmak için müstehcen bir şekilde iyi para aldığım diğer tüm sümüklü amcıklar.

Ben onlarla doluyum. El altından yaptığım her anlaşma, onlar adına üstlendiğim her karakter suikastı, kayıtlarını temiz tutmak için kullandığım her kanun boşluğu.

İç cebimden telefonu çıkardım.

Eğer kendimi kirli hissedeceksem, bu kendi şartlarımla olacak. Sanırım bu gece *Candice* gecesi olacak.

Melissa

On altıncı kat çok güzel. Cam ve krom ve ayakkabılarınızın içine battığı kalın halı.

Tüm dairem buradaki yönetici tuvalet bloklarından birinin içine sığabilir ve benim hayatımla onlarınki arasındaki tezat kalbimi biraz acıtır.

Acaba ne kadar şanslı olduklarının farkındalar mı, şık takım elbiseleri ve modaya uygun saçlarıyla, toplantılar sırasında arkalarına yaslanıyorlar, beklediğimin, izlediğimin, geceleyin bir hırsız gibi içeri dalmak ve işleri bittiğinde dağınıklıklarını temizlemek için havada asılı durduğumun farkında değil.

İhtiyatlı. Janet Yorkley bize böyle demişti. *Tedbirli olmalısın.*

Biz gerçekten utanç kaynağıyız, bu çok açık. Mesai saatlerinde ana koridorlarda yürümemize izin verilmiyor, perde arkasındaki servis geçitlerinde koşturuyor, bizden çok daha önemli olanlar tarafından fark edilme korkusuyla kuytulara saklanıyoruz.

On altıncı katın bu bariz avantajlardan daha büyük avantajları var. Yedinci toplantı süitinin arkasındaki personel odası üst katların merkezidir ve Bay Henley'nin kişisel temizlikçisi Cindy Harris ile ilk kez orada tanıştık. On sekizinci katın hemen arkasındaki ofisini temizliyor ve bundan çok daha fazlasını, tüylerimi diken diken edecek kadar fazlasını, evini temizliyor. Gerçek *evini*.

Bulaşık makinesini dolduruyor, buzdolabını dolduruyor ve yolda kuru temizlemeciden takım elbiselerini alıyor. Ve çarşaflarını değiştirir.

Çarşafları.

Kirli çamaşırlarını sepetten alır, yıkar, ütüler ve düzgünce katlayarak soyunma odasına geri götürür.

Bize söylediğinde Sonnie'nin yüzü bir resimdi. Bana *tatlı* bir *İsa diledi* ve alnını sildi ve o zaman kale direklerinin hareket ettiğini anladım.

On sekizinci kat artık son durağımız değil.

Alexander Henley'nin yatak odasına gidiyoruz ve koklayacağımız yer onun koltuğu olmayacak.

Buna ister kader deyin, ister hayatım olan yırtık pırtık romandaki bir başka ekmek kırıntısı, ama tanıtım sonrası üçüncü haftamızın sonunda şansımız yaver gitti.

Cindy bizi seviyor ve bu büyük bir şans, çünkü Janet Yorkley'e bile söylemeden önce, resmi olmadan önce onun haberlerini ilk duyan biziz.

Kocası Kanada'da yeni bir iş buldu ve bununla birlikte en fazla iki aylık bir ihbar süresi olacak. Janet Yorkley'nin Bay Henley'nin kişisel temizlikçisinin yerine birini seçmesi için iki ay, bu iş için uygun ekip olduğumuzu kanıtlamak için iki ay.

Tabii bu iş için bir *ekip* varsa. Yeni pozisyon için Sonnie ile kafa kafaya verme düşüncesi kalbimi hızlandırıyor, ama iyi anlamda değil.

Sonnie öyle diyor ama ikimiz de işin o noktaya gelmeyeceğini biliyoruz. Alexander Henley'nin boxer'larını kimin yıkayacağına Janet Yorkley karar verecek ve bu bilgi bizi biraz daha zorluyor, tıpkı ele geçirilmiş kadınlar gibi, yarışmacı atletler gibi kendi bölgelerimizi fırçalıyor ve üstün olduğumuzu umuyoruz. Asla söylemesek de birbirimize karşı bile.

Cindy ikimizin de olmasa bile birimizin alacağını düşünüyor ve bize bunu söylüyor. Onu mola verirken yakaladığımızda bize muhalefeti anlatıyor ve asla bizim üzerimizden terfi edemeyeceklerinin tüm nedenlerini gösteriyor.

Sigara molası veriyor ve Bay Henley'nin mülkünün etrafında kimsenin sigara molası vermesine izin verilmeyecek. Geçen yaz beş numaralı toplantı odasında şirket markalı bir kağıt ağırlığı kırdı.

Son çeyrekte dört bireysel hastalık günü.

Geriye biz kalıyoruz, diyor. İkimizden biri olmak zorunda. İkimizden biri. Kim bilir? İşte o zaman bizi iplerden geçirmeye karar veriyor. Her ihtimale karşı.

Cuma mesaimizin sonunda, Alexander Henley'nin evinin içini, Alexander Henley'nin *dünyasının içini* bize anlatırken her bir kelimeyi içime çekerek huşu içinde dinliyorum.

Alexander Henley değerli taş koleksiyonu yapıyor. Özel bir bezle parlatmak zorunda olduğu nadir taşlar. Onları Kensington'daki evinin en üst katında özel bir odada, şifreli kilitleri olan özel dolaplarda saklıyor. Her ay saat gibi değiştirmesine rağmen şifreleri ezbere biliyor.

Alexander Henley'nin sayamayacağı kadar çok takım elbisesi var ama hepsi siyah ve kravatları da öyle. Her biri. Her biri. Biri.

Alexander Henley her akşamı pahalı bir kristal bardaktan tek bir kadeh viskiyle bitirir. Giriş koridorundaki açık bir pencerenin önünde tek bir sigara içiyor ve külünü her öğleden sonra parlatması gereken antika bir hokkanın içine bırakıyor.

Alexander Henley her zaman aynı çatal bıçak takımını kullanır ve çatal bıçak çekmecesinden yeni bir takım seçmek yerine bulaşık makinesinden almayı tercih eder.

Sabahları uyanmak için kasvetli melankolik blues dinliyor. Bazen o geldiğinde hala çalışıyor oluyor. O bundan nefret ediyor, ama ben onun diğer her şeyini sevdiğim gibi bunu da seveceğimi biliyorum.

Bize çocuklarının çerçeveli fotoğraflarından ve şöminenin üzerinde nasıl tam karşılarında durmaları gerektiğinden bahsettiğinde kalbim gıdıklandı. Bize onların eski karısı ve onun Terry adında bir futbol koçu olan yeni erkek arkadaşıyla Hampshire'a gittiklerini söyledi.

Belki de en büyük sürprizi bize bir köpeği olduğunu söylediğinde yaptı. *Brutus*.

Alexander'ın bir köpeği olduğunu hayal edemiyorum ve neden bilmiyorum, sadece çok... insani görünüyor. Alexander Henley hakkında pek insani bir şey yok.

Bizi uyarırken başını salladı, sanki devlet sırlarını açıklıyormuş gibi bizi yanına çağırdı. "Brutus bir canavardır," dedi.

"Onun güvenini kazanmak zorundasınız yoksa elinizi çeker ve bunu istemezsiniz. Son Bay Henley'nin krem rengi halılarını kanatmak istemezsiniz."

Kensington'ın ortasındaki veterinerden almak zorunda olduğu bu tuhaf kurutulmuş balık çubuklarını, onun en sevdiği yiyecekleri anlatırken biz de ona bakakalmıştık.

"Asla eksik bırakma," dedi bize. "Bu köpekle arkadaşlık sarsılır ve eğer ona rüşvet olarak vereceğiniz şeyler yoksa onu asla öğleden sonra yürüyüşüne çıkaramazsınız."

Görünüşe göre bu da Cindy'nin görevlerinden biri. Öğleden sonra yürüyüşü ve görünüşe göre Brutus bloğun yarısında onu çekiştirmeye çalıştıktan sonra üç farklı önlükten geçti.

"Neden bu kadar kaba?" diye sordum, o da iç çekip omuz silkti.

"Kurtarma, sanırım, karısı gittikten sonra. Sanırım yalnızdı."

Bunu ben de hayal edemiyorum. Her zaman çok sakın görünüyor.

"Unutmayın," dedi bize, "Bay Henley *her şeyi* fark eder. Her şeyi. Her şeyi. Doğru yaptığınızdan emin olun, yoksa ayaklarınız yere basmadan oradan çıkarsınız."

Başımızı salladık. Biraz daha kafa salladık. Sonrası için küçük notlar aldık. Bize avantaj sağlayacak notlar aldık.

Ve böylece bir anlaşma yaptık, Sonnie ve ben, bir başka uzun haftanın sonunda, zemin kata inen milyonlarca basamağı topallayarak inerken.

Gücenmek yok, söz verdiğimiz şey bu.

"En iyi yıkayıcı kazansın," diyor ve sokakta yollarımız ayrılmadan önce elini uzatıyor.

Ve sallıyorum, sallıyorum ve gülümsüyorum ve ona iyi şanslar diliyorum, her ne kadar onun yolunda gitmeyeceğini bilsem de. Çünkü bunu kazanmasına izin vermemin hiçbir yolu yok.

Alexander Henley'nin kirli boxerları benim olacak.

Beşinci Bölüm

Alexander

Bağımlıların çoğu bağımlı olduklarını kabul etmezler. Bu bir gerçek. Bektan bir kişisel gelişim kitabında okuduğum bir gerçek de değil. Bu her gün gördüğüm bir şey, her seferinde aynı yaşlı pislikleri hapis cezasının pençesinden kurtarmak zorunda kalıyorum.

Parayla ilgili bir diğer şey de budur - sonsuza dek kendini kandırma ayrıcalığı verir.

Müşterilerim *bağımlı* değil, *hobileri* olan *profesyoneller*. Hiçbir danışanım gözümün içine bakıp bir sorunu olduğunu itiraf etmedi, sırtları duvara dayalı ve özgürlükleri gerçekten benim ellerimdeyken günün soğuk ışığında bile.

Her zaman milyonlarca bahane vardır. Bir *tuzak*, *mumu iki ucundan da yakmak*, *hayatı* maksimumda *yaşamak* ve elbette en iyisi - biraz *denize* girdiler.

Bütün hafta sonu uyuşturucu çekip beş yıldızlı otel süitinizi ateşe vermeye böyle diyorlar - biraz *aşırıya kaçmak*. Bağımlılar. Etrafım onlarla çevrili.

Ben de onlardan biriyim.

Porno, webcam kızları, eskortlar... Kaşıyamadığım sürekli bir kaşıntı. Gözlerimin arkasında bir tik. Bir mide bulantısı... bir *ihtiyaç*.

Ama benim söz konusu olduğum yerde kendini kandırma yoktur. Ne olduğumu çok iyi biliyorum. Nereden geldiğimi de çok iyi biliyorum.

Oğullarımızı ve birkaç göstermelik ev bitkisini yükleyip yeni plakalı Range Rover'ıyla Hampshire'a doğru yola çıktığında Claire'in velayet taleplerinin her birini kabul *ettiğimi* görmek ne bencillik ne de sevimli bir mizaçtı.

Onunla savaşılabildim ve kazanabildim. Kendime bir dadı tutabilir ya da çocukları özel okullarında tam pansiyona yazdırabilir ve benimle daha fazla mücadele edemeyecek kadar yorulana kadar onunla her adımda mücadele edebilirdim.

Benden çok önce hem parası hem de dayanma gücü tükenmişti.

Ama ona karşı koymadım. Oğullarımı kaybetmek umurumda olmadığı için değil - inanın bana, çok umurumdaydı - ama Claire'in hayatımızın ve benim kapımı çarpıp çıkarken söylediği o son söz yüzünden.

Tıpkı baban gibisin, Alex. Tıpkı lanet olası pis baban gibi!

Range'in lastikleri garaj yolumuzda gıcırdayarak ilerlerken kendime bir viski doldurmuştum. Bir sigara içerken bunu düşündüm ve bir tane daha içerken bunu biraz daha düşündüm ve bir tane daha, viski şişesi tamamen boşalana ve kravatım boynumda gevşeyene kadar ve ne kadar düşünürsem düşünüyüm sadece bir karar vardı.

Her kanıt bana karşı yığılmıştı. Suçlu bulundum.

Benim cümlem, çocuklarımı babamdan nefret ettiğimden daha çok sevdiğimi fark etmem oldu. İşte bu yüzden onları haftada sadece bir kez Pazar günü görebiliyorum.

Böylesi daha iyi.

Onlar için, benim için değil. Kesinlikle benim için değil.

Bugün bektan bir gün, dünyayı günah kadar sefil gösteren türden hafif çiseleyen bir yağmur. Londra'dan uzaklaşıyorum, donuk öğleden sonra farlar kısa huzmeli, sileceklerin ritmik gümbürtüsü ve Brutus'un yolcu koltuğunda nefes nefese kalmasından başka bir şey dinlemiyorum.

Claire köpeği getirmemden nefret ediyor. Ona bana güvendiğinden daha az güveniyor.

Normal şartlar altında haklı olduğunu söyleyebilirim. Hayvanın huysuz bir yapısı var ve sosyal becerileri benimkinden bile sığırın. Ama Brutus çocuklarımızı seviyor, tıpkı benim onları sevdiğim gibi. Belki de onları sevdiğim *içindir*. Ve onlar da onu seviyorlar, kötü gözlerine, gerçekten canavarca olan aşırı ısırtısına ve nefesinin Bill Catterson'ın hastalıklı küçük hıyarından daha kötü kokmasına rağmen. Her şeyi görüyorlar ve onu yine de seviyorlar.

Umarım onlar da benim için böyle hissediyorlardır.

Yetişkinler çocuklara nadiren bu kadar çok şey için kredi verirler. Ben büyürken ailem kesinlikle vermiyordu. Sanki ben çok gençmişim, çok safmışım, evimizde yüzeyin altında kaynayan nefreti fark edemeyecek kadar cahilmişim gibi, kağıt inceliğindeki gülümsemelerine, kısık seslerine ve görünüş uğruna takındıkları kibarlıklarına kanacağımı düşündüler. Sanki birbirlerini görmeye bile tahammül edemediklerini anlayacak kadar saçma sapan cilalarının ardını göremeyecekmişim gibi.

Kendi çocuklarıma asla bu şekilde patronluk taslamak istemedim, bu yüzden yapmıyorum.

Thomas ve Matthew bana annelerinin beni neden artık sevmediğini sorduklarında onlara gerçeği söyledim.

Çünkü ben bir pisliğim.

Çünkü huzuru korumak adına yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirmekten acizim. Çünkü işimi ofiste bırakamam.

Çünkü onu sevmiyorum ve o da bunu biliyor, hep biliyordu.

Dinlediler, omuz silkip başlarını salladılar ve Matthew - kardeşinden birkaç yaş küçük olduğu için - birkaç damla sessiz gözyaşı döktü ve hepsi bu kadar. Hampshire'a, Claire'in ailesinin yanına yerleşmişlerdi ve her Pazar öğleden sonra birlikte geçireceğimiz zamanı bekliyorlardı.

Berbat havaya rağmen bugün heyecanlıyım. Rugby biletleri, İngiltere - Galler maçı, gelecek ayki maç için evdeki en iyi koltuklar.

Yüzlerini görmek için sabırsızlanıyorum. Ragbiyi seviyorlar, özellikle Thomas. Oyun öğretmeni on yaşına göre çok iyi olduğunu söyledi.

Geniş, güçlü ve dirençli, aynı zamanda hızlı.

Pes etmiyor, bana söylenen bu, işler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, Thomas her zaman mücadeleye balıklama dalacak ve kozlarını paylaşacak.

O bir kazanan. Tıpkı benim gibi.

Matthew, o daha çok annesine benziyor.

Garaj yoluna giriyorum, giriş yapmak için kapının önüne park ediyorum ve ana oturma odasındaki perde her zamanki gibi seğiriyor. Claire beni karşılamak için hiç dışarı çıkmıyor.

Arada sırada sarı buklelerinin parıltısını ya da pencerenin arkasından bana hançer fırlatırken kaşlarını çatıldığını görüyorum ama asla yüzüme karşı alay etme nezaketini göstermiyor.

Görünüşe göre bugün durum farklı.

Kapı açıldığında onu görüyorum, çocuklar dışarı çıkarken kenara çekiliyor. Aradaki farkı bir kalp atışında fark ediyorum; söğüt gibi kıvrımlarındaki değişim, Empire line elbisesi. Ayakta durma şekli, bir eli boş boş karnında, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, sanki gerçekte olduğundan birkaç ay daha ilerideymiş gibi.

En fazla üç ay diyebilirim.

Çocuklar tam bana çarpacakları sırada arabadan iniyorum, Brutus yolcu koltuğundan onlara selam verirken sıcak kolları beni sıkıca kavıyor.

Baba! Baba! Baba! Baba! Tarih sınavında birinci oldum, baba! Terry bizi bowlinge götürdü, baba, ve ben bir kupa kazandım, baba! İkimiz de kazandık!

Onların mutlu sesleri yeryüzündeki en sevdiğim seslerden biri.

Diğer favori seslerim kibar konuşmalar için uygun değil.

Terry bir kolunu eski karımın omuzlarına doluyor ve tam bir gösteri yapıyor. Tüm bunlar bana biraz ilkel geliyor - erkek egosunun sahipliğini göstermek için bir şeyi pençeleme ihtiyacı.

Bir kadının bana ait olduğunu göstermek için kendimi onun üzerine atmama gerek yok. Her şey gözlerde. Onun gözlerinde, benimkilerde. Eğer bir kadın gerçekten size aitse, bu onun her yerinde yazılıdır. Kokusundan belli olur. Gülümsemesinde. Kirpiklerinin dalgalanmasında. Vücudunun bir mıknaş gibi sizinkine doğru çekişinde. Bir yük.

Claire de bir zamanlar benimle böyleydi.

Şimdi Terry kümesteki bir horoz gibi gösteriş yaparken o da Terry'nin kolunun altında beceriksizce kavranıyor.

Eskiden yüzüğümü parmağında taşıyan kadına doğru ilerlerken çocuklar bana bağlı kalıyor. Elimi çoktan uzatmışım ve Terry elimi tuttu, aşırı sert bir şekilde sıktı ve böyle maço bir sarsıntıya ihtiyaç duyacak kadar aşağıda ne eksiği olduğunu bir kez daha merak ettim.

Claire elimi tutmuyor.

"Konuşmamız gerek," dedi bana. "Sonra konuşuruz."

Karnına baktığımı saklamıyorum. "Anladığım kadarıyla haberler. Açıklamana gerek yok."

Ağırlığını kalçasına verir. "O değil, Alexander. Çocuklar hakkında. Bu önemli."

Saçlarını karıştırıyorum ve ona parmak sallama dürtüsüne direniyorum. Her hafta sonu onlarla geçirdiğim birkaç saat içinde küçük delikler açmaya çalışan huysuz sesi beni çileden çıkarıyor.

"Peki," diyorum ona. "Sonra görüşürüz." Sahte profesyonel gülümsememi takınıyorum. "Terry." Başını sallıyor. "Alexander."

Değerli vaktimi daha fazla almadan uzaklaşıyorum.

Çocukları akşam yemeği için son birkaç aydır her Pazar ısrarla gittikleri A3'ün hemen dışındaki tatsız bir hamburgerciye götürüyorum. Kahve acı ve son derece iğrenç, hamburgerlerin tadı da yenemeyecek kadar ucuz ama çocuklar buraya bayılıyor.

Görünüşe göre Terry alıyor.

Lanet Terry için iyi.

Onlar bakmıyorken, berbat yemek bahanemi bir peçeteye sarıyorum. Brutus bundan benden çok daha fazla zevk alacaktır. Ceketimin cebinden biletleri çıkarmadan önce çocuklar patates kızartması ve shake'lerini yiyene kadar bekliyorum.

Bütün hafta bunun için bekledim, gözleri tanıyarak parladığında hissedeceğim tatlı mutluluk dalgası için. Telefonumdaki stadyum haritasında koltukları işaretledim, sahaların 360 derece ağırlıkla bingörünüyorlar, böylece tam olarak nereye gittiğimizi bilecekler.

Biletleri bir çırpıda önlerine bırakıyorum ve kalbim güm güm atıyor.

Neşe.

Bu günlerde oldukça yabancı geliyor.

"Bize en iyi koltukları ayırttım," diyorum onlara. "Tam ön tarafta. Her şeyi göreceğiz ve maçtan sonra da sahne arkasına

geçeceğiz. Oyuncularla tanışacağız, fotoğraf çektireceğiz." Ben gülümsüyorum, onlar bakıyor ve ben o anı bekliyorum, yüzlerinin aydınlanacağı anı.

Ama gelmiyor.

Gülümsemeleri zayıf ve garip, bu da içimi acıtıyor. "Ne?" diye soruyorum. diye soruyorum ve ses tonumda niyet etmediğim bir acımasızlık var. Bir nefes alıyorum.

Thomas tükürüyor. "Bu yirmi ikinci..." "Evet. Bugün dördü hafta oldu."

"Ama biz..." Masaya bakıyor. "Futbol maçına gidiyoruz... Terry'yle... Sana bugün söyleyecektik... Terry biletleri kesin olarak alana kadar beklememizi söyledi, onun yerine Cumartesi günü gelebileceğinizi söyledi ya da-"

"Yoksa *ne olur?*"

Söylemek istemiyor ve ben de ne olacağını bildiğim halde zorladığım için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. "Yoksa *ne*, Thomas? *Terry* ne dedi?"

Matthew cevap veriyor, gözleri çok büyük ve masum. "Belki futbol için bir hafta kaçırabileceğini söyledi. Belki senin için sorun olmazmış."

Amcık.

Terry tam bir amcık.

"Futbolu sevdiğinizi fark etmemiştim. Rugby sizin oyununuz, değil mi?"

Thomas cevap vermiyor ama Matthew başını sallıyor. "Artık futbolu seviyoruz baba. Thomas futbolun daha iyi olduğunu söylüyor. *Daha havalı*, değil mi Thomas?"

Thomas mahcup görünüyor.

"Eee?" Soruyorum. "Futbol artık *havalı mı?* Rugby'den daha mı havalı?"

Thomas omuz silkiyor. "İkisi de iyi. Ama artık Terry gibi biz de Portsmouth'u destekliyoruz. Onun takımı. Bize forma aldı." Şakaklarımda bir tik hissediyorum. Reddedilmenin ekşi tadı.

"Anlıyorum," diyorum ve biletleri masanın benim tarafıma doğru çekiyorum.

"Üzgünüm baba," diyor Thomas ve gerçekten üzgün. Keşke üzgün olmasaydı. Keşke gözlerimin içine bakıp rugby'nin berbat bir şey olduğunu düşündüğünü ve benim yerime Terry ile boktan hamburgerler yemeyi tercih ettiğini itiraf etseydi.

"Üzgünüm baba," diyor Matthew.

Hayal kırıklığımı bastırıyorum. "O zaman başka bir zaman. Oyunlar çakışmadığında."

Başlarını sallıyorlar. Matthew shake'inden kalanları höpürdetiyor. Thomas peçetesini küçük üçgenler halinde katlıyor.

Her şey çok garip. Bu boktan yer. Bu boktan hafta sonu düzenlemesi. Onların bu boktan durumu *havalı yeni baba*.

"Kızgın mısın?" Thomas soruyor ve bu beni gülümsetiyor. Doğrudan. Bu hoşuma gitti. "Hayal kırıklığına uğradım," diyorum ona. "Kızgın değilim."

Onların önceliklerini benim onayladığım bir sıralamaya zorlamak gibi bir niyetim yok, bu benim yapımda yok.

Çocuklar hamburger kutularını toplayıp paltolarını giydiler ve sanırım burada işimiz bitti. Ayrılan süre sıfıra doğru sayıyor.

"Gidip Brutus'e hamburgerini verelim," diyorum.

~~~~~

Yeni futbol olayı ortaya çıktığında, çocuklar buna doyamıyor. Dönüş yolunda her şeyi duyuyorum - Portsmouth takımı, berbat formaları, gol atma geçmişleri.

Umursamaya çalışıyorum, ama tek hissettiğim midemdeki kutsal olmayan öfke. Terry'ye, kötü düşünülmüş sadakat testi hakkında tam olarak ne düşündüğümü söyleme arzusu.

Ve ona söylüyorum, tam da onların küçük eşliğinden adımımı atar atmaz ve Claire çocukları odalarına gönderir göndermez.

"Çok şık bir hareket," diyorum, "çocuklarla geçireceğim güne bir futbol maçı ayarlamak."

Masum rolü yapıyor, planlarım olduğunu bilmediğini, bir hafta sonunun önemli olmayacağını düşündüğünü söylerken telaşlanıyor. "*Her* hafta sonu *önemlidir*," diye onu temin ederim.

"Biletler için sana para vereceğim," diye kabarıyor. Sanki onun lanet parasını istiyorum.

Parasını ödediğim evde yaşıyor, parasını ödediğim arabayı kullanıyor, parasını ödediğim halının üzerinde duruyor ve benden çaldığı gün bana para iadesi teklif etme cüretini gösteriyor.

Amcık!

Claire boğazını temizler ve elini onun koluna koyar. Gergin ve bunun oyunla bir ilgisi yok.

"Konuşmamız gerek," diyor bana. "Terry ve benim planlarımız var..."

"Bunu görebiliyorum." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sanırım yeni çocuk da *planlanmıştı*."

"Çocuklar küçük bir erkek ya da kız kardeş istiyorlardı. Tyler da öyle."

Tyler. Terry'nin okulu bırakan genç oğlu, uşak kişiliği için mükemmel bir isme sahip.

"İstediklerini elde ettiklerine sevindim."

"Düzgün bir aile olmamızı istiyorlar," diyor Claire ve içim acıyor. *Düzgün bir aile*. İçinde benim olmadığım bir aile.

"Artık Tyler'a yakınlar ve Thomas da havalı üvey ağabeyi gibi olmak istiyor, onun gibi normal bir okula gitmek istiyor, biz de düşündük ki... gelecek dönem... çocukları Grange Lisesi'ne yerleştiririz diye düşündük. Yakın ve sonuçlar iyi..."

Daha sözünü bitirmeden başımı sallıyorum, kaşlarım ağırlaşmış ve çenem gıcırıyor.

"Cevabım hayır. Çocuklar Oxton'da kalacak, tartışmanın sonu."

Yanakları pembeleşiyor, yüzündeki ifade bir anda kayboluyor. "Bu *tartışmanın sonu* değil Alexander. Benimle yaşıyorlar. Bu *benim* kararım."

"Hayır," diyorum ona. "Öyle değil."

İç çekiyor. "Normal çocuklar olmak istiyorlar, Alex. Özel okuldaki kendini beğenmiş küçük züppelerle değil, normal insanlarla takılmak istiyorlar."

"Harika. *Sıradan* çocuklara uyum sağlamak uğruna gelecekteki istihdam edilebilirliklerini bir kenara bırakabilirler. Eminim beni ısrarla götürdükleri o boktan hamburgercide çalışmaktan çok mutlu olacaklardır."

Gözleri alev alev yanıyor. "*Alexander*."

O küçümseyici ses tonunu hiç özlemedim. Sanki o sürekli mağdur olan küçük bir balıkçı karısı ve ben de eski kocanın büyük kötü amcığım.

Gerçi belki o kısmı doğrudur.

"Devlet okuluna gitmeyecekler," diyorum ona, "ve bu iş burada bitecek. Eğer çocuklarınızı ikinci sınıf bir eğitim sistemine göndermek istiyorsanız, buyurun ama *benim* çocuklarım boktan bir devlet okuluna gitmeyecek."

Terry başını sallıyor ve ben de ona çenesini kapalı tutmasını söyleyen bir bakış fırlatıyorum. "Onları Grange Lisesi'ne kaydettirdim bile," diyor bana. "Resmi bir kabul ziyaretinde bulundular. Oxton'daki yerlerini çoktan iptal ettim."

"O zaman onları iptal etmek zorunda kalacaksın, değil mi?"

"Hayır," diyor. "Yapmayacağım."

Korkunç bir şekilde gülümsedim. "Seni mahkemeye verebilirim. Şartlarımı uygulayım. Seni bir yerlerde küçük, köhne bir terasa taşıyabilir, sıradan insanlarla takılmaktan ne kadar hoşlandığını görebilirim."

Gülüyor. "Sanki yaparsın da." "Beni deneme."

"*Beni* deneme!" diye tıslıyor. "Pis baban seni sonsuza dek kurtaramaz Alexander, bir gün o kadınlardan biri konuşacak. Belki benimle konuşurlar, ha? Belki de senin ne kadar pis bir sapık olduğuna dair tanıklık etmelerini sağlayabilirim. Belki de o şerefsiz gazeteciye arayıp ona bir haberim olduğunu söylemeliyim. Hâlâ elimde ekran görüntüleri var, hâlâ senin o iğrenç tarama geçmişinin kayıtları var."

"Bu da velayet savaşında hiçbir şey ifade etmeyecek," diye alay ediyorum.

"Baban için öyle olmayacak. Şirketinin adının magazin basınının diline düştüğünü fark ettiğinde değil." Öne doğru bir adım attım ve Terry'nin kolu tekrar omuzlarına dolandı, yüzü sidikli bir çarşaf gibi bembeyazdı.

"Beni zorlama Claire."

Ciddi olduğumu biliyor, gözlerim onunkilere dalıyor, nefesim sık ve öfkeli, soğukkanlılığımın tam sınırında.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece yüzünde senden daha kutsal bir ifadeyle bakıyor ve burada işim bitti, onların saçmalıklarıyla işim bitti. Tekrar konuştuğunda ön kapıdan geçip Merc'e doğru yolu yarlamıştım ve sesi tiz bir feryattı, acınacak derecede yetersiz kalan bir gözdağı verme girişimi.

"Grange Lisesi'ne gidiyorlar, Alexander! İstesen de istemesen de!"

Dışarı çıkarken lastiklerim onun güzel pembe çakıllarını çalkalıyor.

Altıncı Bölüm

Melissa

Sonnie kendine *standart dışı* temizlik bezleri almış. Televizyonda reklamlarını görmüştüm, *ekstra parlaklık için ekstra güçlü*. Bundan bahsetmiyor, ama dördüncü odadaki cam masayı silerken baktığımda onları görüyorum.

Sonnie'nin kazanmaya bu kadar istekli olması beni bir an için üzdü ama en iyisi bu. Kesinlikle. Suçluluk duymadan onun kığını tekmeleyebileceğim anlamına geliyor.

Burada, on altıncı katın kurumsal ihtişamı arasında olmak sadece alevleri körükledi. Dün öğleden sonra yedi ve sekiz numaralı sütler arasında bir bölmede sıkışıp kaldım ve on dakika boyunca camın arkasından ona bakmayı başardım.

Pek gülümsemez, gördüğüm kadarıyla. Ne iş arkadaşlarına ne de müşterilerine. Telefonda konuşurken ya da asistanı toplantı arasında bir Starbucks bıraktığında bile gülümsemiyor. Yüzünde her zaman sabit bir sertlik var - gözleri çelik gibi, ağzı çok mükemmel bir şekilde vurdumduymaz. Mükemmel derecede *mükemmel*.

Ona bu kadar yakın olmak takıntımı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. Yönetici sütlerine her adım attığımda kalbim küt küt atıyor, orada olabileceğini biliyorum, hemen köşede, çalışacak kadar yakın, varlığımdan bile haberi olmayacak kadar uzak.

Geceleri yatağımda onu düşünüyorum, Joe yan odada uyurken. Her sabah metroda onu düşünüyorum, acaba bugün geç saatlerde ofiste onunla karşılaşacak mıyım diye merak ediyorum.

Her zaman onu düşünüyorum.

Henley etkisinden muzdarip olanlar sadece ben ve Sonnie değil.

Dün gece duştayken Dean'in telefonunu kontrol ettim. Burnumu bile sokmadım, oradaydı, sehpanın üzerinde yanıp sönüyordu. Sadece biplemesini durdurmak için elime aldım.

Galeri uygulamasını açık bulmayı ve muhteşem Alexander Henley'nin kaydedilmiş beş fotoğrafının bana baktığını görmeyi beklemiyordum.

Dean onun internetin iddia ettiği gibi tehlikeli olduğunu söylüyor ve belki de haklıdır. Belki de *Kuklacı* dedikleri adam tehlikelidir. Belki de asla hayal edemeyeceğim şeylere bulaşmıştır ama bu o çelik gibi gözlerin saklıyor olabileceği tüm karanlık, kirliliği düşündüğümde kendimle oynamama engel olmuyor. Aslında, tam tersi. Dolabındaki iskeletlerle ilgili dedikodular beni daha da tahrik ediyor. Baktan ama gerçek.

Sadece istiyorum... daha

fazlasını... her şeyi...

Sadece *onu* istiyorum.

Dean'in de onun için mastürbasyon yaptığına eminim.

Ateşli yaşlı adam sendromu. Sanırım bu ikimizin de muzdarip olduğu bir hastalık.

Dean'in kanepemde oturmasının nedeni de buydu zaten - okuldaki tarih öğretmenimiz Bay Patterson'a duyduğu pek de gizli olmayan aşk. Dean sadece bir çocuktü ve bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordu, özellikle de babası farkına vardıktan ve o günden sonra düzenli aralıklarla onu dövdükten sonra. Kaç kez sorduysam da herkes, hatta Dean'in kendisi bile sokak kavgalarını suçladı. Ama kimse bana inanmasa da ben biliyordum. Babasının homofobik bir pislik olduğunu hep biliyordum.

Bu yüzden Dean bu yaz başında bir çanta dolusu kıyafetle kapıma geldiğinde ve kendimi toparlayabilmem için bir süre kalacağını beyan ettiğinde onu kollarımı açarak karşıladım. İçeri adımını attı ve kesik dudağı, şişmiş yanağı ya da topallayarak yürümesi hakkında hiçbir şey söylemedi ve o zamandan beri bu konuda tek kelime etmedi.

Ailesinden ya da ona *pis küçük ibne* demelerinden bahsetmiyor.

İstedğini bildiğim erkeklerden ya da mastürbasyon yaptığı ve benim bilmediğimi düşündüğü gey pornolarından bahsetmiyor. Alexander Henley hakkında konuşmasını isterdim, benim için olduğu kadar onun için de.

Belki bir gün.

Ama bugün tek amacım Alexander Henley'nin yatak odasına, çarşaflarını yıkamak için bile olsa, girebilmek. Sonnie'nin süper temizlik bezleri olabilir ama bende onda olmayan bir şey var. Mutlak kararlılık ve biraz da delilik.

Bugün kesinlikle delilik tarafındayım, Kensington'daki o eve adım atma ve her şeyi kendi gözlerimle görme ihtimaliyle yanıp tutuşuyorum - onun tüm küçük alışkanlıklarını, tüm yöntemlerini, en özel ortamında. Pelüş halılarının üzerinde yalınayak yürümek, çıtır çıtır soyunup çarşaflarına sarınmak ve onu içime çekmek istiyorum, çok yakın ama çok uzak. Takım elbiselerini asan, bulaşık makinesini dolduran ve sevimli köpeğini gezdiren kişi olmak istiyorum. Onun gibi davranabilmek istiyorum.

Zaten rol yapıyorum. Servis geçidinden gizlice geçip toplantı süiti 10'a giderken çoktan yakınmışım gibi davranıyorum. Listeyi gördüm. Bir saat önce orada olduğunu biliyorum. Cam masanın üstündeki parmak izlerini siliyor olacağım.

Oturduğu sandalye. Arkasında onu takip eden, *ona hayranlık duyan* bir hayalet. Dean onu takip ediyor derdi. Sanırım o kadar da haksız değil.

Odanın uzun süredir boş olması gerekiyordu, listede öyle yazıyor. Temizlik ürünleriyle doluyum ve kapıyı omuzlayarak açıp içeri girerken girişime kararlıyım. Işıklar loş, yerden tavana kadar uzanan pencerelerden görünen Londra manzarası parlak. Ayaklarım halıya basana kadar onun silüetini görmüyorum, kapı arkamdan hızla kapanıyor.

Hay sikeyim.

Alexander Henley kulağını cep telefonuna dayamış, karşısındakine emirler yağdırırken sesi öfkeli ve kısık.

Kapıya geri dönüyorum, kalbim küt küt atıyor, bunun için alacağım disiplin cezasını düşününce ağzım kuruyor.

Sağduyulu. Sağduyulu olmalısın.

Gerçekten sıçtım batırdım. Bay Henley yüzünü bana döndüğünde terfi hayalim aramızdaki havada buruşup ölüyor.

Ben.

Öne doğru bir adım atıyor ve spot ışığının parıltısı alnına vuruyor, gözlerini kısarak beni seçmeye çalışırken kaşları o kadar çukurlaşıyor ki

Gölgeler. Başımı eğiyorum ve ilk kez aptal şapkam için minnettar oluyorum. Beni böyle görmesini istemiyorum. *Beni* görmesini istemiyorum.

Gece yarısı ofis fantezisi için çok fazla.

Ahizeye "Bekle," diyor ve bana doğru geliyor. Mahvolmuş durumdayım, far ışıkları altındaki bir tavşan gibiyim, kaçıp gidemem çünkü bu çok kaba olur, kalamam çünkü Janet Yorkley bunu duyduğunda bana çok kızacak.

Panik içindeyim, zihnim seçeneklerimi gözden geçiriyor.

Belki de hatamı affetmesi için ona yalvarmalıyım. Görmezden gelmesi ve Janet'ın ne kadar büyük bir hata yaptığını bilmesine izin vermemesi için yalvarmalıyım. Belki de tamamen yalvarmalıyım.

Ondan her şey için yalvarırdım.

Sanki küçük olmak beni kurtaracakmış gibi kapının içine doğru büzülüyorum, şapkam düşük ve omuzlarım kambur. Ama garip bir şekilde, nefesim düzensiz çıkarken ve dizlerim garip ve titrek hissederken, öyle.

Durdu.

Bakıyor.

Benimkiler elinde sallanan ahizeye bakarken onun gözlerinin yandığını hissediyorum, arama hâlâ aktif. Elleri büyük. Uzun parmaklar. Gözlerimi kaldıramıyorum.

"Çok özür dilerim, Bay Henley, efendim," diye fısıldıyorum, kucağımdaki ürünleri bir kalkan gibi tutarak. "Düşündüm ki... odanın..."

"Boş," diye bitiriyor. "Evet. Birazdan yolunuzdan çekileceğim."

Ahize kulağına doğru yükseliyor ve gözlerim onu takip ediyor, bana ilerlememi işaret ediyor, işime devam edebileceğimi söylüyor.

Dizüstü bilgisayarını hâlâ masanın üzerinde açık duruyor ama onu kenara çekebileceğimi söylüyor. Kahve fincanını da.

Tenim karıncalanıyor. Tereddüt edip duraksarken gözlerim bir anlığına onunkilerle buluşuyor ve dehşete düşmüş gibi görünüyor olmalıyım çünkü gülümsüyor.

Gülümsüyor.

Sadece bir kalp atışı için.

Ve sonra diğer uçtaki kişiye tekrar havlıyor, pencerelere doğru volta atıyor.

Malzemelerimi sandalyelerden birinin üzerine boşaltırken parmaklarım titriyor. Ben cılayı sıkarken tıslama sesi çıkartıyor, oda için çok yüksek bir ses ve onun tekrar döndüğünü, adım atarken baktığını görüyorum. Ona bakamıyorum, bakmaya cesaret edemiyorum. Ovalayıp parlatırken elimden gelenin en iyisini yapıyorum, camın genişliği boyunca uzanıyorum, kollarım çabayla gerginleşiyor. Dizüstü bilgisayarını nazikçe kaldırıyorum, ekrandaki gelen kutusuna bakmamaya özen gösteriyorum. Kahve fincanını kaldırıp altını parlatıyorum, oturduğu koltuğu siliyorum, sonra yansımam net ve berrak olana ve dehşete düşmüş gözlerimi bile görebilene kadar masayı ters çeviriyorum.

Onu ben de görüyorum.

Camdan beni izlediğini görüyorum.

Tüylerim ürperiyor. Tüylerim

diken diken oluyor.

Çalışmayı bırakmam. Çalışmayı bırakmaya cesaret edemiyorum. Yan dolapları, duvardaki kurumsal resimleri, köşelerdeki süs bitkilerinin yapraklarını cılalayıp silerken semazen gibiyim. Çöp kutusunu boşaltıyorum ve yeni astarın mükemmel bir şekilde düzgün olduğundan emin oluyorum. Tozları yakalamak için süpürgelik boyunca bir bez gezdiriyorum.

Telefonu kapatırken radyatörün kapağını siliyorum ve boğazımda bir yumru var, özürlerle dolu, Janet Yorkley'e beni kovmasını söylemesini engellemek için yüzlerce kelime.

Tek bir tanesini bile söylemiyorum.

Dizüstü bilgisayarını kaldırıyor. Göz ucuyla onu izliyorum ve dikkatli olduğunu, masaya dokunmadan eşyalarını topladığını, parmaklarına çok dikkat ettiğini görüyorum.

Beni neden bu kadar şaşırttığını bilmiyorum ama şaşırtıyor.

Evrak çantasını almak için masanın altına uzanıyor ve işi bittiğinde sandalyesini sonuna kadar itiyor.

Ve sonra kapıya yöneliyor. Onun gitme düşüncesi göğsümde bir sızıya neden oluyor ve başımı çeviriyorum, sadece bir anlığına cesur davranıyorum.

Bana bakıyor, dirseği çoktan açık kapıdan içeri girmiş. "İyi geceler," diyor.

Sesim gıcırtılı. Acınası. "İyi geceler, Bay Henley, efendim." Gülümsüyor. Yine gülümsüyor.

Bana gülümsüyor.
Ve sonra gitti.

Alexander

Bu binada sayısız kurumsal tür var ve neredeyse hepsi benim farkındalığımın dışında var oluyor. Sekreter havuzları, resepsiyon görevlileri, mutfak personeli, stajyerler.

Temizlikçiler.

Hatırlamak istemediğim kadar uzun bir süredir bu alanda bulunmama rağmen bir kez bile işine giden bir temizlikçi görmediğimi fark ettim.

Dün geceye kadar değil.

Kurumsal verimlilik - babam buna böyle derdi. Pisliğimizi temizleyen aşağılık köleler ile tepedeki dokunulmaz lordlar arasındaki büyük uçurum.

Dediğim gibi, babam hıyarın tekidir.

Ne olmuş yani bir temizlikçi görmüşsem? Bektan bir üniforma giymiş, çalışma hayatına devam eden bir kız, tam da benim yaşadığım sırada benim alanıma denk gelmiş - kimin umurunda?

Onu bu kadar unutulmaz kılan şeyin, bu sabah onu incelerken karar veriyorum, boş zamanımı benim emirlerimi yerine getirecek kadınlara müstehcen miktarda para ödeyerek geçirdiğim gerçeği. Sadece bana istediğimi vermek için orada olan kadınlara. *Her ne* istersem.

Yine de hiçbirisi dün gece o korkmuş küçük yaratığın bana hissettirdiği kadar güçlü hissettirmedi.

Çok üzgünüm, Bay Henley, efendim.

Keşke sesini daha doğru hatırlayabilseydim. Bakışlarımdan kaçarken omuzlarını nasıl kamburlaştırdığını. Başını eğişini, havadaki bir hayalet kokusu gibi neredeyse algılanamayan titreyişini.

Bay Henley, efendim.

Para verdiğim kadınlar asla gerçek adımları kullanmazlar. Ben Ted'im, Bill'im, Vladimir'im ya da o akşam için hangi saçma isim hoşuma gidiyorsa oyum. Tek umursadıkları 8. Henry de olabilirim.

Bay Henley, efendim.

Biri bana böyle seslenmeyeli ve bunu gerçekten kastetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Asistanım Brenda bunu asla kastetmez. İşten atılmamak için cesaret edebildiği kadar alaycı bir şekilde söylüyor.

Temizlikçi sadece makinedeki bir hayaletti, yüzünü bile görmedim, onlara taktırdığımızı varsaydığım aptal şapkanın altında değil. Yüzünün bir önemi yok. Önemi olmamalı.

Ve öyle değil.

Uysal küçük özrünün beni zor durumda bırakması bir yana, kız hiçbir şeye göstermediğim kadar özveriyle temizlik yaptı. Sadece sertleşmemiştim, etkilenmiştim de.

Kurumsal dahili telefon listemi arıyorum, daha önce hiç dikkatimi çekmemiş olan bir yığın ismi gözden geçiriyorum.

Janet Yorkley - Temizlik Hizmetleri Müdürü.

Brenda'yı arayıp *Janet'i* görmek istediğimi söyledim ve on dakika geçmeden kadın kırmızı yanakları ve dehşetten başka bir şey olmayan ifadesiyle kapımın önündeydi.

Onu içeri çağırıyorum ve toplantı masasının karşı tarafındaki boş sandalyeyi gösteriyorum. Aynı toplantı odası masası. Kendini içeri çekmeye çalışırken elimi kaldırıyorum.

"Dokunma. Dokunma," diyorum bardağı göstererek. Hâlâ mükemmel, bozulmamış, dokunulmamış. Üzerinde Janet Yorkley'nin kirli parmak izlerini istemiyorum. Bunu ona söyledim. Ona tam da bunu gözlemlemek için burada olduğunu söylüyorum. "Bakmanı istiyorum," dedim ona. "Cama. Bana ne görebildiğini söyle."

Kadının neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yok, nefesi hala tırmanıştan dolayı kesik kesik. Neden asansöre binmediğini Tanrı bilir.

"Neye bakayım, Bay Henley, efendim? Anlamıyorum."

Sesi gergin ama sikime hiçbir şey yapmıyor. Çakıllı, boğuk. Fazla kendinden emin.

"Bardak," diyorum. "Tamamen berrak. Mükemmel. Tek bir leke bile yok. Bir iz bile yok. Bir tane bile."

Gururlu küçük bir tavus kuşu gibi göğsünü kabartıyor. "Teşekkür ederim efendim, temizlik personelimiz kendilerini en üst düzeyde..."

Başımı sallayarak onu susturuyorum. "Evet, evet, Janet. Broşür konuşmasına ihtiyacım yok ve bu bir ödül töreni değil."

Ağzı bir kurbağanınki gibi şak diye kapandı.

"Dün gece burada bir kız vardı. Bir temizlikçi," diye devam ediyorum.

Kaşları öyle bir havaya kalkıyor ki. "Temizlikçilerimizden birini mi gördün?"

"Evet Janet, temizlikçilerinden birini gördüm. Burada. Dün gece. Ben konuşuyordum, o da..."

Janet Yorkley mahcup görünüyor. Az önce işaret ettiğim masanın temizliğini bozmamak için ellerini havaya kaldırmış, özürler diliyor, bir daha olmayacağına dair güvenceler veriyor, söz konusu temizlikçinin rütbesinin düşürüleceğini söylüyor.

Kovulacak. *Derhal* işten çıkarılacak.

Ona masanın tertemiz olduğunu söyledim ve o da kızı kovmak istedi.

Embesil.

Embesillere katlanamıyorum.

Kadın söylediğim tek kelimeyi bile dinlemiyor ve bundan nefret ediyorum. Sanırım bu benim en nefret ettiğim şey - o lanet

olası çenelerini kapatıp beni *dinlemeyen* insanlar.

"*Kovulmasını* istemiyorum," diyorum ona ve sesim günah gibi sinirli çıkıyor. "*Terfi* etmesini istiyorum."

"Terfi mi?" Gözleri golf topu gibi. "Onu *terfi ettirmek mi* istiyorsun?! Gördüğün kız mı? Ama o ihlal-" "Evet Janet, onu *terfi ettirmek* istiyorum. Benim *evime*. Ofisime. Onu en iyi şekilde kullanabileceğim herhangi bir yere.

yetenek."

Janet Yorkley beni sıkıyor.

Beyninin kafatasının etrafında döndüğünü duyabiliyorum.

"*Evime*, Janet. Anlıyor musun? Değerli taşlardan oluşan geniş bir koleksiyonum var. Bardaklarım Dalton Crystal. Yemek masam antika ceviz. O kızın temizlemesini istiyorum. Hepsini."

Başını sallıyor. Beyni biraz daha dolanıyor.

"Dizüstü bilgisayarımın yerini değiştirdi ve ekrana bile bakmadı. Bir bakış bile atmadı. Şirketin gözetlemesini bu kadar az önemseyen birini bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?"

Bu retorik bir soru, ama yine de cevaplamaya gidiyor.

"Sağduyuya önem veririz, işe alımlarımızda adaylarımızı-"

Onu susturuyorum. "Eski temizlikçim bizi terk ediyor, değil mi? Bir not aldım, değil mi?" "Asistanınız... Ben gönderdim..."

"Asistanımın tüm yazışmalarını görüyorum, Janet."

"Ay sonunda... Cindy taşınıyor..." Sanki Cindy'nin kim

olduğu ya da ne yaptığı umurumda.

"Bu kız benim yeni temizlikçim olacak," dedim ona. "Öyle olsun."

Yedinci Bölüm

Melissa

Bir sonraki vardiyamızın sonunda Janet'ın ofisine çağrıldığımızda, umarım yaptığım hata yüzünden sadece ben mahvolurum ve zavallı Sonnie de mahvolmaz.

Bütün öğleden sonra prova ettiğim için özür dilemek şimdiden dilimin ucunda. Acaba beni sadece bir tokatla bırakacak mı? Aptalca bir dikkatsizlik anı için merhamet gösterecek mi?

Bu yerde pek fazla ikinci şans verdikleri izlenimine kapılmıyorum ve şimdi her zamankinden daha fazla korkuyorum, çünkü ona çok yakındım, sadece o ve ben, benimle konuştu, bana gülümsedi... sadece bir anlığına... ama bu bir başlangıç... bu- Janet, "Otur," dedi ve ben de oturdum. Sonnie de öyle. "Siz kızlar neden burada olduğunuzu biliyorsunuz, eminim."

Sonnie boş boş bakıyor, başını hafifçe sallıyor ve ben kendimi çok suçlu hissediyorum. Daha önce bir şeyler söylemeliydim, en azından bu boktan fırtınaya hazırlıklı olabilirdi.

Bir an önce bitsin diye ağzımdan kaçırdım. "Gerçekten çok üzgünüm. Bir hata oldu. Karanlıktı, listede odanın boş olduğu yazıyordu..."

Sonnie'nin gözleri kocaman. Keşke yer beni yutsa.

"Özür dilerim," diyorum tekrar. "Bakmalıydım, kontrol etmeliydim, bir şeyler taşıyordum ve düşünemedim..."

Janet hiç etkilenmemiş görünüyor, ağzı çok gergin ve kaba. "Bunun için seni görevden alırım," diyor bana. "Sağduyu en önemli önceliklerimizden biridir Bayan Martin, özellikle de Bay Henley söz konusu olduğunda."

Ben başımı sallıyorum ve Sonnie bana doğru bakıyor. "Bay Henley'i mi bastın?! Bunun benimle bir ilgisi yok, Janet. Uh uh. Hayır."

"Bunun Sonnie'yle bir ilgisi yok," diye yineliyorum. "Onun bundan haberi bile yok."

Janet başını sallar. "Dediğim gibi, bunun için seni görevden *alırdım*. Neyse ki Bay Henley'nin başka planları var."

Ben aval aval bakarken o bir sürü kâğıdı karıştırıyor ve masaya vuruyor. Üst çekmecesinden kordonlu bir geçiş kartına benzeyen bir şey ve özel bir kodla açması gereken bir kutudan bir dizi anahtar çıkarıyor.

"Başka planlar mı?" Sonnie soruyor ve kalbim küt küt atmaya başlıyor.

Janet Sonnie'ye omuz silkiyor. "*Sizi* terfi ettirecektim Bayan Webber ama kararı ben verdim. Bayan Martin, Bay Henley'nin kişisel temizlikçisi olarak Cindy Harris'ten görevi devralacak."

"Ben mi?!" Nefes nefese kaldım. "Ama ben-"

"*Sen*," diyor Janet. "İyi ki son derece titiz bir cilacısınız, Bayan Martin, yoksa kulağınız dışarıda kalırdı."

"Anlamıyorum..." Ben başlıyorum ve Janet bana gözlerini deviriyor.

"Onu *etkilemişsin*. Beceriksiz bir eşek gibi üzerine çullandıktan sonra nedenini Tanrı bilir."

Sonnie hayal kırıklığını iyi gizliyor. "Tebrikler tatlım," diyor.

Sonnie için kendimden nefret ediyorum ama şu anda Alexander Henley'e eskisinden daha çok bayılıyorum.

"Teşekkürler," diyorum. "Bu pozisyonu gerçekten sen almalısın, benden çok daha iyisin," diye teklif ediyorum ve Sonnie başını sallıyor. Janet da öyle.

"Sanırım şanslı gününüzdeydiniz." Sonnie gülümseyip omuz silkiyor ve ben daha da kötü hissediyorum çünkü o benim aksime çok iyi ve *yetkin biri*.

Janet, "On sekizinci kata çıkacaksınız, Bayan Webber," diyor.

Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun. En azından hala onun koltuğunu koklayabilecek. Ama bunu ona göstererek bir iyilik kazanacağımı sanmıyorum.

Janet evrakları, kordonu ve anahtarları uzattı. Onları çok nazikçe aldım. Kutsal Kase. Onun *gerçek* ev anahtarları, gerçek olan.

"Cindy'nin sana ipleri göstermesi gerekecek," diyor. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca onun gölgesi olacaksın ve sonra o yoluna devam edecek."

Cindy gitmeden önce haftalarımız var sanıyordum ama görünüşe göre Janet'ın başka planları var. *Ya da belki Bay Henley'nin vardır*. Orada duruyorum. Bay Henley cılamamı beğendi. Hepsi bu kadar.

Sonnie'nin dediği gibi şanslı bir gün.

Ben daha bir şey söyleyemeden kovulduk ve Sonnie'yle birlikte aşağıya inerken midem yanıyor, kendimi oldukça kötü hissediyorum.

"Özür dilerim," dedim ona. "Beni kovacağını sandım. Hiçbir fikrim yoktu." "Ah peki." Omuz silkti. "Sanırım sonunda en iyi temizlikçi kazandı." Ama kazanmadılar. *Yine de gülümsüyor*.

"Bu arada, tam bir rapor bekliyorum. Her şeyi bilmek istiyorum, çarşaflarının nasıl koktuğunu, tuvaletinde kızak olup

olmadığını, eğer

otuzbir çekmek için çorap kullanıyor. *Her şeyi.*"
Gülüyorum. "Her şey," diye tekrarlıyorum. "Bunu biliyorsun."
Çıkışa ulaştığımızda kolumu tokatlıyor. "Aslında senin kazanmana sevindim," diyor bana. "Ben adama bayılıyorum ama sen... şey... sen benden çok daha çatlaksın."
Tekrar güldüm. "Doğru söyledin."
"Bunu birlikte başardık," diyor. "Bunu unutmayın. Aklımıza koyduk ve başardık. Siz sadece yapmaya devam edin."
Zihnimin gözünde, kendimi onun tuvaletini temizlerken görüyorum. Kendimi onun kirli çamaşırlarını ayıklarken görüyorum. Kendimi onun diş fırçasını kullanırken görüyorum.
Kendimi onun yatağında çıırılçılak yuvarlanırken görüyorum. Kendimi görüyorum.
Sonnie ellerimi tuttu. "Kızım, senin için bir şeyim var."
Çok yakınımaya eğildi, ağzı kulağımın dibindeydi. "Cindy'ye Harley's Tavern'i sor. Erkeğini istiyorsan, oraya girmelisin. Ne gerekiyorsa yap. Anladın mı? Cindy'ye sor, sana söyleyecektir ama benden duyduğunu söyleme, tamam mı? Janet ona işi alabileceğimi söyledi, o da bana birkaç şey anlattı..." Göz kırıyor. "Özel şeyler. *Henley ile ilgili özel şeyler.*"
Ben daha soru sormadan o çoktan yola koyulmuştu, ben de bariz olanı ağızımdan kaçırdım. "Harley's Tavern nedir?!"
Donup kalıyor, dönüp bana bakıyor ve sanki yine sakar bir aptalmışım gibi kollarını kırıyor.
"Tanrım, kızım, bu işi sürdürmek istiyorsan düğmelerini iliklemeği öğrenmen gerekecek!" "Tamam," diyorum sessizce, "biraz daha anlat. Ne gibi özel şeyler?"
Burnuna dokunup bana göz kırıyor, "Göreceksin."

Harley's Tavern şehrin kuzeyinde eski tarz bir pub. Ben bize sıcak bir içecek hazırlarken Dean telefonundan benim için araştırıyor. "Burayı bu kadar özel yapan ne?" diye soruyor. "Bana oldukça sıradan görünüyor."
"Gerçekten hiçbir fikrim yok, Sonnie Cindy'ye sormamı söyledi." "Henley'nin eski temizlikçisi mi?"
Başımı salladım.
"Belki de yavrularını öldürmeden önce oraya götürüyordur." O gülüyor ama ben gülmüyorum. Yeni anahtarlarımı ışığa tutuyor. "Görünüşe göre çok fazla güvenlik önlemi almış."
Kahvemi karıştırıyorum, Joe *otobüste tekerlekler* şarkısını söylerken onu kalçamda zıplatıyorum. "Öyle umuyorsun. Eminim çalmaya değer çok şeyi vardır."
"Ve saklamaya değer pek çok sır." Gülümsüyorum. "Aferin, Lissa. Başardın. Yapacağını biliyordum."
"*Şanslıydım.*"
Omuz silkiyor. "O masayı parlatan şey şans değildi. Seni oraya terfi ettiren de şans değildi." "Aptal kıcımlı kovmayacak kadar önemsemesi şanstı."
Hem maaş zammımı hem de delicesine korkutucu gizlilik anlaşmasını detaylandıran evraklar hâlâ tezgâhın üzerinde duruyor.
Dean karıştırıyor. "Bu oldukça sert." "Oldukça sert *biri.*"
"Tehlikeli, dediğim gibi. Bu şey askeri sırlar yasası gibi bir şey."
"O bir avukat."
"Görünüşe bakılırsa saklayacak çok şeyi var, müşteri gizliliğinden de bahsetmiyorum."
Joe'ya komik bir yüz ifadesi takınıyorum, o da gülüyor ve sonra oturma odasındaki televizyonda şarkı söyleyen palyaçoları izlemek istiyor.
"Belki de tüm o cesetler yüzündendir." Gülümsüyorum. "Cesetler ya da enfiye pornolar ya da belki mahzende bir kara büyü tapınağı." "Ben ciddiyim."
Umarım birkaç ceset yerine sapıkça seks oyuncakları ve sık selfie'leri bulurum ama Dean internetteki hikâyeler konusunda beni oldukça heyecanlandırdı. Belki de bir sonraki kurbanı benim... umarım beni verandasının altına gömmez, ama belki de beni aşağılamak ve küçük pis seks kölesine dönüştürmek için evinde istiyordur. Bu düşünce aynı anda hem sırtımama hem de içimin sızlamasına neden oluyor ve Dean bana kaşlarını çatıyor.
"Onunla başını bir dünya belaya sokacaksın, Lissa, bunu biliyorsun, değil mi?" Buna güveniyorum.

Harley's Tavern, M25'i geçip Harlow'a doğru giden küçük, pis bir pub. Hiçbir Şey olmayan bir yer, öyle görünüyor. İŞte bu yüzden

Claude burayı tercih ettiği mekan olarak daha sık kullanıyor.

Mercedes'i yeraltı otoparkına indirdim ve pırıl pırıl BMW'sinin yanına çektim. Harley's Tavern, sıradan bir gözlemci için bir batakhaneye gibi görünüyor, hafta sonları büyük ekranda futbol gösteren başka bir tükürük ve talaş lokali.

Normal şartlar altında burada ölü olarak görülmezdim, ama üst kata çıkınca bambaşka bir hikaye.

Bu toplantıyı ben istedim. Claude'u aylardır görmedim, geçen yaz benim de katıldığım yardım balosunda caka sattığından ve kalabalığın arasından bana çok fazla tanıdık gelen bakışlar attığından beri görmedim. Genelde iş iletişimlerimizde mesafeyi tercih ederim ama şartlarım... değişiyor.

Beni arka salonun girişinde karşılıyor, yüzünde her zaman iş için takındığı o kaygan sırıtış. El sıkışması sıkı ve hiç de nemli değil.

"Alexander, uzun zaman oldu. Gelin süitinde yer ayırttım." Güldü ve sırtımı tokatladı.

Bu tür bir erkekler kulübü dostluğu normalde beni sinirlendirir ama Claude'a ihtiyacım var, o yüzden buna izin veriyorum.

Her seferinde.

İhtiyaç. İğrenç bir kelime.

Bizi yukarı çıkarıyor ve kartını kilide sokuyor. Candice'in anıları duyularımı zorluyor. Geçen hafta güzel kıcını benim için iyice açması, onu sonuna kadar açtığımda çıkardığı iniltiler. O kız çok istekli bir şekilde gerildi.

Ama bana hiçbir şey vermedi.

Gergin baldırlar. Yüz buruşturma. Aşırı oyunculuk sınırında

inlemeler. Bana her şeyi verdi.

Her zaman para için oradalar, neden olmasınlar ki? Aptal değilim ama paraya aç kızlar artık yeterli değil.

Sert sınırlarını gösteren birkaç işaretli kutudan daha fazlasını istiyorum. Dizlerinin üzerinde benim sevdiğim her şeyi seviyormuş gibi davranan küçük bir sürtükten daha fazlasını istiyorum.

Ben *gerçek* istiyorum.

Claude'a da bunu açıkça söyledim.

Bana bir viski teklif ediyor, ben de her zamanki gibi elimi tersiyle itiyorum. Kendine sağlıklı bir ölçü dolduruyor ve deri şezlonga oturuyor. Dört posterin yanında bir ileri bir geri yürüyorum, bu odada bulunduğum tüm zamanların anılarını gözden geçiriyorum, direklerine bağlamak için para ödediğim ve ben doyana ve onlar maddi olarak çok daha iyi durumda olana kadar becerdiğim tüm kadınlar.

"Kızların hoşuna gidiyor," diyor bana. "Candice sık sık seni soruyor. Sanırım senden gerçekten hoşlanıyor."

"Çünkü bahşış veriyorum," diye çıkışıyorum. "Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum."

Başını sallar. "O kirli bir kız, inan bana. Test çalışmasında bir yıldızdı. Bunu yüzde yüz istiyor. *Seni* yüzde yüz istiyor."

"Heyecanlandığından hiç şüphem yok Claude, ama gerçekten *açığa çıkmıyor*. Kendini bırakmıyor. O..."

Gözleri evdeki koleksiyonumda bulunan siyah obsidyen gibi parlıyor. "Ne değil, Henley? Korkmuyor musun? İstedğin bu mu? Senden korkan bir kız mı? Taşakların çelikten yapılmış gibi hissettirecek küçük bir şey mi?" Viskisinden bir yudum alır. "Peşinde olduğun şey bu mu? Güç mü? Gerçek güç mü? Eminim bunu sağlayabilirim, sadece ne kadar ileri gitmek istediğini söyle."

Ona ters ters bakıyorum. "Ben lanet olası bir psikopat değilim."

Beni tanımasından nefret ediyorum. Nelerden hoşlandığımı bilmesinden nefret ediyorum. En çok da, beni yargıladığının farkında bile olmadan beni yargılamasından nefret ediyorum.

Omuz silkiyor. "Seni neyin tatmin ettiği beni ilgilendirmez Henley. Sen bana ne istediğini söyle, ben onu bulurum." İç çekiyor. "Bu ani memnuniyetsizlik neden? Geçen hafta Candice'i sevmiştin, Elena'yı da. Ve Kimberly'den. Bana Kimberly'den hoşlandığını söylemiştin. Geçen ay ona iki bin bahşış verdiğini söyledi."

Kimberly'den hoşlandım. *Sevdim*.

"Kimberly'den bıktım," diyorum ona. "Kimberly eline geçen ilk fırsatı köpek stili yapmak ve bu sapıkça işi bitirmek için kullanıyor. Kimberly bu şekilde boşalıyor, onun önceliği bu. Geçen ay ona iki bin dolar bahşış verdim çünkü sınırlarını zorladı. Hepsi bu kadar. Sonrasında tokatlanmış bir at gibi kaçtı."

Gülüyor. "Tabii. Yeterince sert değil. Yani taze et istiyorsun. Ben buldum." Evrak çantasından bazı kağıtlar aldı.

"İncelemeniz için, kayıt dışı. İlk seçim."

"Sanki yaptığın her şey kayıt dışı değilmiş gibi." Onları ondan aldım, bakmak için kendimi yatağa oturttum.

Kızlar. Beş tane. Yirmili yaşların başında, güzel, yayılmış amcıklar, mükemmel pis gülümsemeler. İstekli.

Mükemmel.

Hepsi mükemmel.

Resimlerinin altında bir dizi işaretli kutu. Sınırlar, çok fazla sınır.

Yığımı yanıma bırakıyorum. "Hiçbiri."

"Bu küçük Lulabelle gerçek bir muamele. Tam sana göre, söz veriyorum. Sizin için bir anlaşma yapabilirim. Onu bu hafta sonu çağıracağım, evde, satın almadan önce deneyin."

Ama Lulabelle'i istemiyorum, dudaklarını büzmüş ve memelerini dikleştirmiş. Ciyaklayan birine benziyor. Muhtemelen cam kırar.

"Lulabelle'in nesi var?" Claude tekrar sorar. "O mükemmel."

Aynen öyle. Bunu söylemiyorum. Claude'la gerekenden fazla sapkınlığımı paylaşmak istemiyorum. Sümüklü amcık zaten midemi bulandıracak kadar şey biliyor.

"Hiçbiri dedim."

Claude şaşkın görünüyor. "Tabii, baban ilgi gösterdi. Sanırım onu ona ileteceğim."

Ben durduramadan parmağım havayı delip geçiyor. "Lanet babamdan bahsetme Claude. Kuralları biliyorsun." Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece söylüyorum. Eğer eminsen sana iletirim."

"Ayrıca *az önce* bu seçimin sadece benim için, *kayıt dışı* olduğunu *söylediniz*."

Omuz silkiyor. "Senin de bildiğin gibi ben ve baban uzun bir geçmişe sahibiz."

Bu beni çok utandırıyor. Kendi denenmiş ve test edilmiş ilişki bulma yöntemlerim beni Ronald Robertson'ın ve onun boktan gazetesinin pençesine düşürdüğü için, *güvenlik için* bu keyifsiz küçük arka sokak işine başvurmak.

Çenemi sıkıyorum. Yavaşça nefes al. Sakince.

"Bana aradığım şeyi bul Claude. Diğerlerini istediğin kişiye gönder, benim ilgimi çekmiyor." "İlk ret hakkı senin, bunu biliyorsun..."

Gülüyorum, çünkü tüm bu iğrenç olay bir kara komedi gibi. Kendi tren enkazımın ortaya çıkışını, kendi sapkın tavşan deliğimden aşağı yuvarlanışımı izliyorum. "Açık artırmada ilk ret hakkı. Tabii ki var."

"Ne demek istediğimi biliyorsun Henley. Diğer müşterilerimden bazılarını ilk reddetme hakkı..."

Müşteriler.

İğrenç babam ve onun aşağılık küçük iş ortakları ağını kastediyor. Beni şirket parasıyla kurtaran ve *ihtiyaçlarım* için daha *güvenli* çıkışlarını kullanmamda ısrar eden adam.

Tek bir şartla: asla *alışveriş* yapmayacağız.

Açıkçası, babamın beş mil yarıçapında olduğu hiçbir kadına dokunmakla ilgilenmiyorum. Paslı bir bıçakla sikimi kesmeyi tercih ederim.

Bu nedenle ben de *onun* beş mil yarıçapında olmamayı tercih ederim, ancak yaşlı amcığı yönetim kurulu odamdan uzak tutmaktan hiç hoşlanmıyorum.

Keşke o gaddar ihtiyar piçin neler yaptığını hiç bilmeseydim, ama bu anı zihnime her zaman kazındı. Gençlik merakının mucizeleri. Keşke bu bilgiyi beynimden silebilseydim. İnanın bana, denedim. Terapistlerim bu pahalı seks maceralarını küçük bir değişiklik gibi gösterdiler.

"Bana aradığım şeyi bul Claude. Gerçek bir şey. Kutularında tik olmayan birini. Uyacak birini." Gülüyor. "Bana bir kız arkadaş istiyormuşsun gibi geldi Henley, bir fahişe değil. Bu benim oyunum değil."

Bir kız arkadaş fikri gülünç. Kalbim uzun zaman önce buruştu ve öldü. Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Bana bırak."

Gülümsemeden elini sıkıyorum, sonra ona evraklarını geri veriyorum. Kabul etmedi.

"Onları düşün, başka kopyalarım da var."

Eminim öyledir. "Onları düşünmeme gerek yok."

"Beni eğlendir o zaman." Sırıtsı parlak ve profesyonel, sanki bana lanet bir devremülk satmaya çalışıyormuş gibi. Kâğıtları katlayıp iç cebime koyuyorum, orospu çocuğunu *eğlendirmek* için.

"İrtibatta olacağım," diyor.

Çıkarken veda etmiyorum.

Sekizinci Bölüm

Alexander

Hayat benim için her zaman böyle değildi.

Şeker kaplı bir normallik cilaslı bir zamanlar karanlık dürtülerimi uzak tutma gücüne sahipti.

Bir kere.

Evlenmek kolaydı, sadece olmadığım her şeymişim gibi davranmam gerekiyordu. Boşanmak daha kolaydı, sadece rol yapmayı bırakmam gerekiyordu.

Claire'i hiç istemedim. Kız kardeşini istedim.

Para Olimpiyatları için düzenlenen bir bağış gecesinde tanıştık. Claire'in kız kardeşi çift ampute bir yüzücü ve tanıdığım en hayat dolu insanlardan biri.

Bir kaza geçirmiş. Yanlış zamanda yanlış yerde başına gelenlerden biri.

Kör bir virajda çok hızlı giden bir Transit minibüsün altında kalarak iki bacağını da diz altından kaybetmiş. Hikayesini anlattığında insanlar yüzlerini buruşturuyor. Bütün ooh'ları ve aah'ları ver ve *seni zavallı, zavallı ruh*. Ama o bunların hiçbirini istemedi. Onların sempatisine ihtiyacı yoktu. Tıpkı yeryüzündeki basıncın kayayı en görkemli kristallere dönüştürmesi gibi, geçirdiği kaza da onu inanılmaz bir şeye dönüştürdü; yaşadığı zorluklardan daha güçlü ve daha güzel bir şekilde geri dönen birine.

Böyle insanları severim. Ne yazık ki onlardan çok az görüyorum.

İşte bu yüzden Emily Caldwell'e oracıkta evlenme teklif etmek istedim. Aynen böyle. Kibirli bir bağış gecesinde kalabalığın önünde. Grotesk babamın ve iğrenç anne bahanemin önünde.

Saçma sapan bir şey yapamadan Emily Caldwell'in nişanlısıyla tanıştırıldım. Kısa bir süre sonra Emily Caldwell'in kız kardeşiyle tanıştırıldım.

Sanırım Claire'i ilk yakalayan smokin oldu. Sonra şampanya akarken şirketimin Sports Relief konserine bağışladığı bir milyon dolar oldu.

Yardımseverlik.

İnsanların içindeki kendini beğenmişliği ortaya çıkarmasından nefret ediyorum. Kilisedeki günah çıkarma kutusundan çok daha etkili, çünkü insanların kendilerini daha ileriye götürmek için yaptıkları korkunç şeylerle yüzleşmelerini ve kendilerini sorgulamalarını gerektirmiyor. Bazı zavallı talihsizlere bir milyon verin ve dünyanın bunu bilmesine izin verin. Dışarı çıkın ve bir sonraki temettü beyanınızda soğuk ve sert bir kâr için aynı talihsizleri becerin ve kimse gözünü kırpmasın. Çeki tutarken medyaya gülümseyin ve dünya size ne kadar cömert olduğunuzu söylesin. Ne kadar harika olduğunuzu. Ne kadar harika bir örneksiniz.

Kişisel olarak hayır kurumlarına bağış *yaptığımda* - ve inanın bana, çok bağış yapıyorum - anonim olarak bağış yapıyorum. Tamamen anonim olarak.

Kredi istemiyorum. Kurtuluş istemiyorum. Televizyonda bir bağış kampanyasında inci gibi beyazlarımın görünmesini istemiyorum. Claire gibi gülümseyen bir Bayan Mükemmel'i cömertliğimle etkilemek istemiyorum.

Kimseyi etkilemek istemiyorum. Kendimi nadiren etkilerim.

Brutus, en azından, bu akşam eve geldiğimde beni gördüğüne memnun oldu. Çok etkileyici bir hayvan değil, sadece göz göze geldik ve kuyruğunu salladı ama ikimiz de döndüğümü sevindiğini biliyoruz.

Bu bana yetiyor.

Ona yemeğini getiriyorum, sonra cebimden Claude'un boktan tekliflerini çıkarıyorum ve evrak işlerini bir kenara atıyorum. Yemeği aradan çıkarmak için kendime biraz suşi alıyorum ve serotonin seviyemi yükseltmek için alt kattaki koşu bandına çıkıyorum.

Dava notlarımı çıkarıyorum, mahkemede bir başka berbat güne hazırlanıyorum, müvekkillerime istediklerini yapmaları için geçmişe dönük ücretsiz bir geçiş izni veriyorum.

Telefonum çaldığında gayet iyiydim.

Diğer telefonum.

Cevap vermiyorum, sadece gelen aramaya uyuşmuş bir şekilde bakıyorum. Yanıp sönmesi duruyor ve bir mesaj sesi geliyor.

Mesajı açıyorum.

Lulabelle. Onu ben alıyorum.

Hemen cevap veriyorum. *Onu istemiyorum.*

Bir ping daha. *Claude onun mallarına burun kıvırdığını söylüyor. Bu kötü bir davranış, evlat. Çok kötü bir davranış.*

Buna cevap vermedim ve bir başkası geldi.

Claude kullanıyoruz. Alternatif kabul edilemez.

Sanki başka bir tedarikçiyle ilgileniyormuşum gibi. Dava notlarıma geri dönüyorum. Telefon yanıp sönüyor.

Yepyeni mallar için açık artırmalara yeniden başlıyor.

Cevap veriyorum. Sonra?

Artık ilk reddetme yok. Adil ve dürüst teklif vereceğiz. Yaşlı etimi taze genç etle istiyorum.

Cevabım anında geldi.

Beni iğrendiriyorsun.

Onunki hemen geri geliyor.

Kendinden iğreniyorsun, evlat. Ben sadece günah keçisiyim.

Oğlum. Geçen bahar kırk dört yaşına bastım ve o yaşlı herif bana hâlâ çocuk demekte ısrar ediyor. Sesini duyabiliyorum. Bir tıslama ve bir parmak hareketi.

Kendinden

iğreniyorsun. Bu konuda haklı.

Kadınlarla yaptıklarım için değil. Hizmet olarak seks satın aldığım için değil, çünkü bir daha kimsenin bana yaklaşması düşüncesine katlanamıyorum. Güzel bir kız kıvrılırken nefesini kesmekten hoşlandığım için değil, sikimi onun daracık küçük göt deliğine soktuğum için değil.

Onlara sahipmişim gibi davrandığım için değil. Onlara sahibim.

Bu ayrıcalık için cömertçe ödeme yaptım ve onlar da neye imza attıklarını tam olarak biliyorlar.

Aynen öyle. Yaptığım şeyler yüzünden kendimden iğreniyorum.

Yok ettiğim insanlar. Çaldığım paralar. Adaletten koruduğum amcıklar. Yok ettiğim insanlar. *Ben yok ettim.*

Fildişi kulemizde, gösterişli grafit ve leylak rengi antetli kağıtlarımızla Henley Grosvenor değil. *Benimle.* Yüz yüze, göz göze, mahkeme salonunda masumları yok ediyorum. Perde arkasında adaletlerini ellerinden alıyorum. Haklarını, onaylarını, mücadelelerini ellerinden alıyorum.

Onların ruhu.

Claire uzun zaman önce bana neden istifa etmediğimi sormuştu. Claire tam bir embesil.

Benim kadar derine indiğinde öylece bırakamazsın. Benim bildiğim şeyleri biliyorsanız. Benim ve benden önce babamın ilişki kurduğu insanlarla içli dışlı olduğunuzda.

Babamın müşteri listesi benimkini çocuk partisi gibi gösteriyor. Dışarı çıkmaya en çok bu kadar yaklaşmıştım.

Dışarı çıkmama daha çok var. Sadece bu var.

Bu.

Daha fazla. Of. Bu.

Vaka notlarım bulanıklaşıyor. Perdeler aralanıyor ve bana ötesindeki kasveti gösteriyor. Anlamsızlığı. Varlığımın tam ve mutlak anlamsızlığı.

Zihnim kapanırken kalbim tekliyor, içim daralıyor. Anlamsızlık.

Her şey anlamsız. Boş.

Hayatım bomboş.

Ben ayağa kalkarken Brutus bana bakıyor.

Merdivenlerde adımlarım hafif, banyo aynasında perili yüzüme bakarken kravatım hala mükemmel bir şekilde düğümlenmiş.

Dolabın kapağını yavaşça açarken boğazımı temizliyorum. Bir sıra şişe, mükemmel bir şekilde dizilmiş. Reçeteli ağrı

kesiciler, her şeyi bitirmeye yetecek kadar kolay, hepsi sıralanmış, sadece beni bekliyor.

Kalbim hızla atıyor. Ağzım kemik gibi kurudu.

Kendime bir bardak su çekiyorum. Şu hap şişelerinden birini alıp içindekileri çalkalıyorum.

Boş.

Hayatım bomboş.

Terry ile maça gideceklerini söylediklerinde çocuklarımın yüzlerini hayal ediyorum. Claire'in *yüzündeki* çarpık ifadeyi. *Tıpkı pis baban gibisin diye bağırışını.*

Pis babamı hayal ediyorum.

Bill Catterson'ın nemli el sıkışını hissedebiliyorum.

Ronald Robertson'ın magazin el pespaye sırtışı bana bakarken.

Vivian Rachel Farr'ı hayal ediyorum. On yıldan uzun bir süre önce Lionshall Lane'deki mahkeme salonunun dışında bana bağırırken ailesinin gözlerindeki nefret.

O ilaç şişesini sallıyorum.

İntihar etmek istediğimden değil. Gerçekten o kadar dramatik değil. Herhangi bir feryat, panik ya da ezici bir sefalet duygusu yok.

İstedğim zaman her şeyi sona erdirmek için elimde bir ilaç stoğu olmasını sağlayan şeylerden hiçbirisi değil.

Hiçlik. Anlamsızlık. Yarının bugünden daha fazlası olacağını ve ertesi günün de bundan daha fazlası olacağını bilerek anlamsız günlerin üstesinden gelmek için gereken efor. Devam ediyor ve devam ediyor.

Hiçbir şey
için. Hiç
kimse için.

Gerçi bu tam olarak doğru değil.

Fayansların üzerinde Brütüs'ün sesini duyuyorum. Nefes nefese. Çok kötü kokan bir nefesi var. Bu düşünce beni gülümsetiyor.

Kendi nefesimi alıyorum.

Brutus barınaktaki en umutsuz, en çaresiz hayvandı. Benim istediğim de buydu ve bu yüzden onu aldım. Hırçın. Eğitilemez. Sevimsiz. Lanetli. Yaralı. Çirkin. Sefil.

Umutsuz.

Onu Merc'e yükleyip eve getirdiğimde ötenaziye yirmi dört saatten az bir süre kalmıştı. Biz iyi bir çiftiz.

Gaddar. Lanetli. Umutsuz.

Sanki biliyormuş gibi bana homurdanıyor.

Hapları dolaba geri koydum ve duş aldım.

Sabahlığımın içinde vahşi pornografi izleyerek mastürbasyon yapıyorum.

Sonunda boşalırken aletimi başka bir adamın göt deliğine gömmeyi düşünüyorum, midemdeki rahatsızlığı görmezden geliyorum, yıllar önce o umumi pisuarın anısını görmezden geliyorum.

Brutus'u gece sıçması için dışarı saldım. Temel bedensel işlevlerini yerine getirdiği için ona ödül olarak balık sopası veriyorum. Sonra da yatağa gidiyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Melissa

Cindy ve ben metroyla şehrin diğer ucuna giderken sinirden titriyorum. Henley Grosvenor'un ısrarla istediği ifşa etmeme kriterlerine hayatımı resmen teslim ettim. Tam olarak okumadım bile, sadece kutuya imzamı attım ve Dean'in umutsuzluğuna rağmen bu sabah ilk iş olarak Janet'in masasına geri koydum.

Cindy kalabalık vagonda sessiz ve ben dilimi ısırarak aklımdan geçen soruların akışını engelliyorum. Kensington'da iniyoruz ve Cindy veterinerlerin önünde bana şirketin harcama kredi kartını uzatıyor. Bana içeride Brutus için verilen ödülleri gösteriyor, bir köpek için bile yenilebilir gibi görünmeyen iğrenç, kurumuş balık şeyleri.

"Her zaman bunlar," dedi bana. "Bunlar olmadan asla o kapıdan içeri girme. Cidden, o iğrenç küçük şey seni ısırır."

"Sanırım o bir bekçi köpeği," diye yorum yaparak kartı tezgâhın arkasındaki kadına uzatıyorum. Cindy bana küçük siyah bir kitap uzatıyor ve sayfanın bir kısmını çeviriyor. Şirketin kredi kartı şifresi bir sürü rastgele rakamın arasında yazılı.

"Kıçımın bekçi köpeği. Bu şey tam bir baş belası."

Onunla kendim tanışana kadar yargılamaktan kaçınıyorum.

Bay Henley'nin evi yapraklı bir köşede etkileyici beyaz bir bina. Bahçe temiz ama sade, süslü çitler ve ahşap yontulmuş çiçek tarhları var. Ön kapı kalın ve siyah, beyaz döşemeli süslü basamakların tepesinde duruyor. Cindy bana anahtar setini anlatırken kelebeklerle doluyum, üst tarafa ikinci bir anahtar eklemenden önce alttaki birini çeviriyorum.

Kapıyı açmadan önce duraksıyor. "Alarmı devre dışı bırakmak için fazla vaktin yok," diyor bana. "Numara kitabın içinde."

Sayfaları çeviriyorum. "Yedi yedi altı, üç dört beş dokuz."

"İşte bu kadar. Tuş takımı merdivenin altında, sağda. Brutus her zaman kış bahçesindedir, o sorun çıkarmadan alarmı halletmek için zamanınız var."

"Anladım," diyorum ve kapıyı açıyorum.

Alarmın geri sayım sesi evin içinde duyuluyor ve ben de koşarak merdivenlerin altındaki küçük beyaz kapıya yönelip içeriyi arıyorum. Burada paltolar var. Onun kokusunu alıyorum. *Onun kokusu*. Kelebekler. Karnımda bir sürü kelebek. *Yedi yedi altı, üç dört beş dokuz*. Alarm sustuğunda rahatlayarak iç geçiriyorum ve Cindy'nin bana gülümsediğini görmek için dönüyorum.

"Bir süre sonra doğallaşacak. Bay Henley ile ilgili *her şey* bir süre sonra doğal hale gelir."

Gerçekten burada, onun evinin içinde olduğuma inanamıyorum. Yemek yediği, uyuduğu ve duş aldığı gerçek evinde. Olduğum yerde dönüyorum, her şeyi, her küçük ayrıntıyı ezberlemeye çalışıyorum - kırmızı karo zemin, merdivenlerin altındaki yapraklı bitki, üst katın sahanlığına tırmanan ferforje korkuluk. Alçak bir pencerenin yanında bir masa var, üzerinde viski şişesi, yanında tek cam bardak ve Cindy'nin bana bahsettiği antika mürekkep hokkası duruyor. *Insignia* sigara paketini görünce başım döndü.

Ve bir de Brutus var.

Hırıltısı kesinlikle dehşet verici, arkamda korkunç bir hırıltı. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve onunla yüzleşmeden önce bir nefes alıyorum, yavaşça mutfak kapısı gibi görünen yere doğru dönüyorum.

"Ondan uzaklaşmayın," diye tısladı Cindy. "Yerinde kal."

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Brutus gerçekten bir vahşi. İri ve siyah, görünüşe bakılırsa bir tür Rottweiler melezi. Ama daha tüylü. Daha acımasız. Tabii bu mümkünse.

Sağ gözünün altında büyük bir yara izi var ve dudakları geriye kıvrılmış, canavar dişleri görünüyor.

"Hey, evlat," diyorum ve daha da yüksek sesle hırılıyor.

Cindy yanıma geldiğinde rahatlıyorum ve onunla bir bebek gibi konuşuyor, sanki korkmamış gibi, benim kadar beyaz olmasına rağmen. "Balık çubukları," diye fısıldıyor. "Ona bir balık çubuğu ver."

Çantamdan paketi arıyorum ve hışırtıdan kulakları seğiriyor. Ödülleri çıkarıp titreyen parmaklarımla yırtıyorum. "Bir tane at," diyor ama bu benim oyun planım değil.

Ben de varım. Kesinlikle. Ya hep ya hiç.

Hadi oğlum. Arkadaş olalım, tamam mı? Lütfen arkadaş olalım.

Öne çıkıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve Cindy omzumu tutuyor, ölmek istediğime dair küfürler ediyor ama onu silkeliyorum. Yaklaşıyorum. Uzattığım parmaklarımda kokmuş, kurumuş bir balık var.

"Hey, Brutus. Bunu ister misin?"

Hâlâ hırılıyor ve ben de altıma sıçıyorum ama bunu bastırıp bir nefes alıyorum. "Hey,

Brutus. İyi çocuk. Gel bakalım."

Cindy bana "Sen kafayı yemişsin," dedi.

Evet. Evet, öyleyim.

Brutus bana doğru gelirken bir an paniğe kapılıyorum ve ayağa kalkıp geri çekilmemek için tüm çelik gücümü kullanıyorum. Yüzü bana çok yakinken parmaklarımdaki ödül kokluyor. Ve nefesi kokuyor. Gerçekten kokuyor. Beni sıçratacak kadar.

"Tanrım, oğlum, sen tam bir kornacısın." Gülmeye cesaret ediyorum, yüzüm onun yüzüne dönük, o iğrenç balık parçası bir barış teklifi gibi aramıza sıkışmış halde gülümsüyorum.

Sanki o köpek ruhumun tam içine bakıyor, kocaman kara gözleri çok soğuk ve acımasız. Her şeyi görebiliyor gibi hissediyorum ve bu iyi bir şey, çünkü içime bakıp onunla arkadaş olmayı ne kadar istediğimi görmemesi mümkün değil.

Onunla gerçekten arkadaş olmak istiyorum.

Çünkü sahibini seviyorum. Sahibini o kadar çok seviyorum ki nefesim kesiliyor. Buraya gelmek için çok çalıştım, her şeyimi verdim. "Bu senin için," diye fısıldıyorum. "Hadi, Brutus, al şu nefis ödülü."

Cindy onu gerçekten alırken nefesi kesiliyor. Parmak uçlarımdan nazikçe alıyor, sonra kalçalarının üzerine oturuyor ve büyük bir salya akıtarak dişlerini gıcırdatıyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, çok yavaşça, ama pek ilgilenmiyor gibi görünüyor, sadece ödülünü bitiriyor ve başını patilerinin üzerine koyarak yere uzanıyor.

"Siktir git," diyor Cindy. "Cesar Millan gibi ek iş falan mı yapıyorsun?" Başımı sallıyorum. "Sadece benden hoşlanmasını istiyorum."

"Hadi canım. Yüzünü ısırp koparabilirlerdi."

Ama ısırılmadım. Rahatlama harika hissettiriyor.

"Ee," diyorum kendime olan güvenim kaybolmadan önce. "Bana Bay Henley hakkında her şeyi anlat." Gülümsüyor. "Her şeyi mi?"

Başımı salladım. "Her şeyi."

"Çalışırken konuşacağım," diyor ve mutfağı işaret ediyor.

Cindy mürekkep hokkasını temizlerken ben de Bay Henley'nin muhteşem granit tezgahını siliyorum. Tek bir sigara izmariti. Hepsi bu kadar.

"O gerçekten muhteşem biri," diyor. "Onuncu kattaki kurumsal süit resepsiyonunu görmeye giderseniz, ana koridorda sıralanan tüm hukuk ödülleri göreceksiniz, Bay Henley Senior'unkileri de."

"O en iyisi" diyorum, "Yani, bunu biliyorum. Ben de ceza avukatı olmak istiyordum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Kahretsin. Ne oldu?"

Omuz silkiyorum. "Hayat."

O da omuz silkiyor. "Güzel fasulye. Her neyse, o inanılmaz biri. Zeki, gözlemci ve mükemmellik isteyen biri. Gerçekten burada iyi bir iş çıkardığınızdan emin olun, çünkü bir şamdanın üzerinde en ufak bir parmak izi bile olsa bunu fark edecektir. Fark ederdi de."

"Olur muydu?" Fırçalamayı yavaşlatıp ona bakıyorum, o da tereddüt ediyor, beni tartıyor. "Lütfen," diyorum. "Bunları bilmem gerek."

Gözleri çok sivri. "Her şey mi?"

"Evet, her şeyi. Her şeyi bilmek istiyorum."

Temizliği bırakıyor ve ben de bırakıyorum. "Neredeyse dört yıldır bu işi yapıyorum ve inanın bana başladığımda bambaşka bir işti. O zamanlar çocuklar ve karısı Claire buradaydı. İyi biriydi, çocuklar da iyiydi, şimdi olduğu gibi gizli saklı bir iş değildi, kapıyı çaldım ve beni içeri alırdı, bazen ben çalışırken kahve içerdik."

"Ve sonra boşanma?"

"Evet, çocukları aldı."

"Neden?"

Sırtıyor. "Ondan hoşlanıyorsun. Biliyorum. Sonnie söyledi, sanki belirtmeye gerek varmış gibi. Her yerinde yazıyor." O kadar utaniyorum ki midem bulanıyor, profesyonellikten o kadar uzağım ki keşke yer yarılrsa da içine girsem diyorum. "Üzgünüm, ben sadece..." Omuz silkiyor. "O çok güzel. Yetenekli. Zeki. Azimli."

Anlıyorum."

"Öyle mi?" Tabii ki biliyor.

"Evet, anlıyorum, ama o güzel kafanda biraz mantık varsa ondan uzak durursun. Adam hasarlı."

Kırık."

"Kırık mı?" Bu düşünce çok saçma. Alexander Henley kırılmış gibi görünmüyor. Şimdiye kadar gördüğüm en uyumlu insan.

"Eskiden dikkatliydi," diyor. "Hâlâ da öyle. Dedğim gibi şifreleri ve güvenlik kodları her ay değişiyor. Çalışma odasında bir

öğütücü var ve o da çok iş görüyor, ama o..."

"Ne değil?"

Duraklıyor. "Eskisi gibi değil. Sanki bilerek dikkatsiz davranıyor, yarım bırakıyor, sanki bir şekilde yakalanmak istiyor."

Kalbim güm güm atıyor. "Ne yaparken yakalandın?"

Gülüyor. "Tanrım, kızım. Sonnie gerçekten çenesini kapalı tuttu, buna tebrikler."

Aval aval bakıyorum. Sessiz.

İç çekiyor. "Bay Henley'nin bazı *sorunları* var. Sadece tek bir çatal bıçak takımı kullanmak ve yatmadan önce tek bir sigara içmek gibi tuhaf alışkanlıkları yok. Adam... pornografiyi seviyor."

Gülümseyorum.

"*Çok fazla*," diye ekliyor. "Eskiden her şeyi kilitlerdi. Yirmi haneli bir şifre olmadan televizyonuna bile giremezsiniz.

Şimdi umursamıyor, her şeyi ortaya döküyor, sabah geldiğimde tarama geçmişi bazen hala ekranda göze çarpıyor."

"Demek pornodan hoşlanıyor." Omuz silkiyorum. "Bana sevmeyen bir erkek göster." "Bu şekilde değil. Göreceksin, tek söylediğim bu."

Ona daha fazlasını sormak istiyorum ama o temizliğe geri dönüyor.

Belfast lavabosuna biraz krem temizleyici sıktım. "Tamam, demek pornografiden hoşlanıyor. Bilmem gereken başka bir şey var mı?" "Soyunma odasında seks oyuncaklarıyla dolu kutular var, hepsi kullanıma hazır."

"Nereye gitmeye hazırsın?"

"Bu bizi ilgilendirmez. Sadece sizi çok fazla şaşırtmasınlar diye söylüyorum. Bazıları... evet, göreceksin." Şansımı denemeye karar verdim. "Harley's Tavern," diyorum. "Nedir orası?"

Sırıttıyor. "Belki de Sonnie'nin koca ağzı o kadar da övgüye değer değildir."

"Sana sormamı söyledi."

"Ciddiyim, aklına bir şey gelmesini istemezsin."

Ama aklıma çok şey geliyor. Televizyon odasına dalıp tarayıcı geçmişinde gezinmek, üst kata koşup tüm o oyuncaklara bakmak gibi fikirler. Çarşaflarının içinde çıırılçıplak yuvarlanıp eve gelmesini beklemek ve sonra ona yalvarmak, yalvarmak-

"Harley's Tavern, üst sınıf oda kiralama mekanıdır. Saatlik kiraladığınız türden bir oda, soru sorulmadan. Kadınları satın alıp oraya götürüyor," diyor. "Nedenini kim bilir, adam kimi isterse alabilirdi."

Beklediğim bu değildi. Bu fikir çok saçma. "Para mı ödüyor? Seks için mi?!"

"Anladığım kadarıyla çok fazla seks için *çok fazla* para ödüyor. Bu da sıradan bir şey değil. Yakında göreceksin, tıpkı *benim* gördüğüm gibi. Dizüstü bilgisayarındaki resimler, düzgün kapanmadığında. Başucu çekmecesinde... evraklar... bu kadınlardan bazılarının resimleri... neler yapabilecekleri..."

"Ne yapacaklar?" Gözlerim fincan tabağı gibi.

İç geçiriyor, sonra önlüğünün ön cebini karıştırıyor. "Bunları içeri girdiğimizde, sen onları görmeden hemen önce topladım. Bak, bu tür şeyler, bu dikkatsiz şeyler, bunlar yeni. En fazla altı aydır."

Katlanmış bazı evraklar uzattı. Açarken nefesimi tutuyorum. Beş kız.

Güzel kızlar. *Gerçekten* güzel kızlar.

Zavallı kalbim acıyor.

Altında bir sürü işaretli kutu var. Zor sınırlar, diyor metin.

Anal. BDSM. Acı. Su Sporları. DP. Yumruk sokma. Birden fazla partner.

Tanrım.

Dolapta gerçekten iskeletler var. Her yerim karıncalanıyor ve olmamalıyım. Gerçekten olmamalıyım ama duramıyorum. "Daha az kenesi olanları kutularda saklıyor, haberin olsun." Cindy elini uzattı. Ona evrakları veriyorum.

ve onu önlüğüne geri sokuyor.

Bay Henley'nin seks için para ödemesini hala hayal edemiyorum. Yani o... muhteşem. *Mükemmel*.

Cindy'ye bunu söylediğimde gülüyor ve başını sallıyor. "O muhteşem, tamam. Muhteşem, yetenekli ve çok zeki. Ama dediğim gibi, o bozuk. Adamın ciddi sorunları var. Karısı söyledi."

"*Karısı* mı söyledi?!"

Cindy kendinden çok memnun görünüyor. "Parça parça. Sana sadece neye bulaştığını bilmen için söylüyorum. Oldukça sert bir gizlilik anlaşması imzaladın, bunu ortalıkta gevezelik etmeyi aklından bile geçirme."

"Yapmazdım," diyorum ona ve yalan söylemiyorum.

"Ben yeterince konuştum. Gerisini siz kendiniz halledersiniz."

Yardımcı odaya yöneliyor ve bir elektrik süpürgesi çıkarıyor ve kendimi mahrum hissediyorum, zihninin içine girip Alexander Henley hakkında bildiği her şeyi emmek için çaresizim.

"Hiç de rahatsız olmuşa benzemiyorsun," diyor ve ben hâlâ aval aval ona baktığımı fark ediyorum. "Adamın sapkınlıkları var... sorun değil."

"Adamda gariplikten fazlası var. Adam cidden kafayı yemiş."

Dolaptaki iskeletler. Adrenalin pompalanıyor, heyecan fişkırıyor ve ben böyle olmamalıyım. Gerçekten, gerçekten olmamalıyım. Çünkü ben sadece terfi almayı başarmış aptal bir temizlikçiyim, bu kızlardan biri değilim, hiçbir şey bilmiyorum, hiçbir şey yapmadım.

Ama istiyorum.

Para alsam da almasam da onu istiyorum.

"Ciddiyim," diyor Cindy. "Ondan uzak durun. O kötü biri. Yani çocuklarını kaybetmesi falan çok trajik ama o... karanlık biri..."

"Hasarlı..." Tekrar ediyorum.

"Evet, her şey berbat." İç çekiyor. "Çok yazık, adam çok güzel ve çok zengin. Sanırım tüm bunları dengelemek için oldukça büyük kusurları olması gerekiyordu, değil mi?"

Yüklü olanla ilgilenmiyorum. Şu anda muhteşemlikle bile ilgilenmiyorum.

Boktan şeylerle ilgileniyorum. Hasarlı ve karanlık.

Kırılmı

ş.

Benim
gibi.

Ama Londra'nın kenar mahallelerindeki tuhaf bir barda sapıkça seks için para ödemiyorum. Seks oyuncaklarıyla dolu bir dolabım ve uyarı alacak kadar kötü bir tarama geçmişim yok.

Ve resimlerdeki o kızlar çok güzel... çok mükemmel... Ve ben... değilim.

Cindy inliyor. "Sonnie uyarımı umursamayacağını söylemişti. Sanırım haklıydı." Boş boş bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Odaya giren Brutus'a gözlerini diyor ve onu güvenli bir mesafede tutmak için adanın etrafından dolaşiyor. "Yani şimdiden bunu düşünüyorsun, Harley's Tavern'e nasıl gideceğini. Nasıl o kızlardan biri olacağınızı."

Düşüncesi bile kaburgalarım batıyor, çünkü ben *onlardan* biri değilim. İstesem de *onlardan* biri olamam.

Gülüp geçiyorum ama sesim acı dolu çıkıyor. Ona asla *onlardan* biri olamayacağımı söylüyorum. Çok güzeller, harika saçları, mükemmel makyajları, manikürlü tırnakları ve... diğer özellikleri var. Berbat üniformamın içinde, yüzümde bir damla fondöten bile yokken kendimi onlardan milyarlarca kilometre uzakta hissediyorum.

Mesafeyi kapatıyor ve ben daha gözümü kırpamadan başımdaki şapkayı çekip alıyor. Saç filemi çözüp saçlarımı karıştırıyor, sonra başını eğip yüzünü buruşturuyor.

"Eğer deneseydin sen de *onlardan* biri olabilirdin."

Başımı sallıyorum, yanaklarım yanıyor ve saçlarımı tekrar topluyorum. "Nazik davranıyorsun."

"*Dürüst* olacağım. Sen de onlardan biri *olabilirsin* ama bu çılgınlığa kalkışırsan kafanı muayene ettirmen gerekir."

Düşünce iğneliyor.

Umut.

Hem güzel hem de tehlikeli.

Alexander Henley'nin kendisi gibi.

"Ne olmuş yani? O meyhaneye gidip kendimi satışa mı çıkarayım?" O gülüyor ve ben kollarımı kavuşturuyorum. "Ne?" Brutus kapı aralığında homurdanırken irkiliyorum ama gayet sakinleşiyor.

"Aminı gösterip Alexander Henley'nin iyi vakit geçirmek için gelmesini mi umacağını sanıyorsun? Bu işler gerçekten böyle yürümüyor tatlım."

"Peki nasıl çalışıyor? Sen biliyor musun?"

Bana sırtıyor ve sonra susuyor. "Sen gerçekten kafayı yemişsin. Sonnie bana öyle olacağını söylemişti." "Sonnie beni çok iyi tanır."

"Evet, Bay Henley'i kendisiyle resmi olarak hiç tanışmamış birine göre oldukça iyi tanıyorum. Ve siz de tanıyacaksınız." Başka bir şey söylemeden önce süpürüyor, dinlenen Brutus'e fazla yaklaşmamaya dikkat ediyor. Lavaboyu bitiriyorum, merak ediyorum, düşünüyorum. *Umuyorum.*

Onun yerinde bir gün geçirdim ve şimdiden delirmeye başladım. *Daha çok deliriyorum.*

Tanrı yardımcım olsun. Seks oyuncakları, fahişeler ve hardcore pornografi. Daha yatak odasını bile görmedim ve derinlere yuvarlanıyorum.

Cindy işini bitirdi ve ben de süngerimi sıktım.

"Sonnie, sana yardım etsem de etmesem de Harley's Tavern'e gitmenin bir yolunu bulacağını söylüyor. Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu söylüyor. Buraya bir kez ayak bastın mı, çılgın bir göreve çıkmış olacaktıydın. Seni doğru yola sokabilirim, dedi."

"Sonnie muhtemelen haklı," diye itiraf ediyorum

bakışlarını tutarak. "Bu yüzden mi buradasın?"

Alexander'a yaklaşmak için mi?" *Alexander.*

Dört yıl boyunca ona bu kadar yakın olup, basit bir merhabayı bile esirgemeyi hayal edemiyorum. Bu düşünce dayanılmaz. Bu kadar yakın ve hala bu kadar uzak olmanın işkencesi.

Dürüst olmaya karar verdim, neden olmasın? Birkaç gün içinde ayrılacak ve bana yardım edebilir, aksi takdirde tüm bu saçmalıkları kendim bulmak için harcayacağım zamandan tasarruf etmemi sağlayabilir. "Buradayım çünkü *her zaman* ona yakın olmak istedim. Bu temizlik işi benim en iyi şansımdı. *Tek* şansım. Onunla okuldayken tanışmıştım, bir sunum yapmıştı. Avukat olmak istiyordum."

Başını sallıyor. "Bu bir çeşit aşk. Bunu benim için açıklayacak kadar cesursun. Buna hayranım."

"Söyle bana," diye zorladım. "Harley's Tavern'e nasıl gideceğimi söyle. Yeterince... iyi olabileceğimi varsayarsak, nasıl bir şansım olacağını söyle..."

"Alexander Henley'nin sıradaki fahişesi olarak nasıl sıraya gireceğini gerçekten bilmek istiyor musun? Gerçekten mi?" "Lütfen."

Gülümsüyor. "Bir şartla sana doğru yolu gösteririm." "Neymiş o?"

Elektrik süpürgesinin fişini çekiyor. "Önce tarama geçmişine bakman şartıyla." Başımı salladım. "Peki ya bu beni vazgeçirmezse?"

"Eğer bu seni vazgeçirmiyorsa, Sonnie'nin söylediğinden daha da delisin demektir."

Sonnie'nin bunu söylediğini hayal ediyorum ve bu beni sırtıttırıyor. "Sonnie'nin söylediğinden daha deli olabilirim. Çok daha çılgın..." "Öğreneceğiz," diyor. "Televizyon odası şurada."

Onuncu Bölüm

Alexander

Ben karımı aldatmadım. Evli olduğumuz on yıl boyunca bir kez bile. Bu, o da dahil olmak üzere bazılarını şaşırtabilir ama doğru.

Evlilik yeminimi ciddiye aldım, iyi ya da kötü, ve bununla birlikte... fedakarlıklar geldi. Bir aileye sahip olmak uğruna yapmaya hazır olduğum fedakârlıklar. *Gerçek* bir aile. Büyürken tanıdığım acınası bir aile bahanesi değil.

Ne kadar çok fedakârlık yapmam gerektiği yüzükler takıldıktan sonra, Claire'in birçok yeni evlinin beklenmedik bir şekilde yandığını düşündüğüm bombayı patlattığı ana kadar tam olarak ortaya çıkmadı. *Ama değişeceğini düşünmüştüm... Her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm, artık... evliyiz.*

Karım Claire, parmağına altın bilezik takıldıktan sonra sert bir anal vuruşa çok daha az hevesliydi. Artık sosyal etkinliklerde yanıma sokulup daha *sonrası* için ne kadar istekli olduğunu bana bildirme dürtüsü hissetmiyordu. *Karım* Claire daha kirli cinsel girişimlerime burun kıvrırdı.

Bunu normal insanlar gibi yapamaz mıyız, Alex? Bu gece bunun için çok yorgunum, Alex. Çabuk olabilir misin, Alex?

Başım ağrıyor, Alex.

Ve sonra iki güzel oğlumuz oldu.

Şimdi olmaz,

Alex. O değil,

Alex.

Neden bu kadar sapık olmak zorundasın, Alex?

Bu soruya verebileceğim bazı cevaplar vardı ama konuyu dağıtıyorum.

Demek istediğim, itidali anlıyorum. Kendime hakim olabilirim. Ya da *öyleydim.*

Yine öyle olacağıma kararlıyım, bu yüzden Pazartesi sabahı ofisime çelik gibi bir kararlılıkla giriyorum ve bu yüzden *diğer* telefonum hala evimde, yatağımın başucundaki dolapta duruyor.

Claude ile işim bitti.

Kirli seks için para ödemekten bıktım.

Aynı *refakatçiyi* paylaşmak uğruna yapmak zorunda olduğum bu grotesk pazarlık valsinden kesinlikle bıktım

Babam gibi boktan bir ajans. Soğuk hindi.

Tek yolu bu. Ve böylece başlıyorum.

Brenda'ya ajandamı serbestçe kontrol edebileceğini söylüyorum ve yeniden kanıtlaması gereken bir çaylak gibi müşteri listeme odaklanıyorum. Önemli iş ortaklarımla buluşmalar düzenliyor, sektörün neden beni pek de sevmeyen bir şekilde Kukla Ustası olarak nitelendirdiğini bir kez daha kanıtlıyor ve müvekkillerime tüm dikkatimi veriyorum. İlk üç günde üç sürüş suçunu mahkemeden atırmayı başardım ve yerel yetkilileri Bay Rand'i esrar bulundurmaktan yargılamanın hem onların hem de benim kaynaklarımı boşa harcamak olduğuna ikna ettim.

Pazar günlerimizde çocuklarıma iyi vakit geçirtmek için hem gururumu hem de ragbi tercihim bir kenara bırakarak Portsmouth futbol kulübünün yaklaşan maçlarını inceliyorum ve ardından onları bir sonraki görüşümden önce Claire'e teslim edilmek üzere birkaç forma sipariş ediyorum.

Pornoya mastürbasyon yapmadan üç gün idare ettim. Geceleri yatakta yattığım üç gece, bitirmeyi reddettiğim öfkeli bir sertlikle tamamen uyanık.

Yükümü boşalttığımdan beri dördüncü gün ve sinirli ve huysuzum, kendimi pis küçük bir orospunun göt deliğine boşaltmak ve biraz rahatlamak için çaresizim.

Bu yüzden sonunda *diğer* telefonu açtım. Claude'a ve onun keyifsiz *yeni et* müzayedelerine sürünerek geri dönmek için değil. Yeni etler için gitmiyorum - bakireler benim için özel bir ilgi oluşturmuyor. Ne yaptıklarına dair en ufak bir fikirleri olmadığı gibi, *benim ne yaptığıma* dair de en ufak bir fikirleri yok. Tam olarak neye imza attığını bilmeden bana şaşkın gözlerle bakan saf ve küçük bir oyuncuğ**ı** becermek için piyasada değilim.

Hayır. *Diğer* telefonumu açıp diğer eğlencemle yeniden meşgul oluyorum. Kendimden nefret etmemi yatıştırmak için yarı etkili bir merhem olan tek şey.

Kurşun yarasına yara bandı ama bir *şeye* ihtiyacım var. *Bundan*

daha fazlasına.

Ön kapıdan güvenli bir şekilde geri döner dönmez numarayı arıyorum. Sikim o kadar sertleşmiş ki gerçekten acıyor, taşaklarım gergin ve ağrıyor, şakaklarım rahatlamak için çarpıyor. Üçüncü çalışta cevap veren Annabel oluyor ve ses tonundaki sıcaklık beni şaşırtıyor.

"Ted! Daha dün senden bahsediyordum! Seni özledik."

Ona çok meşgul olduğumu, kırtasiye malzemeleri satmak için ülkeyi dolaştığımı, on sekiz ay önce uydurduğum ve o zamandan beri sürdürdüğüm bir yalan olduğunu söyleyerek bir sürü saçma özür diledim. Ona bir konferans olduğunu söyledim. Kötülere rahat yok, hedefleri vurmak için mallarımı tanıtmaya çalışıyorum. Patron taşak kıran bir otuzbirci, falan filan.

Bana anladığını söyledi. Yakında geri gelebileceğimi umduklarını söyledi.

Boğazımı temizliyorum ve günlüğümü kontrol ediyorum ve sonra *çok* yakında geri döneceğime söz veriyorum.

"Yarın mı?!" diye sorar. "Vay canına, bu harika! Gerçekten yardıma ihtiyacımız var. Stacie'nin oğlu hasta, yemekleri hazırlamak için elimiz kolumuz ancak yetiyor. Cuma günlerinin nasıl olduğunu bilirsin Ted, her zaman bir kabus."

Ona orada olacağımı söyledim. Tam

zamanında. Ve olacağım.

Telefonu kapattım ve sonra bir endişe hissettim.

Gizli kot pantolonumu ve beyzbol şapkamı en son giydiğimden bu yana aylar geçti ve o zamandan beri onları görmedim, yeni bir temizlikçim olmasaydı ve yeni personel üyeleri kaçınılmaz olarak seleflerinin yaptığı hemen hemen her şeyden sapma ihtiyacı hissetmeseydi, bu alarm için bir neden olmazdı. Soyunma odamı aramak için üst kata *çıkıyorum* ve aradığım kıyafetleri çekmecedeki *bulmamla* kriz önlenmiş oluyor.

Yeni bir temizlikçim olduğunu neredeyse unuttum diyeceğim ama bu yalan olur. Yeni temizlikçi unutmam *mümkün değil* çünkü her akşam kapıdan içeri adımımı attığımda ev etkileyici bir şekilde tertemiz görünüyor. Eski temizlikçi iyiydi ama yeni temizlikçi bambaşka, tam da umduğum gibi.

Yeni temizleyici yatak çarşafplarımın köşesini geri çeviriyor. Geceleri hala uyuyamasam bile, yatağı daha da davetkar hale getiren garip bir dokunuş.

Yeni temizlikçi oturma odasındaki boş vazoları fark etmiş olmalı - Claire'in doldurduğu vazolar - ve dekorla uyumlu olması için onları taze beyaz orkidelerle doldurmayı kendine görev edinmiş. Hem onları ne kadar takdir ettiğim hem de odada ne kadar fark yarattıkları şaşırtıcı.

Yeni temizlikçi yumurtalarımı farklı bir tedarikçiden alıyor ve bu hafta kahvaltıda iki tane çift sarılı yumurta yedim.

Yeni temizlikçinin aynı zamanda dördüncü gece yatakta pornografi kullanmadan mastürbasyon yapmamın nedeni olduğu ortaya çıktı. Köhne bir adamın göt deliğini düşünmeden boşalmamın ve sonrasında ellerimi fırçalama ihtiyacı hissetmememin nedeni de o.

Yeni temizleyici, Claude'un mesaj dizisine bakmaktan kaçınmamın nedenidir, ancak bunun hiçbir mantıklı yanı yoktur.

Yüzünü doğru dürüst hiç görmedim bile, ama orada. Bilincimin kenarında puslu bir figür, benden uzaklaşırken çizdiği uysal küçük resmi hayal ettiğimden neredeyse ruhani, özrünün şefkati hafızamda sadece bir fısıltı.

Sekse aç zihnimin olayları çarpıttığından eminim - onun boyunu küçültüyor ve sesini daha da saygılı hale getiriyor.

Şeytanlarıyla savaşan bir adamın umutsuz fantezileri, zavallı küçük bir kızı bilinçaltımda parlayan bir umut figürüne dönüştürüyor.

Kendi saçmalığıma gülümsüyorum, parmaklarım hâlâ dölle yapış yapış.

On Birinci Bölüm

Melissa

Cindy'nin ağzından en ufak bir bilgi kırıntısı almak için üç gün boyunca onu izledim. Başını iki yana sallayıp bana öyle bir bakıyordu ki, kendimi daha da deli hissediyordum, ama sonra yine de ağzındaki baklayı çıkarıyordu.

Sanırım Alexander Henley'nin son dört haftalık porno tarama geçmişinde gezinmesini oturup mutlulukla izledikten sonra bunu bana borçluydu.

Yalan söylemiyordu, bu şey... acımasızdı. Beklediğim gibi kelepçeli ve kırbaçlı bir vahşet değil. Alexander Henley'nin izlediği şeyler o kadar da... Bilmiyorum... *teatral* değil.

Porno zevkleri karanlık ve hayvani - homurtular, ete vurma ve ter, bazen teke tek, bazen birkaç erkek bir kadın üzerinde itilip çekilirken ve savrulurken, her delikte büyük yaralar tarafından çiğ olarak becerilirken. Her delikte *birçok* yarak. Çok fazla pozisyon, çok fazla ortam - bazıları iğrenç ve kirli, bazıları çılgınca pelüş, bazıları küçük küçük kadınlarla ve bazıları çok daha büyük kadınlarla. Bazen üzerine tükürüyorlar, bazen tokatlıyorlar ve hatta bazen... üzerine işiyorlar... ama her zaman değil...

Cindy, Alexander Henley'nin dev televizyon ekranında üzerine işenen bir kadına bakarken yerin beni yutmasını istedim ama olmadı. O videonun yirmi dakikası boyunca oturmak zorunda kaldım.

Bana ne düşündüğümü sorduğunda, ona hala Harley's Tavern'e nasıl gideceğimi bilmek istediğimi söyledim. Bu saçmalıkla birazcık bile ilgilenibildiysem kesinlikle kafayı yemiş olduğumu söyledi.

Her şeyiyle ilgileniyorum, çünkü *her* şeyiyle ilgileniyorum. Sanki televizyonda gösterilen, hatırlamak için her bir öğeyi ezberlemeniz gereken ödüllü hafıza oyunlarından biriymiş gibi izledim, çünkü Alexander Henley ile gerçekten bir şansım olması için Alexander Henley'nin tam olarak kim *olduğunu* bilme şansım olmalı.

Ve Alexander Henley'nin tam olarak *sevdiği*

şey. Bu videolar bana üç değişmezi

gösterdi:

Birincisi, bu kadınlar tamamen bitkin düşene kadar beceriliyor. Sonunda kırık, terli, sızlanan, döl sıçramış bir karmaşadan başka bir şey olmayana kadar.

İkincisi, bu kadınlar her zaman kukla gibiler, tereddüt etmeden söyleneni yapıyorlar. Onlarda kelimelere dökemediğim bir *itaat* var, sadece *hissettim*. *Her yerde* hissettim.

Ve son olarak, her bir videoda, başarısız olmadan, bu kadınlar... boğuluyor. Boğulana kadar eller boğazlarına sarılıyor. Tam anlamıyla boğulana kadar. Bazen dövüşüyorlar, bazen dövüşmüyorlar. Bazen hiç mücadele etmeden cam gibi gözlerle bakıyorlar, bazen de ağlıyorlar. Hatta bazen gülümserler. Bazen gülümserken ağlarlar.

İçimi acıttı. Garip, hassas bir acı.

Hayatımın elimden alındığı geceden beri kapatmaya çalıştığım türden bir acı. Ama bu sefer farklıydı, bu sefer... güzeldi... Huzurlu.

Böyle hissetmek için ne kadar berbat durumda olduğumu anlatmaya başlayamam bile. Bu duruma düşene kadar anlayamazsın. Her şeyinizi kaybetmediğiniz sürece. Her gün savaşmak istediğinizden emin olmadığınız bir savaş olmadıkça.

Hayatta kırık ruhunuzun her zerresiyle tutunduğunuz tek bir hayaliniz yoksa, kendinizi onun önüne atıp her şeyinizi sunmak gerçekten acı verici bir yolun sonundaki tek varış noktası değilse, hayır.

Cindy bana Bay Henley'nin gerçek hayatta *boğulma işiyle* ilgilendiğinden emin olduğunu söyledi. Bana bunun tehlikeli ve berbat bir şey olduğunu ve eğer karısının ona söylediklerinde doğruluk payı varsa, bunu öğrenmeyi göze almamın delilik olacağını söyledi.

Ben deliyim, tamam mı?

Cindy'ye Bay Henley'nin tarama geçmişinin beni yaktığını söylemedim. Sıcak ve soğuktan kızardığımı ve her yerimin titrediğini. Kalçalarımı sonuna kadar sıkarak zorunda kaldığımı, o anda bayılmak mı yoksa kendimle oynamak mı istediğimden emin olamadığımı ona söylemedim.

Ona son durağımın *o* olduğunu söylemedim.

Ruhumu Joseph'e bakacak ve nefes almaya devam edecek kadar canlı tutan şey.

Nefeslerim ödünç alındı. Onu sevmek bana onları veriyor. Onu sevmek beni

umutlandırıyor. Onları *benden* alabilir.

Gerçekten isterse.

Sanırım yine de onun çılgınlık testini geçtim, çünkü Cindy televizyonu tekrar beklemeye aldı ve turunun geri kalanına devam etti. Bay Henley'in gerçek yatak odasında ve Bay Henley'in seks oyuncaklarıyla dolu çantalarında sona eren bir tur.

Onlar hakkında da yalan söylemiyordu. O oyuncaklardan bazıları asla kullanılamazdı, en azından ben öyle düşünmüyorum, bazıları almak için... gevşek... olmanız gerekirdi. Gerçekten gevşek gibi.

Daha önce hiç yapmadığım için belki de en iyi karar verici ben değilim ama neyin uyup neyin uymayacağını bilecek kadar bilgim var.

Cindy'ye bunu söylediğimde güldü ve tarayıcı geçmişinde daha geriye gitmem gerektiğini ve bu konudaki fikrimi değiştirebileceğimi söyledi.

Sonunda beni Bay Henley'nin yatağının başucundaki masaya çağırana kadar bütün evi temizlemiştik. Üst çekmeceyi yavaşça açarken nefesimi tuttum, bazı evrakları dikkatlice karıştırıp bir kartvizit çıkarırken içine baktım.

"Burası Harley's Tavern'e giriş kapınız," dedi bana.

Kart yeterince masum görünüyordu. Titreyen parmaklarımla çevirip daha fazlasını aradım ama bir anlamı varsa bile benim için kaybolmuştu.

Claude Finch, kıdemli müzayedeci. Finch Hamilton.

Adres Chelsea'deki lüks müzayede evlerinden birini gösteriyordu. "Ona kancayı takano," dedi.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Özel bir e-posta adresi var, Ted Brown adı altında rastgele bir hesap. Bir gün ekranında açıldı, CF'den gelen bir sürü e-posta vardı. Altında her zamanki onay kutuları olan kadınları gösteren e-postalar."

"Yani kesinlikle şu Claude denen adam olduğunu bilmiyor musun?"

Gözlerini devirdi. "CF. Başucundaki çekmecede tüm o tehlikeli evraklarla birlikte. O bir müzayedeci."

"Evet, ama..."

"Aması yok," dedi. "Bu o." "Ya değilse?"

Omuz silkiyor. "Yanlış numarayı aradığını farz et."

Bu adamı gerçekten arama fikri kalbimi yerinden fırlattı. Numarasını küçük not defterime yazdım ve kartviziti olduğu gibi çekmeceye geri koydum.

"Kendini nasıl bir bok çukuruna soktuğunu görmek için etrafta olmayacağım için mutluyum," dedi.

Ben de öyle.

Devir teslim sırasında Cindy'den aldığım tüm bilgiler ve ipuçları için, Bay Henley'nin gerçek zamanlı programını yüklediği iş telefonunu bana verdiği ve sonunda vedalaştığı an kadar hiç heyecanlanmamıştım.

Artık onun alanında sadece ben varım, kendi başımayım, onun hayatını istediğim gibi didik didik etmekte ve köklerini kazımakta özgürüm düşüncesiyle çılgınca bir özgürlük telaşı, garip bir yaramazlık hissediyorum.

Cesaretimi toplayıp yatak odasında çıırılçılak soyunmam ve çarşaflarının arasına girmem onsuz geçen iki günümü aldı. Kalbim güm güm atıyor, tam bacaklarımın arasında, pamuk tenimi okşarken uyluklarım nemli ve gergin. Burnumu yastığına dayayıp onu içime çekiyorum ve onun kokusunu alabiliyorum, aynı derin koku, bir daha asla normal hava solumak istemeyeceğim kadar muhteşem.

Yalnız kaldığım üçüncü gün onun yatağında kendimle oynadım. Ve dördüncü günümde tekrar.

Viski bardağından içiyorum ve dudaklarımı mürekkep hokkasındaki sigara izmaritinin etrafına koyuyorum. Parmaklarımı klozet kapağının etrafında gezdiriyorum, çıplak kıcının tam orada olduğunu biliyorum.

Çamaşır sepetinden aldığım yıpranmış gömleğini giyiyorum, kravatını boynuma doluyorum ve bekâretimi alırken beni onunla boğduğunu hayal ediyorum.

Boxerinin kokusunu alıyorum. Aletinin olduğu çarşafın kokusunu alıyorum.

Diş fırçasını ağızma sokuyorum ve banyo dolabındaki yansımam beni o kadar hasta, o kadar kontrolden çıkmış hissettiriyor ki nefesimi kesiyor.

Ben de durdum. Bu çılgınca şeyi yapmayı bırakıp daha pratik bir şeye odaklandım - ona gerçekten yakın olmak için bilmem gereken her şeyi öğrenmeye.

Temizlik ve gözetleme işlerini birlikte yapıyorum, o kadar çok çalışıyorum ki parmaklarım su topluyor. Sırf çok soğuk ve çıplak görüldüğü için oturma odasındaki boş vazolara büyük beyaz orkideler alıyorum ve bu girişimciliğimin beni kovdurmasını umuyorum. Elimden geldiğince Brutus'ün güvenini kazanıyorum ve haftanın sonunda kapıyı açtığımda kuyruğunu salladığını gördüğüme eminim, sadece bir kez, ama bu bana gerçekten arkadaş olabileceğimize dair umut vermeye yetiyor.

Cuma akşamı gülünç denecek kadar çabuk geçiyor. Yatağını öylece yatırıyorum ve çıkmadan önce odaya uzun uzun bakıyorum.

Çıkarken Brutus'e veda ediyorum ve orkidelerin pazartesiye kadar yetecek suyu olup olmadığını kontrol ediyorum. Ve sonra beklerim.

Sokağın hemen aşağısında, ön kapısını iyi görebilen süslü bir çitin gölgesinde, elimdeki iş ahizesi ile programı *mahkemedan açık* havaya geçerken ve gökyüzü kararırken oyalanıyorum.

O gelene kadar neredeyse bir saat bekledim ve arabasının garaj yoluna çekildiğini görmek her saniyesine değdi. Sırf ön merdivenleri tırmanışını ve bu öğleden sonra iyice temizlediğim kapının kilidini açışını izlemek için bir saat daha

bekleyebilirdim.

Işıkların yanmasını izliyorum, onun odadan odaya yürüdüğünü hayal ediyorum. Brutus'un efendisini takip ederken pençelerinin çıkardığı sesi hayal edin.

etrafta.

Havadaki orkide kokusunu hayal edin.

Alexander Henley'nin kokusunu burnumu onun boynuna soktuğumu hayal edin.

Eve gitmek için ayrılmak üzereyim, gerçekten. Yorgunum, doydum ve gerçek hayata hazırım. Joseph ile kanepede kucaklaşmaya ve onu yatmak için yıkamaya hazırım. Dean'le kahve içmeye ve ona Henley'nin sarayındaki son maceralarımı anlatmaya hazırım.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve ağır ön kapının kapanışının tanıdık gümbürtüsünü duyduğumda yeraltına doğru bir adım attım.

Arkasında kilitlenirken nefesimi tutuyorum ve gözlerim kocaman, çünkü buna inanamıyorum.

İnanamıyorum. Ama öyle.

Soyunma odası neredeyse tamamen özel dikim siyah takım elbise ve kravatlardan oluşan Alexander Henley'nin üzerinde bir beyzbol şapkası, kot pantolon ve daha iyi günler görmüş, yıpranmış eski bir palto var. O geçerken park halindeki bir arabanın arkasına geçip karanlıkta çömeliyorum.

Derim

karıncalanıyor. Her

yerim

karıncalanıyor. Ve

onu takip

ediyorum.

Çünkü o nereye gidiyorsa, ben de oraya varmak için bir görevdeyim.

On İkinci Bölüm

Alexander

Metroya binmekten nefret ediyorum. Bu bana tam olarak neden bir şoförüm olduğunu hatırlatıyor.

Tuhaf bir olgu ki, *gizli* giyinmek için giyindiğimde kendimi her zamankinden daha dikkat çekici hissediyorum. Bu akşam rahatsızlık hissediliyor. *Gözetlendiğimi* hissediyorum. Sanki bu vagonda bulunan her bir çift göz bana bakıyor. Bakıyorlar. Öyle değiller tabii ki.

Basit bir üç altmışlık, işine giden sıradan bir kalabalığın arasındaki bir adam olduğumu açıkça ortaya koyuyor. Sadece toplum için üzerine düşeni yapmak üzere şehrin öbür ucuna giden yaşlı Ted Brown.

Belki cinsel perhizin yan etkileri listeme paranoyayı da ekleyebilirim.

Kendime duyduğum nefretten kurtulmak için rastgele bir evsiz yardım kuruluşu seçmedim. Brickwood'daki *New Start* şubesinde gönüllü olma kararı, bir Cuma akşamı çok fazla viski içtikten sonra benim için tesadüfi bir seçimdi.

Metro istasyonu birkaç ay önce olduğu gibi aynı pis bok çukurunda. İnen insan selinin arasından caddeye çıkıyorum, ellerimi pis tirabzanlara bulaştırmamaya dikkat ediyorum.

Vivian Rachel Farr, rüyalarımın giren kız, burada sokaklarda öldü. Aşırı dozda eroinden. Cesedini bu akşam geçmek zorunda kalacağım bir ara sokakta buldular, cebinde yağlı eski bir balık ve cips kağıdına ailesi için yazılmış bir not vardı.

Bu, altı ay sonra tecavüzcüsünün beraat etmesini sağlamadan önceydi ve ailesi mahkeme merdivenlerinde yüzüme bağırmadan önceydi, perili yüzleri her zaman hafızama kazındı.

Annabel Pilcher sarhoş kıcımlı Vivian'ın son nefesini verdiği sokakta buldu. Bana hayatın talihsizlerinden biriymişim gibi gülümsedi - tıpkı Vivian gibi - ve bana bir fincan sıcak çorba ikram etti. Zavallı kıcımlı ayıltmaya yetecek kadar.

Beni ayılttı. Kalıcı olarak.

Vivian son karanlık gecesini yaşarken Annabel Pilcher elinde bir fincan sıcak çorbayla yanında olsaydı, belki o zaman atlatabilirdi. Domates suyundan bir yudum alır ve başka bir günü görmek için yaşardı. Tıpkı benim gibi.

Ne yazık ki *New Start* o zamanlar henüz yeni başlayan bir topluluk çabasıydı ve bir fark yaratmak için hem finansman hem de insan gücü için mücadele ediyordu.

Benim aracılığımın hem anonim bir bağışçı buldular - Doğu Yakası'nda üç şubenin açılmasını finanse edecek kadar cömert - hem de her Cuma akşamı toplum mutfağında yemek pişirmeye ve onları soğuk Londra sokaklarında sunmaya yardım eden yaşlı Ted Brown'ı buldular.

Şimdiye kadar ikiyle ikiyi bir araya getirmiş olmalarından endişeleniyordum. Yemek pişirirken ortaya atılan genişleme fikirleri her zaman bir başka isimsiz bağışa yol açıyordu. Sanki sihir gibi. Mucize gibi.

Meleğimiz yine dualarımıza cevap verdi, Ted! Başka bir mutfak bulmalıyız, Ted! Bağışçımız yine yardım etti!

Bu geceleri uyuyabileceğim anlamına gelmiyor. Bu zevki sağlayacak kadar büyük bir bağış yok. Ama her sabah banyo aynasındaki yansıma ile yüzleşmemi sağlıyor ve bana kalırsa bu ayrıcalık paha biçilemez.

İnsanlar evsizlerden bahsederken hep sempatik bir yüz ifadesi takınırlar. *Zavallı ruhlar. Çok kötüler.* Sokaktaki bir dilenciye bozuk paralarıyla birlikte acıyan bir bakış fırlatırlar, sonra da vicdanları rahat bir şekilde kocaman bir latte içmek için butik bir kafeye giderler.

Bu konu üzerinde çok düşündüm; yüzeysel sosyal odaklı empati ile Annabel Pilcher gibi insanların dünyaya yardım etmek için duydukları gerçek arzu arasındaki kopukluk.

Ben iyi bir adam değilim ve bunu biliyorum. Ahlaki değerlerden yoksun olduğumun tamamen farkındayım. Kendime, çıkarıcı, etik açıdan yozlaşmış bir orospu çocuğundan başka bir şeymişim gibi davranmıyorum.

Dünyamızdaki sosyal ilgisizliğe en çok katkıda bulunanlar arada kalanlardır. Korku hikayelerini basit bir sosyal medya düğmesi tıklamasıyla paylaşan insanlar, *iyi* olanlardan biri oldukları için şanslı yıldızlarına şükrediyor ve yollarına devam ediyorlar.

Evsiz olmazlar, *çünkü* kötü yaşam tercihleri yapmazlar. Uyuşturucu bağımlısı *olmazlar çünkü* sadece *Hayır* diyebilecek iradeye sahiptirler.

Zavallı talihsizler. Çok üzücü. Ama onlar olamaz. Olamaz.

Ama olabilir. Herhangi birimiz olabiliriz.

Farklı koşullar altında doğmuş, kavrayabileceğimizden daha büyük yaşam baskılarıyla sınanmış. Hayatın kötü dağıttığı birkaç kartla, geceleri bir ara sokakta toplanıp, sadece zihinsel işkenceden kurtulmak için kalitesiz uyuşturucu enjekte eden herhangi birimiz olabiliriz.

Anlıyorum.

Bunu *hissediyorum*.

Bugünlerde çoğu zaman sadece *bir şeyler* hissettiğim için rahatlıyorum. Annabel bu akşam Ted Brown'a içtenlikle gülümsüyor.

Beni sıcak kollarıyla sarıyor ve saçları ucuz sabun kokuyor. Vücudunu bedenime bastırması her zaman yabancı hissettiriyor ve beni garip bir şekilde duygulandırıyor. Aynı anda hem onu itme hem de ona daha uzun süre sarılma dürtüsü yaşıyorum.

"Ted!" Sesi montum yüzünden boğuklaşıyor. Beni sıkıyor ve sonra bırakıyor. "Seni görmek çok güzel!" "Geri dönmek güzel," diyorum ona ve yalan bile söylemiyorum.

Frank ve Mary çoktan sebze doğramaya başlamışlardı. Paltomu asarken gülümseyip el sallıyorlar ve ben de lavaboya giderken yanlarından geçerken selam veriyorum. Ellerimi onların *temel ihtiyaçlarından olan* anti-bakteriyel sabunla ovuyorum ve ocağın başında yerimi alıyorum.

Annabel straför bardakları açıyor ve işe koyuluyoruz.

Ben pek aşçı sayılmam. Kendi yemeklerimi, herhangi bir mutfak ifadesi arzusundan değil, basit edinilmiş zevklere ve besin değerine göre seçiyorum.

Yine *de* sokaktaki hiç kimse *yemek dehası* konusunda beş yıldızlı bir derecelendirmeye sahip olup olmadığını umursamıyor.

"Nasılsın Ted?" Frank sesleniyor. Gözleri nazik ve iyi niyetli, ama en iyi zamanlarda bile havadan sudan konuşmaktan nefret ederim, hele de yalan söylediğim zamanlarda - ki bu çoğu zaman böyledir.

"Her zamanki gibi, Frank."

Başını sallar. "Patronuna defolup gitmesini söylemek istiyorsun. Seni çok çalıştırıyor."

"Patronlar, ha? Hepsi aynı."

Başını sallıyor. "Kâr, kâr, kâr."

Frank, *kârın değil insanların* olması gerektiğine dair alamet-i farikası olan söylevine başlıyor ve benim gizliliğim bir hafta daha güvende. O bir sendika tipi, adalet ve herkese adil muamele için kampanya yürütüyor. Sadece Cuma gecesi aşevine gitmiyor, üç şubeye de gidiyor ve tam bir asker gibi çalışıyor.

Çalışır ve
konuşur. Çok
konuşur.

İnsanlarla ilgili bir şey bu. Çoğu konuşmayı dinlemeye tercih eder. Birini kendi küçük monologuna sokun ve doğru yerlerde başınızı sallayın, ömür boyu sürecektir bir arkadaşınız olur.

Bu insanlar beni tanıdıklarını sanıyorlar. Bana arkadaşım derler ama Ted Brown hakkında pek bir şey bilmezler. Nerede yaşadığını ya da hangi şirkette çalıştığını bilmiyorlar. Kırklı yaşlarında olduğunu, birkaç çocuğu olduğunu ama sevgilisi olmadığını biliyorlar.

En iyi ihtimalle ortalama bir çorba yaptığını biliyorlar ama bunu umursuyor gibi görünmüyorlar. Bu düşünce beni gülümsetiyor ve Annabel de gülümsüyor.

"Bu gece soğuk bir gece olacak," diyor.

Başımı salladım. Anlaştık.

Donuyor.

İronik olan şu ki, kendimi gerçekten sıcak hissettiğim tek yer sokaklar.

Melissa

Cindy, Alexander Henley hakkında kayda değer her şeyi bilmiyordu.

Cuma geceleri evsizler için bir aşevinde ek iş yaptığını bana söylemedi.

Bana Alexander Henley'nin gözlerini kapatacak kadar düşük bir kasketle sokaklarda dolaştığını, bir yerlerde lüks bir kokteyl barda şampanya içebilecekken hiçbir şeyi olmayan insanlara sıcak içecek dağıttığını söylemedi.

Alexander Henley hakkında *her şeyi öğrenme* isteğimi yenileyen de bu bariz ihmal oldu. Her şeyi.

Her biri. Küçük. Şey.

Dean hayır işleri için gönüllü olarak bir akşam geçirmenin bir fark yaratacağını düşünmüyor. Çok derine indiğimi, evi benim fantezi oyun alanım haline gelen adamın internetteki söylentiler kadar tehlikeli olduğunu savunuyor.

Eskortlardan haberi yok. O kısmı ona söylemedim. Henüz söylemedim.

Telefonunda fotoğraflar olduğunu bana itiraf etmedi, bu yüzden bir süreliğine gerçeği saklamakta bir sakınca görmüyorum.

Bir sonraki adımdan emin olana kadar.

Brutus bu sabah neredeyse hiç hırlamıyor. Alarmı devre dışı bıraktığımda giriş koridoruna doğru ilerliyor, bana acımasız

gözlerle bakıyor ama beni mülkünden çıkarmak için herhangi bir harekette bulunmuyor.

İlerleme var.

Balık ödülleri olsun ya da olmasın, bana hırlamayı kesmesi genellikle en az yirmi dakika sürüyor.

kuyruğundan.

Taze orkidelerimin yanı sıra balık ikramlarım ve masrafları kredi kartından tahsil ettiğim açık havada yetiştirilmiş domuz pastırmalarım var.

Doğaçlama olarak yaptığım son yiyecek değişikliği işe yararmış görünüyor. Bay Henley artık her sabah daha önce yediği bir yumurta yerine iki yumurta yiyor.

Belki Bay Henley de açık havada yetiştirilmiş tütsülenmiş pastırmayı seviyordur. Göreceğiz bakalım.

Vazolara su doldurduğunu fark ettiğimde yüzümdeki gülümsemeyi durduramıyorum. Orkideleri seviyor.

Solmaya yüz tutmuş olsalar da onları tazeleriyle değiştiriyorum ve eskilerini paketliyorum. Çoktan ölene kadar onları eve götüreceğim, buranın bir parçası olarak.

Evet, bunu sevdim.

Çamaşırlarını yıkamadan önce kıyafetlerindeki kokuyu koklamak için bir an ayırarak hızlı ama derinlemesine temizlik yapıyorum. Cuma gecesi giysileri çamaşır sepetinin tam ortasında, sanki onları kamufle edecekmiş gibi gömlek yığınının arasında duruyor. Onları da kokladım. Yıpranmış kot gömlek sebze kokuyor, ama ben hala onun kokusunu alabiliyorum, o baharatlı kokuyu. Midemi bulandırmaya yetiyor.

Baharat konusunu düşünerek bugün mutfak dolabını temizledim ve kapalı olanların arasındaki açık baharat kavanozlarını not ettim. Kırmızı biberi seviyor. Kırmızı biber ve... acı biber. Zerdeçalı da.

Sonra üst kata, sahanlığın en ucundaki depo odasına çıkıyorum.

Cindy orayı temizlemediğimizi söyledi. İçeride ne olduğunu sorduğumda omuz silkti ve bana *kayda değer bir şey* söylemedi. Sıkıcı evrak işleri, dedi ve bana doğru esnedi.

Cindy'nin kayda değer bir şey olmadığı fikrine artık güvenmiyorum, bu yüzden içeri girip kutuları inceliyorum. Evrak işleri. Bir sürü evrak işi. Bu konuda haklı. Ama dahası da var.

Kullanmasını hayal bile edemeyeceğim çiçekli bir tabak takımı.

Yaklaşık bir milyar kutulanmış kartuşu olan eski bir oyun konsolu. Onları da kullandığını hayal edemiyorum. Bir sonraki kutu nefesimi kesiyor.

Erkek oyuncakları. Eski bir doldurulmuş tavşan. Renkli resim kâğıdı üzerine karalamalar. Birkaç yıl öncesine ait delinmiş eski bir rugby topu.

Çocukları.

Eşyalarını burada kutulanmış halde görmek çok üzücü.

Şömine rafından bakan çocuklar kameraya gülümserken mutlu ve kendinden emin, hayat dolu görünüyorlar. Onları ne kadar gördüğünü merak ediyorum. Cindy pek görmediğini söyledi. Eski karısı ve onun yeni erkek arkadaşıyla Hampshire'da olduklarını söyledi. Kutuyu tekrar kapattım ve bir sonrakine geçtim.

Düğün albümü.

Kalbim çarpıyor ve zar zor bakabiliyorum. Sayfayı bir kez çeviriyorum, onları bir yerde çimenlerin üzerinde gülümserken görüyorum, adamın eli kadının elinde, kadın ona gülümsüyor. Doğal kıvrımlı sarı saçlar. Mavi gözler. Güzel.

Yanıdaki insanlar ailesi olmalı. Annesi sert görünüyor. Şapkası, üzerinde tüyler ve güller olan çılgınca büyük bir şey ve gülümsemesi çok bariz bir şekilde sahte.

Alexander Henley babasına benziyor, ama bunu bu fotoğrafı görmeden önce de biliyordum. İnternette gezinirken babası hakkında çok şey biliyordum. Babası tüm zamanların en büyük hukuk efsanelerinden biri. Ders kitaplarında ondan alıntı yapıyorlar. Biliyorum, bende de vardı. Daha önce...

Her neyse.

O kutuyu tekrar mühürleyip yoluma devam ediyorum.

Bir sonraki daha eski görünüyor, çok daha eski.

Ve turnayı gözünden vurdum.

En azından öyle hissettiriyor. Birinin ruhunu dikizlemek gibi.

Alexander Henley'nin eski okul kitapları. Birkaç eski rapor, ne kadar *olağanüstü* bir öğrenci olduğunu anlatmak için eve yazıyor. Ne kadar ciddi. Ne kadar adanmış. Ne kadar yetenekli.

Bir kürek takımında yer aldığı eski bir kupür var, saçları daha uzun ve biraz bukleli.

Arkasında yazı olmayan bazı kartpostallar. Mısır. New York. Sydney.

Ve sonra, en altta, içinde bir tane kalmış eski bir prezervatif paketi. *Parmaklanmış gibi* görünen kirli bir dergi.

Ve...

Zebra desenli elbise giymiş sarışın bir kadının resimleri. Debbie Harry, sanırım. Sarışın saçları poz verirken rüzgarda savruluyor. Bunlardan bir sürü var, resimleri, dergi kupürleri ve birkaç eski CD.

Genç Bay Henley'nin aşık olduğu kişinin resimlerini kestiğini düşünmek beni gülümsetiyor.

Bir tanesi özellikle yırtık pırtık, duvara asıldığı için köşelerindeki yapışkan bant hâlâ duruyor. Bu fotoğrafta çok masum görünüyor, gözlerini kameraya dikmiş, soluk pembe bir elbise giymiş, rujunu sürmüş, saçları dağınık ve kıyafetiyle uyumsuz.

Bunu sevmişti.

Ondan hoşlandı.

Sarışınlardan hoşlanıyor.

Saçlarım faremsi. Öyle ya da böyle beni hiçbir zaman rahatsız etmeyen bir renk.

Sarışın olabilirdim.

Şimdilik bunu unutuyorum ve son kutuya geçiyorum.

Daha fazla evrak işi var ama bu daha dikkatli paketlenmiş. Kenarlardaki bantlara zarar vermemek için kapağı yavaşça

kaldırmam gerekiyor.

Boşanma evrakları.

Tüylerim diken

diken oluyor.

Mutlak kararname en üstte. On sekiz aylık.

Ve altında bir dosya var... yazışmalar... nefesimi kesen uzlaşma rakamları. İleri geri e-

postalar. C.Henley'den A.Henley'e. Makul olmayan davranış.

Bakmamalıyım ama bakıyorum. Tabii ki bakıyorum.

Boşanmanın herhangi bir şekilde dostane olduğu yanılsamasına kapılmama neden oluyor. E-postaları acımasız ve ısrarcı,

onu başka kadınlarla yatmakla suçluyor, pek çok başka kadınla, *sapkın* ilgileri olmakla... ve...

Gözlerim açıldı.

...lanet olası erkekler.

...erkekleri istiyor.

Mesajda *çocukluk istismarından rahatsız olduğu* yazıyor ve ondan bunu reddeden bir cevap

geliyor. Hem de şiddetle. Ama diğerini inkar etmiyor.

Erkeklerle yattığını inkar etmiyor, sadece evli oldukları süre boyunca *başka bir pislikle yattığını inkar* ediyor.

Ona bunun saçmalık olduğunu söyler. Diğer erkeklerden gelen e-postaları bulduğunu. Ona gönderdikleri videoları. Sohbet kayıtları

ofis bilgisayarından girdiği *bareback* forumu.

Kahretsin.

Kutuyu sıkıca kapattım ve ait olduğu rafa geri koydum. Ve içim gümbür gümbür, karıncalanıyor, sinir ve heyecanla doluyor.

Çünkü çok yakınım. Hayal ettiğimden çok daha yakın.

Ve başım dönüyor, henüz farkında olmadığım fikirlerle dolu, sadece bir şeyin başlangıcı... çılgınca...

Gerçekten çılgınca bir şey.

Bir şey...

Büyük.

On Üçüncü Bölüm

Melissa

Ve böylece başlıyor.

Kale direkleri Alexander Henley'nin kirli çarşaflarının içinde kendimle oynamaktan, onunla oynamaya geçti. Kazadan sonra kendimi bir daha plan yaparken, beynimi bir daha doğru düzgün kullanırken hayal bile edemiyordum. Joseph için yaşıyordum ve bu iyiydi. Başka bir şey istemiyordum.

Başka bir şey yapamazdım.

Avukat olma hayallerim unutulup gitti. Ama Alexander Henley ile ilgili hayallerim değil. Onca yıl boyunca büyülediğim adamın kollarında bir hayat sürme hayalim güçlü bir şekilde devam etti.

Ve şimdi buradayım. Çok yaklaştım. Çok çok yakın.

Çılgın planımı gerçekleştirmeyi başarırsam çok daha yakın olacağım.

Bu çılgınca. O kadar çılgınca ki bunu asla yüksek sesle söylememeliyim, ne Dean'e ne de kendime.

Ama söylemek zorundayım çünkü onun yardımına ihtiyacım olacak.

Eve dönerken bir internet kafeye uğruyorum ve Bay Henley'i takip ettiğim aşevinin yerini tespit etmek çok kolay.

Yeni Başlangıç. Şehir genelinde üç şubesi bulunan ve hayır kurumları tarafından finanse edilen bir girişim.

Pazartesi günü Newtown Lane'de.

Çarşamba günü Eastspring diye bir yer.

Ve Brickwood, gittiği yer, Cuma günü.

Eastspring'i en güzel telefon sesimle aradım ve onlara adımın... *Amy...* olduğunu ve... *bu* Çarşamba... bir Çarşamba günü... gönüllü olmak istediğimi söyledim.

Adamın adı Frank ve gerçekten iyi birine benziyor. Beni ağırlamaktan mutluluk duyacaklarını söyledi *Amy* ve saat tam yedide sıcak tutacak giysiler ve bir gülümsemeyle oraya gitmemi söyledi.

Ama ihtiyacım olan tek şey bu değil.

Metrodan indiğimde yerel eczaneden biraz saç boyası ve çamaşır suyu alıyorum ve Yusuf yıkanıp yatağa girdiğinde makyaj çantamı çıkarıyorum.

Dean açık pembe bir ruj bulana kadar eski rujlarımı karıştırırken beni izliyor ve yüzündeki ifadeden bir açıklama beklediğini anlıyorum.

"Endişelenecek bir şey yok..." Bana bir kahve uzatırken başladım.

"Henley'le ilgiliyse endişelenecek çok şey var."

Sırf kendimi açıkladığımda yüzünü görmek zorunda kalmamak için ondan saç boyası konusunda yardım istiyorum.

Yaklaşan bir kıyamet ifadesiyle eldivenlerini kaldırıyor ve ben sandalyede otururken sessizlik ağırlaşıyor, omuzlarıma eski bir havlu asılıyor.

Göz hizamdan güvenli bir şekilde uzaklaştığında, Alexander Henley'nin eskort kullandığını keşfettiğimi, çekmecesindeki evrakları, tarama geçmişinde gördüğüm pornoları uzun bir monologla itiraf ediyorum, ama orada durmuyorum, gördüğüm ve öğrendiğim her şeyi sıralıyorum. Büyük şeyler, küçük şeyler. *Her* şeyi.

Ona Eastspring'de gönüllü olarak çalışacağımı ve zamanı geldiğinde Brickwood'a transfer olacağımı, Bay Henley ile karşılaşacağımı ve kendimi onun temizlikçisinden başka biri olarak tanıtacağımı ve her şeyin harika olacağını söyledim... her şey çok güzel olacaktı...

Nefes alıyorum. Uzun bir nefes.

"*Her şey yoluna girecek de* ne demek? Sen ..."

Sandalyemde dönüyorum ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda bir şey söylememe gerek kalmıyor. Gerçekte ne planladığımı anladığında gözleri açılıyor, boya şişesi havada duraklıyor.

"Hayır," diyor. "Hayatta olmaz, Lissa. Sadece hayır."

"Joseph için," diyorum ona. "Onu buradan çıkarmalıyım Dean. Elinde sadece ben ve bu yer var ve bu yeterli değil."

Temizlikçi olmak yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacı var."

"*Bana* da sahip," diye tersliyor Dean. "Ve ölmektense fakir olmanı tercih ederdi."

Öldü.

Bu kelime çok sert.

Bir nefes daha alıyorum. Kendimi toparlıyorum.

"Adamın kartını gördüm. Chelsea'den havalı bir müzayedeci. İnsanları *öldürmüyorlar* Dean, bu delilik. Onlara sadece seks için para ödüyorlar."

"Ve sen hiç seks *yapmadın*. Hiç eskortluk *yapmadın*. Bu insanların neyle ilgilendiği hakkında hiçbir fikrin yok, Lissa,

gösterişli ya da değil."

"Alexander Henley'i *istiyorum*. Bunun için para

almak..." "Delilik, Lissa. Bu delilik!"

"Tek şansım..." Gözlerimi kapatıyorum. "Parayı Joe için bir vakıf fonuna yatıracam, tabii beni kayıtlarına alırlarsa.

Hepsi, her kuruşu ve ben çalışmaya devam edeceğim... temizliğe devam edeceğim... Kendimi kaptırmayacağım...

kaptırmayacağım..."

Elleri omuzlarıma iniyor ve öyle sert sıkıyor ki, sanki bana bir anlam vermeye çalışıyor. Ama yapamıyor.

Ben ümitsiz

vakayım. O

kadarını

biliyorum.

"Tanrı aşkına, Lissa. Ya o bile değilse? Bunu hiç düşündün mü? Ya köhne bir otel odasında ortaya çıkan Henley değil de iğrenç bir rastlantıysa? Senin ilkin olmak için para alan ürkütücü yaşlı bir adam?"

Bu düşünce beni ürpertiyor, ama bu benim de düşünmediğim bir şey değil.

Saç boyası şişesini işaret ediyorum ve o da iç çekerek uygulamaya devam ediyor. "Ortaya çıkanın o olması için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Sarışınları sever. Gençken Debbie Harry'ye aşıkmiş, eski eşyalarının olduğu bir kutuda resimlerini gördüm ve..."

"Oh, bu harika o zaman. Debbie Harry gibi giyinirsen eminim o gelir. Sen aklını mı kaçırdın? Kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın?"

Omuz silkiyorum, çünkü kulağa çılgınca geliyor ve Henley'nin yatak odasına yaklaşımadan çok uzun zaman önce aklımı kaçırmıştım. Ama umut var. Azıcık da olsa.

Ve bu kadar yeter.

Joe için para ve benim için umut. Şu anda olabildiğince iyi.

Plastik eldivenleri çıkarıp benden uzaklaşıyor ve pencereden dışarı, aşağıdaki boktan sokağa ölüm gibi bir ifadeyle bakıyor.

Tek kelime etmeden eldivenleri takıyorum ve boyanın geri

kalanını sürüyorum. "Bunu yapmam gerek..." Ona söyledim.

"Gerçekten bilmiyorsun," diye tersliyor. "Üniversiteye geri dönebilir, eskisi gibi çalışabilirsin."

Başımı salladım. "Yapamam, bunu sen de biliyorsun. Joe'yla olmaz ve kafam... kızarmış..."

Yapamam..." "Kafan o lanet olası pislik adamla dolu."

"Bu alternatiften daha iyi. Eğer durursam Dean, sadece bir saniyelğine bile olsa. Eğer durursam... umut etmeyi... hayal kurmayı bırakırsam... o zaman ayağa kalkamam, nefes alamam."

İç geçiriyor ve gözleri tekrar benimkilere döndüğünde daha yumuşak. "Böyle söyleme, Lissa. Joe'ya sahipsin, bana sahipsin." "İkinizi de seviyorum ama bunu yapmak zorundayım. Lütfen bunu yapmama engel olmayın..."

İnliyor. "Sanki istesem yapabilirmişim gibi." Ve onu yakaladım. Onu

yakaladığımı biliyorum. Zafer harika

hissettirmiyor.

Boyanın son fiskiyesini de sürüp saçımı plastik başlığa sarıyorum. "Eminim iyi para veriyorlardır, yani burası Chelsea, değil mi? Joe'nun iyi olduğundan emin olmak için yeterince kazanacağım. Ve biz de iyi olacağız. Ben bir bebek bakıcısı bulabilirim, sen de üniversiteye geri dönebilirsin... Senin de bir hayatın olabilir."

"Lütfen bu benim içinmiş gibi davranma."

Bu yüzden yapmıyorum. Hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmıyorum. Konuşmayı kesiyorum, boya olgunlaşırken sessizce oturuyorum. "Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim bir şey var mı?" sesi sessiz. Ağır.

"Hayır."

Uzun bir nefes verir. Başını sallar. "Peki,"

diyor. "Bu durumda, nasıl yardımcı

olabilirim?"

Alexander

Ortalama bir Salı sabahı için nispeten iyi bir ruh halindeyim.

Bunu taze orkidelerin kokusuna bağlıyorum. Bu ve doyurucu bir kahvaltı. Kalın bir dilim kepekli ekmek üzerine pastırma ve yumurta. Şampiyonların kahvaltısı - tabii bu şampiyonlar belleri konusunda aşırı endişeli olmadıkları sürece.

Koşu bandında iyi bir seansın düzeltemeyeceği şey yoktur.

Kendime günaydın dememde çeşitli faktörlerin rol oynadığını söylüyorum ama bu bir yanılsama değil. Bu yüzden bu sabah basit bir not bıraktım.

Teşekkür ederim.

Ve sonra da sonraki düşünce. Radikal bir dürtü.

Lütfen kahvaltıya buyurun.

Belki de teklifimi kabul edeceğini düşünmek beni mutlu ediyor. Belki de şu anda mutfağımdaki adada oturmuş, yemek yerken radyo dinliyor ve bu alanın tadını son birkaç yıldır benden çok daha fazla çıkarıyordur.

Bu nota ilham veren ne onun temizlik standartları ne de mekânımda ve rutinimde yaptığı tek bir değişiklik. Onun düşünceliliği.

Onun düşünceliliği evimin yeniden bir yuva olduğu yanılsamasını yaratıyor. Bu yanılsama paha biçilemez.

İlk müşteri toplantılarım boyunca onun gizemli varlığını düşündüm. Notun onu gülümsetip gülümsetmediğini merak ediyorum. Karşılığında bir tane bırakır mı diye.

El yazısının nasıl olduğunu merak ediyorum. Gülüşünün nasıl olduğunu. Yemek yedikten sonra parmaklarını yalayıp yalamadığını. Adının ne olduğunu merak ediyorum.

Bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Tanrım, dostum. *Gerçekten* de bu saçma sapan *hız farkındalığı* kursuna gitmek zorunda mıyım?!" Bay Calder'ın sesi dengemi bozuyor. "Sanki zamanımı harcayacak daha iyi şeylerim yokmuş gibi."

Yüzü domuz gibi ve sinir bozucu, palavraları mutlu havamı bozmak için elinden geleni yapıyor. Nankör pislik.

Zamanımı *onu* aptalca hatalarından kurtarmak için harcamak yerine yapacak daha iyi işlerim var ama ofisinde oturup övgüye değer bir sonuç için sızlanmayacağım.

"Tabii şansını mahkemede denemek istemiyorsan. Metresini tanık olarak çağırabiliriz, eminim onlara hız sınırının saatte yirmi mil üzerinde seni emerken o kadar da sarhoş olmadığını söyleyebilir." Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Lanet olası hız farkındalığı kursuna git. Bir şey değil Andrew."

Ağzı açık kalıyor ve sonra akıllıca bir karşılık vermeyi düşünüyor.

Ben ayağa kalkarken o da ayağa kalkıyor ve başıyla elimi sıkıyor.

"Teşekkürler Henley. Çok makbule geçti. Sekreterime rezervasyon yaptırmasını söyleyeceğim." "Sen yap." *Ve lanet bir embesil gibi içip araba kullanmayı bırak.* Gülümsemiyorum.

Oyalanmıyor.

O çıkarken kapı menteşeleri üzerinde sallanıyor ve silüetinin yerini daha da büyük bir amcık alıyor. Tam da ihtiyacım olan şey. "Hadi konuşalım." Babam toplantı odasının kapısını arkasından kapatıyor. Bugün kırmızı bir kravat takmış. Bu renkten nefret ediyorum. "Konuşmayalım."

Karşıma otururken küçümsememi gizlemeye bile çalışmıyorum. "İnsanlar senin hakkında konuşuyor."

"Hangi lanet insanlar?"

Gülüyor. "Tamam, konuşuyorum."

"İstedğin kadar konuş, dinlemeye niyetim yok."

Gözleri karardı. "Tanrı aşkına senin derdin ne? Claude'a burun kıvırıyorsun, mesajlarını görmezden geliyorsun."

"Mesajlarınızı görmezden geliyorum."

"Bu *saçmalık* şimdi sona eriyor. Claude sana bedava bir numune teklif etti. Kabul edeceksin." "Claude'un lanet olası bedava örneğiyle ilgilenmiyorum. Benden bu kadar."

"Sanki işin bitti de," diye alay ediyor. "Nasıl yapılacağını bilmiyorsun."

"Kendi adına konuş, yaşlı adam. Ben gayet iyiyim." Kollarımı sımsıkı kavuşturarak sahte bir güvenle kıllarımı kıpırdatıyorum.

İç cebinden bir zarf çıkarıp masaya doğru uzatıyor. "Bir hediye. Al bunu. Keyfini çıkar. Senin için endişelenmekten nefret ediyorum Alexander. Endişelenmenin beni nasıl rahatsız ettiğini bilirsin. Bazı şeyleri daha yakından takip etmem gerekebilir..."

Tehditleri benim için hiçbir şey ifade etmiyor. "İşin bitti mi? Yapacak işlerim var."

Gözleri çelik gibi ama benimkiler de öyle. "Şimdilik."

"Güzel." Ayağa kalktım. Tekrar. "Bir dahaki sefere *konusmak* istediğinde, lanet olası bir randevu al." "Burası *benim* ofisim," diye tersledi. "Bunu sakın unutma."

"*Emekli oldum.* Bunu sakın unutma."

Uzun saniyeler boyunca birbirimize

bakıyoruz. "Annen seni özlüyor."

"Çok yazık."

"Çocukları özlüyor."

"Selamlarını iletirim."

Başını sallar. "Çok kavgacı bir hıyarsın Alexander." "Bunu nereden öğrendiğimi ikimiz de biliyoruz."

"İkimiz de birçok şeyi nerede öğrendiğini biliyoruz, evlat. Claude'u ara. Buraya tekrar gelmek zorunda kalacağımı sanmıyorum." "Bu iyi olurdu." Kapıyı işaret ediyorum. "Çıkarken kapat."

Camı sallayan bir gümbürtüyle çarpıyor. Onun hayal kırıklığı beni gülümsetiyor.
Zarfını açmadan doğrudan sundurmaya koyuyorum.

Melissa

Bu sabah aynada kendimi zor tanıdım. Ağartıcı sihrini gösterdi, boya da üstüne iyice yerleşti ve işte oradaydım, yeni sarışın versiyonum. Daha önce hiç sarışın olmamıştım. Garip, yabancı görünüyor. Saç filesi ve aptal bir şapkanın altında aradaki farkı asla anlayamazsınız.

Dean, annemin inatçı yiyecek paketlerini açmak için kullandığı genel amaçlı bir makastan başka bir şey kullanmadan saçımı kısaltmama yardım etti. Yeni uzun saçım evde yapılan bir işe göre oldukça iyi görünüyor. Uzunluğu değiştirmek için rastgele birkaç kesik attım ve görünüm kesinlikle biraz *Debbie-Harryvari* oldu. Dean bile aynı fikirde.

Pembe bir ruj sürdüm ve yeni kurutulmuş saçlarımı karıştırdım, o da internette birkaç eski fotoğrafını aradı ve geçeceğimi düşündüğünü söyledi.

Son birkaç aydır her gün bir milyar merdiven inip çıkmak fiziğime yardımcı oldu. Bacaklarım her zamankinden daha sıkı ve yatak odası çekmecesinde resmedilen mükemmel kadınlardan uzak olsam da, iyi göründüğümü düşünüyorum.

Eğer yeterli değilse, yeterli değildir ama bunun üzerinde durmak istemiyorum.

Debbie'ye benzer bir çene hattım olduğu için şanslıyım. Yüksek elmacık kemikleri ve iri gözler. Burnum onunkinden biraz daha sivri ama benzer bir makyajla bunu telafi edebilirim.

Planımda makyajdan çok daha fazlası var, bu yüzden bugün Dean'in telefonunu ödünç aldım. Çok daha iyi bir kamerası var ve epeyce fotoğraf çekmem gerekecek.

Değerli taş dolabının kodları Cindy'nin bana verdiği küçük siyah kitapta.

Özel cılalama bezini önlüğümün cebine koymuş, kabinin beni otomatik olarak kilitlemediğinden emin olmak için numaraları dikkatlice giriyorum.

Bir tıklamayla açılıyor ve çalışmaya başlıyorum, ilerledikçe fotoğraf çekiyorum. Tüm isimlerin odakta olduğundan emin oluyorum, değerli taşların yeterince net bir resmini çekiyorum ki evde tekrar bakıp ezberleyebileyim.

Alexandrite. Poudretteite. Topaz. Kırmızı elmas. Benitoit. Musgravit. Bizmut.

Böyle bir şeye asla param yetmeyecek, o yüzden umarım bu tuhaf küçük kayaların yanı sıra daha sıradan örneklerle de ilgileniyordur. Sadece ortak bir ilgi olmalı. İkna edici bir ilgi.

İşim bittiğinde dolabı kapatıyorum ve sonra müzik koleksiyonunun fotoğrafını çekiyorum. Rafta çok fazla CD'si yok ve çoğu aynı gruba ait. Kings and Castles adında bir blues grubu. Arkadaki listeye bakıyorum ve tek bir şarkının - *Casual Observer* - onun kasvetli sabah uyanma müziği olduğundan eminim.

Beğendim, tıpkı düşündüğüm gibi.

Bugün son iş olarak mutfığa iniyorum, yasadışı pratiklerimi aradan çıkardığım için kalbim sakinleşiyor. Tabağı adanın üzerinde, kirli çatal bıçak takımı neredeyse üstüne dizilmiş. Ocağın üzerindeki tavayı görmek beni gülümsetiyor.

Pastırma yağı. Pastırma ondaydı.

Meyve kasesine yaslanmış kağıt parçasını fark ettiğimde bulaşık makinesine yerleştirmiştim. Midem bulanıyor, çünkü bu olamaz. Gerçekten olamaz.

Ama öyle.

Mükemmel bir karalama, ince taneli kağıt üzerine çok güzel kaleme alınmış.

Teşekkür ederim.

Lütfen kahvaltıya buyurun.

Bana mı?!

Parmaklarımı metnin üzerinde gezdirirken titriyorum.

Benim için yazdı. *Benim* için. Pastırma için. Pastırmayı severdi.

O kadar sert gülümsüyorum ki yanaklarım acıyor ve aç değilim, en ufak bir açlığım yok ama teklifi görmezden gelinemeyecek kadar cömert. Onu görmezden gelmek istemiyorum. Bunu asla yapamam.

Tavayı bulaşık makinesinden geri alıyorum ve kendime biraz pastırma kızartıyorum, kendime ince bir dilim eklemek kesiyorum ve tavaya tek bir yumurta ekliyorum.

Ben manevra yapmaya çalışırken ayaklarımın dibine çöküp homurdanan Brutus'un dikkatini çekiyor. Sanırım biraz pastırma istiyor.

çok.

Alexander Henley'nin mutfak adasında kahvaltı etmek çok tuhaf bir duygu. Ayaklarım barın tabanına vuruyor.

Burada tek olmama rağmen gerginim.

Pastırmanın tadı daha önce yediğim tüm pastırmalardan daha iyi.

Brutus benimle aynı fikirde gibi görünüyor. Kabuğu açgözlü bir şekilde yutuyor.

Kenarları iyice temizledikten sonra elimde ucuz bir kalemle durup cevap olarak ne yazmam gerektiğini düşünüyorum.

Defterimden bir sayfa koparıyorum, çünkü onu eve götürmek istiyorum ve ellerim titrese de en iyi el yazımı yazmaya

çalışıyorum.

Çok teşekkür ederim, Bay Henley, efendim.

Ben imzamı atmam. Çünkü neden imzalayayım ki? Ben sadece bir hiçim.

Onu meyve kasesine, tam onun olduğu yere dayadım ve sonra yaptım. Yaptım işte.

Claude'un numarasını Dean'in ahizesine giriyorum ve aramaya basmadan önce bir yudum su

içiyorum. Üç kez çalıyor ve tek hissedebildiğim kalbimin güm güm attığı.

Sesli mesaja geçmesi için hazırım, yarı yarıya sesli mesaja geçmesini

umuyorum. Ama gitmiyor.

"Claude Finch."

Boğazımı temizliyorum. "Bay Finch? Bu kadar rastgele aradığım için özür dilerim, sadece ben... bir şey satmak istiyorum...

ve sizin... yardımcı olabileceğinizi umuyordum..."

Evrakları karıştırdığını duyuyorum. "Ana satış hattını arayabilirsiniz, eminim bilgilerinizi alabileceklerdir." Boğazım çok

kurudu. "Belki doğru kişi sizsinizdir diye umuyordum..."

"Bu değişir. Ne tür bir ürün satmak istiyorsunuz?"

Sesim çok zayıf. Fısıltı gibi. "Şey, ben... ben satmak istiyorum... *kendimi...*" Bir

duraklama. Çok uzun bir duraklama.

Paniğin yükseldiğini hissediyorum.

"Bu numarayı nereden buldun?"

"Ben, um... bir arkadaşım..."

"Ne tür bir arkadaş?"

"Bir kadın arkadaşım... bana dedi ki..."

"Bu telefonda konuşulacak bir konu değil," diye tersliyor. "Lütfen ürünün bir fotoğrafını bu e-posta adresine gönderin."

Yazmak için uğraştığım bir dizi harf ve rakamı sıralıyor.

Tekrar okudum, homurdandı ve sonra telefonu kapattı.

O kadar gerginim ki yerimde duramıyorum. Dean'in benim için açtığı rastgele e-posta hesabını açıp dün gece çektiği en

güzel iç çamaşırılı fotoğrafımı eklerken Bay Henley'nin mutfağında bir aşağı bir yukarı volta atıyorum.

Gönderilir gönderilmez sinirlerim geriliyor ve tüm planım rastgele bir adama ve onun yarı sürtük bir fotoğrafa vereceği

tepkiye bağlı olduğu için üzerimdeki baskı kırılmaya başlıyor.

Tüm ruhumu bir hiç uğruna ortaya koymuşum gibi hissediyorum, sanki bana gülecek, elbette yeterince iyi olmadığımı,

aradıkları kalibrede olmadığımı söyleyecekmiş gibi.

Brutus'ü yürüyüşe çıkarmaya hazırlanırken önlüğümün cebindeki telefon titriyor.

1 yeni e-posta.

Gönderen CF.

Açmak için kendimi zor tutuyorum.

Ürünü, kimliğinizin bir kopyasıyla birlikte satış mağazasına getirin.

Altında bir tarih ve saat listelenmiştir.

O kadar heyecanlıyım ki neredeyse Alexander Henley'nin yeni paspaslanmış zeminine işeyecektim.

Bölüm On Dört

Alexander

Brutus ve pornografi genellikle her akşam ön kapımdan içeri adım atmamı teşvik eden iki unsurdur. Bu gece üçüncüsü var. Çok saçma bir üçüncüsü.

Anahtarlarımı sigara masamın üzerine bırakıp alarmı devre dışı bırakıyorum ve sonra doğruca mutfığa gidiyorum, tabii ki tertemiz olan mutfakta, bu sabah yokluğumda birinin oturup pastırma yiyip yemediğine dair en ufak bir ipucu bile yok. Buzdolabını açıyorum ve pastırma paketine bir bakış beni heyecanlandırıyor.

İki dilim eksik. Bir de yumurta.

Beni gülümsetiyor, ki bu alışılmadık bir şey. Kaslarım gergin ve antrenmansız hissediyorum.

Notum kayıp ve onun yerine, meyve kâsesine düzgünce yaslanmış, yırtık bir defter kâğıdı parçası var.

Çok teşekkür ederim, Bay Henley, efendim.

Kahretsin.

Ofisteki gergin özrünü hatırlayınca sikim ağrıyor, sertleşiyor.

Yazısı çiçekli, efendim'in *i'sinin* üzerinde küçük bir daire var. Harfler eşit aralıklı, kıvrımlar emekle çizilmiş.

Nasıl görüldüğünü önemsiyordu.

Kalemimi tutuşunu, parmaklarının hassas akışını hayal ediyorum.

Bu saçmalığa başlamadan son vermeli, ilginin çaresiz bir zihnin boş fantezisinden başka bir şey olmadığını kabul etmeliyim, ama elbette bunu yapamam.

Dolaplarım utanç verici bir şekilde çorak ve aylardır ilk kez her zamanki köpek gezdirme rotamdan saparak Brutus'un ipini gece geç saatlerde mağazanın dışındaki bir direğe doluyorum ve içeri girip bir el sepeti alıyorum.

Sevdiğim şeylerin üzerinden geçiyorum. Biraz organik müsli ve biraz taze şeftali. Claire'in bana bir keresinde tuhaf bir sağlık turundayken aldığını düşündüğüm bir kap lüks Yunan yoğurdu. Portakal parçalı bitter çikolata, raftaki en pahalı çikolata.

Aklımı kaybediyorum ve çıkış yaparken bunun farkındaydım. Karanlık bir ofiste korkmuş bir temizlikçiyle geçirdiğim bir anın bir anlamı olduğuna dair görkemli bir yanılsama uğruna akıl sağlığımı satıyorum. Cebimdeki notun, işverenine karşı kibar davranan genç bir kızdan başka bir şey olduğunu.

Brutus, ben ipini alırken alışveriş çantasını kokluyor ve huysuz yaşlı canavarın gizemli kadın hakkında benden çok daha fazla şey bildiğini düşünmek beni eğlendiriyor. Şaşırtıcı olan şey, evde yeni bir personel ile dış çıkarma döneminin şaşırtıcı bir şekilde köpek sorunu içermemesiydi. Kapının diğer tarafında hırlayan bir Brutus ile kendini bir odada kapana kısılmış bulunduğu için en az bir acil durum çağrısı bekliyordum. Ama olmadı. Hiçbir şey olmadı.

Belki ondan hoşlanıyordur.

Onun kararlarına da kendiminkiler kadar güveniyorum. O ve ben çok alaycı bir kabuğun içindeki iki bezelyeyiz ve yine de davetsiz misafirleri kanlarını halıya dökmeden kabul etti.

"Ne düşünüyorsun, evlat?" Yürürken ona soruyorum. "Güzel mi?"

Sesimi duyunca kulakları diken diken oluyor, eve dönüş yolundaki son adımlarımızı atarken dili dolaşiyor.

"Bakalım sabahları biraz müsli seviyor mu, ne dersin?"

Biz içeri girerken Brutus sanki biliyormuş gibi mutfığa doğru ilerliyor. Kokuşmuş kıcını fayansların üzerine park ediyor ve ben alışveriş paketlerini açarken bana bakıyor. Alt dolaptan Claire'in eski servis tepsilerinden birini alıp mutfak adasına yerleştiriyorum. Müsli ve taze bir şeftali, en iyi porselen tahıl gevreği kaselerimden biri ve çatal bıçak çekmecesinden gümüş bir kaşık. Ve çikolata. Tabii ki çikolata.

Yazı defterimden yeni bir kâğıt parçası alıp ona bir not daha yazıyorum.

Pastırmanız mükemmel bir öneriydi. İşte benimkilerden biri.

Doğranmış şeftalili müsli. Cömert bir kaşık Yunan yoğurdu (buzdolabı) ince bir bitter çikolata rendesi ile kaplanmıştır.

Düşüncelerinizi bana bildirin.

Saygılarımla, AH.

Notu tepsinin üzerine katlıyorum ve daha iyi düşünmeden yatağa gidiyorum.

Melissa

Dean ve ben dün gece internette alışveriş yaptık, yüksek sınıf müşterilere layık yüksek sınıf bir kadın olduğum yanılısamasını sürdürmek için ucuz ikinci el tasarımcı pazarlıkları aradık.

Maaşımın son kırıntılarını da bu çılgın maceraya harcadım, ancak işimi görecektir gibi görünen birkaç kıyafetim yolda. Muhteşem yırtmaçlı pembe bir elbise, ışıltılı topuklu ayakkabılar, solmuş bir kot pantolon ve son moda bir cami-top. Aldıklarım arasında en abartılı olanı bir ceket ama yılın bu zamanlarında hava çok kötü ve *CF*'nin gösterişli satış odasında buluşmaya giderken donmak istemiyorsam buna ihtiyacım olacak.

Randevum cuma günü saat sekizde.

Bu arada bu akşam aşevindeki yeni işim var ve onu da halletmem gerekiyor. Yeni kimliğimle deneme sürüşüm.

Dean mükemmel bir hikâye uydurmama yardım etti. Amy Randall adında bir kız, yirmi bir yaşında, Dean'in eskiden birlikte okula gittiğimiz arkadaşı Sammy'nin ablası. Dean dün gece *onun* bilgilerini aşağı mahalledeki tehlikeli bir kişiye mesaj attı. Ona bir iyilik borçlu olduklarını söylüyor, bu yüzden dün gece pasaport fotoğraflarımdan biriyle ortadan kayboldu ve Cuma günkü buluşma için ikna edici bir sahte kimlik teslim edecekleri sözünü geri döndü.

Umarım haklıdır.

Başka birinin kimliğini çalmak garip hissettiriyor, özellikle de belli belirsiz tanıdığım birinin. Ama geçmiş kontrollerinin doğru olması gerekiyor. Sahte adresim Amy Randall'ın gerçek adresi, sahte doğum tarihim onun gerçek doğum tarihi, Facebook'ta bulabildiğimiz diğer tüm bilgilerle birlikte çalışıyor.

Sosyal medyası oldukça kilitli, arkadaşlarımdan başka herkese profil resmi olarak sadece kedisinin fotoğrafını gösteriyor. Umarım bu benim gizlenmem için yeterli olur.

Çalışma haftasının büyük bir bölümünde Joe'nun sorumluluğunu Dean'e bırakmak beni suçlu hissettiriyor, ancak bunun üzerinde çok fazla durmamaya çalışıyorum, sadece sahip olduğumuz zamana odaklanıyorum ve onun için planladığım daha iyi bir gelecek için çabalamaya devam ediyorum. *Bizim* için.

Çuf-çuf trenleri oynayacak ve akşam yemeğini hazırlayacak biri olduğu sürece umurunda değil gibi görünüyor. Dean her iki konuda da harika bir iş çıkarıyor.

Dean ayrıca Alexander Henley'e olan ilgisini gizlemekte de başarılı. Hala telefonundaki resimlerden bahsetmiyor, hala adamın bakire kanı dökmek isteyen çılgın bir psikopat olmasından korkmaktan başka bir şey yapmıyor.

Belki bunu başarabilirsem... belki Alexander Henley ile bir gece geçirdiğimi ve kapıdan sapasağlam girmeyi başardığımı görürse.

Eğer kapıdan sağ salım çıkarsam.

Eğer Alexander Henley ile bir gece geçirebilirsem.

Brutus bu sabah bana hırlamıyor. Yemin ederim ki gülümsüyor olabilir, dili dışarı fırlamış, gözleri ıslı ıslı ve kalbim zaferle dolup taşıyor. Korkunç dişlerini hiç düşünmeden ona bir balık ödül maması veriyorum ve onu bir lokmada yuttuktan sonra büyük minderine güzelce yerleştiriyor.

Buradaki rutine alışmaya başlıyorum. Masayı parlatmak ve viski bardağını yıkamak. Mürekkep hokkasını temizlemek ve mükemmel bir şekilde parlatmak.

Toz almak, süpürmek ve Bay Henley'nin kirli çamaşırlarına sinen muhteşem kokusu. Çalar saatinin hüznü müziği hala çoğu sabah çalıyor.

Bu sabah ocakta tencere yok ve adadaki tepsiyi fark edene kadar biraz hayal kırıklığına uğradım. Önce onun kirli kahvaltı kasesi olduğunu düşündüm ama onunki lavaboda, çoktan ıslanmıştı.

Müslü ve şeftali, biraz süslü görünümlü bitter çikolata ve bir not. BİR

NOT!

Boğazım o kadar kuru ki zar zor yutkunabiliyorum.

Pastırmanız mükemmel bir öneriydi. İşte benimkilerden biri.

Doğranmış şeftalili müslü. Cömert bir kaşık Yunan yoğurdu (buzdolabı) ince bir bitter çikolata rendesi ile kaplanmıştır.

Düşüncelerinizi bana bildirin.

Saygılarımla, AH.

Aklıma iyice yerleşmesi için en az beş kez okumam gerekiyor.

Kahvaltı yapmamı istiyor. *Onun* kahvaltısını.

Nedenini bilmiyorum ve zihnim bunun profesyonelliğimi denemek için yapılan tuhaf bir test olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Müslü yemek mi, yememek mi?

Tabii ki müslü yemek zorundayım. Müslü yemek *istiyorum*.

Hepsini yemek ve kaseyi yalayarak temizlemek istiyorum.

Talimatlarını aynen uyguluyorum, şeftaliyi düzgün parçalar halinde doğruyorum ve mısır gevreğiyle birlikte kaseye ekliyorum. Buzdolabından bir topak yoğurt alıyorum ve rendeyi bulup çikolatayı çok az kullanmak için dikkatlice açıyorum.

İlk lokmayı kaşıklarken kalbim telaşlı bir karmaşa içinde, gözlerim hala o nota sabitlenmiş, gizli bir anlam arıyor.

AH.

Notunda düşüncelerimi istediğini söylüyor. Sanki benim fikrim önemliymiş gibi.

Benim fikrim onun için neden önemli?

Neden umursuyor ki?

Tadı bok gibi olsaydı bile kahvaltı hakkında yalan söyledim ama öyle değil. Tadı çok lezzetli. Tart ve kremanın mükemmel karışımı, bu nefis iyiliğe karışan tatların bir karışımı.

Kendimi yeniden genç hissediyorum, tıpkı annemin sabahları mısır gevreğimin üzerine süt şişesinin üstünden bir parça krema koymama izin verdiği zamanki gibi heyecanlıyım. Gerçek bir ziyafet.

Gerçekten kahvaltı etmedim... onlar...

Sabahları birlikte yemek yediğimizden beri değil, hepimiz ellerimizde mısır gevreği kaselerimizle mutfakta tıks tıks oturur, ayrı yollara gitmeden önce didişir ve gülerdik.

Normal bir aile. *Mutlu* bir aile. Ve

şimdi hepsi gitti.

Hayır. Bu doğru değil. Joe tamamen gitmedi, ben de tamamen gitmedim ve hala iki kişi olmamıza rağmen biz hala bir aileyiz. Sadece artık çok daha küçük bir aile.

Ama Alexander Henley'inki kadar küçük değil, sadece o ve Brutus bu kocaman yerde tek başlarına yemek yiyorlar.

Ona ne cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Nasıl bir yemek eleştirmeni gibi konuşacağımı da bilmiyorum, o yüzden denemedim.

Şeftali, müsli, yoğurt ve çikolata lezzetli bir kombinasyon. Çok teşekkür ederim, Bay Henley, efendim.

En içten saygılarımla,

Temizleyiciniz.

Nota baktım. Kendime geri okudum. *Temizleyicinin* sesi çok sıkıcı geliyor.

Çok soğuk. Altına bir *MM* ekliyorum ve bunun çok profesyonelce olmadığını umuyorum.

AH ve MM.

MH.

Rüyalarımda.

Kendi kendime gülümsüyorum, çikolatanın geri kalanını düzgünce paketliyorum ve buzdolabına koyuyorum. Müsliyi dolaplardan birine kaldırıyorum ve şeftali çekirdeğimden kurtuluyorum, sanki buraya hiç gelmemişim gibi kenarını siliyorum.

Ve sonra Brutus'u dışarı çıkaracağım.

Bugün ilk kez onu eşikten çekiştirmek zorunda kalmıyorum.

Sanırım benden gerçekten hoşlanıyor.

Yeni Başlangıç toplantıma gitmeden önce eve gidip üstümü değiştirmek için acele ediyorum.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirip kanatlı kapılar arasında ilerlerken kalbim ağzımda.

Amy Randall, Amy Randall, Amy Randall.

"Merhaba, ben Amy," diyorum toplanan gönüllülere ve içlerinden biri elini uzatarak öne çıkıyor. Gülümsemesi kocaman ve parlak.

"Frank Peterson," diyor. "Telefonda konuşmuştuk. Burada olmanıza gerçekten çok sevindim, her zaman bir çift ele daha ihtiyacımız var."

Bende ona burada olmaktan çok memnun olduğumu söyledim. Umarım faydalı olabilirim.

Şanslıyım, çünkü burası o kadar yoğun ve az personel çalıştırıyor ki bana sahte hayatımla ilgili soru soracak zamanları bile olmuyor. Gülümsüyorum ve elimden geldiğince çorba için sebze doğrayıp büyük çelik tavaları karıştırıyorum.

Zor bir iş ama iyi bir iş. Buradaki insanlar güler yüzlü ve gayretli. Uzun zamandır hissetmediğim gerçek bir topluluk duygusu var, yaz tatillerinde okuldayken bir arazi temizleme ekibinin parçası olduğumdan beri. Bir ömür boyu uzakta hissettiriyor.

Burada bir görev için bulunduğumu unutmam ve bunun yerine gerçekten ekibin bir parçası olduğuma, tıpkı onlar gibi üzerime düşeni yaptığıma inanmam çok zaman almıyor.

Tepsileri çorba bardaklarıyla doldurup sokağa çıktığımızda her şey çok daha gerçekçi hale geliyor.

Dışarısı çok soğuk, annemin eski pofuduk atkısı kulaklarımda olsa bile. İhtiyacı olan insanlara yiyecek dağıtırken parmaklarım uyuşuyor ve anlıyorum, Alexander Henley'nin bunu yapmak için neden bu kadar ileri gittiğini anlıyorum.

Bu insanlar, adlarına hiçbir şey olmayan ve acı çekmek için her türlü nedeni olan bu insanlar, hayatımda tanıdığım en iyi insanlardan bazıları. Her şeyi teşekkürle karşılıyorlar ve günümün nasıl geçtiğini içten bir ilgiyle soruyorlar, sanki buradan uzaktaki berbat hayatımdan daha önemli dertleri yokmuş gibi.

Frank herkesi tanıyor, kelimenin tam anlamıyla yanımıza gelen her bir kişiyi. Sohbet ederken onu takip ediyorum. Bir adama sakat bacağını, zavallı yaşlı bir kadına da torununun geçen haftaki doğum gününü soruyor. Kadın, Frank'le koruyucu barınakta vakit geçirdiğini anlatırken gözyaşlarına boğuluyor ve ben de ağlıyorum, çünkü bu yer ve bu insanlarla ilgili çok gerçek ve çok çığ bir şey var, aynı anda hem çok üzücü hem de çok sıcak bir şey.

Eski hayatımı o kadar özleyorum ki, bir topun içine kıvrılma ve bir daha asla ayağa kalkmama dürtüsüyle savaşmak

zorundayım. Soğuk parmaklarımı büküyorum

Annemin eşarının püsküllerine sarılıp acıyı içime itiyor, benden daha az şanslı olanlara o sıcak çorbaları dağıtıyor ve sınırlı nimetlerimi sayıyorum.

En azından Joe ve benim başımızı sokacak bir evimiz var. Burayı işletmek ve bu şekilde tutmak için kazandığım her kuruş mal olabilir, ama Joe'nun karnında her zaman yiyecek ve geceleri sıcak kucakları var.

Belki de Bay Henley bu yüzden buraya geliyor, hayattaki payına şükran duymak için. Kim bilir.

Sanırım Frank biliyor, çünkü mutfağa dönerken bana her üç şubede de nasıl çalıştığını, bu işe bir kez başladığında akşamın sonunda nasıl çekip gidemediğini anlatıyor.

Sokadaki insanlarla ilgilenmek Frank için her şey demek. Gönüllülerinin onun için ikinci bir aile gibi olduğunu söylüyor ve dışarıda soğukta kalan insanlar da öyle.

Acaba Bay Henley onun için ikinci ailesi gibi mi? Bu düşünce garip geliyor.

Herkes gittikten sonra bile toplanmasına yardım ediyorum ve haftaya gelip gelmeyeceğimi sorduğunda akşam için ışıkları kapatıyor.

Ona gelecek hafta kesinlikle geri geleceğimi söylüyorum ve eğer beni kabul ederse

ondan sonraki her hafta. Bana Amy diyor ve ben de dünyadaki en normal şeymiş gibi gülümsüyorum.

Tüm bunlarla ilgili en tuhaf şey ne?

Metroya geri dönerken, Bay Henley olsun ya da olmasın, gelecek hafta geri döneceğimi fark ettim.

On Beşinci Bölüm

Alexander

MM.

Belki Margaret, Millicent ya da Mollie'dir. Mary, Maddie ya da Miley gibi moda bir şey. Mary Moore.

Miley Montgomery.

Margaret Mackenzie.

Elbette onu çalışan veri tabanımda arayabilirim. Birkaç tuşa bastığımda kayıtlarımızdaki tüm *M* isimleri parmaklarımın ucunda olurdu.

Ama benim yok.

Bu kızın evimdeki varlığıyla ilgili çok ruhani bir şey var. Yanlış bir hareket bu tatlı illüzyonu yok edebilir.

Diğer uçta, onun gerçek adını bilmek bana tehlikeli seçenekler sunabilirdi, bu yüzden kendimi cahil kalmaya zorladım. Onun yerine Molly May adını verdim.

Bunu sevdim. Tatlı Molly May.

Molly May kahvaltısını çok beğendi, notunda öyle yazıyordu.

Bu sabah bir tane daha bırakmadım, sadece adadaki tepside boş bir kase ve kaşık olduğundan emin oldum, ne için orada olduğunu bileceğine güvenerek.

Döndüğümde yerinde hiçbir şey bulamayınca hayal kırıklığına uğradım. Molly May'in karnını doyurup doyurmadığını ya da boş kaseyi dolaba geri koyup koymadığını bilmenin kesin bir yolu yok.

Kendime her şeyin bittiğini, saçma sapan küçük not alışverişimizin geçici bir hevesten başka bir şey olmadığını söylüyorum. Büyük olasılıkla rahatlamıştır, aptal işvereni için mektuplarını ilmek ilmek işlemek zorunda kalmadan günlük işlerini yapmakta özgürdür.

Rasyonel aklım bana temizlikçimin bana aptalca bir teşekkür notu bırakıp bırakmamasının hiçbir önemi olmadığını söylese de, içimde kesinlikle bir hayal kırıklığı var.

Sinir bozucu. Belirgin

bir şekilde sinir

bozucu.

Kendimi uzak durmaya söz verdiğim pornografiyle avutuyorum, sonra da ellerim boğazında, çizgili üniformasının her tarafına tükürükler saçan küçük Molly May'in fantezisiyle işimi bitiriyorum.

Aylardır yaşadığım en iyi orgazmdı ve bu da çok sinir bozucu.

Melissa

Notalar durdu.

Omuz silkip önemsizmiş gibi davranmaya çalışıyorum.

Eminim onun için fark etmez. O sadece güçlü bir adamdı ve alçakgönüllü temizlikçisini rahat ettirmek için bir dakikasını ayırdı.

Bu hayal kırıklığı planımı daha da önemli hale getiriyor çünkü Alexander Henley tarafından tanınmanın ne kadar güzel bir his olduğunu bir kez olsun tattım ve bundan vazgeçmeye dayanamıyorum.

İşte buradayım, CF ile buluşmak üzere Chelsea'nin merkezine doğru yeni topuklu ayakkabılarımın üzerinde sallanırken, karnımdaki bir dolu siniri sakın bir gülümsemenin arkasına saklamaya çalışıyorum.

Hava karanlık ve ben buna memnunum. Şimdiden herkes bana bakıyormuş gibi geliyor, sanki yabancı olduğumu, ikinci el elbisem ve iç dikişine dikiş atılması gereken ceketimle buralara ait olmadığımı biliyorlarmış gibi.

Finch Hamilton müzayedecilerinin gösterişli tabelası görüldüğünde nefesimi sakinleştirmek için bir dakika durmak zorunda kalıyorum.

Ana giriş bugün için kapalı olduğunu söylüyor ama pencereden baktığım gösterişli meşe resepsiyon masasının üzerinde küçük bir ışık parlıyor. Kapıyı denediğimde kilitli olduğunu gördüm, bu yüzden dahili telefona bastım.

"Yan giriş," diye bağıyor bir ses ve bu o, *CF*, onu ilk telefon görüşmemden tanıyorum.

Yan giriş karanlık ve topuklarımın üzerinde yavaş ilerliyorum. Kapıya ulaştığımda çoktan açılmıştı ve Claude Finch kapının ardında kocaman bir gölge gibi duruyordu, iri ve geniş, ince çizgili bir takım elbise giymişti. Beni içeri çağırıyor, sonra da

kilitliyor.

Anahtarları iç cebine sokuyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Beklediğimden daha yaşlı, gümüş bir tilki

kaygan bir bıyığı var. Tek gözlük takması gerekiyormuş gibi görünüyor.

"Ben Amy," diye yalan söylüyorum, gülümsememi koruyarak ve bacaklarımın titrediğini fark etmemesini umarak.

"Pekâlâ Amy," diyor, "geç bakalım." Koridorun arka tarafındaki bir kapıyı işaret ediyor ve ben de onun önünden yürüyorum. Gözlerini üzerimde hissediyorum, bu daracık elbisenin içindeki kıçımı kontrol etmek için geri çekildiğini biliyorum.

Beni yargılıyor. Kesinlikle beni yargılıyor.

Kirli hissettiriyor ama umurumda değil. Sadece yeterince iyi olmak istiyorum.

Ofisi eski deri kokuyor, masası antika rehberleri ve yığınla evrakla kaplı. Bana sunduğu koltuğa kendimi bıraktığımda gıcırıyor. Masanın karşısından bana bakıyor ve ellerini açarak bana yer veriyor.

Kendimi çok küçük hissediyorum. Çok acınası.

"İstiyorum... Umuyorum ki..."

"Kendini sat," diyor. "Evet. Alıcılarım var."

Alıcılar.

Sinirlerim titriyor. Konuşamıyorum. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Claude iç geçiriyor ve ben çoktan başarısız olmuşum gibi hissediyorum. "Söylesene Amy, daha önce hiç hizmetlerini satışa sundun mu? Müşterilerimin özel zevkleri var. Biz niş bir ajansız."

Başımı salladım. "Hayır. Ben..." Kelimeleri bulamıyorum ve acaba söylemeli miyim diye düşünüyorum, çünkü deneyimsizsem beni istemeyebilir. Birkaç sık emdikten ve ne yaptığımı bildikten sonra gelmemi söyleyebilir.

Belki bana kendisininkini teklif eder, ama ben istemiyorum. Gerçekten istemiyorum.

"Sen nesen?" diye soruyor ve sabırsız. Açık konuşmak isteyen, yoksa seni kapı dışarı edecek türden bir adam. "Bakireyim," diyorum ona. "Ama öğrenebilirim... Hızlı öğrenirim..."

Gözleri irileşiyor ve bana buradan defolup gitmemi söyleyeceğinden korkuyorum. "Bakire mi? Gerçek, Tanrı'ya karşı dürüst, dokunulmamış bir bakire mi?"

Başımı salladım. "Evet. Ama ben..."

"Bir doktorun onaylaması
gerekecek." Tekrar başımı
salladım. "Elbette."

Claude Finch'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor ve bu gülümseme az önceki kaşlarını çatmasından daha korkunç. "Tatlı küçük kirazını satışa çıkarmamı mı istiyorsun? İlk sefer en yüksek teklifi verene mi gidecek? Umarım benimle oyun oynamıyoursundur, tatlım."

Hayır. Küçük tatlı kirazımın Alexander Henley'e gitmesini istiyorum.

Bunu söyleyemiyorum, onun yerine gülümsüyorum. "Evet. Ben de bunu istiyorum. Lütfen." Gülüyor. "Tamam o zaman, Bayan..."

"Randall," diye yalan söyledim. "Amy Randall."

"Kimliğinizi de yanınızda getirdiniz mi, Bayan Amy Randall?"

Dean'in tehlikeli arkadaşının iyi bir sahtecilik yapmış olmasını umarak çantamdan sahte pasaportumu çıkarıyorum.

Claude kâğıda bakarken başını sallıyor ve sonra kâğıdı yanındaki fotokopi makinesine yerleştiriyor. "Kayıtlarım için," diyor. Klavyesine dokunuyor ve keşke ekranını görebilseydim. Yüzünü buruşturuyor. "Güzel, güzel. Kredi notunuzun iyi olduğunu görüyorum, Bayan Randall. Biz bunu severiz. Biz... *çaresizleri* almayız."

Gülümsemeye devam ediyorum, o masanın çekmecesine doğru eğilirken ayağım havada tıkırıyor. Anahtarların tıkırtısını duyuyorum ve bana bir anket sunarken nefesim kesiliyor. Almak için eğiliyorum ama elindeki kameraya bakmaktan kendimi alamıyorum, son model dijital bir şey. Kamerayı bana doğru çevirdiğinde ışığı yanıyor.

"Sen, şey... o benim fotoğraflarım için mi?"

"Video. Buna broşür diyelim. Önce anketi doldurun ki sizi nasıl kataloglayacağımı bileyim."

Beni katalogla.

Formdaki onay kutularını tanıyorum. Bay Henley'nin çekmecesinde kızların fotoğraflarının altında listelendiğini görmüştüm. Cindy'nin sözlerini hatırlıyorum. *Daha az işaretli olanları saklıyor, haberin olsun.*

Formu dokunmadan geri veriyorum. Bana tam bir aptalmışım gibi bakıyor.

"Hayır *tatlım*, bunları doldurmalısın. Kesinlikle yapmayacaklarını kontrol et. Tedbiri elden bırakma."

"Doldurdum," diyorum ona.

Gülüyor. "Amy, tatlım, anlamadığın herhangi bir terim varsa sormak zorundasın. İnan bana, neye imza attığını bilmek isteyeceksin."

Başımı salladım. "Hepsini anlıyorum ve benden bu kadar. Hiçbir kutuyu işaretlemek istemiyorum, teşekkürler."

Yüz ifadesi garip, şaşkınlık ve heyecanın garip bir karışımı, gözleri bankacı lambasının ışığında parlıyor. "Bayan Randall, burada açık konuşacağım, müşterilerimin aşırı zevkleri var, bu adamlardan bazıları bunları arıyor olacak hizmetleri sunmanızı bekleyeceklerdir."

Başımı eğiyorum. "Müşterilerinizden biri beni öldürecek mi, Bay Finch? Gerçekten bilmem gereken tek şey bu."

Benimle alay ediyor. "Yüce Tanrım, hayır. Bunu ne tür bir ajans için alıyorsun? Eğer bir çeşit boktan intiharın varsa

"Keşke, burası gerçekten yeri değil."

Gülüyorum, çünkü bu çılgınlık. Bütün bu olanlar delilik. "Hayır," diyorum ona. "Yani eğer oradan canlı çıkarsam, o zaman iyiyim demektir. Bana başka ne için ödeme yapmak istedikleri umurumda değil..."

Bir kaşını kaldırıyor. "Tanıtım videonuzda bunu söylemeye istekli misiniz? Sınırsız olduğunu mu?" Başımı sallıyorum. "Elbette, eğer yapmamı istediğin buysa..."

Şu anda gerçekten heyecanlı ve ben de bunun farkındayım, sırtıışını soğukkanlılıkla gizlemeye çalışıyorum ama çok belli oluyor. Resmen ağzı sulanıyor.

"Peki o zaman, Bayan Randall." Ofisin arka tarafındaki şezlongu işaret ediyor. "Rahatınıza baksanız iyi olur."

Claude yanımdaki masa lambasını yakıyor ve o fotoğraf makinesinin ayarlarıyla uğraşırken ben de onun şezlongunun kenarına garip bir şekilde tüneyerek ışığın içinde oturuyorum. Benden ne istediğinden hâlâ tam olarak emin değilim ve tek yapabildiğim nefes alıp vermek, beni çıldırmaktan alıkoyan tek küçük soğukkanlılık ipine tutunmak.

"Ceketini çıkar lütfen."

Omuzlarımdan silkiyorum ve o da benden alıyor. Vestiyere asıyor.

"Ve elbisen." Gözlerim fincan tabağı gibi görünüyor olmalı, çünkü başını sallıyor. "Utangaçlığa gerek yok Amy, inan bana, gerçek deneyim çok daha samimi olacak."

Elbisemi başımın üzerinde sallamak için ayakta durmam gerekiyor ve en iyi iç çamaşırimi seçtiğime memnunum. Pembe dantelli, malikânemizdeki indirim mağazasından aldığım ucuz ama güzel bir takım. Sütyen biraz küçük, ama sanırım sorun değil, çünkü Claude kupların üstünden dökülen ete bakıyor ve Punch kadar memnun görünüyor.

"Kendin olmanı istiyorum," diyor bana ve neredeyse kahkahalarla gülüyorum. Sanki burada herkes kendisi olabilirmiş gibi, rastgele yaşlı bir adam bir video kamera çıkarırken daracak iç çamaşırlarıyla soyunuyor. "Rahat ol, gerekirse birkaç çekim yapacak vaktimiz var."

Bir tabureyi iyice yaklaştırıyor, elindeki kamerayı iyi görebilmek için açıyor.

"Bunu gerçekten yapmamız gerekiyor mu?" Anlamsız bir soru olduğundan emin olmama rağmen soruyorum.

"Müzayedelerimiz için video sunmamız şart. Alıcılarımızın daha fazla *yatırım* yapmasını sağlıyor." Acaba daha sonra onlara mastürbasyon yapıp sonra da bu fikri bir kenara mı itiyor?

"Arkana yaslan," dedi bana, "rahatına bak."

Dirseklerimin üzerine yaslanarak dediğini yapıyorum. Bir elini dizime koyduğunda irkiliyorum, bacaklarımı açarken nefes alıyorum.

"Bu iyi," diyor. "Bunu bir röportaj olarak yapacağım, bu yüzden dürüstçe cevap ver ve tam olarak ne istersem onu yap." Başımı sallıyorum ve o da boğazını temizliyor.

"Bu akşamki dördüncü açık artırma lotumuz *Amy*, gerçekten de nadir bir örnek. Amy, teklif sahiplerine cinsel geçmişini anlat." Sesim çok kısık. "Ben... ben... ben bakireyim..."

Kameraya bakıyorum ve ışık üzerimde, Claude'un yüzünü gizliyor ve buna seviniyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve o anda burada olduğumu, beni dünyanın en normal şeyiymiş gibi satmayı planlayan bir adamla birlikte olduğumu unutuyorum. Bay Henley'nin önündeymişim gibi davranıyorum, onun daha sonra bu videoyu izlediğini hayal ediyorum, bana teklif verdiğini hayal ediyorum.

Nefes alıyorum.

"Ve sen 21 yaşında mısın?" Başımı salladım.

"Evet."

"Söylesene Amy, zor sınırların neler?"

Bu benim anım ve bunu biliyorum. Bay Henley'nin sert ifadesini, bu videoyu nasıl izleyeceğini, teklif vermeye değer olup olmadığımı nasıl merak edeceğini hayal ediyorum.

"Yok," diyorum kameraya ve tam olarak ona baktığımdan emin oluyorum. "Katı sınırlarım yok. Her şeyi yaparım..." "Katı sınırlar yok, bundan emin misin?"

Gülümsemeye ve başımı sallamaya zorluyorum ve kafamın içinde Bay Henley'e bakıyorum, toplantı odasına daldığım zamanki gibi bana bakıyor. "Eminim."

Claude'un sesi yumuşuyor ve tenim karıncalanıyor, nefesim kesiliyor.

"İyi teklif verenlerimizden biri seni kazanacak, Amy, istediğin bu mu? İyi beyefendi tedarikçilerimizden birinin bekaretini almasını mı istiyorsun?"

"Evet."

"Ve onların her fantezisini gerçekleştirmek istiyorsunuz, öyle mi?"

Alexander Henley'nin ellerini boğazımda hayal ediyorum. Nasıl hissettireceğini. "Evet."

"Edepsiz bir kız mısın, Amy? Alıcılarımıza ne kadar edepsiz bir kız olduğunu göster. Onlara neyin iyi hissettirdiğini göster." Panik. Karnımın etrafında yılan gibi kıvrıldığını hissediyorum. Ama başka bir şey daha var, beni çok ateşli hissettiren bir şey.

Omu.

Claude'un sesi çok uzaklardan geliyor. "Bırak da alıcılarımız seni görsün, Amy. Çıkar şu güzel sütyeni."

Parmaklarım yapıyor. Arkadaki mandalla oynuyorlar ve sütyenin düşmesine izin veriyorlar. Göğüslerim o kadar etkileyici değil, bu yüzden onları daha büyük göstermek için birbirine itiyorum ve meme uçlarım onları parmaklarken sertleşiyor.

"Bu tatlı göğüslere hiç bir erkek dokundu mu

Amy?" Başımı sallıyorum. "Hayır."

"Peki ya küçük dar amcığın? Hiç oraya dokunan bir erkek oldu mu?" Başımı tekrar sallıyorum. "Hayır."

O söylemeden önce ne söyleyeceğini biliyorum, bu yüzden bir nefes alıyorum ve küçük dantel külotuma odaklanacağımı çok iyi bilerek bacaklarımı kamera için açıyorum.

Tıraş oldum. Her yerimi. Yaptığıma çok memnunum.

Claude bana "Bu iyi," diyor ve sertleşip sertleşmediğini merak ediyorum. "Bana kendine nasıl dokunduğunu göster."

Ben. Göster bana.

Elimi bacaklarımın arasına sokup külotumun dantelleri arasından klitorisimi okşarken düşündüğüm o değil. Kalçalarımı kaydırıyorum ve uyluklarım açılıyor, bunu ne kadar istediğime odaklanırken kalbim çarpıyor. Alexander Henley'nin beni böyle görmesini ne kadar çok istiyorum.

Kendimi onun yatağında hayal ediyorum, çarşaflarındaki onun kokusunu, vücudunun benimkine değdiğini düşündükçe tekrar tekrar boşaldığımı.

Bunu yapabilirim.

Gözlerimi kapatıyorum ve onunla birlikteyim. Benden ne istediğini söylerken kara gözleri çok sert ve çenesi çok gergin.

Benden ne *istediğini*.

Başımı arkaya yatırıyorum ve parmaklarım daha hızlı hareket ediyor, hızlı küçük hareketlerle klitorisimin etrafında dönüyor, dizlerimi getirirken sırtım kamburlaşıyor

Yu

kar Claude bana "Çıkarşunları," diyor ve sesi titrek çıkıyor.

1. Parmaklarımı külotumun içine sokuyorum ve aşağı doğru kıvrarak ayaklarımdan kaymasına izin veriyorum. Pırlıtlı topuklarıma takıldılar.

Yere düşmeden önce sadece bir saniye. "Çok güzel," diyor Claude. "Göster bana."

Parmaklarım am dudaklarımı aralıyor ve umarım doğru yapmışımdır. Kamerayı yaklaşıyor ve sanırım iyi yapıyorum.

"Daha geniş lütfen," diyor ve aklımda Alexander Henley sipariş veriyor.

Kalçalarımı daha da genişletiyorum ve dudaklarımı öyle sert ayırıyorum ki acıyor.

Kamera bacaklarımın arasına çok yaklaşıyor, "Güzel," diyor, "benim için sık Amy."

Kukum onun sözleriyle sıcaktan titriyor ve onun için sıkıyorum.

Yutkunduğunu duyuyorum. Dudaklarını yaladığını duydum. Aman Tanrım.

"Çok güzel," diyor kamerayı çekip yüzüme odaklanarak.

Bacaklarım titriyor ve nefeslerim sık geliyor ama Bay Henley'nin görüntüsünü aklımdan çıkarmıyorum.

"Bekaretini alacak olan adam, Amy, sana başka neler yapmasını istediğini söyle. Seni neyin tahrik ettiğini söyle Amy."

Tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyorum. "Bu," diyorum ve karıncalanan amımı bırakıyorum, ellerimi karnımda ve göğüslerimin üzerinde gezdiriyorum ve sonra parmaklarımı boğazıma sarıyorum ve biraz sıkıyorum, o gibi davranıyorum, şu anda beni izliyormuş gibi davranıyorum ve işe yarıyor, klitorisim titriyor ve karnımdaki kaslar geriliyor.

Kameraya, parlayan ışığa bakıyorum. Nefes alışını duyabiliyorum. Ağır nefes alışını. "Benim için gel," diyor.

Kendi nefeslerim düzensiz. Çok sıcak. Titreyen ellerim boğazımı terk ederken çok korkuyorum ve bacaklarımı açıyorum, topuklarım şezlongun kumaşına sürtünüyor, ama ağrıyan klitorisime dokunurken umursamıyorum.

Deli gibi ovaladığım için umurumda değil.

Kameraya bakarken tıslamam ve gözlerimin yanması umurumda değil. Kontrolümü kaybettiğimi hissederken umursamıyorum.

Boşaldığımda bir telaş ve ürperti oluyor, kalçalarım klitorisimdeki parmakların etrafında kenetleniyor. Elimle bastırdığım küçük bir mırıltı ve başım geriye yatıyor, beyaz dalgalar içimde yuvarlanıyor.

Ve sonra durur.

Her şey durur.

Çıplak, çırlıçıplak ve açıkta olduğumu ve aptal topuklu ayakkabılarımın Claude'un lüks mobilyalarına battığını fark ettiğimde içimi bir ürperti kaplıyor. Pozisyonumu değiştirmek için çabalarken "Çok özür dilerim," diye sızlanıyorum. "Topuklu

ayakkabılarım! Daha dikkatli olmalıydım... Çok özür dilerim..."

Ama Claude'un umurunda değil gibi görünüyor. Ben ona kocaman gözlerle bakarken tek kelime etmiyor ve sonra kamerayı kapatırken çıkardığı sesi duyuyorum.

Pantolonunu düzeltiyor ve birden midem bulanıyor.
"Artık giyinebilir miyim?" Bunu sorarken külotumu çekiştirmeye başlamıştım bile. Bana sütyenimi uzatıyor ve arkasından elbisemi fırlatıyor.

Olabildiğince çabuk giyiniyorum ve sonra oturuyorum, kararını beklerken dizlerim birbirine kenetleniyor. Ben ona bakarken o da kamera ekranına bakıyor ve sırtarak başını sallıyor.

"Çok iyi," diyor.

Ellerim seçiriyor, onları kucağımda sıkmak zorunda kalıyorum. "Şimdi ne olacak?" "İnce ayrıntılar üzerinde çalışacağız," diyor.

Alexander

Bir kez yüz­süz temizlikçimin üzerine boşalınca duramıyorum.

Boktan müşteri toplantılarıyla geçen bir gün ve sürekli bir yarı yarıya aşevinde kalmam bile lanet olası istekleri dindiremiyor.

Gözlerim kararana kadar porno izliyorum, onu üniformasının içinde boğma düşüncesinden başka bir şey düşünmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Hiçbir şey işe yaramıyor. Sikim sürekli sarsılmaktan ağrıyor ve sızlıyor, ama yine de hiçbir şey beni lanet olası sınırın ötesine geçirmiyor.

Çaresizlik içinde farklı bir arama deniyorum, içimi sızlatan bir arama.

Eşcinsel eyersiz kaba.

Tanrım, ne hale geldim ben?

Yenilgiyi kabullenmeme ve Claude'un listelerine bakıp aklımı başıma toplamama dakikalar kalmıştı ki ekrandaki adam koca bir yarrağı kuru kuru içine alıyor, taşaklarına kadar sokarken yüzü buruşuyor.

Ve geliyorum.

Şükürler olsun, geldim.

Berbat durumdayım. Kalçalarım geriliyor ve zorlanıyor, nefesimi toplarken şakaklarım çarpıyor. Bu durmak zorunda.

Durmak zorundayım.

Dayanabildiğim kadar sıcak bir duş alıyorum, sanki vücut yıkamanın kendi iğrençliğini temizleme şansı varmış gibi kendimi keseliyorum.

Nadir değerli taşların güncel listeleri için düzenli satıcılarıma göz atıyorum ve hiç düşünmeden yirmi beş bin dolar harcıyorum.

o.

Brutus'ü gece yarısından sonra dışarı çıkarıyorum ve yağmuru neredeyse hiç fark etmiyorum. Bu akşam bir yerine üç sigara içiyorum.

Ve sonra, nihayet mükemmel bir şekilde katlanmış arka çarşaflarımın arasına girdiğimde, tekrar sertleştiğimi fark ediyorum.

Kendime bunun sadece bir kez daha olacağını söylüyorum. Sadece bir kez daha o zavallı, küçük, umursamaz temizlikçinin üzerinde mastürbasyon yapmama izin vereceğim.

Ama sonunda biraz uyuyana kadar iki kez daha boşaldım.

Melissa

Dean'e Claude ile olanları anlatmaya hazırlanırken her şeyi hatırlamaya çalışıyorum.

Kahve içtiğimizde ve Joe'yu kontrol ettiğimde geç olmuştu. Derin uykudaydı, Tanrı'ya şükür çılgın görevimden haberi yoktu.

Tatlı rüyalar, ufaklık.

Müzikle yüzleşmek için dışarı çıkmadan önce başını öpüyorum.

Dean berbat görünüyor, elleri başının arkasında oturma odasında volta atıyor. "Ben iyiyim," diyorum ona. "Ciddiyim Dean, iyiyim."

"Şimdilik," diyor.

Kulağa ne kadar tuhaf gelse de Claude ile tanıştığım için kendimi daha iyi hissediyorum. Bir snuff filmine gireceğimi

düşünmüyor gibiydi ve eğer benim için planladığı şey gerçekten buyusa, o zaman çok iyi bir yalancı.

Ayrılmadan önce bana, Bay Henley'nin evini temizlemeden önce imzaladığım Gizlilik Sözleşmesi'ni bir aşk notu gibi gösteren bir tomar evrak sundu. Eğer oradan çıkamayacaksam neden zahmet etsin ki?

En iyi ihtimalle şöyle bir göz gezdirdim, sonra da altına Amy'nin adını yazıp imzaladım. Ne yazdığının ne önemi vardı ki? Beni kazanan ya Bay Henley olacak ya da olmayacak. Destansı bir galibiyet ya da destansı bir mağlubiyet.

En azından Joe'nun vakıf fonundaki 20 bin dolar, darbeyi yumuşatmanın bir yolunu bulacak. İşte bu kadar alıyorum. Bir gece için yirmi bin.

Claude bana beklentilerimin ne olduğunu sordu ve açık artırmada kaybetme riskini almak istemezsem bana hemen orada bir rakam teklif edebileceğini söyledi.

Fikrini değiştirmeden önce ilk önerisini kabul ettim. Hiç yirmi bin dolar gibi bir şey görmedim, o kadar paranın neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama öğreneceğim.

Müşterinin bana otel odasında ödeme yapacağını söylüyor, bunun için iyi olacaklarını garanti ediyor. Elbette kurallar var.

Ben gidene kadar saymayacağım. Para hakkında konuşmayacağım. Müşteriyle hiçbir şekilde kişisel bilgi alışverişinde bulunmayacağım.

Başarılı teklif kabul edildiğinde randevu hakkında bilgilendirileceğim. Mekan detayları bana gönderilecek ve akşam için bir otel odasında yer ayırılacak.

Alıcım nasıl giyinmemi istediğine karar verecek ve otel odasındaki gardıropta beni bir kıyafet bekliyor olacak.

Müşterinin tercihinin göre tıraş olacağım. Müşterinin tercihi doğrultusunda makyaj yapacağım.

Her şeyi müşterinin tercihi doğrultusunda yapacağım.

Bu arada Harley Street'teki özel bir klinikte sağlık kontrolünden geçmem gerekecek ve tatmin edici bir tarama için genellikle birkaç ay geçmesi gerekse de Claude, bakire olduğum için benimkinin birkaç gün içinde temizleneceğini söyledi. Kanımın temiz çıkması gerektiğini söyledi.

Dean tüm bunları anlatırken başını sallayarak beni dinliyor.

Atladığım tek ayrıntı Claude'un kabul etmemi istediği alıcı seçenekleri.

Bir göğüs estetiği ve müşterinin talep etmesi halinde labioplasti, masrafları müşteriye ait olmak üzere. Görünüşe göre bunun için ek bir masraf ödemesi olacak. Randevudan iki haftadan daha uzun süren izlerle ayrılırsam da bir bonus ödeme.

Meme-labia konusunda ona geri dönmem gerektiğini söyledim. Bu çılgınlık için ameliyat olmak istediğimden emin değilim. Düşünmem gereken Joe var... ve iş... gerçek işim...

Ya açık artırmayı kazanan Bay Henley değilse ve ben başka bir adamın ihtiyacım olduğunu düşündüğü ameliyat uğruna işimi bırakmak zorunda kalırsam? Yani para var... ama... Bay Henley'nin evinden uzaklaşma düşüncesine dayanamıyorum...

Bunu düşünmeye bile cesaret edemiyorum, bu yüzden düşünmüyorum, sadece Dean'e her şeyin yoluna gireceğini ve benim her şeyle sorunum olmadığını, gerçekten her şeyle sorunum olmadığını tekrar temin ediyorum.

"Sen kafayı yemişsin," diye tersliyor. "Bunların hepsi delilik."

Bununla gerçekten tartışmam, bu yüzden tartışmıyorum.

Her şey yolunda giderse açık artırmam bir haftadan kısa bir süre içinde gerçekleşecek. Hafta sonunu boş bırakmak için bir Cuma akşamı. Claude, bunun standart bir uygulama olduğunu söylüyor.

O zamana kadar bekleyeceğim.

Bekleyeceğim ve hayal kuracağım.

On Altıncı Bölüm

Alexander

Pazar öğleden sonra çocuklarımı görmek harika. Onlara gönderdiğim yeni tişörtleri giymişler, bu yeni futbol çılgınlıklarını paylaşılabileceğimiz umuduyla gülümsüyorlar.

Elimden geldiğince yaklaşan fikstürden en az onlar kadar heyecan duyuyormuşum gibi davranıyorum ve bu durum onların değiştiğine dair hiçbir şüphe bırakmıyor. Rugby eski bir haber ve ben ne kadar karşı koymaya çalışsam da benim de eski bir haber olmam an meselesi.

Futbol, Hampshire, *havalı* büyük üvey kardeşleri ve yolda olan yeni küçük kardeşleri. Ve Terry. *Havalı* baba Terry.

Artık onların hayatı bu ve ben... şey, ben hala Londra'da tanıdıkları eski işkolığım.

Şehre geri dönerken acı çekiyorum, sanki ruhumun son parçaları da çatlaklardan dışarı akıyor. Uzun zamandır bekliyordum. Parmaklarım direksiyonu kavrarken kirli hissediyorum. Hiçbir antibakteriyel jelin temizleyemeyeceği türden bir kir. Tüm yetişkin hayatımı, babamın yaptığı gibi, etrafımdakilerin iplerini çekerek geçirdim. Hâlâ da öyle.

Müşteriler, hakimler, jüriler, erkekler kulübü kardeşlik üyeleri. Bana hizmet etmeleri için para ödediğim kadınlar. Hizmet etmediğim kadınlar. Kaderleri bu pis ellere ve onlarla ne yapmayı seçtiğime bağlı olan insanlar.

İnsanlar yasal görevimi yerine getirmek için manipüle ettiğim sonuçlar nedeniyle beni küçümseyebilir, ancak bunu yapma yeteneğine saygı duyarlar. İnsanlar onlara söylediğim şeyi yaparlar çünkü alternatifi elverişsizdir.

Pek çok kişi benden korkuyor, ancak beni gerçekten tanıyan tek bir kişi bile diğer taraftan beni severek çıkmadı. Üzücü ama gerçek.

Oğullarım hala babalarına karşı, tüm küçük çocukların daha iyi öğrenmeden önce sahip oldukları o zorunlu sevgiye sahipler. Oğullarım büyüdükçe daha iyi öğrenecekler, tıpkı benim gibi.

Şimdiden hissediyorum. Benim sözüm artık Tanrı değil. Benim *eğlence* anlayışım artık onların iyi vakit geçirmek için mutlak ölçütü değil.

Brutus tüm yolculuk boyunca yolcu penceresinden dışarı bakıyor ve sanki onları da geride bıraktığı için üzgünmüş gibi ara sıra homurdanıyor. Muhtemelen çok fazla şey okuyorum. Gerçekte olmayan şeyleri görüyorum.

Son zamanlarda bunu alışkanlık haline getirdim.

Evin daha fazla ev gibi hissedilmesinin, aslında ev olmadığı gerçeğini vurgulamaya başlaması da bir başka üzücü gerçek.

Bu gece kapıdan içeri girdiğimde taze orkidelerin kokusunda bir hüznün var. Çiçeklerin narin ısıltısı, birilerinin onları buraya koymak için para aldığı bilgisine karşı koyamıyor.

Çarşafılarımı indirmem ve mutfagımı ihtiyaçlarla doldurmam için para ödendi - ne kadar güzel olsalar da. Yine de içimde hala kırılğan bir umut kıvılcımı var.

Bu çok tehlikeli.

Birinin ilgisinden etkilenmek tehlikelidir. Daha fazlasını istemek tehlikelidir.

"Nasıl biri oğlum?" Yoğurdu doğrudan küvetten yerken Brutüs'e soruyorum. Bana bakıyor, elimdeki her neyse ona uzanıyor.

"Hoş biri mi? Güzel mi?"

Sallanan dili bana yoğurt istediğinden başka bir şey söylemiyor ve tenceredeki kalıntıları yalamasına izin verecek kadar acayip derecede sevimli.

Sanırım nasıl biri olduğunu kendim öğrenmem gerekecek.

Melissa

Harley Street'teki pahalı bir klinikte iğnelerle dürtüldüm, dürtüldüm ve iğneler batırıldım, hepsi ödendi, hiçbir soru sorulmadı.

Genel sağlık durumum hakkında hiçbir şey söylemediler, beni tartarken, boyumu ölçerken, gözlerimi ve kulaklarımı kontrol ederken ve... *diğer her yerde...* hiçbir yorum yapmadılar.

Bana adet döngümü sordular ve doğum kontrol iğnesi vurulmak üzere listeye alındığımı söylediler. Tartışmadan iğneyi

kıçıma batırmalarına izin verdim.

Öğle yemeğinden sonra Bay Henley'in evinde işimi bitirmek için şehrin öbür ucuna koşarken bittiğine seviniyorum.

Günün bu saatlerinde nadiren dışarıda oluyorum, normalde dirseklerime kadar fırçalama ve cilalama işleriyle uğraşıyorum. Ya da onun yatağında kendimle oynuyorum, gerçi artık bunu daha az yapmaya çalışıyorum. *Deniyorum.*

İş telefonum bana bugün bütün gün mahkemede olduğunu gösteriyor ve bu hafta sonu internette yaptığım araştırma bana büyük bir davası olduğunu söyledi. Mahkeme salonundan çıkarken çekilmiş bir fotoğrafını gösterdiler, müvekkili - zengin bir petrol kralı - arkasından giderken çelik gibi ve tertemiz.

Keşke önümde hâlâ avukat olma hayali olsaydı. Keşke pahalı bir takım elbise içinde mahkemede müvekkillerimi temsil ediyor olsaydım, duruşmanın heyecanını, perde arkasındaki gizli pazarlıkları yaşasaydım.

Belki bir gün bu heyecanı onun aracılığıyla yaşayabilirim, belki geceleri yatağımızda uzanırken bana sırlarını açar, müşteri sırlarını kulağıma fısıldarken fikrimi sorar.

Ya da belki de yirmi bin dolar karşılığında beni becermek isteyen rastgele bir adamla bir otel odasında kapana kısılacığım.

Eve dönerken Kensington'da küçük tatlı bir sokak pazarı açık. Bugün tezgâhlara göz atarken kendimi iyi hissediyorum, berbat üniformam omuz çantamda gözlerden uzakta dururken kendimi daha prezentabl hissediyorum.

Kıyafetler ve mücevherler benim fiyat aralığımın o kadar dışında ki düşünmeye bile değmez, ancak en uçta butik bir kek standı var ve hızlıca bakmaktan kendimi alamıyorum.

İşte o zaman gördüm. Vanilyalı yoğurt fondanlı, bitter çikolatalı ve portakallı bir muffin. Onu düşündüm.

Tabii ki onu düşünüyorum.

Çantamı ararken bunun profesyonelce olmaması umurumda değil.

İşimi bitirdiğimde, koyu mor kek kabı ile çok güzel görünmesi için onu adaya bırakıyorum. Dolapta bulduğum küçük şirin bir standın üzerine yerleştirerek davetkâr görünmesini sağlıyorum ve sanırım birilerinin eskiden pişirme için kullandığı şeffaf bir cam kase ile üzerini kapatıyorum.

Umarım sınırlarımı tamamen aşmıyorumdur ve ona bir hediye bırakmak için mutfağını karıştırmamı affedeceğini umuyorum. Defterimden bir kağıt parçası koparıırken boğazım kurudu, doğru kelimeleri bulurken parmaklarım titriyor.

Sevgili Bay Henley,

Bunu gördüm ve aklıma sen geldin. Umarım kahvaltı tarifinizin yarısı kadar bile güzeldir. Müslinizle bu kadar cömert olduğunuz için teşekkür ederim.

MM.

Yeraltına geri döner dönmez profesyonel bir gaf yaptığıma ikna oluyorum, ancak takvimim bana istesem bile hatamı geri almak için çok geç olduğunu söylüyor.

Alexander

Bugün mahkemeden sonra ofise dönme zahmetine girmedim. Şoförüm işim biter bitmez beni alıyor, ki bu da iyi oldu çünkü dışarıdaki merdivenlerde Ronald piçi Robertson'la anlamsız bir düşmanlığa girmekten kıl payı kurtuldum. Onun saçmalıklarına ayıracak vaktim yok.

Üç aylık yönetim kurulu raporuna göre geçen yılın cirosuna göre yüzde on iki artış gösterdikten sonra babamın bugün birkaç kez denediği tebrik telefonları için de zamanım yok.

Bir zamanlar bir anlamı olabilirdi.

Bunların hepsi bir zamanlar anlamlıydı.

Kazanmak benim için her şey demektir.

Ön kapıdan içeri adımımı atıp anahtarları sigara masasının üzerine bırakırken ve bir bardak su almak için mutfağa doğru ilerlerken Brutus'un başını okşarken kafam bütün bu olanlardan dolayı kızarmış durumda.

Bunu beklemiyorum. En ufak bir şey bile.

Pastırma düşünceli bir profesyonel jesti, ancak kek standında beni bekleyen kek tamamen farklı bir şeydi.

Sanki bir tür göz yanılsamasıymış gibi, sanki bir duman bulutu içinde kaybolacak ve beni bir aptal gibi aval aval bakakalacakmış gibi ona bakıyorum.

Dokunmaya cesaret edemeden önce notu okudum.

Sevgili Bay Henley,

Bunu gördüm ve aklıma sen geldin. Umarım kahvaltı tarifinizin yarısı kadar bile güzeldir. Müslinizle bu kadar cömert olduğunuz için teşekkür ederim.

MM.

Bunu görmüş ve beni düşünmüş.

Kaburgalarımda garip bir bıçaklanma hissi. Güzel bir tiksinti. Güzel bir acı.

Beni düşündün.

En son ne zaman birinin beni düşündüğünü hatırlamıyorum.

En son ne zaman markalı bir dolma kalem olmayan bir hediye aldığımı hatırlamıyorum. Keki ortaya çıkarmak için kaseyi dikkatlice kaldırıyorum.

Bitter çikolata ve portakal.

Gülümsüyorum.

Tabii ki.

Brutus ben kek kağıdını indirirken homurdanıyor ama homurdanmaya devam edebilir.

"Senin alerjin var," diyorum ve o da başını eğiyor. "Sen de git kendini becer evlat, bunların hepsi benim için."

Dişlerimi o keke batırmak hayatımda yaşadığım en büyük mutfak zevki. Özellikle tatlıya düşkün olduğum için değil, hatta

özellikle aç olduğum için de değil, çok düşünceli bir hediye olduğu için.

Vanilya dolgusu. Kalın, kaymaklı yoğurt gibi.

Gülümsemem genişliyor.

Beni düşündü.

Melissa

Claude'dan gelen bir e-posta, sağlık kontrolümün yeterli olduğunu söylüyor. Cuma akşamı açık artırmaya çıkacağım.

Alexander Henley'nin teklif vermek için bile orada olmayacağı korkusundan kurtulmaya çalışarak nasıl çalıştığını merak ediyorum. Sokaklarda sıcak yemek dağıtıyor olacak, Chelsea satış salonunun yakınında bile olmayacak.

Ama Claude bunu bilirdi, olmalı... erken teklifler, uzaktan teklifler... Nasıl işlediğinden bile emin değilim, ama eminim işliyordur.

Nefes alıyorum.

Kesinlikle öyle olduğuna eminim.

Bugün kapıdan içeri adımımı atar atmaz bir gelişme oldu. Brutus ben daha alarmı devre dışı bırakmadan koşarak geliyor ve kuyruğunu sallıyor. Gerçekten sallıyor.

Ona bir balık çubuğu uzatırken kulaklarını karıştırmaya cüret ediyorum ve o

hiç irkilmiyor bile. Benden hoşlanıyor. Gerçekten, benden hoşlanıyor.

Bir başkası da öyle.

Görür görmez hıçkırıklara boğuluyorum, mutfak adasının üzerindeki tabağı görünce içimde çılgınca bir heyecan oluşuyor.

Bu bir kurabiye. Çikolata parçacıklı ve üzeri pembe krema ile kaplı.

Buzlu sarı harflerle *teşekkür ederim* yazıyor.

Bir not var ama onu okuyacak kadar sakinleşmem birkaç dakikamı alıyor.

MM,

Gerçekten etkilendim.

Bunu gördüm ve aklıma sen

geldin. Teşekkür ederim,

AH.

Hayatımda yediğim en güzel kurabiye.

On Yedinci Bölüm

Alexander

Her akşam bir hediye alıyorum.

Bir kek, taze bir ananas, iki sokak aşağıdaki sağlıklı gıda şarküterisinden bir şişe taze sıkılmış portakal suyu.

Her sabah onun yerine bir tane bırakıyorum.

Bir Belçika mantarı, bir kutu şekerleme, eski peynirlerden bir seçki. Son olarak, Cuma sabahı, ona bir şişe şarap bırakıyorum.

Pahalı bir şey, tamamen savurgan. Gülünç derecede abartılı. Ona hafta sonunun tadını çıkarmasını söyleyen bir not yazdım.

Bu küçük hediye alışverişinin keyfimi yerine getirmesi çok çılgınca bir olay.

Gece kapıdan içeri girdiğimde heyecanlandım, işe gitmeden önce mutfak adasına onun günlük sürprizini koyarken gülümsedim.

Dolayısıyla hafta sonu yaklaşırken evin tekrar soğuyacağını bildiğim için hayal kırıklığı yaşamam şaşırtıcı değil.

Cuma sabahım müşteri toplantılarıyla geçiyor, öğleden sonra ise tam bir baş belası oluyor.

Yönetim kurulu toplantısı. İğrenç babam toplantı odasındaki masanın üzerinden bana kafa sallıyordu.

Herkes çıkarken bana yaklaşıyor ve ben duvardaki saate dikkatle bakarken geride kalmam için ısrar ediyor. Cuma gecesi kutlama partisi için kırk dakika içinde Bay Rand ile ofisinde buluşmam gerekiyordu. En iyi zamanlarda bile böyle şeylerden nefret ederim ama şu anda oldukça davetkâr geliyor.

"Ne?" Tersledim. "Gitmem gereken yerler var."

Gülümsemesi mide bulandırıcı. "Evet, ben de öyle. Açık artırma, evet?"

Boş boş bakıyorum. "Açık artırma mı?" Sonra kafama dank etti. Claude'un iğrenç yeni et teklifi.

Sikim içgüdüsel olarak kuku alma düşüncesiyle seğiriyor, ama bugün umurumda değil. Hem de hiç umurumda değil.

"Arsaları gördün mü?" diye soruyor babam ve gözleri zevkle parlıyor.

Bu beni hasta ediyor. Ona da söyledim.

"O lanet atından in evlat. İkimiz de çok uzun süre dayanamayacağımızı biliyoruz." "Bunu göreceğiz."

Gülüyor. "Evet, yapacağız. Saat sekizde. Geç

kalmayın." Kararlılığımıza bu kadar az saygı

duymasından nefret ediyorum. *Bana* bu kadar az

saygı duymasından nefret ediyorum.

"Küçük kızlar için biraz yaşlısın, değil mi ihtiyar?"

"Gayet iyiyim, ilginiz için teşekkürler." Yakınıma eğiliyor ve bu tüylerimi diken diken ediyor. "Birkaç küçük mavi hapın halledemeyeceği bir şey değil. İstersen sana bir şeyler ayarlayabilirim?"

Cevap verme nezaketini göstermeden yanından geçip gidiyorum ve kalbim güm güm atıyor, ellerim o kadar nemli ki kendimden iğreniyorum. Arabaya doğru giderken onları siliyorum ve nefesim sığ, hırıltılı.

Panik.

Lanet olası bir panik atağın eşiğindeyim.

Beni o kadar eğlendiriyor ki gülmek için duruyorum.

Lanet bir panik atak.

Geoffrey Rogers kriket topunu şakağıma vurduğundan beri panik atak geçirmemiştım ve kafatasımı parçaladığını düşünmüştüm. On iki yaşındaydım.

Arabaya bindiğimde, bir dakika boyunca ön camdan boş boş baktıktan ve yediye kadar nefes alıp on bire kadar verdikten sonra bile hafiflemiyor.

Brenda'yı aradım, iki çalmada cevap verdi.

"Bay Henley?"

Ona planlarımı değiştirdiğimi söyledim. Bay Rand'e yeniden plan yapmamız gerektiğini söyle.

Ona ayrıntılara girmesi için zaman vermiyorum, sadece telefonu kapatıyorum ve haftalık programıma göz atıyorum.

En az doksan dakika daha meşgul olarak işaretlendim, iş çıkış saatinden önce eve varmak için yeterli zaman. Bu da demek oluyor ki.

Ve anlıyorum. Panik atağı anlıyorum. Bay Rand'in aptal sosyal etkinliğini iptal etme zorunluluğunun aciliyetini anlıyorum. Arabayı geri vitese takıp oradan uzaklaşırken resmen aklımı kaybediyorum.

Bu gece kaderimin belirleneceğini bildiğim için kesinlikle altıma sıcıyorum.

Hazırlık yaptım, son maaşımın bir kısmını hayat sigortası yaptırmak için harcadım ve eğer ölürsem Joseph'in yasal vasisi olarak Dean'i atayan bir vasiyetname hazırlamak için şu aptal standart yasal şablonlardan birini yazdım...

Peki, sadece ben...

Bunu düşünmek istemiyorum.

Bay Henley bana bir şişe şarap bıraktı, onun yerine bunu düşünmeyi tercih ediyorum.

Keşke bu şekilde olmak zorunda olmasaydı. Keşke ona adımın Melissa Martin olduğunu ve onu on dört yaşımdan beri sevdiğimi söyleyen bir not bırakabilseydim.

Keşke ona, onun gibi olmanın hayalim olduğunu ve bu şekilde tanışmak zorunda kaldığımız için üzgün olduğumu, ama bana bir şans vermesini, kendimi tanıtmak için sadece küçük bir şans vermesini söyleyebilseydim.

Keşke ona, evinde bulunmanın en büyük onur olduğunu ve onunla bir kez olsun kahvaltımı paylaşmak için her şeyimi verebileceğimi söyleyebilseydim.

Ama

yapamam.

Yapamam

Çünkü bu gece Bay Henley yüzümü köhne bir müzayede ekranında görecek. Bu gece Bay Henley yayılmış amımı ve ısıltılı topuklu ayakkabılarımı görecek ve geçen hafta Claude'a söylediğim her şeyi dinleyecek.

Ben sadece Bay Henley'in temizlikçisiyim ve Bay Henley nazik bir işveren.

Bay Henley'nin nazik bir işveren olmasını istemiyorum, bekaretimi alan adam olmasını istiyorum. İşte bu yüzden şarap şişesini ondan alamam. Kaliteli. Pahalı.

Benim gibi küçük bir temizlikçi için çok fazla ve onsuz içmek istemiyorum. Bu akşamki notum basit.

Sevgili Bay Henley,

Çok cömertsin.

Teşekkür ederim, ama lütfen şişenin tadını kendiniz çıkarın. MM.

Ayrılmaya hazırlanırken hiç düşünmeden Brutus'e sarılıyorum, sertleşiyor ama bana hırlamıyor. Ona fazladan bir balık ödülü veriyorum ve bana şans dilemesini istiyorum.

Henley'imın takviminde işle ilgili bir sosyal etkinlik görünüyor ama ben trafiğin yoğun olduğu saatlerden kaçınmak için şehri zamanında geçmek istiyorum. Küçük kardeşimi kucaklamak ve vücudumun bir oda dolusu yabancı tarafından teklif edilmek üzere olduğunu unutmak istiyorum.

Sonra da kararı bekleyeceğim.

Dehşete düştüm.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve serin alacakaranlığa adım atarak kendimi soğuğa karşı destekliyorum. Cadde sessiz ve trafiğin yoğun olduğu saatleri gerçekten kaçırdığımı fark edince gülümsüyorum.

Yarım saat içinde Dean çaydanlığı koyarken ben de Joe ile kanepeye kıvrılıp çuf çuf trenleri oynuyor olacağım.

Arkamdaki farların parıltısı siluetimin uzun bir gölgesini oluşturuyor ve sonra bir araba yoluna doğru uzaklaşıyorlar. Ve biliyorum. Sadece biliyorum.

Duru

yoru

m.

Bekle

Bay Henley'nin Mercedes'inden indiğini görmek için omzumun üzerinden geriye bakmaya cesaret ediyorum.

Onu net bir şekilde göremeyecek kadar uzaktayım ama içeri girişini izlemeyi o kadar çok istiyorum ki.

Evine doğru birkaç küçük adım atıyorum, nefesimi kesen bir aceleyle kapıyı hızla açtığını görecek kadar yaklaşıyorum. Bu riskli. Çok riskli.

Ön kapısının gümbürtüsünü ikinci kez duyduğumda yürümeye devam ettim.

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, adımlarımı hızlandırırken boğazım

sıkılıyor ve gıcıklanıyor. *Lütfen beni böyle görme, lütfen yapma.*

Arkamdan seslendiğini duyunca durdum.

Alexander

Burada değil, ama alarm hala aktivasyon döngüsünde çalışıyor, yani yakında. Gerçekten çok yakın.

Sadece onu görmek istiyorum.

Gözlerinin içine bakmak ve hediyeleri için teşekkür etmek istiyorum. Ona harika bir iş çıkardığını söylemek istiyorum.

Adının ne olduğunu sormak
istiyorum. Ona hayat
hikayesini sormak istiyorum.

Onu *tanımak* istiyorum.

Sokağa geri dönerken kapı arkamdan çarpıyor ve bir deli gibi davrandığımı biliyorum. Aklımı kaçırdığımı biliyorum. Ve işte orada, çizgili yeşiller içinde yeraltına doğru yürüyen minik bir figür.

"Hey!" diye bağıyorum ve kendimi aptal gibi hissediyorum. "Bayan Moll..." *Sikeyim*. Bu onun adı değil. Sikeyim.

Ne diye bağıryorum ben? Durdu.

Kelimelerle boğuşuyorum, ne kadar dengesiz göründüğümü umursamadan ona doğru ilerliyorum. Ne diyeceğim lan ben?

Hey, Bayan Temizlikçi? Hey, MM. Gel de salak patronuna merhaba de.

Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum, bu delice dürtüyü kontrol altına almaya ve o yürümeye devam ederken tam bir deli gibi görünmemeye çalışıyorum.

Beni duyuyor ve yürümeye devam ediyor. Bu beni mahvediyor.

Korkudan çılgına dönmüş zavallı küçük bir çalışan ona doğru koşarken dehşet içinde bakıyorum ve çizgiyi çoktan aştığımı biliyorum. O kadar haddimi aşmışım ki tökezleyerek ön kapıma dönmekten başka bir şey yapamıyorum.

Aman Tanrım.

Başım dönüyor.

Ben bir akıl hastasıyım, lanet bir deliyim.

Parmaklarım kapının kolunu karıştırıyor ve diğer taraftaki güvenliğe doğru ilerliyorum.

Kendime soğuk su sıçratmak için doğruca mutfığa gidiyorum ve o zaman hala adada duran şarap şişesini görüyorum.

Notu yırtıp atıyorum.

Sevgili Bay Henley,

Çok cömertsin.

Teşekkür ederim, ama lütfen şişenin tadını

kendiniz çıkarın. MM.

Acı bir kahkaha

atıyorum. Tabii ki.

Şarap istemiyor.

Beni tanımak istemiyor.

O sadece işini yapan bir kadın ve ben de lanet bir embesilim.

Düzgün düşünemeyecek kadar bağımlı olan bir embesil. Bu soğuk hindi beni delirtiyor. Durmak zorunda.

Hemen şimdi.

Yeni Başlangıç gönüllülerine, zavallı Ted'in bu gece orada olamayacağını bildiren bir e-posta gönderdim. Sonra da Claude'un mesajlarını aradım.

Bu çılgınlığa bir son vermenin zamanı geldi.

On Sekizinci Bölüm

Melissa

Ondan uzaklaşmak kalbimi kırıyor.
Parçalara ayrıldığını hissediyorum, yeraltına inip oradan uzaklaşırken karnım çalkalanıyor.
Fikrimi değiştirmekten, topuklarımın üzerinde dönmekten ve ön kapısını kırmaktan, kabalığım için özür dilemekten ve affetmesi için yalvarmaktan başka bir şey istemiyorum.
Ama yapamam.
Çünkü birkaç saat içinde bir yerlerde ekranda çıplak bedenimi görecektir, tabii henüz görmediyse. Bu gece açık artırmayı kim kazanırsa kazansın, ben varım.
Lütfen Tanrım, beni satın alan o olsun.
Lütfen Tanrım, kaba temizlikçisine merhamet etsin ve işine devam etmesine izin versin. Joseph'le kucaklaşmalarımız kalbimi panik içinde nefes alabilecek kadar rahatlatıyor.
Dean bana bir kahve yapıyor ve oturma odasının zemininde bize katılıyor, kaderimin şehrin öbür ucunda bir yerde belirlenmek üzere olduğunu benim kadar iyi bildiği için başını omzuma yaslıyor.
En iyi arkadaşım, bu çılgınlıktaki değişmezim olduğu için mutluyum.
Akşam yemeğinden sonra Joseph'i birlikte yatırıyoruz ve ben bitkin bir halde kanepeye yığılıyorum, planımın işe yarayacağını ummuyorum. Dean'e sokuluyorum ve o da kolunu omuzlarıma doluyor. Onda bir farklılık, bir kabullenme var. Sanırım o da benim kadar bitkin.
Ve işte o zaman söylüyor, karanlıkta sadece bir fısıltı.
"Anlıyorum," diyor. "Bunu neden yaptığını anlıyorum. Çok şey yaşadın, çok şey kaybettin." "Korkuyorum," diye itiraf ediyorum ve o da iç çekiyor.
"Eğer o değilse, oradan çık, parayı siktir et."
Başımı sallıyorum ama bu kadar basit olmayacağını biliyorum. O kadar basit olmasına imkan yok. Böyle saçmalıkları öylece bırakıp gidemezsin, böyle insanlardan değil.
"Yirmi bin dolar için bunu yapar *mydın*?" diye sordum. Nefesi saçlarımda. "Henley?"
Başımı sallıyorum ve gülümsediğini hissediyorum.
"Lanet olsun, Lissa, muhtemelen Henley'i bedavaya yapardım."

Alexander

Candice ya da belki Elena'yı düşünüyorum. Hatta müsaitse o mükemmel küçük sürtük Britney Jane'i bile.
Gerçekten önemli değil, sadece sikimi daracak bir amcığa sokmam ve parmaklarımı boğazına dolamam gerekiyor.
Claude'dan gelen bir yığın mesaj var, bazıları yeni kızlar, bazıları da münhasırlık anlaşmaları sona eren eski teklifler. Hiçbiri beni zerre kadar ilgilendirmiyor.
İç geçirdim ve açık artırma listelerine baktım. En yüksek teklifi verene gitmeye hazır beş parça ateşli yeni amcık. Mavi gözlü, güzel, siyah saçlı bir kız, güzel, ama kelimenin tam anlamıyla her bir kutuda bir tik var.
Sevimli bir gülümsemesi olan tombul, küçük bir kıvılcık saçlı, kesin bir belki, ama uygulama bana onun için zaten on ön ilgi teklifi olduğunu ve anal yapmayacağını söylüyor. Siktir et.
Gülünç derecede doğal olmayan göğüsleri olan doğal bir sarışın. Hayır. Kesinlikle değil.
Seksi bir kütüphaneci gibi görünmeye çalışan ama bunu başaramayan bir kız. O lanet olası bir kütüphaneci değil.
Hayatta olmaz. Ve son liste. Gecenin ateşli parçası. Yüz bin dolar rezervi olan sertifikalı bir bakire, Tanrım.
Linke tıklıyorum ve karşıma onun resmi çıkıyor. Kalbim duracak gibi oldu.
Genç, belki yirmili yaşlarının başında, iri güzel gözleri kameraya bakıyor. Üzerine pek oturmeyen pembe bir iç çamaşırı giymiş, yüzünde çevresindekileri yalanlayan yumuşak bir masumiyet var.
Açık sarı saçları tırtıklı bir şekilde kesilmiş, vücudu minyon ve solgun.

Debbie Harry gibi.
Genç Debbie Harry'ye benziyor.

Sikim seğiriyor ve ben gülümsüyorum.

Yine ergenlik çağındayım, yatak odamın duvarındaki eski püskü posterlere bakıp çıldırıyorum. Kim bilir kaç kez o kadını sikmeyi düşündüm. Posterler hala bir yerlerde, katlanmış halde bir saklama kutusunda duruyor.

Ve işte burada, yeterince iyi bir kopya, sikim şimdiden zonkluyor.

Buna ihtiyacım var. Buna gerçekten ihtiyacım var, bakire olsun ya da olmasın.

Claude'u aradım ve tek bir çalmadan sonra cevap verdi.

"Sesinle beni ne zaman onurlandıracağını merak ediyordum," diye gülüyor. Şaka yapacak havada değilim.

"Bakire istiyorum," dedim ona. "Ne kadar? Transfer ettireceğim."

Gerçekten köşeye sıkışmış gibi davranarak mırıldanıyor. "Yapamam, ön ilğim var. Hem de çok fazla." "Ön ilgiyi siktir et," diye çıkışıyorum. "Sadece bana bir fiyat ver, hıyarlık etme."

"Açık artırma sekizde başlıyor," diyor. "Orada görüşürüz."

O amcık telefonu kapatmadan önce tartışacak vaktim yoktu. Ona lanet okudum ve saatime baktım. Siktiğimın Chelsea'sine gitmek için yirmi dakika.

Paltomu aldım.

—

Claude'un piç satış mağazasının otoparkına giriyorum ve beni tiksindiren bir aceleyle arabadan iniyorum.

Ön kapıya vurduğumda bir kapıcı beni içeri alıyor, sonra da kapıyı arkamdan kilitliyor. "Bay Henley, efendim."

Ona el sallayıp arka tarafa doğru ilerliyorum.

Herkes çoktan toplanmış, sosyal çevremden en az on beş erkek, kütüphaneci kız için berbat teklif kartlarını havaya kaldırmış. Elli bin dolar istiyor.

Ona hoş geldiler.

Kimsenin bana ikinci kez bakmayacağını umarak odanın arka tarafına doğru ilerliyorum ama Lordlar Kamarası'nın kıdemli oyuncularından biri olan yaşlı adam Kennedy beni göz ucuyla süzüyor. Arkadaşını dürttü ve bana doğru gülümsedi ve tüm oda fısıltılarla canlandı.

Babam başını çeviriyor ve yüzündeki sırıtiş midemi bulandırıyor. Bana doğru yöneliyor ve elini omzuma sıkıtiştiğinde irkiliyorum.

"İyi karar evlat, başaracağını biliyordum. Kütüphaneci için buradasın, güzel bir amcık, değil mi?"

"Kütüphaneci için gelmedim," diye alay ediyorum ve gözleri parlıyor.

"Elbette sarışın, evet." Başını öne eğiyor. "Baban Alexander'ın karşısına çıkacaksın. Gözüm onun üzerinde."

Bu fikir beni öfkeliendiriyor. "Geri çekil," diye tıslıyorum. "İlk tercih benim, unuttun mu?"

Başını sallar. "Bu sefer olmaz, evlat. Teklif edilen güzel pembe bir kızlık zarı varken olmaz." Gülüyor ve sırtımı tokatlıyor. "İyi olan kazansın."

Bunun en iyi yanı yok. Kalabalığın arasından geri dönerken tiksintimi üzerimden atmaya çalışıyorum.

Prensip olarak çekip gitmek üzereydim, tüm bu lanet gösterinin canı cehenneme, ama çekiç esmerin üzerine altmış beş bine iniyor ve bir sonraki parti ekranda yanıp sönüyor.

Amy. Yirmi

bir. Bakire.

Sınır yok.

Emin olmak için ekrana iki kez bakmam gerekiyor ama doğru, Claude özetinde bunu doğruluyor. Sınır yok, tek bir tane bile.

Tanıtım videosu oynatılırken boğazım kurudu ve kızın burada olmaması gerektiğini biliyorum, çok masum, çok masum. Gözlerindeki gergin ışıltı, utangaç gülümsemesi.

Zar zor bakabiliyorum ama kafamı

çeviremiyorum. Kesinlikle çok güzel.

Kameraya hiçbir sınırı olmadığını söylüyor, hem de hiç. Kameraya bakire olduğunu söylüyor. Kameraya bunu istediğini söylüyor.

Claude, kızın el değmemiş amcığını tıpkı pis bir amcık gibi yakınlaştıyor ve kız mükemmel derecede kusurlu, am dudakları kabarık ve düzensiz. Memeleri de mükemmel değil, doğal ve etli, küçük pembe meme uçları sıkı.

Ekranda kendisiyle oynamasını izlerken beni rahatsız eden bir samimiyeti var, sanki tam içime, içimden bakıyormuş gibi.

Parmaklarını boğazına sarıp Claude'a sevdiği şeyin bu olduğunu söylerken boğazımdaki garip yumruyu yutmak zorunda kalıyorum ve bu iğrenç yerde, bu iğrenç adamlarla birlikte neredeyse pantolonumun içine boşalıyordum.

İnsanlar.

Ben daha kendime gelemeden açık arttırma başladı. Yüz bin.

Bir yirmi. Bir

iki beş.

Babam 150'de geliyor.

Gözlerimi onunkilerle buluşturarak ve bakışlarımın onu yakıp öldürmesini umarak iki yüz bin dolarda bırakıyorum. Başını sallıyor. İki yüz yirmi.

İki lanet elli diyorum.

Başka bir teklifçi, burada neler olduğunu göremeyen bir aptal. İki altmış.

Babam *üç yüz bin* diyor. *Ve bu lanet olası bir son olsun.*

Ama hayır, hayatta olmaz.

Claude'a "Üç yirmi," diyorum.

Babam başını eğiyor. "Bu kıza meme ameliyatı yapılacak, değil mi? Ve o sarkan lanet olası am kapaklarını kestirecek mi?" Claude olumlu yanıt verirken o orospu çocuğunu ellerimle öldürebilirim. "Masraflar alıcıya ait, tabii ki." Babam başını salladı. "Üç elli."

"Dört yüz," diye karşılık veriyorum.

Claude'un gözleri büyür, odadakiler mırıldanırken yüzünde açgözlü bir gülümseme belirir. Diğer herkesin yarış dışı kaldığını söylemek yanlış olmaz. "Lanet olası dört yirmi!" diye bağırıyor babam. "Aptal olma oğlum!"

Ama ben lanet olası bir aptalım, lanet olası pantolonumun içinde azgın bir ereksiyon ve o zavallı kıza elini sürme şansını engellemek için durdurulamaz bir arzu duyan lanet olası bir aptalım.

"Beş yüz bin!" Şak diye söyledim.

Oda sessizleşir. Ölüm sessizliği. Claude'un tokmağı havada asılı kaldı.

Babam omuz silkiyor, kalabalığa gülüyor. "Eskiden Debbie Harry'ye aşıktı, aptal küçük ergen şey." Odalar da onunla birlikte gülüyor ama umurumda değil. Umursamayı geçtim.

"Beş yüz bin" diyor Claude. "Başka teklif var mı?"

Bir, iki, üç kez ve tokmak kalbimi hoplatan bir gürültüyle iniyor.

On Dokuzuncu Bölüm

Alexander

Neye bulaştığını bilmeyen sarışın bir kızla geçireceğim bir gece için yarım milyon ödedim.

Sanırım temizlikçiye olan saplantım şu anda dahil olduğum çılgınlıktan daha az çılgıncaydı, ama bu önemli değil. Kalbim uçuyor ve bu hoş bir telaş.

Sadece lanet olası babamla aramızdaki çatışmayı kazanmak bile buna değerdi, ama bundan daha fazlası var.

Amy.

Beni heyecanlandırıyor.

Onun sınırlarını zorlama ihtimali beni heyecanlandırıyor. Bu kadar masum bir şeyi bozma niyeti çok basit ve tamamen ahlaksızca, ama bu bir hayır işi değil. Paramın karşılığını alacağım.

Tek kurtarıcı lütuf, ilk zamanını babamla değil de benimle geçirecek olması. Asla farkına varamayacağı bir kurşundan kurtuldu.

Eve gelir gelmez şartname formunu doldurup yarın akşam için tercihlerimi sıralıyorum. Kriterlerim kolay.

Çok basit.

Ne isterse onu giy.

Makyaj, ağda ya da ne tür bir koku sürdüğü gibi tercihler yok. Onu, olduğu gibi istiyorum.

Claude'un mesajına göre en kısa sürede, bir saat içinde onaylayacakmış. Güzel.

Bekliyor olacağım.

Melissa

Telefonundan e-posta uyarısı gelince Dean de ben de dikkat kesiliyoruz.

Bakamıyorum. Gerçekten bakamıyorum.

Kalbim ellerimde, kanepenin kenarına tüneyerek ondan benim için okumasını istiyorum. Okurken parmakları titriyor, sesi titrek çıkıyor.

"Yarın gece."

Kalp atışlarımı şakaklarımda hissedebiliyorum. *Yarın*. Bu kadar erken olacağını gerçekten düşünmemiştim. "Başka bir şey yazıyor mu?"

"Müşteri tercihlerini içeren bir talimat kutusu."

"Ve?" Gözlerim yemek tabağı gibi. "Ve hiçbir şey yazmıyor."

"Hiç mi?"

Ekranı çevirdi ve ben de metni inceledim. Haklıydı, hiç yazmıyordu. "Yani ne istersem onu mu giyeceğim?"

"Sanırım öyle."

Tahmin et. Böyle bir şey için tahmin yürüttüğümüze inanamıyorum.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sorar. "Cevap ver ya da... Fikrini değiştirmek için çok geç değil..." Ahizeyi ondan alıyorum. Uygunluğumu onaylamak için düğmeyi tıklayın.

"Sanırım o zamana kadar daha fazlasını duyacağım."

"Bir otel odasında rastgele biriyle yatmaya gitmeden önce mi? Umarım öyledir, Lissa." Başımı salladım.

O haklı.

Onay geçiyor ve ben bekliyorum. Tek yapabildiğim bu.

Müsait.

Claude'un önerisini tarıyorum. *Harley's Tavern. Akşam 8'de.*

Ama hayır. Bu sefer olmaz. Son birkaç yıldır Harley'i pek çok kez kullandım ama bu *farklı. Her* seferinde gittiğim bir yere ilk kez gitmek istemiyorum.

Hayır, cevap veriyorum. Delaney'nin spa'sını ayırtın.

Pervasız. Eve yakın. Ama hissediyorum, uçurumun kenarında dans ediyorum. Düşmeyi umursadığımdan emin değilim.

Bir ping geri döndü.

Bu ekstra olacak.

Amcık. Sanki yeterince ödeme yapmadım.

Tamam. Onaylandığını haber ver.

Başka bir mesaj. *Bu satın alma işlemi ayrıca gece için zorunlu yüzde beş nakit bahşış ile birlikte gelir. Küçük puntolarla yazılmış.*

Tabii ki öyle.

Cevabımı yazarken parmaklarım ahizeye vuruyor.

Sadece rezervasyon yaptır.

Telefonumu kenara atıyorum.

Melissa

Bir e-posta daha. Ekrana bakarken başım dönüyor, bunun ne kadar gerçeküstü olduğu beni şaşırtıyor.

Harley's Tavern'i bekliyorum tabii ki. Dean'in telefonundan tekrar baktım bile. Yeraltındaki rotayı inceledim, oraya nasıl gideceğimi biliyorum.

Ama hayır.

Delaney's Spa Resort. Kensington Bahçeleri.

Çok kötü titriyorum.

Dean'e "Harley'nin değil," diyorum ve gözleri

açılıyor. "Bu iyi mi kötü mü?"

"Bilmiyorum. Ama burası Kensington..."

O da en az benim kadar stresli görünüyor. "Bu iyi olmalı, değil mi? Evine

yakın..." Omuz silkiyorum. "Gerçekten bilmiyorum."

Aşağıya doğru kaydırıyorum.

Oda 216'da yeriniz var. Müşteriniz saat tam 8'de 12 numaralı süitte bekliyor

olacak. Etkilemek için giyin.

Tamam. Nefes alıyorum. Oda 216. Sanırım Amy Randall olarak giriş yapacağım. Güzel. Anladım.

Parayla ilgili daha önceki kuralları pekiştiren birkaç satır daha metin, para hakkında konuşmamak, para saymamak. Ve son olarak, son bir küçük satır.

Müvekkilin Ted.

Cindy'nin sesini çok net hatırlıyorum. *Özel bir e-posta adresi var, Ted Brown adında rastgele bir hesap.*

Bir gün ekranında açıktı.

Bir nefes. Bir nefes.

Kesinlikle... kesinlikle öyle olmalı...

Dean'e çılgınca, sessiz bir şokla baktığım bir an.

Sonra oturma odamın etrafında dans ettim.

Gözümü bile kırpmıyorum ama adrenalin ve biraz da heyecanla çalıştığım için kendimi iyi hissediyorum.

Ben Joe'ya kahvaltılık gevreklerini yedirirken Dean telefonundan bir resim gösteriyor. Metalik kristale bakıyorum ve nefes alıyorum.

"Yerli bizmutun Avustralya, Bolivya ve Çin'de bulunduğu biliniyor."

Dean başını sallar. "Güzel." Bir tane daha tutuyor.

"Moldavit, Çek Cumhuriyeti'nde bulundu. Kutsal Kase taşı olarak bilinir."

"Tamamdır."

Bugün listemde sadece son bir iş var.

Joe'yu güvercinleri beslemesi için parka götürüyoruz ve ben güneş ışığını içime çekiyorum, yarın yirmi bin dolar daha iyi durumda olacağımı ve artık bakire olmayacağımı bir kez daha fark ediyorum.

Ted.

Tanrı'ya gerçekten o olması için dua ediyorum. Gerçekten, gerçekten o.

Barrow Caddesi'nin köşesindeki New Age mağazasına girerken keşke daha büyük bir bütçem olsaydı diyorum.

Birkaç güzel taş seçtim. Pırıl pırıl bir ametist ve küçük bir parça lal taşı. Yeşil bantlı bir malakit. Ve bir melek saçı kuvars, kenarları çok pürüzsüz. Avucumun içinde yuvarladım.

İşte bu. Bu ana olay.

Dean onu benden aldı ve ışığa tuttu. "Güzelmış."

Gülümsüyorum. "Melek saçı, iyi şans için."

"Bunu isteyeceksin." Beni dürtüyor, sonra Joe'yu kalçasının üzerine kaldırıyor. Kristallerimin ve onları koymak için küçük kadife bir kesenin parasını ödüyorum.

Alexander

Kasamdaki kullanılmış banknotlardan yirmi beş bin dolar saydım.

Zarfı seks oyuncaklarımın olduğu çantaya koydum. Sonra da akşam için takımımı seçiyorum.

Kolay bir seçim.

Siyah, beyaz, siyah.

Ayakkabılarımı ayna parlaklığında cilalarım. Duş alıp tıraş oluyorum.

Giyinirim. En iyi kol düğmelerimi seçerim.

Brutus'u akşamki son pisliği için dışarı saldım.

Ve sonra gidiyorum.

Melissa

Elbise seçimim kolay oldu. Uygun olan sadece bir tane var.

Parlak topuklu ayakkabılarım Delaney's Spa Resort'un mermer zemininde gürültüyle şaklıyor. Erkenciyim, programdan bir saat önce geldim.

Resepsiyona giderken en parlak gülümsememi takınıyorum ve iyi görünüyor olmalıyım çünkü bankonun arkasındaki kadın da bana gülümsüyor.

"Amy Randall," dedim ona. "Oda 216."

Klavyesine dokunuyor, sonra bir anahtar kartı tarıyor. "Hoş geldiniz, Bayan Randall. Odanız ikinci katta. Çantalarınız için bir hamala ihtiyacınız var mı?"

Hiç çantam yok. Yandığımı hissediyorum.

"Hayır, gerek yok," diye kabarıyorum. "Daha sonra gelecekler." Kartımı uzattı. "Keyfinize bakın."

Ondan alırken titreyen parmaklarımı gizleyemiyorum.

Odam inanılmaz, kocaman, krem rengi ve modern. Işıklıandırma alçak ve şehvetli, yatak şimdiye kadar gördüğüm en büyük yatak.

Ama gerginim. Tadını çıkaramayacak kadar gerginim.

Aptal topuklu ayakkabılarımla bir ileri bir geri yürüyor, minibardaki ücretsiz şişeden su yudumluyorum.

Kırk dakika. Otuz beş.

Yirmi.

On beş.

Makyajımı kontrol ediyorum. Soluk pembe rujumu yeniden sürüp saçımı kabartıyorum.

Dean'in telefonunun sessizde ve ekran kilitli olduğunu kontrol ediyorum. Çantamda kristallerim ve sahte kimliğim var mı diye kontrol ediyorum. Videom için giydiğim aptal dantelli sutyenin içindeki göğüslerimi ayarlıyorum.
Beş dakika.
Hay
sikeyim.
Siktir, siktir, siktir.
Çıkarken ışıkları kapattım. Ve en
üst kata çıkıyorum.

Koridor boş, en uçtaki maun kapıya doğru ilerlerken kalın bordo halı topuklarımın altında yumuşacık.

On iki numaralı süit. Altın harfler çok asil
görünüyor. Karnım keleklerle dolu bir
düğüm.

Gerçek an.

Hafifçe vuruyorum. Bir, iki
kez. Ve sonra nefes
alıyorum.

Lütfen, Tanrım. Lütfen, lütfen.

Kapı çok yavaş açılıyor ve önce krem rengi halıyı görüyorum. Yeni parlatılmış ayakkabıları, özel dikim pantolonu
görene kadar yere baktığının farkında bile değilim.

Dün çıkmadan önce ütülediğim gömlek. Dolabın iç tarafına astığım kravat. Tertemiz.

Mükemmel.

Başımı kaldırıp hayalini kurduğum yüze bakıyorum ve kendimi kontrol etmek zorunda kalıyorum, sanki her şey bir toz
bulutu içinde yok olacakmış gibi elimdeki çantayı sıkıyorum.

Gözleri karanlık, beni içeri almak için kenara çekilirken çenesi gergin.

"Amy," diyor ve ben onun yanından geçip odaya girdiğimde, gözlerim fal taşı gibi açılmış ve onunkilere sabitlenmiş halde
bakmaktan kendimi alamıyorum. Kapı tıkırdayarak kapandı.

"Merhaba," diyorum ve kulağa çok ezikçe geliyor.

Odayı incelemek için gözlerimi kaçırıyorum ve her şey inanılmaz. Her şey muhteşem. Işık düşük ve sıcak, şifonyerin üzerinde
buz içinde şampanya var. Ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden hiçbir şey yapmıyorum, sadece aptal topuklu ayakkabılarımın
üzerinde dengede duruyorum, o çok yakınımdan geçerken uzaklaşıyorum.

Korkunç bir dürtüye kapıldım, her şeyi ağızımdan kaçırmak, ona gerçekte kim olduğumu ve bunu ne kadar istediğimi
söylemek için çılgınca bir istek duyuyorum. İstiyorum... Gerçekten istiyorum...

"Şampanya?" diye soruyor, ben de
başımı sallıyorum. "Lütfen."

Bana bir bardak dolduruyor ve parmaklarım bir anlığına onunkilere değiyor, tıpkı yıllar önce bana sigara paketini
uzattığında olduğu gibi.

Boğazımda garip bir yumru var, yutkunamıyorum, bir ağız dolusu şampanyayla bile. Kendisi için
bir bardak almıyor. Hareketsiz ve sakin duruyor, bakışları delici. *Yargılıyor.*

O ürpertici anda beni tanımadığını fark ediyorum ve derinlerde bir yerde tanıyacağını hissetmemin çılgınca olduğunu
biliyorum.

Bakışları soğuk ve yabancı, yüzü sert ve temkinli.

Tehlikeli.

"Havadan sudan konuşmaktan
hoşlanmam," diyor bana. Başımı
sallıyorum. "Elbette."

"Kati sınırlarınız olmadığımı belirtmiştiniz. Bu doğru
mu?" Karnım gurulduyor. "Evet..."

Şampanyamı yudumluyorum ve içimdeki hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Hayal kırıklığının korkunç küçük
kıvılcımını.

Teşekkür kurabiyesi bıraktığı kadın ben değilim. Ben onun mutfağında müsli yiyen kadın değilim. Dün gece sokakta
kovaladığı kadın ben değilim.

Ben okul kapısının önünde sigara içtiği kız öğrenci bile değilim.

Ben bir fahişeyim.

Ŗimdiye kadar gördüğü tüm hayallerden daha çok istediği adama bakan, onun soğuk gözlerinin içine bakan ve kendi gözlerinin dolmamasını dileyen bir fahiŖeyim.

"İyi misin, Amy?" Sorusu talepkâr, ses tonu kaba. "İyiyim, teŖekkrler."

Sesim iyi gelmiyor ve bunun farkındayım, sesim dklmekle tehdit eden aptal gzyaŖlarıyla kalınlaŖıyor ve bacaklarım titriyor ve

Acınası.

"Biraz zaman ister misin?" Şifonyerin yanındaki koltuğu işaret ediyor.

Dizlerimi birleştirerek koltuğa tünüyorum ve bu kadar saçma bir şekilde yanlış gittiği için kendime lanet ediyorum.

Etkilenmemiş görünüyor, minibara uzanıp bir şişe maden suyu çıkarıyor. Bir bardak dolduruyor ve elimdeki şampanyayla değiştiriyor.

"Amy, sana bir soru soracağım ve bana dürüstçe cevap vermeni istiyorum." Karşısındaki sandalyenin koluna dayanıyor ve ses tonu çok sert.

Lanet olsun.

Başımı salladım, biraz su içtim.

"Bunu iptal etmek istiyor musun? Kapı hemen şurada, tek şansın var." Başını çıkışa doğru eğiyor ve ben solduğumu hissediyorum. "Hayır!" Israr ediyorum. "Hayır, istediğim bu değil. Lütfen. Ben sadece..."

"İlk seferini bir yabancıya satan bir bakire, evet."

Sözleri canımı yaktı, beni bu kadar ucuz zannettiği için öfkeyle yıkandı. Ama neden düşünmesin ki?

"Bu... bu..." Ben de diyorum ki. "Ben... Ben bunu istiyorum."

Sadece bir saniyeliğine gülümsüyor. "Amy, sevgilim, *bunun* ne olduğunu bilmiyorsun, seni temin ederim."

Onu kaybediyorum. Hayallerimin çözüldüğünü ve elimden kayıp gittiğini hissedebiliyorum. Ve buna izin veremem. Bunun olmasına izin veremem.

Ayağa kalkıyorum, bacaklarımın beni sabit tutacak kadar güçlendiğini görünce rahatlıyorum. Doğruca ona doğru yürüyorum, çok iyi bildiğim muhteşem kokusu şakaklarıma çarpacak kadar yaklaşıyorum ve parmaklarının arasından şampanya kadehini alıp ağızma götürürken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Hafifçe başını sallıyor.

Gözlerinin etrafındaki ince çizgileri görebilecek kadar yakınım. Çenesindeki kirli sakalın soluk gölgesini. Sağ yanağındaki küçük doğum lekesini.

"Benim katı sınırlarım yok," diyorum.

"Yalan söylemedim." Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Öyle mi?" "Evet. Ne istersen yaparım."

"İstediğim bir şey var mı?" Gözleri soğuk ve bu canımı yakıyor ama heyecanlıyım. Bacaklarımın arasında kendimi yere atıp ayaklarına kapanmak ve beni alması için ona yalvarmak isteyen bir titreşim var. Her şeyi yapması için yalvarmak, hayal ettiği her kirli şeyi.

"Ne istersen," diye fısıldadım.

"Peki," diyor. "O zaman *ne* istersem yapalım."

Bardağı parmaklarımın arasından, çantayı da omzumdan alıyor. İkisini de şifonyerin üzerine koyuyor ve beni elimden tutuyor.

Beni banyoya doğru çekip ışığı yakarken parmaklarım onunkileri kavıyor. Yatak

odasının yumuşaklığıyla sert bir tezat oluşturuyor, alışırsen gözlerim kırpışıyor.

Elini benimkinden çekip omzuma koyuyor ve dizlerimin üzerine çökmemi istiyor.

Tuvaletin kenarındaki bir yeri işaret ediyor ve ben de o karşıma geçip elini başıma koyana kadar ayağımı sürüyerek ilerliyorum. "Bir şey var mı Amy, emin misin?"

"Olumlu," dedim ona.

Kemerini çözüp yaklaşıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Aletini çıkarıyor ve beklediğimden daha büyük, hayal ettiğimden çok daha büyük. Çoktan sertleşti, başı koyu renkte şişti.

Saçımdan bir avuç alıyor ve başımı geriye yatırıyor ama gözlerim hâlâ sikiinde, elinin ileri geri hareketini izliyorum. Şaşkına dönmüştüm.

Şaşkına döndüm.

Ona dokunmayı çok istiyorum ama korkuyorum. Yanlış yapacağımdan korkuyorum.

"Bana bak," diyor ve ben de bakıyorum. Ona bakıyorum, hiçbir duygu göstermeyen gözlerine bakıyorum, kalbim benimkilerden taşıyor olsa bile. "Ağzına işeyeceğim ve sen de her damlasını yutacaksın, beni anlıyor musun?"

Zavallı kalbim küt küt atıyor. "Evet."

Kalçalarımı sıkıyorum ve bu planladığım şey olmasa da, hayal ettiğim şey bir an bile olmasa da, yine de bunu istiyorum. Hâlâ *onu* istiyorum. Hâlâ *her şeyi* istiyorum.

"Anlıyorum," diyorum.

"Ağzını aç. Güzel ve geniş."

Ağzımı güzelce ve genişçe açıyorum. Kendimi tam sikiinin altına yerleştiriyorum, dilim dışarıda ve bekliyorum, gözlerim onunkilerde, hasta olmaktan çok korkmama rağmen, sinirlerim titriyor ve klitorisim bacaklarımın arasında çıldırıyor olsa bile.

Aletin başını alt dudağıma bastırıldığında inliyorum, ama bir kalp atışı için bile geri çekilmiyorum. Bir nefes alıyorum ve beni sabit tutmak için kalçalarını kavıyorum.

"Eğer tek bir damla bile dökersen, sana yerden yalatırım."

Akıntıyı yakalamak için dilimi daha da dışarı

çıkıyorum. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, sadece

başımın küçük bir ucuyla. "İyi bir

kız gibi hepsini iç." Gözlerimi

ondan ayırmıyorum.

Ben hazırım. Gerçekten hazırım. Parmaklarım kalçalarını sıkıyor, gözlerim fal taşı gibi açık. *Yap şunu. Sadece yap.*

"Çok iyi," diyor.

Benden uzaklaşıyor ve akıntıyı tuvalete doğru yönlendiriyor.

Şok içinde aval aval bakıyorum, çiş akıntısının masumca kaseye inişini izliyorum.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Sesim çok acınası.

"Hiç de değil," diyor ve silkiniyor. Pantolonunu bağlayıp sifonu çekiyor, sonra ellerini lavaboda yıkayıp kuruluyor. "İnsanların blöf yapması beni çileden çıkarıyor."

"Ama blöf yapmıyordum..." Ona

söyledim. "Evet," dedi.

"Biliyorum."

"Sonra ne olacak?" Başlıyorum ama sözümü kesiyor ve dirseğimden tutarak beni

ayağa kaldırıyor. "Bu bir testti," dedi bana. "Geçtin."

"Geçtim mi?!"

Gülümsüyor ve bu çok güzel. "Evet, Amy. Geçtin."

Gerçekten teşekkür etmem gerektiğini düşünmüyorum, o yüzden etmiyorum. "Bunu... yapmak istemiyor musun?"

Sırıttıyor. "Tanrım, hayır. Beni ne sanıyorsun?" Yatak odasına geri dönüyor. "Daha şampanyanı bile bitirmedin." Hâlâ

soğumakta olan şeyi işaret ediyor. "Her neyse, sidik oyunu bana göre değil."

"Değil mi?" Onun evinde gördüğüm tüm pornoları düşünüyorum. Ekranda erkeklerin kadınların üzerine işemesini

izlediğim onca zamanı. "Hayır. Değil."

Onu dışarı kadar takip ettim. "Ee... şimdi ne olacak?" Diye soruyorum ve nefesimin daha düzenli olduğunu

fark ediyorum. Sinirlerim yatışmıştı. "Baştan başlıyoruz," diyor bana. "Bana Ted diyebilirsin."

Yirminci Bölüm

Alexander

Küstaşça bir hareketti ve bunu biliyorum, ama kız o kapıdan içeri girdiğinde enkaz halindeydi, bir cümleyi zar zor bir araya getirebiliyordu.

Sinir ve korku. En iyi zamanlarda tatsız bir kombinasyon, özellikle de bir otel odasında rastgele birine kirazınızı vermek üzereyken, sanırım.

Görünüşe göre, *Amy'nin* o büyük geyik gözlerinin ardında çelik var.

Claude'un keyifsiz videosunda olduğundan çok daha güzel. Topuklu ayakkabılarının üzerinde dengesiz duruyor, bu da onların üzerinde sık yürümediğini gösteriyor ve elbisesinin kumaşıyla oynayıp duruyor, sanki tam olarak oturduğundan emin değil gibi.

Tam oturdu.

Kumaşın açık pembesi vücudunun her eğimini ve kıvrımını vurguluyor. Göğüs dekoltesinin soluk teni, açık saçık olmadan güzelce görünüyor.

Yatağın kenarına oturuyorum ve bana katılması için yan tarafımdaki yeri okşuyorum.

Yakınıma oturdu, beklediğimden çok daha yakınıma, ve ben de kabul törenimdeki pislüğimin onu kaçmaya yöneltmemesine sevindim. Kaçmaktan çok uzak.

Bana bakarken garip bir şekilde coşkulu, utangaç ama şaşkın görünüyor. Bana bakıyor. Kız kapıdan girdiğinden beri bana bakıyor.

"İlk seferini geçirmek için oldukça iyi bir yol," diye yorum yapıyorum. "Bunu istiyorum..." diye başlıyor ama elimi sallıyorum.

"Bunu aştık," diyorum. "Seni korkuttuysam özür dilerim." Bir sonraki cümleyi söylerken gözlerimin onun üzerinde olduğundan emin oluyorum. "Ama muhtemelen bunu tekrar yapacağım ve bir dahaki sefere bir test olmayacak. İlgi alanlarım... aşırı."

Gözleri inanılmaz, kalın kirpiklerinin tenimde dalgalandığını hissetmek istiyorum, her ne kadar nadiren bu kadar kişisel bir temas kursam da.

"Beni öldürecekler mi... bu çıkarlar?" diye soruyor ve soru ciddi, o kadar gerçekçi ki nefesimi kesiyor.

"Hayır," dedim ona. "Tabii ki hayır." Gülümsüyor. Gülümsemesi çok güzel.

"O zaman umurumda değil," diyor. "Bana ne yapacağın umurumda değil."

Ciddi olamaz, *olmamalı* ama öyle. Vücudunu bana doğru çevirişinde basit bir dürüstlük var. Nefesinde yanağımda hissettiğim bir sakinlik.

Bu kız için çok para ödedim, ama dürüst olmak gerekirse, şu anda yaşadığım deneyim için iki katını ödeyebilirdim. Buna ihtiyacım vardı, onun gibi birini *arzuluyordum*. Gerçek birine.

Bana çok gerçekçi geliyor.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordum. "Bilmemi istediğin herhangi bir şey? Senin hakkında, nelerden hoşlandığın hakkında?" Başını sallıyor. "Hayır. Sadece lütfen... kendini tutma... Senin için... iyi olmasını istiyorum..."

Sözleri doğrudan sikime gidiyor. Sesinin yumuşak tonu şeytanları ortaya çıkarıyor ve çok uzun zaman oldu. Kontrolü elimde tutmak için çok uzun zaman.

Ona gitmesini söylemeliyim. Bu tatlı kızı, pis bir amcık olmayan biriyle çok daha tatmin edici bir deneyim yaşaması için göndermeliyim. "Lütfen..." diye fısıldıyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Bunu gerçekten istiyorum..."

Ve ben ona inanıyorum.

Yavaşça eğildiğinde ona inanıyorum, dudaklarını dudaklarıma doğru yönlendirmeye cesaret ederken gözleri açık. "Sert olacağım," diye uyarıyorum onu.

"Umurumda değil..." diyor.

Benim de umurumda değil.

Onu öpüyorum, yumuşak dudakları benimkilere yapışırken çok tatlı. Tereddüt etmeden ağzını açıyor, mırıldanırken dili teslim oluyor. Saçlarından bir avuç alıp onu sıkıca tutuyorum ve eli bileğime geliyor, parmakları tenimde çok hafif.

O da beni öpüyor, sanki beni gerçekten istiyormuş gibi dili dilimin etrafında dönüyor, yaklaştıkça nefesi hızlanıyor.

Elbisesini belinden yukarı çekecek kadar uzun süre teması kesiyorum. O da benim bıraktığım yerden devam ediyor, elbiseyi göğüslerinin üzerinden geçiriyor, sonra da başının üzerinde serbest bırakıyor.

Videodaki sütyen ve külotun aynısını giyiyor, balenler göğüslerinin yan tarafındaki ete batıyor. Çok küçük.

Bir elimi kaburgalarına bastırıp onu geriye doğru yönlendiriyorum ve o da kolayca düşüp yatağa uzanıyor ve dizlerini yukarı kaldırıyor. Pırlıtlı topuklu ayakkabılarının tokalarını çözüyorum ve onları serbest bırakıyorum.

Mükemmel ayak bilekleri
var. Mükemmel küçük
ayak parmakları.

Bir yastığa uzanıp başının altına koyana kadar onu daha da yukarı itiyorum. Nefes alırken göğsünün inip kalkışını izliyorum. Bacaklarını benim için açarken külotundaki nemli lekeyi izliyorum.

Beni istiyor.

Nedenini bilmiyorum ama o biliyor.

Melissa

Ceketini koltuğun üzerine sarkıtır ve kravatını boynundan çekerek çıkarır.

Aynı kravatı kendi boynuma doladım ve o gibi davrandım. Amım titriyor.

Korkmuyorum. Artık korkmuyorum.

Öpüşünü seviyorum. Onun tadını seviyorum. Yüzümdeki nefesini seviyorum.

Parmaklarının saçlarımdaki hissini seviyorum.

Şu anda çok tehlikeli görünmesine bayılıyorum.

Tehlikeli görünüyor. Gözleri karanlık ve vahşi, çenesi çok sıkı.

Gömleğinin düğmelerini açıyor ve kol düğmelerini çıkarıyor. Onu net bir şekilde görebilmek için dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ve hayal ettiğim her şeye sahip. Göğsü şişkin kaslar olmadan sıkışmış, göbek deliğine kadar inen koyu renk saçları var.

Kemerini çıkarıyor ve gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Seni görmeme izin ver," diyor.

Parmaklarımı sırtımda gezdiriyorum, tereddüt etmeden sütyenimi açıyorum ve yana atıyorum.

Pantolonunu indiriyor ve siki banyodakinden daha büyük görünüyor, öne doğru eğilip külotumu tutarken göbeğine doğru kalkıyor.

Ona yardım etmek için kıvranıyorum ve o da onları çekip çıkarıyor, sonra bacaklarımı açıp amıma bakıyor. Kendimi çok açıkta hissediyorum. Çılgınca açıkta.

Yanımdaki yatağa tırmanırken bunun olduğuna inanamıyorum. Ona dokunmak için uzandığımda teni parmaklarımı yakıyor; sırtımdan duramıyorum.

Başparmakları meme uçlarımı okşuyor ve bu beni inletiyor.

Dudakları dudaklarıma değiyor ve kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çekiyorum.

Altında kıpır kıpır bir karmaşa içindeyim, bacaklarım onunkilere dolanırken göğsü benimkine bastırıyor. Dili şiddetli ve derin, sikinin çıkıntısı karnıma sürtünüyor.

Onu içimde
istiyorum. Bunu
yapmasını
istiyorum.

Kendimi konumlandırmaya çalışıyorum, bacaklarımı güzelce ve genişçe açıyorum. Ama yapmıyor. Yapmıyor. Öpüşmeyi kesiyor.

"Hayır," diyor. "Bu şekilde değil. Henüz değil."

Henüz değil.

Nefesim ağırlaşıyor, tutuşumdan kurtulup ağzını indirdiğinde duyularım sersemliyor. Dili meme ucumda geziniyor ve sonra emiyor. Beni emiyor.

Oh lanet olsun, beni çok sert emiyor.

Eli karnımdan aşağı inip kalçalarımın arasına giriyor ve ben ıslanıyorum. Parmaklarını klitorisimin etrafında gezdirirken ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyorum.

Sertçe bastırıyor. Ağrıyor ve karıncalanıyor. Mememi emerken başparmağı beni ovuyor ve ben deliriyorum, parmaklarım saçlarında, daha fazlası için yalvarıyorum.

Dilencilik.

Siktir, yalvarıyorum.

Meme ucumu emerken ona bakıyorum ve gözleri bana bakıyor.

Hay sikeyim.

Oh lütfen.

Dili fiske vuruyor, başparmağı daireler çiziyor ve ben buna dayanamıyorum.

Yapamam.

Gerçekten yapamam.

Parmaklarının altına boşaldığımda bu beni şaşırtıyor. Nefesim kesiliyor ve gıcırıyor; titreyip sarsılırken ve ayaklarımı yatağın etrafında çırparken altıma işeyeceğimden endişeleniyorum.

Meme ucum ağzından düşüyor ve onun yerine parmaklarını emiyor ve sonra onları ağzıma sokuyor.

"Tadına bak" dedi, ben de baktım. Durmamı söyleyene kadar emiyorum ve emiyorum ve sonra şişmiş dudaklarımın üzerinde bir başparmak fırçalıyor. "Dizlerini tut," diye emrediyor ve ben de onları göğsüme doğru çekiyorum. Parmakları amımı açarken dudağımı ısıyorum, dili içeri girerken inliyorum.

"Bakire amcık," diyor. "Sen lanet bir zevksin."

"Al beni," diye tıslıyorum. "Lütfen. Lütfen... Bayım, *efendim*... Beni alın..."

Gözleri kararıyor ve bundan hoşlandığını biliyorum. Yalvarmamdan hoşlandığını biliyorum.

Kollarımı uzatarak onu yukarı çağırıyorum ama gelmiyor. Bunun yerine beni yana doğru çekip çeviriyor ve aynalı gardıropta gözlerim onunkilere sabitlenmişken beni ön tarafıma sabitliyor.

"Bunu görmeni istiyorum," diyor ve ben de başımı sallıyorum. "Bu çok zor olacak." Tekrar başımı salladım.

Dizlerini benimkilerden ayırıyor. Saçlarımdaki yumruğu başımı geriye çekiyor. Arkamda alçalıyor ve sikinin amıma baskı yaptığını hissediyorum.

Bekaretimi bu şekilde kaybedeceğimi düşünmemiştim, önümde değil, Bay Henley arkamda beni kızışmış bir orospu gibi becermek üzereyken.

Bu şekilde daha derin olması gerekiyordu... çok daha derin... "Bana bak," diyor ve ben de bakıyorum. "Bu acıtacak" dedi. Ve acıyor.

Acıtıyor.

O içeri iterken ben haykırıyorum. Bir yanık ve bir gözyaşı, sıcak ve derin bir his. O kadar kötü acıyor ki nefesimi kesiyor ve gözlerim doluyor.

Daha derine iterken homurdanıyor.

1. Çok derin. Çok dolu hissediyorum. *Onunla* dolu.

Aynada ona bakıyorum. Büyük elleri kalçalarımı kavırıyor. Teni benimkine sıkıca bastırıyor.

Koyu renk gözleri bana bakıyor, güzel dudaklarında hafif bir gülümseme var. "İşte bu," diye fısıldıyor. "Hepsi bu yol."

Acıtsa da onu hissetmek için sıkıyorum.

Homurdanıyor.

Tekrar sıkıyorum ve bu beni inletiyor.

"Siktir," diye homurdanıyor ve ben bunu istiyorum.

Beni becermesini istiyorum. Canımın yanmasını istiyorum.

Onun olduğumu bilmek istiyorum.

"Yap şunu," diye tıslıyorum. "Lütfen efendim, sakin beni..."

Bölüm Yirmi Bir

Alexander

Kızın amı tam bir rüya.

Lanet bir heykel gibi hareketsiz duruyorum, sikim o güzel küçük yarığın içine gömülüyken nefesimi tutuyorum.

O kasılıyor ve taşaklarım sıkılaşıyor, patlamaya hazır.

"Yap şunu," diye tıslıyor. "Lütfen efendim, sakin beni..."

Gözleri kapüşonlu ve puslu, yansımamızda benimkilere sabitlenmiş. Küçük güzel göğüsleri nefesiyle hareket ediyor, saçları avuçlarımda yumuşacık.

Bu işi bitirmek için onu sert ve hızlı bir şekilde becereceğimi sanıyorsa, yanılıyor. Hem de çok yanılıyor. Ama bunu istediğini sanmıyorum.

Gözlerindeki istek tamamen gerçek.

Yavaşça çekildiğimde inliyor, ikinci kez içine girdiğimde nefes alıyor ve saçlarını çekerek solgun boğazı aynada görünene kadar sırtını kavislendiriyorum. Kirpikleri titriyor ve başımı izin verdiğim kadar çeviriyor, ben onu sıkıştırmak için kendimi alçaltırken yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Yumuşak inlemelerini yanağımda hissediyorum ve dudakları tenime değiyor, midemi bulandıran nazik bir öpücük. Bir rollercoaster gibi. Lanet bir rollercoaster.

Saçlarını bırakıyorum ve parmaklarımı güzel boğazına doluyorum. Baskıyı hissedeceği kadar sıkıldığında kaçmıyor, çekinmiyor.

"Lütfen..."

Nefesi bir fısıltı, açık dudakları yanağımı okşuyor.

Onu öpüyorum. Dili benimkiyle buluşmak için öne çıkarken ağzım onunkine çarpıyor, derin ve sert.

Titriyor. Benim için inliyor.

Ve bu garip.

Kalbimin göğsümde ağrması delilik.

Bunun bu kadar gerçek hissettirmesi delilik.

Bu yabancınn öpücüğünde, bedeninin benimkine boyun eğişinde, canı çok yanıyorsa da kalçalarını itişlerimi karşılamak için gıcırdatışında hissettiğim şefkat delice.

Daha fazla ivme kazanmak için dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve o inliyor ama gülümsüyor. Şakağını öpüyorum ve saçlarına doğru nefes alıyorum ve parmaklarım boğazını daha sıkı sarıyor, hızımı artırdıkça sıkıca tutuyor, beni almak için o dar küçük amcığı açıyorum.

Ve sonra duruyorum. Çok geç olmadan dur. Çekiyorum, amcığı çıkışımla savaşırken aletim zonkluyor.

Onu çeviriyorum. Çok kolay bir şekilde sırt üstü dönüyor, ben kendimi üstüne bırakırken kolları boynuma dolanıyor. Ayakları baldırlarımdan yukarı kayıyor ve uyluklarıma dolanıyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor, gülümsemesi çok nazik.

Sanki beni seviyormuş gibi.

Ve ben kayboldum, kontrolümün dışına çıktım, yorgun lanet aklımdaki herhangi bir mantık kırıntısının ötesine geçtim.

Kendimi zar zor toparlamıştım ki sikim tekrar içeri girmeyi talep etti. Bir itişte tamamen içine giriyorum, dirseklerimin üzerinde duruyorum, bu güzel kızın gözleri benimkilerin derinliklerine dalıyor ve onu öpmeden duramıyorum. Bu çılgınlığın her saniyesinin tadını çıkarmak için kendimi yavaşlamaktan alıkoyamıyorum.

Elleri sırtımdan aşağı kayıyor, parmak uçları beni kavıyor, alay ediyor, hissediyor. Bacakları belimi sarıyor ve sıkıyor, beni daha derine itiyor ve ben onu daha sert alırken ne bir sızlanma ne de bir acı mırıltısı var. Daha hızlı alıyorum. O muhteşem küçük amcıktan her şeyi al.

Yaklaşıyorum, kalbim çarparken nefesim çıldırıyor ve dürtülerimle savaşamıyorum. Onlarla savaşmak istemiyorum. "Güven bana." Sesim törpülenmişti. Çaresiz bir törpü.

Ve başımı sallıyor. Başımı sallıyor.

"Kavga etmeyin," diye ısrar ediyorum.

"Yapmayacağım," diye fısıldıyor.

Ama yapmıyor. Ağırlığımı bir dirseğime verdiğimde değil, elim boğazına dolanıp sıkıca kavradığında da değil.

Gözleri benimkilerden sadece birkaç santim uzakta, onunki durduğunda nefesim yüzünde.

"Güven bana," diye tekrarlıyorum.

Göğsü geriliyor, nefes almak için çırpınırken ağzı açılıyor ama beni durdurmuyor, defalarca nefes nefese kalsa bile beni durdurmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Ve lanet olsun, onu nasıl siktiğimi.

Onu ele geçirilmiş bir erkek gibi beceriyorum, güzel boynunu sıkıca kavrarken vücudu altımda sallanıyor. Gözleri istemsiz bir panikle parlıyor, bir türlü gelmeyen nefesi için çabalarken hafifçe kıpırdanıyor.

Onu öpüyorum. O benim için boğulurken dilimi nefessiz kalmış ağzına sokuyorum.

Karşı koyması gerekiyor ama yapmıyor. Elleri omuzlarımı kavıyor, parmakları öyle sıkı kavıyor ki paniğe karşı mücadele ettiğini, bunun olmasına izin vermek için çabaladığını biliyorum.

Gözleri korkmuş ve çiğ, özgürlüğüne kavuşma dürtüsüyle savaşıırken gözyaşlarıyla doluyor. Ve bu çok güzel.

Bu çok güzel.

Bekliyorum. Sabit. Çok sabit.

Oraya gittiğini hissediyorum, sakinleşirken onu dikkatle izliyorum.

Paniğin diğer tarafına, çok iyi bildiğim o sessiz yere ulaştığında gülümsüyor.

"Güven bana," diye nefes alıyorum ve gözlerini kırıştırıyor. Gözyaşları akıyor.

Kaydığını hissettiğini biliyorum, boşluğun çekiciliğini biliyorum. Parmakları omuzlarımdaki tutuşunu gevşetiyor. Gözleri dalgalanıyor, benimkilere tutunuyor.

Ve sonra, bilincin o son anlarında, yüzümü okşuyor. Başparmağı elmacık kemiğimi mantığa, her şeye meydan okuyan bir şefkatle okşuyor.

Beşten geriye doğru sayıyorum, benden uzaklaşmasının tadını çıkarıyorum. Ve sonra onu bırakıyorum.

Bir kalp atışı içinde geri geliyor, gözleri tekrar odaklanırken uzun bir nefes alıp veriyor. Başını yana çevirip öksürürken, nefes alış verışı normale dönene kadar soluk soluğa kalırken hâlâ onun içindeyim.

Alnındaki saçları okşuyorum, sonra yüzünü bana doğru

çeviriyorum. "Tamam mı?" diye soruyorum.

Altımdaki kız gülümsüyor ve sonra kıkırdıyor. Bu dünyadaki en güzel ses.

"Tekrar yap," diyor.

Melissa

Onun kollarında ölmek istiyorum. Gördüğüm son şeyin onun gözleri olmasını istiyorum. Onun güzel sesi duyduğum son şey olsun.

Ama bu gece değil.

Coşkuluym, nefesim normale dönerken başım dönüyor ve o bana gülümsüyor. Gerçekten gülümsüyor.

Bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum, alnımdaki saçları tararken gözlerindeki çizgiler kırışıyor.

"Tamam mı?" diye soruyor.

Ben de gülümsüyorum, çünkü iyiyim. Gerçekten iyiyim. İyiden de iyiyim.

Kıkırdıyorum çünkü bu çılgınca. Bu iyi olmamalıydı ama öyle. O kadar iyi ki sırtımdan duramıyorum. "Tekrar yap," diyorum.

Hâlâ içimde ve bu hissi seviyorum. Tüm bunların nasıl hissettirdiğini seviyorum. "Yakında," diyor bana ve sonra beni öpüyor.

Beni öpüşünü seviyorum.

Derinlere iterken ağzımın içine nefes almasını seviyorum.

Onu bu kadar azdırmamı seviyorum. Onu kesinlikle azdırdım.

Bu sefer beni becerirken farklı, çılgınca ve çaresiz, yüzünü kendime doğru tutarken teni parmaklarımda nemli.

"Lütfen..." Soruyorum ve ne istediğimi bilmiyorum.

Biliyor, çünkü bana veriyor. Bana benzemeyen sesler çıkarmamı sağlayan derin itişler.

Onu öyle sıkı tutuyorum ki, titreyip inlerken dudaklarım dudaklarında, o kadar yakın ki, kontrolünü kaybettiğini hissettiğimde gözleri tam benimkilerde.

Geriliyor. Homurdanıyor. Ve ben bunu

hissediyorum. Boşaldığını hissediyorum. Onu ben

boşalttım.

Sadece durduğunda ne kadar acı çektiğimi fark ediyorum. Amımın ne kadar hassas olduğunu.

Ancak o çekilip beni de kendisiyle birlikte yukarı çektiğinde mükemmel beyaz yatağın üzerine kanımı akıttığımı fark ediyorum. Dehşet. O kadar dehşete kapıldım ki parmaklarımla silmeye çalıştım ama pembe leke daha da yayıldı.

"Çok özür dilerim..." Ona söyledim. "Gerçekten çok üzgünüm efendim."

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda geniş ve korkmuş, çünkü kızmasını istemiyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Ama o kızgın değil.
Gözleri karanlık ama hiç de kızgın değil.
Çok garip bakıyor ve kalbim hızla çarpıyor, çünkü sanırım biliyor. Sanırım gerçekte kim olduğumu biliyor.

"Özür dileycek bir şey yok," diyor bana. Ama hala bakıyor. Hala düşünüyor. Yanıyorum. Gülümserken yanaklarım yanıyor. "Biraz temizlensem iyi olacak..." Diyorum ve banyoya gidiyorum.

Alexander

"Gerçekten çok üzgünüm efendim."

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, gözlerimi onun tatlı paniğinden ayıramıyorum. Çılgınca kanını çarşaflardan silmeye çalışırken omuzlarının kamburlaşması.

Sanki çarşaflar sikimdeymiş gibi.

Çok güzel bir kız. Gerçek olamayacak kadar güzel. Yani gerçek olamaz. *O* gerçek olamaz.

Bana biraz temizlenmesinin iyi olacağını söylüyor ve ben de onun banyoya gidişini izliyorum. Kapıyı arkasından kapatmadan önce gülümsüyor ve onun titrek parmaklarının kendini temizlediğini düşünmek beni gülümsetiyor.

Peşinden gitmeyi planlıyorum ama biraz zamana ihtiyacım var. Çantasını çoktan şifonyerin üzerine koydum ve o beni iş üstünde yakalamadan hemen oraya gidiyorum.

Tokayı açıp içine bakmadan önce kapının hâlâ kapalı olduğundan emin oluyorum. Açmadığım bir çanta. Ekranı kilitli bir telefon, eski bir ahize, özel bir şey değil. Bir ruj, bir saç fırçası. Küçük kadife bir çanta, biraz sakız ve son olarak gizli cebe yerleştirilmiş pasaportu.

Çabucak açıyorum.

Amy Leigh Randall.

Yirmi bir yaşında, tıpkı videoda söylediği gibi.

Adresini not ettim. Doğu yakası, ama çok kötü bir bölgede değil. Fotoğrafi daha yaşlı görünüyor. Saçları daha uzun ve açık kahverengi, yüzü neredeyse hiç makyaj yapmadan doğal bir şekilde parlıyor.

Çantasına geri koyuyorum.

Amy Leigh Randall.

Tanıdığım bir isim değil. Daha önce yolumun kesiştiği bir isim de değil - isimler konusunda iyiyimdir. Kendi kendime gülümsüyorum.

Tanıdıklığı hoş bir yanılsama olmalı, zihnim bana oyun oynuyor. Şanslı bir keşif. Bazıları kader diyebilir, ama ben bu saçmalığa girmem.

Sanırım Claude bu sefer başardı. Ekstra masrafları affedeceğim. Bu şimdiye kadar harcadığım en iyi yarım milyondur.

Banyo kapısının kolunu çeviriyorum.

Melissa

Alexander Henley yan odada.

Bunun başıma geldiğine inanamıyorum. Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum.

Hâlâ kanıyor ama o kadar da kötü değil. Şimdi solgun ve *onunla* karışık... onunla... onun dölüyle... ve onu bu geceden önce istediğimden daha fazla istemenin mümkün olacağını düşünmemiştim, ama istiyorum. Onu her zamankinden daha çok istiyorum.

Bunun bitmesini hiç istemiyorum.

Boynuma dokunuyorum, parmaklarımı onun beni sıkıca tuttuğu yerde gezdiriyorum ve gülümsüyorum.

Çok canlı hissediyorum. Kendimi elimden kayıp giderken hissettiğimden daha canlı hissetmemiştim. Korkutucu ve heyecan verici, havamı keserken kalbim göğsümde çarpıyor ve sonra... huzur.

Sakin ol.

Karanlık çöküyor. Kulaklarım çınlıyor. Ve

o.

Umarım bu değildir. Umarım işimiz bitmemiştir.

Kapı açıldığında kendimi son kez siliyorum. İçeri girdiğinde kalçalarımı sıkıyorum ve beni görüyor. Görüyor ve başını eğiyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet, teşekkür ederim," diyorum ona. "Kendimi harika hissediyorum."

Titrek ayaklarımın üzerine kalkıp sifonu çekiyorum, sert ışık altında ne kadar çıplak olduğumun farkındayım.

Her şeyi izliyor. Lavaboda ellerimi nasıl sabunladığımı. Onları nasıl salladığımı, sonra el havlusuyla nasıl kuruladığımı.

Aynada onu izliyorum, her şey hafızama kazınıyor. Omuzlarının geniş gücü. Sıkı göğsündeki koyu renk meme uçları. Karnının üzerinden sikine doğru uzanan kıllar. Aleti hâlâ sert.

Eminim bu işimizin henüz bitmediği anlamına geliyordur.

Yüzümü ona dönmeden önce saçlarımı kabartıyorum, kendimden hiç emin olmasam da en emin pozumu vermeye çalışıyorum.

Boğazımı incelemek için çenemi kaldırıp yaklaştığında tenim karıncalanıyor.

"İz yok," diyor. "Güzel."

Olsa da umurumda olmazdı. Keşke aptal gibi görünmeden bunu söyleyecek kelimeleri bulabilseydim. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve bana kıyasla ne kadar büyük olduğunu fark ediyorum.

"Susamış olmalısın," diyor.

Başımı sallıyorum.

"Birazcık."

Bu onu gülümsetiyor ve bu sadece kısa süreli ama bağımlılık yapıyor. Onu gülümserken görmeye bayılıyorum. "Gel," diyor ve ellerini benden çekiyor. "Şampanya."

Hala pembeleşmediğimi umarak onu yatak odasına kadar takip ediyorum. Bardağımı doldurup bana uzatıyor ve daha önce içtiğim maden suyuyla kadeh kaldırıyor.

"İlk seferine, Amy." "İlk

seferime, efendim."

Bardağımı tokuşturuyor ve ben de köpükleri içiyorum. Çok güzel. Şampanya gerçekten güzel. Ona da söyledim.

Şişeyi inceliyor. "Beğendin mi? Ben pek şampanya sevmem." Şişenin üzerindeki ismi okuyor, havalı bir Fransızca kelime.

Omuz silkiyorum. "Pek içki içen biri değilimdir... özellikle de iyi içkileri. Normalde meyve suyu içerim. Akşamdan

kalmalığım daha az olur." Başını sallıyor. "Aynen öyle. Ben de aynı fikirdeyim."

Bay Henley, sanki bir otel odasında çıplak oturmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, şifonyerin yanındaki koltuklardan birine oturur. Belki de onun için öyledir.

Karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor ve ben de ne düşündüğünü merak ederek oturuyorum. Bu işin nereye

varacağını merak ediyorum. "Seni buraya, bir yabancıнын yatak odasına getiren nedir, Amy?"

Gülümsüyorum. "Havadan sudan konuşmaktan hoşlanmadığınızı sanıyordum."

Başını öne eğiyor. "Tanımıyorum ama artık tanıştığımıza göre bir istisna yapabilirim."

Omuz silkiyorum. "Anlatacak pek bir şey yok. Zamanının geldiğini düşündüm. Paranın işe yarayacağını düşündüm."

Gözleriyle buluştum. "Artık bakire olmak istemiyordum. Bunun unutulmaz olacağını düşündüm."

"Peki öyle mi?"

"Unutulmaz mı?" Dudaklarımda bir sırıtmanın belirdiğini

hissediyorum. "Ah, evet." "Peki şimdi ne olacak?"

"Umarım bunu tekrar yaparız," diyorum ona dürüstçe. "Gece daha yeni

başlıyor, değil mi?" Koyu renk gözleri parlıyor. "Evet. Gece genç."

"Peki ya sen Ted?" diye sordum. "Seni buraya getiren nedir?"

"Kötü bir boşanma ve tuhaf ilgi alanları," diyor bana. "Bu ve altmış saatlik bir çalışma haftası, artı karşılaştığım neredeyse her insanı tamamen tahammül edilemez bulma bonusu."

Başımı sallıyorum. Gülümsüyorum. "Evet, sanırım bu seni buraya getirecek. Umarım çok... tahammül edilemez biri değilimdir..." "Hiç de değil," diyor bana. "Şu ana kadar son derece eğlenceliydin."

"Şimdiye kadar çok iyi." Gülüyorum.

"Şimdiye kadar çok iyi." Suyundan bir yudum alıyor. "Üniversitede misin? Çalışıyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Avukat olmak istiyordum ama... olmadı. Belki yakın bir zamanda." "Avukat mı?"

Poker suratımı deniyorum. "Kriminal, evet. Ceza avukatı olmak isterdim."

Sırıttıyor. "Yerinde olsam bunu tekrar düşünürdüm. O kadar da çekici bir iş değil." Gözlerimin açılmasına izin verdim. "Avukat mısın?"

"Ben *Ted Brown*," diyor bana, sanki içeriden bir şakaymış gibi. "Kırtasiye malzemeleri satıyorum." "Peki Bay Brown kırtasiye malzemesi satmaktan başka ne yapıyor?"

Biraz gülüyor. "Bay Brown dünya barışı için çabılıyor ve pahalı otel odalarında güzel küçük bakire kızları beceriyor."

Ben de onunla birlikte gülüyorum. "O zaman sanırım Bay Brown kırtasiye malzemesi satmakta çok iyi." Etrafımızı işaret ediyorum. "Öyle olmalı."

"Bay Brown pek çok şeyde çok iyidir." Gözleri yine karardı.

Nefes alıyorum. "Bundan şüphem yok."

Şifonyerin çekmecesini açtı. Çok iyi bildiğim evrak çantalarından birini çıkarırken kalbim küt küt atıyor. Kilitlerini açıyor ve yatak odasında bulduğumdan beri durmadan düşündüğüm seks oyuncakları setini görüyorum. Bana bir zarf uzattı. Kalın bir zarf.

"Böylece pratik meseleleri aradan çıkarmış oluruz," diyor ve koltuğuna geri oturuyor.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Bunun benim anım olabileceğini fark ettim. Belki de tek anım.

El çantamı yan taraftan alıyorum ve zarfı rahatça sıdırmak için eşyalarımı bir dağ gibi çekip çıkarıyorum. Sakarmışım gibi davranıyor, rujumu ve cüzdanımı yayılmış parmaklarımın arasında hokkabazlık yaparak zarfın içine yerleştiriyorum.

Ve sonra küçük kadife çantanın yuvarlanmasına izin verdim. Düşüşünü izliyorum, aramızdaki halının üzerinde sekmesini izliyorum, sonra onun yaptığı gibi onu yakalamak için çabalıyorum, birkaç saniye geç kaldığımdan emin oluyorum.

"Vay be," diye nefes alıyorum geri verirken. Çantayı sallıyorum. "Teşekkür ederim. Bunları gerçekten kaybetmek istemiyorum." Yemi yuttu. "Bunlar mı?"

Diğer her şeyi çantama tikiştiriyorum. "Bunun aptalca olduğunu düşüneceksin," diyorum ona.

"Aptalca mı?" Bir kaşını kaldırıyor. "Eğer o bir torba beyaz tozsa, belki de öyledir, evet." Gülüyorum. Sonra kristalleri avucumun içine boşaltıyorum.

Poker suratı iyi ama çenesi geriliyor.

"Onları şans getirsin diyesaklıyorum," diyorum ona. "Aptalca belki ama onları seviyorum." Küçük kırmızı taşı ışığa tutuyorum. "Bu lal taşı." "Rajasthan'dan sanırım," diyor. Parmaklarımın arasından alıyor. "Değerli taş kalitesinin çoğunu orada çıkarıyorlar." Karnım gurulduyor. "Kristalleri bilir misin?"

Elini uzatıyor ve ben de ona bir tane daha uzatıyorum, yeşil olanı.

"Malakit," dedi bana. "St Petersburg'daki Hermitage Müzesi'nde malakitten yapılmış inanılmaz bir vazo var. Gerçekten çok etkileyici."

"Gittin mi?"

"Evet," diyor ve diğerine uzanıyor. Ona ametisti veriyorum. "Çok güzel. Sibirya'dan olağanüstü bir parçam var.

En koyu mor. Büyüleyici." "Onları topluyor musun? Gerçekten mi?"

"Öyle de diyebilirsin." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ne tesadüf."

Omuz silkiyorum. "Ben koleksiyoncu değilim. Gerçekten param yok. Sadece onları seviyorum."

"Onları çantanızda taşıyacak kadar seviyorsunuz." Sırıttıyor. "Onları topluyor olabilirim ama cebimde taşımıyorum, o yüzden sanırım sen kazandın."

Ben de ona sırtarak karşılık veriyorum. "Onları çantamda taşıyabilirim ama Sibirya'dan gelen bir ametistim yok. Sanırım siz kazandınız, Bay Brown, efendim."

Başını eğiyor, kuvarsımı dikkatle yuvarladığım avucuma bakıyor. "Peki ya bu?"

"Bu mu?" Gözleriyle buluşuyorum, görmesini istediğim şeyi görmesini sağlamaya kararlıyım. "Bu çok özel. Benim favorim. Her zaman yanımda taşıırım." Gülüyorum. "Normalde aptal gibi elimde taşıırım. Şans tılsımım gibi."

Kendininkini uzatıyor. "Alabilir miyim?" Memnuniyetle uzattım. Işığa tuttuğunda kalbim küt küt atıyor. "Rutilated quartz." "Melek saçı, evet."

İçeriye bakarken gözlerini kısıyor ve çok ciddi görünüyor. "Bu çok güzel bir örnek."

"Teşekkürler." Benim yaptığım gibi avucunun içinde tutmasını, parmaklarının arasında yuvarlamasını istiyorum.

Sevmesini sağla.

Parmaklarında yuvarlıyor. Gerçekten yuvarlıyor. "Neden en sevdiğin şey olduğunu anlayabiliyorum." "Güzel, değil mi?"

"Çok güzel. Bende bir tane yok. Bunu listeme eklemem gerekecek."

Koleksiyonunu ezbere bilmeme rağmen şaşırmış gibi yapıyorum. "Sen bilmiyor musun?" "Hayır. Henüz hoşuma giden bir örnekle karşılaşmadım."

Omuz silkiyorum. "Sanırım benimki şanslıymış." Avucumu uzatıyorum, o da taşı tekrar avucuma yerleştiriyor ama parmaklarım onunkileri kavırıyor ve o elini çekip ters çeviriyor. Uzun bir süre bırakmadım. "Sende kalsın," diyorum ona. "Beni hatırlamak için."

Kaşlarını kaldırır. "Hayır, yapamam."

"Lütfen," diye ısrar ediyorum. "Evde daha çok var. Belki sana da şans getirir."

İtiraz edeceğinden eminim. Gözleri gözlerimi yakıyor, ama gülümsemem kolay. "Lütfen, Bay Brown. Bunu almanızı istiyorum. Bir hatıra."

Bay Henley gülümsüyor. Bu sefer gerçek bir gülümseme. Gözleri parlıyor. Taşı parmaklarının arasında tutuyor ve biraz daha inceliyor. "Belki de artık cebimde bir tane taşımam gerekecek," diyor. "Şans için."

Kadehimi kaldırıyorum. "Şans için."
İkinci kez ışığa tuttuğunda karnımda hissediyorum.

Görev tamamlandı.
Şampanyamın kalanını içiyorum.

~~~~~

Alexander

Olağanüstü.

Başparmağımı kuvarsın soğuk pürüzsüzlüğünde gezdiriyor, az önce kirazını patlattığım bu hoş yaratığa hiç istifimi bozmadan bakıyorum.

Şans kristalini almamalıyım. Cömertliği için ona teşekkür edip geri vermeliyim ama bunu yapmak istemiyorum. Avucumda çok yumuşak, ışığın altında çok güzel. Nadir, pahalı ya da yüksek kalite değil. Kasabadaki herhangi bir hippî dükkânından alınabilecek sıradan, eski bir yuvarlanmış kuvars taşı ve yine de uzun, çok uzun zamandır bunu istediğim kadar bir kristal istememiştim.

Ben de çok uzun zamandır bir amcığı bu kadar çok istememiştim.

Bakışlarımı yakaladığında kirpikleri titriyor, niyetimi anladığında nefesi hızlanıyor. Boş bardağını nazikçe şifonyerin üzerine bırakıyor, ardından diğer kristallerini çantasına geri koyuyor.

Çantam hala açık, oyuncak koleksiyonum tamamen ortada ve o onlara bakarken kendimi bir amcık gibi hissediyorum. Onları buraya, bu kızın ilk seferine getirdiğim için kendimi amcık gibi hissediyorum.

Bunu hafife alıyor. "Bu, um, ilginç bir koleksiyon..."

Bir şey yokmuş gibi kapatmaya ve gözden uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama eli bileğime geliyor ve sıkıyor. Yaklaştı.

Gözleri büyük ve sabit. Sığ nefes alıyor.

"Göster bana," diye fısıldıyor. "Lütfen."

"Yeterince şey yaptın," diye onu temin ederim. "Bekaretin için para ödedim ve

onu aldım." Başını sallıyor. "Bundan daha fazlası için para ödedin."

"Ve ben zaten paramın karşılığını aldım." Başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Gerçekten Amy, bunu yapmana gerek yok." Ağırlığını kalçasına veriyor ve elimi tutup göğsüne yerleştirirken gözleri kapanıyor. "Lütfen..."

fısıldıyor.

Meme ucu avucumun içinde sertleşiyor, onu sıkarken bana doğru eğiliyor, o güzel pembe küçük tomurcuğu parmaklarımın arasına sıkıştırırken kollarını omuzlarıma doluyor.

"Her şeyi görmek istiyorum," diye fısıldıyor.

"Her şeyi mi?"

Başını sallıyor. "O şeyleri buraya getirmenin bir nedeni vardı, değil mi?" "Dediğim gibi, tuhaf tatlar. Bazılarını zaten tatmıştın."

"Öyleyse bana diğerlerini göster." Tatlı küçük göğsünü avuçlarken mırıldanıyor, kalçalarını benimkilere bastırıyor ve sikimi yumuşak karnına sabitliyor.

"Yatağa," dedim ve gitmeme izin verdi.

Yukarı tırmanıp beni beklerken gülümsemesi çok güzeldi.

Ona katılmadan önce kristali güvenli bir şekilde ceketimin cebine koyuyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

Melissa

Kristali ceketinin cebine koyarken onu izliyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Hoşuna gitti. Gerçekten seviyor.

Ve vücudum *onu* gerçekten seviyor.

Elinde çantayla bana doğru gelirken tenim titriyor ve hassaslaşıyor, karnımda kelebekler uçuşuyor. Para için burada olduğumu düşünmesi bana acı veriyor ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor, yanımdaki yatağa tırmanırken gözlerinin benimkileri yakmasını engellemiyor.

Temas için çaresizce ona doğru yaklaşıyorum ve o da parmaklarını kaburgalarımda gezdiriyor. Uyluklarımın arasından geçerken karnımı gıcıkıyorlar. Ona iyice açılıyorum.

"Ağrın var mı?"

"Çok fazla değil." İki parmağını içeri kaydırduğunda irkildim. "Sanırım o küçük tatlı amcık bu akşam yeterince yedi." Hayal kırıklığı sancıları. "Ama ben iyiyim..." Israr ediyorum.

Yüzüme bir dizi mor boncuk sallıyor. "Endişelenmene gerek yok Amy, birçok ilgi alanım var. Am bunlardan sadece biri." Boncukları vücudumda gezdiriyor ve çıkıntılar meme uçlarımı okşuyor. "Dizlerini benim için yukarı kaldırmanı istiyorum, güzel ve yüksek." Tereddüt etmeden dediğini yapıyorum ve o da kendini yataktan aşağı bırakıyor.

Gerginim. Boncukları amıma dokundururken ağzım kuruyor. Lastik gibiler, diğer yerlerimde hissettiklerimden daha ağırlar. Parmakları amımı aralıyor ve ben hâlâ kanamam olmadığını umarak nefesimi emiyorum. Dili klitorisime değdiğinde nefesim kesiliyor, aşağıya doğru indiğinde inliyorum. İçimi kazıyor ve sonra emiyor. Amımı emiyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki ayaklarım seğiriyor.

Sonra kıcımlı yalıyor, dilini dolaştırıyor ve ucu içeri girerken beni kıvrandırıyor, titretiyor. "Nefes al" dedi, ben de aldım.

Parmaklarına tükürdüğünü duyuyorum, görmek için boynumu eğiyorum. Koyu renk gözleri bacaklarımın arasına sabitlenmiş, uzun bir parmağını içeri sokarken konsantre olmuş gibi bakıyor.

Rahatsız edici ama güzel ve düzgün düşünemiyorum, gözlerimi bana bakışından ayıramıyorum.

"Bence senin küçük tatlı bakire kıcın amından bile daha sıkı olabilir." Sesi derin kadife, kelimeleri çok kirli geliyor.

"Bunu öğreneceğiz."

Parmağını oynatıyor ve ben inleyip başımı arkaya atıyorum. Parmağını sokup çıkarıyor ve ben sonsuza dek onun oluyorum.

"Bu çok hoş..." Fısıldıyorum ve öyle. Tuvalete geri dönmem gerekecekmiş gibi hissetmeme rağmen gerçekten güzel.

Parmağını çekerken kendimi ham ve açık hissediyorum. Tekrar tükürdüğünü duyduğumda gülümsüyorum. Tükürük tam göt deliğimin üzerine geliyor ve amım karıncalanıyor. Alexander Henley gibi bir adamın bu geceden önce tükürdüğünü hayal bile edemezdim, ama buna bayıldım. Onun ne kadar kirli olduğunu gerçekten seviyorum.

İlk boncuk küçük, sırtın içine battığını hissediyorum ve bir sonraki. Üçüncüsü daha büyük geliyor, kıcım içeri girmesine izin vermeden önce biraz direnç gösteriyor. Dizlerimi tutuyorum, o bir sonrakinin içeri iterken dişlerimi sıkıyorum.

"Aferin kızıma," diyor.

"Rahatla." Deniyorum.

Gerçekten çok deniyorum.

Bir sonrakinin sertçe iterken "Ve kolay oluyor," diyor.

İçime girerken homurdanıyorum. Arkasından bir tane daha atıyor ve tıslamama neden oluyor. "Bu iyi," diyor bana. "Ve tekrar."

Bu beni yakıyor ve dolduruyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Sonuncusu," diye fısıldıyor ve başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyor. Kıcımlı boncukların etrafında sıkıyorum ve bu onun hoşuna gidiyor, dili o noktayı kazarken inlediğini duyuyorum. Son boncuğu kıcımda hissettiğimde hâlâ oradaydı. Çok sıkı. Çok sıkı.

"Evet..." Ben tıslıyorum, o da içeri itiyor.

"Birinin kıcını doldurmak kadar beni ne memnun eder biliyor musun?" diye soruyor ve cevap istemediğinden eminim ama yine de gözlerine bakıyorum. "Tekrar boşaltmak," diyor bana ve sonra ucundan çekiyor.

Boncuklar uzun ve sarsıntılı bir hareketle çekilir.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, inerken dizlerim havada titriyor. Nefesim kesiliyor, daha önce yaptıklarına daha kötü lekeler eklediğime emin olduğum için utançtan yanıyorum. Görmek için dirseklerimin üzerine çıkıyorum ama gerçekten ortalığı

batırdıysam da umurunda değil. Boncukları tekrar sıkılmış kıcıma diziyor, tekrar yaparken uzanmamı söylüyor.

Bu sefer daha kolay

girdiler. Daha sert

çıkıyorlar.

İçeri ve dışarı. Yanıyor. Beni dolduruyor.

Homurdanıyor, kıvranıyor, kasılmış göt deliğimi kontrol edemiyordum.

İki parmağını içeri kaydırduğında hazırlıklı değilim, onları derinlerde dolaştırırken tamamen merhametine kalıyorum. "Sıkı," diyor. "Güzelce sıkı, ama bunu düzelteceğiz."

"Lütfen..."

Çok sessiz gülüyor. "Sanırım kendimize küçük kirli bir kız bulduk."

Çantadan başka bir şey çıkarıyor ama ben göremiyorum. Ne olduğunu anlayamadan bacaklarımın arasına girdi. Yine de hissediyorum.

İçeriye doğru iten sert çıkıntıyı

hissediyorum. "Karşı koyma,"

diyor bana.

Savaşmayacağım. Karşı koymayacağım. Dizlerimi yukarı kaldırıp genişçe açıyorum, gözleri benimkileri yakarken ona gülümsüyorum.

Onu içeri sokarken ağzımdan çıkan çılgık beni şaşırtıyor ve bu da kıkırdamama neden oluyor. Her neyse onun tabanına dokunuyor ve komik bir tokat sesi çıkarıyor. Titreşimleri ta içimde hissediyorum.

"Küçük güzel bir göt deliği için küçük güzel bir tıkaç," diyor. "Şimdi sadece biraz zaman

vermemiz gerekiyor." "Bir süre mi?" Ben soruyorum.

"Kısa bir süre sonra o küçük deliğin sık için yalvaracak." Sırıttıyor ve karnım çırpınıyor. "Bakalım başka ne zevkler

keşfedebiliriz."

O yanıma geldiğinde hala dizlerimi tutuyorum. Yüzümü kendine doğru eğip dilini dudaklarımda gezdirirken hala dizlerimi tutuyorum. Ağzım onun için açıldığında geri çekiliyor.

"Sen pis küçük bir şeysin," diye hırlıyor. "İyice aç." İyice açıyorum ve iki parmağını boğazımın arkasına doğru kaydırıyor.

Öğürüyorum ama onları daha derine itiyor. "Yut," diyor ama yutamıyorum. Tekrar öğürüyorum ve uzun bir tükürük dizisiyle birlikte onları dışarı çekiyor. Kıçım kasılıyor ve orada ne varsa beni karıncalandırıyor.

"Özür dilerim efendim," diye kekeledim.

"Özür dilemene gerek yok," diyor ve parmakları yine hazır. Sorulmadan ağzımı açıyorum, parmakları tam oraya bastırırken öksürme dürtüsüyle savaşıyorum. "Em," diye fısıldıyor. "Em ve yut."

Emiyorum. Olabildiğince sert emiyorum ve bu onun hoşuna gidiyor, sert sikini kalçama bastırıyor.

"Yut," diye ısrar ediyor, ben de yutuyorum. Yutkunuyorum ve parmakları tam orada. Gözlerimi yaşartıyor. Sonra tekrar öğürüyorum, bu sefer daha sert. Parmaklarını çekerken ağzım tükürükle doluyor, o kadar ıslak ki.

Nefesimi tutamadan beni öpüyor, ben sıçrarken dili derinlere iniyor ve öpücük ıslak, çok ıslak. "Şimdi sıradaki numaram," diye fısıldıyor. "O güzel, küçük, bakire gırtlığı sıkma zamanı."

Yatağı yukarı itiyor ve beni kendisine doğru yuvarlıyor. Aleti yanağıma çarpıyor ve saçlarımdan tutarak beni tam aleti dudaklarıma geçecek şekilde eğiyor. Hemen açıyorum, o içeri iterken dilimi dışarı çıkarıyorum.

Aletin tadı çok güzel, o kadar misk kokuyor ki sertçe emmek istiyorum. Başı dişlerimin arasından geçerken çenemi zorluyor. Hızlıca hareket ediyor ve ben bir bez bebek gibiyim, o yüzümü sikerken öğürüyorum ve boğuluyorum. Gözlerim akıyor, ellerim dizlerimi göğsüme doğru sıkıca kavırıyor.

"Bu doğru," diye homurdanıyor. "Karşı koyma."

Buna karşı koymayacağım, asla. Parmakları klitorisimi bulduğunda aletin etrafında homurdanıyorum ve beni çok sert, çok hızlı ovuyor, ıslak sesler çıkarmamı sağlıyor.

Onun için kendimi bıraktım, olmamı istediği kirli kız gibi boğazımı ona verdim.

İhtiyacı olan kirli kız.

Gözlerimi kocaman açıyorum, yüzümden süzülen yaşlara pek aldırmiyorum. Bu açıdan ilahi görünüyor, çenesindeki kirli sakalın gölgesi, bana bakarken boğazının kırıksıklığı.

"Siktir," diye homurdanıyor. "O daracık boğazın beni boşaltacak."

Parmakları beni kıpırdatıyor, kıvrandırıyor, göt deliğindeki o sert oyuncağın etrafında kenetlenmemi sağlıyor.

İnlerken ve derine doğru iterken bir sıcaklık var, ağzıma boşalırken boğazımın arkasında bir tuzluluk var. Tüm gücümle kusma dürtüsüyle savaşıyorum ve bu iyi bir şey çünkü izliyor, serbest kalırken bir şahin gibi izliyor.

"Yut," dedi, ben de yuttum.

Altında berbat görünüyor olmalıyım, hala klitorisimi çimdiklerken parmaklarına karşı kıvranıyorum. Beni saplantı haline getiren adama bakarken saçlarım yapış yapış, tenim nemli ve nefesim kesilmiş gibi hissediyorum.

O şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

Acele etmiyor, parmakları çalışırken bana bakıyor. Sabit, konsantre, nefesim hızlanırken hareketleri çok yetenekli.

"Bu iyi," diye teşvik ediyor. "Aferin kızıma."

Kokusunu alabiliyorum, kalçasını yanağıma bastırıyor, kokusu çok yakınımda. Hâlâ tadını alabiliyorum. "Ben... Ben..."

"Biliyorum," diyor ve parmaklarını hızlandırıyor.

Ve yapıyorum. Başım onun kucağında sallanırken ve gözlerim kocaman açılmışken kenara doğru devrildim.

Sert boşalıyorum. O kadar sert ki bacaklarımı çırpıyorum, dalgalara binerken dizlerimi tutma düşüncesi unutuluyor.

O şeyi kıcımdan çekip üç parmağını içeri soktuğunda hâlâ dalgaların üzerindeyim.

"Güzel ve hazır," diye fısıldıyor ve vücudu benimkine rehberlik ediyor, beni önüme yatırıp üstüme çıkarken benimle birlikte yuvarlanıyor. Kalçaları benimkilerden ayrılıyor ve sikini göt deliğime bastırırken sertleştiğini hissediyorum.

"Bunu yavaştan alacağız." Nefesi kulağımda. "Güzel ve yavaş." Başının içeri girdiğini hissediyorum ve homurdanıyor.

İleri doğru itiyor ve kıcım onu alıyor. Sadece inlemesini duymak için şaftının etrafında sıkıca kenetleniyorum. "Becer beni," diye tıslıyorum. "Lütfen efendim. Lütfen sakin beni."

Ve yapıyor.

Yavaşça.

Çok yavaş.

Sikinin içi yanarken kıcım gevşek, aç ve çok güzel hissediyor. "Son perde," diye fısıldıyor ve bu düşünce acı veriyor.

Yüzümü ona doğru çeviriyorum ve ağzı beni bekliyor. Onu seviyormuşum gibi öpüyorum çünkü seviyorum.

Sanki biliyormuş gibi beni öpüyor ve bu o kadar harika ki ağlayabilirim.

Sonra eli boğazıma dolanıyor. Kollarımı arkama doğru kaydırıyorum ve avuç içlerimi onun kalçalarına dayıyorum.

Boğazımı kavrayışı ağırlığımı ve onunla birlikte havamı da alıyor.

Bedenim korksa bile ben korkmuyorum. Kalbim paniklese ve koşsa bile. Ciğerlerim nefes almak için ağlasa bile. Kıcımın içindeki sikinin sıcaklığına odaklanıyorum. Ne kadar derin hissettirdiğine, beni ne kadar gevşettiğine odaklanıyorum. Onu ne kadar istediğime.

Alexander Henley'e nefesimi veriyorum. Dudaklarını yanağıma bastırarak alıyor.

"Güzel kız," diye fısıldıyor ve keşke ona kalbimin nasıl hissettiğini söyleyebilseydim.

Tutuşunu gevşettiğinde vücudum ne yapacağını biliyor. Bana hava veriyor. Tekrar almadan önce bir, iki, üç uzun yudum.

Tekrar ve tekrar, nefes alıyorum ve boğuluyorum, nefes alıyorum ve boğuluyorum.

Bunu sonsuza kadar yapabilirim.

Alexander

Onu yarı ışıktaki tutuyorum, bilincini korumaya yetecek kadar hava alıyorum.

Boğazının guruldamasını seviyorum. Boğazı düğümlendiğinde karşı koymamasını seviyorum.

Kıcımın benim için gevşemesine bayılıyorum ve sikimin sonuna kadar içeri kaymasına bayılıyorum. Bu acıtıyor olmalı. Yarın yürümekte zorlanacağını biliyorum.

Umurunda olmamasını seviyorum.

Bir yük kaldı ve ben doymuş olacağım. Küçük tatlı göt deliği beni kurutmak için elinden geleni yapıyor, ama bunun bitmesini istemiyorum. Gözleri benimkilere bakarken çok mavi. Bana tamamen içinde olduğunu söylüyorlar.

Karşı koyabileceğimden çok daha fazlası. Onun kıcına boşalacağım ve kendimi durduracak gücüm yok.

Eğer ona para vermiyorsa olsaydım, bütün gece onun küçük tatlı vücuduyla oynardım. Daha fazla dayanamayana kadar klitorisini emerdim ve sonra onu yıkar, havluyla kurutur ve her şeyi tekrar yapardım.

Ama ona ödeme yapıyorum. Çantasındaki para ve Claude'un banka hesabına yatıracağı delicesine cömert yarım milyonun kendi payına düşen kısmı için burada.

Nefes almasına izin verdim. Nefes alış verişi normale dönerken yanağıma onunkine bastırıyorum, sikim hâlâ girip çıkıyor, taşakların patlamanın eşiğinde.

Onlar giderken ben titriyorum. Dalgalar içime doğru akıyor, tohumumu onun mükemmel göt deliğine pompalıyor, aşağı inerken sikim hala seğiriyor.

Sonuna kadar çektiğimde inliyor. Ondaki uzaklaştığımda tekrar inliyor.

Banyoya giderken gözleri beni takip ediyor.

Çişimi yapıp üzerimi değiştiriyorum ve döndüğümde hâlâ kapıya bakıyor.

Gömleğimi kaldırırken gülümsüyorum, o da yatağın üzerinde kayıyor, kenara doğru ilerlerken yüzünü buruşturuyor. Kalbim onu öpme isteğiyle çarpıyor. Bu o kadar gülünç ki midemi bulandırıyor.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye

soruyor. "Gitmekte özgürsün,"

diyorum ona.

"Tamam," diyor ve bilmesem sesinin hayal kırıklığına uğramış gibi çıktığına yemin edebilirdim. Bu fikir çok saçma.

Bu deneyimden, önümüzdeki on yıl boyunca ona yetecek kadar parayla ayrılacak ve benim

büyük ihtimalle onu bir daha göremeyeceğim gerçeğiyle ilgili yapabileceğim bir şey yok.

Tatlı Amy'm muhtemelen çantasındaki yirmi beş binlik ikramiyeyi alacak ve alt kattaki gece barında kendine sert bir içki ısmarlayacak. Keşke ben de ona katılabilseydim ama ona bunun için para ödemedim.

"Ben, şey... iyi miydim?" diye soruyor.

"İyiden de öteydin. Mükemmeldin."

Gülümsemesinin içi boş. "Teşekkürler."

"Teşekkür ederim, Amy."

"Rica ederim, efendim. Ben, şey... Gerçekten keyif

aldım." Kibar. Bunu sevdim.

Gömleğimin düğmelerini ilikliyorum ve o ayağa kalkıyor. Yerden külotunu, sütyenini ve elbisesini toplayıp banyoya doğru çekiliyor. Onu takip etmedim.

Döndüğünde tamamen giyiniktim, o da öyle.

Gerginlik hissediliyor, doğru kelimeleri bulmakta zorlanırken parmakları önünde bükülüyor.

"Odanız bütün gece dolu," diyorum. "İstersen kalabilirsin." Oyuncakları çantaya geri koyuyorum ve kapağını kapatıyorum.

"Ya da istersen burada kalabilirsin. Sanırım bu süit daha iyi."

"Eve gitmem gerek" diyor. "Evet,"

diyorum ona. "Benim de öyle."

Vedalarından nefret ederim. Duygusal gariplik beni rahatsız eder. Normalde bu noktada çoktan bir çıkış yapmış olurum, bir teşekkürden başka bir şey söylemeden gecenin içinde kaybolurum.

Öne doğru bir adım atıyorum ve o tatlı kız aradaki mesafeyi kapatıyor. Minik bedenini benimkine bastırıyor ve kollarını boynuma doluyor.

Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Kalbimin hızlanmasından ve boğazımda bir yumru oluşmasından nefret ediyorum. Sertleşiyorum ve o da bunu hissediyor. Geri çekiliyor.

"Her şey için teşekkür ederim," diyor.

Para. Para için teşekkürler. Demek istediği bu.

"Acele etme, acıkırsan burada mükemmel oda servisi yapıyorlar." Çantamı kaldırıp kapıya yöneliyorum, işim bitmeden önce onun güzel ağzının son bir tadına bakmadığım için kendime lanet ediyorum. Kapının kolunu çevirmeden önce duruyorum, ısıltılı topuklu ayakkabılarını bağlarken onu içime çekmek için bir an ayırıyorum. "Kendine iyi bir hukuk fakültesi bul," dedim ona. "İyi bir diplomayla sana şans verecek pek çok firma var."

Ona bunlardan birine sahip olduğumu söyleme

isteğimle savaşıyorum. Başını sallıyor. "Belki

bir gün. Umarım."

"Güle güle Amy." "Güle

güle, Bay Brown, efendim."

Kapıyı arkamdan

kapattım.

Melissa

Dean'in telefonundan bir taksi çağırırken parmaklarım titriyor.

Anahtar kartımı tezgâhın üzerine bırakmak için bir dakikamı ayırarak hızlıca resepsiyona doğru ilerliyorum.

Yol boyunca tek kelime etmedim, sadece pencereden dışarı baktım, gülmek mi yoksa ağlamak mı

istediğimden emin değildim. Hayal ettiğim her şey ve daha fazlasıydı ve sonra gitti.

Kalbim onu bir daha göremeyeceğim düşüncesiyle kırılıyor ama ona sahip olduğumu bildiğim için yükseliyor.

Onu hâlâ her yerde hissedebiliyorum. Vücudum çığ, hırpalanmış ve morarmış ama kendimi harika hissediyorum. Şu anda hepsini tekrar yapardım.

Ben taksiden inerken Dean camdan dışarı bakıyor. Ortak merdivenlerden sahanlığa çıktığımda o çoktan kapının eşiğindeydi.

Konuşmadan önce kapıdan geçmeme izin veriyor ama içeri girer girmez uzun bir soru yağmuruna başlıyor.

Ben iyi miyim? Canımı yaktı mı? Bana ödeme yaptı mı? Nasıl biriydi?

Cevap vermeden önce kendime bir bardak su doldurup bir dikişte içiyorum ve sonra çantamdan içi doldurulmuş kocaman zarfı çıkarıyorum. Gözleri yemek tabağı gibi.

"Hayatta olmaz."

Başımı salladım.

"Evet."

"Saydınız mı?"

Başımı salladım. "Yapabilirsin."

Onu benden alıyor ve oturma odasına doğru koşarken gülümsüyorum. Sehpayı temizliyor ve notları çıkarıyor. Tanrım, el çantamın takside kucağımda bu kadar ağır olmasına şaşmamalı.

Bir desteyi karıştırıyor. "Bunlar binlerce." Onları üst üste yığışını izliyorum. "Yirmi beş. Kahretsin, Lissa, sana yirmi beş bin dolar verdi."

Kalbim çarpıyor. "Ama bu çok fazla."

"Burada yirmi beş tane var," diyor. "Kendin say. Siktir."

Ama istemiyorum. Her ne kadar öyle olsa da bunun parayla ilgili olmasını istemiyorum. Joseph'e yepyeni bir tren seti ve belki üçümüz için güzel bir iki yemek ısmarlayacağım, kredi kartımdaki fazlalıkları temizleyeceğim ve sonra geri kalanını Joe'nun güven fonuna yatıracacağım.

"Ne oldu?" Dean soruyor ve ben omuz silkiyorum. "Seni incitti mi?"

Yanına otururken irkildim ama sorun o değil. Ona iyi olduğumu söyledim.

"Sonra ne olacak?" Elinde bir deste not tutuyor. "Lissa, az önce yirmi beş bin dolar kazandın."

"Bedavaya da yapardım."

Dirseğimi sıkıyor. "Ama sen yapmadın. Çok paran var. Temizliği bırakabilir, üniversiteye geri dönebilirdin..."

Gülümsüyorum. "Temizlikten vazgeçmeyeceğim. Bunların hepsi Joe için."

Başını salladı. "Tabii. Yani Joe'nun güven fonu için, bu hala iyi, değil mi?"

Bu iyi. Gerçekten iyi. Bu aptal ruh halini uzaklaştırıyorum. Gece daha bitmeden özlem duyuyorum ve bu aptalca, gerçekten aptalca.

Dean bendeki değişimi fark etti. Yüzünü bana dönüyor ve gözleri geniş ve meraklı. "Peki nasıl biri?" Bir anda sırtıtmaya başladı. "İnanılmaz biri."

"O zaman adamdan ayrılma tehlikesi yok." Duraklıyor. "Dökül. Ne yaptı?"

Hatırladıkça yanaklarım yanıyor. "Kanlı detaylar mı?"

"Tabii ki." Sırıttıyor. "Kanlı detaylar."

Ona kanlı detayları veriyorum. Ona her ayrıntıyı veriyorum. Her bir küçük kıvranişını.

Ben her şeyi anlatırken gözlerini kaçırıyor ve ne kadar sert olduğundan, beni ne kadar sert becerdiğinden bahsederken boğazını temizleyerek oturduğu yerde kıpırdanıyor.

Göt deliğini nasıl aldığını ve çok iyi hissettirdiğini.

"Kahretsin," diyor sonunda. "Paranı gerçekten hak ettin."

"Bedavaya bile yaparım." Gülümsüyorum. "Ve sen de yapardın."

Omuz silkiyor. "Bunu bilmiyorum," diyor.

Ama ben biliyorum.

Kesinlikle eminim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Alexander

O yuvarlanmış taşı çocuklarla geçirdiğim Pazar öğleden sonrası boyunca cebimde tutuyorum. Onlar boktan hamburgerlerini yerken ben onu parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Onlarla vedalaşırken avucumda sıkıca tutuyorum. Ve eve dönerken de sıkıca kavıyorum.

Kendime taşı koleksiyonumun geri kalanıyla birlikte dolaba koyacağımı söylüyorum ama yatağa girdiğimde başucumda duruyor ve sabah işe gitmek için çıkarken cebimde oluyor.

Amy Leigh Randall. Brooklyn Yolu, EC1.

Detaylara karşı iyi bir hafızam vardır.

Ofisimde pencereye doğru tutuyorum. Her küçük parçayı inceliyorum. *Melek saçı*. Sarı teller, onunki gibi.

Nasıl koktuğunu hatırlıyorum. Kirpiklerinin nasıl dalgalandığını. Daracık amcığının beni nasıl mükemmel bir şekilde kavradığını ve emerek kuruttuğunu.

Sonra da kendimle konuşuyorum.

Onu masamın çekmecesine, hediye edilen dolmakalemlerimin arasına tıkıyorum, hiçbir anlamı olmayan işe yaramaz bir hediye daha. Kristalleri seviyor mu yani? Aman ne önemli. Birçok insan kristalleri sever.

Muhtemelen onların göklerden gelen uhrevi bir enerji yaydığını düşünüyor. Muhtemelen alnına bir parça malakit koyuyor ve baş ağrısını önlemek için *zen* saçmalıkları söylüyor, küçük taş çantasını dolunayın ışığı altında bırakarak *juju* 'larını şarj ediyor.

Saçma sapan şeylere ayıracak vaktim yok.

Görüşmelerimi yapıyorum. Tomar tomar mahkeme evrakını tarıyorum. İnsanları bana verilen yasal gücün tüm ağırlığıyla tehdit ediyorum, pislik müvekkillerim için olumlu bir sonuç sağlamak için perde arkasında boktan arka el iyilikleri çağırıyorum. Sanki kötü davranışlar için her bahaneyi daha önce binlerce kez duymamışım gibi, aynı insanlarla aynı şeyler hakkında yalan söyleyerek aynı eski eziyetle geçen bir hafta daha.

Tatlı küçük Amy bir hafta boyunca benim yerimde oturmalı - bu onun kariyer hedeflerini yeniden düşünmesi için yeterli bir fırsat olacaktır. Belki benim yerimde bir hafta geçirmek, bana sürekli olarak aamını satma ihtimalini daha tercih edilebilir bir seçenek haline getirir. Elbette bunu düşünüyordum - tekrar bir performans olasılığını düşünüyordum.

Nefesimi tutacak biri değilim, ona uzun vadeye hazır olması için yeterince para ödedim ve kesinlikle kendimi bir *teşekkürün* utancına maruz bırakacak biri *değilim*.

Hayır. Eğer bir anlaşma yapmak isterse Claude iletişime geçecektir. Onun işi bu - sadece satılık amcık satan standart bir aracı.

Ama Cuma akşamı beni *kayıt dışı* cep telefonundan aradığında, beni şehrin öbür ucuna çorba pişirmeye giderken yakaladığında, cebimde onun işeyen değerli taşıyla, göğsümdeki telaş hiç de standart değil.

Melissa

Claude Finch'ten bir ses duymam neredeyse bir hafta sürdü.

Standartların altında olduğumu, belki de Bay Henley'nin teklif edilen diğer kadınlar kadar iyi olmadığını rapor ettiğini düşündüm.

Kendime bunun sorun olmadığını, en azından bir kez bile olsa ona *sahip* olduğumu söylemişim ama kendimi kandırıyordum.

Pazartesi sabahı onun evine geri dönmek güzel bir işkenceden başka bir şey değildi, yastığına karşı aldığım derin nefesler umutsuzluğumu körüklemekten başka bir işe yaramadı.

Notlar durdu. Hediyeler durdu. Her şey durdu.

Çarşamba akşamı evsizlere yemek dağıtırken ince ince gülümsedim ve akşam yemeğinde Joseph ile oynarken gülüyormuş gibi yaptım.

Hatta umutsuzluğumu Dean'den saklamak için elimden geleni yaptım, günümle ilgili sorduğu her soruya omuz silkerek cevap vererek geceleri kahve ve televizyona oturdum.

Ve sonra o an geldi - Perşembe akşamı Dean'in telefonuna *bilinmeyen* bir *numaradan* bir arama geldi. Biri Amy'yi soruyordu ve işte oradaydı, Claude Finch, sesi kısık ve profesyoneldi, *ürünümü* genel satış için yeniden listelemekle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi soruyordu.

Cevabım o kadar ani oldu ki Dean kaşlarını odanın diğer ucuna kaldırdı. *Evet, lütfen. Evet!*

Ve böylece Cuma günü öğle vakti küçük yazıları yeniden müzakere etmek için şehrin diğer ucuna doğru yürüdüm. Bu kez ana girişi kullandım ve arka ofisinde lamba ışığı yoktu, performans isteyen video kameralar yoktu, sadece ince çizgili takım elbisesi içinde Claude benden daha fazla evrak imzalamamı istiyordu.

Parayı sormak aklıma bile gelmedi. Ağzımdan çıkan tek soru Bay Brown'a tekrar atanıp atanmayacağımdı.

Claude'un bana söylediğine göre *Bay Brown'a ilk ret hakkı tanınacaktı. Standart uygulama.*

Başımı salladım. Gülümsedim. Dizlerim masanın altına vuruyor olsa da soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

Claude akşam başına üç bin dolar teklif etmişti ve ben yere düşen çenemi yerden kaldırmaya çalışarak sessizce bakakalmıştım.

Para çılgıncaydı - sadece bir akşamda aylık temizlik maaşımı gölgede bırakıyordu, poker suratı için çok fazla - bunalma her tarafımda yazıyordu.

"Evet. Teşekkür ederim!" Claude teklifini yeniden düşünmeden kelimelerim ağzımdan döküldü.

"Bay Brown ile temasa geçeceğim. Lütfen hafta sonlarınızı boş tutun, Cumartesi akşamını tercih ediyor." Ve ben de bekledim.

Parmaklarım acıyana kadar mutfağını fırçaladım. Giysilerini mükemmel bir şekilde ütüledim ve giyinme odasına özenle astım.

Brutus'ü ekstra uzun bir yürüyüşe çıkardım ve ona ekstra bir balık

ikram ettim. Hafta sonu için ayrılmadan önce orkideleri

yeniledim.

Sonra eve, Joe ve Dean'in yanına gittim.

Alexander

Claude bana açgözlü gözlerle "Çok ilgi gördüm," diyor. Adam bok içindeki bir domuz gibi, Amy'nin bir sonraki *görünüşü* için başka bir açık artırma düşündüğünü söylerken yüzünde bir sırıtişla sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

"Sikeyim açık artırmayı," diye çıktım. Cuma akşamı gece yarısına yakın bir saatte onun lanet olası satış salonunda olmam - bu işi görüşmek için aceleyle kot giymiş olmam - ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyor.

Sümüklü amcık beni köşeye sıkıştırdı ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Masasının çekmecesinden bana bir viski uzattı. El salladım. "Ayrıcalıklı olmanın bir bedeli olacak."

Bakışlarım buz gibi, yıllarca mahkemede çalıştığım için alıştırılmış ve sivri. "Benimle dalga geçme, Claude. Pazarlığa açığım." "Yirmi bin," diyor bana. "Seans başına yirmi bin dolar, altı aylık ilk dönem için münhasırlık garantisi."

Yüksek sesle gülüyorum. "Seans başına yirmi bin dolar mı? Elena'yı on katına kiralayabilirim." "Ve Elena ortalama bir stok," diyor bana. "Bunu ikimiz de

biliyoruz."

"Onu takdim ederken tam olarak böyle söylememiştiniz."

Omuz silkiyor. "Elena Elena'dır, Candice Candice'tir. Amy

ise..." "Artık lanet bir bakire değilim," diye bitiriyorum.

"*Talep var*," diyor bana. "Bu hafta şimdiden beş talep aldım."

Normalde amcığın blöfünü görürdüm, ama bu sefer değil. Bu sefer puştun ciddi olmasından endişeleniyorum. "On bin dolar," diyorum çünkü ilk teklifini kabul edersem kendime olan tüm saygımı kaybederim.

"On beş," diyor. "Ve bu çok cömertçe. Gecede ekstra yüzde yirmi nakit bahşiş zorunludur."

Eğer bakışlar öldürseydi çoktan ölmüş olurdu. "Lanet olası yüzde yirmi mi? Geçen sefer yüzde beş zorunlu nakit bahşiş vardı." "Neyse o." Gözleri çok kendini beğenmiş. "Eğer beğenmediysen..."

Gitmeliyim. Müzakerenin bir numaralı kuralı, asla çekip gitmekten korkmamak, asla daha zayıf pozisyonu kabul etmemektir. Ama yapmıyorum. Çekip gitmiyorum.

"Peki bundan ne kadar kazanıyor? Amy mi?"

Sanki soru saçmaymış gibi gülüyor. "Standart olarak yüzde yetmiş. Tabii ki nakit bahşişinin yüzde yüzü." "*Tabii ki.*"

Her hafta sonu yirmi bin doların en iyi kısmını tatlı küçük Amy'ye imzalatma ihtimalini düşünüyorum, altı aylık bir kursta kalma olasılığının ne kadar olduğunu düşünüyorum. Ama bu anlamsız. Kalbim çoktan şakaklarımda atmaya başlamış, poker suratımın altında çılgına dönmüş durumda.

"İyi," dedim ona. "Delaney's. Haftalık. Kahvaltıya kadar, benim zevkime göre." Elini uzattı. "Ben ayarlarım."

Onu sallamak bile içimi ürpertiyor. "Altı aylık dönem, Claude. Benimle dalga

geçme." Başını salladı. "Tamamdır."

E-posta geldiğinde zor nefes alıyorum.

Dean mesajı arar ve boğazını temizler.

"Eee?" Sorguluyorum. Yüzünü okumaya çalışıyorum ama o hâlâ ekranı

tarıyor. Bana gülümsüyor. "Bu iyi. Gerçekten çok iyi."

Koltuğumdan sıçrayıp kanepede ona katılırken kalbim küt küt atıyor. Ahizeyi ondan kapıyorum, gözlerim detaylara aç.

Altı aylık ayrıcalık. Haftalık program. Cumartesileri sekizden itibaren Delaney's Spa Resort'ta.

Orijinal satış belgelerine atıfta bulunulmasıyla ilgili küçük yazılar, satış koşulu olarak mutlak münhasırlığın kabul edilmesiyle ilgili daha küçük yazılar.

Ve sonunda, beklediğim bilgi geldi.

Müvekkiliniz Ted Brown.

Anlaşmayı onaylamak için bir

tıklama kutusu. Hiç tereddüt

etmeden tıklıyorum.

Dean bana bakıyor. "Gerçekten altı ay boyunca bu saçmalığa katılmak istiyor

musun?" "Şaka yapıyorsun, değil mi? Ben altmış yılığına kaydolurdum."

Başımı sallar. "Ciddiyim, Lissa. Altı ay içinde ne boklar olacağını kim bilebilir?" Bu düşünceyle karnım gurulduyor.

Hem de çok.

Altı ay içinde çok şey olabilir.

Ben buna güveniyorum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Alexander

Tüm iş hayatım boyunca insanların karşısında ter dökmeden durdum. Mahkeme salonunda geçirdiğim onca yıl boyunca asla bir bakışmayı kaybetmedim.

Ben *gergin değilim*. Hiç gergin olmadım.

Ama *bu* gece, kravatımın düğümünün *tam olarak* yerine oturup oturmadığını kontrol ederken, kesinlikle içimde bir ürperti hissediyorum.

Bu gecenin neden radarımda kayıtlı olduğunu bile bilmiyorum. Bu, elimi cebime attığım ve istediğim deneyim için cömertçe para ödediğim diğer zamanlardan farklı olmayan küçük, pis bir sikiş festivalinden başka bir şey olmamalı.

Ama onun uğurlu taşı pantolonumun cebinde. Güzel gözleri kafamın içinde.

Onun daracık küçük amcığında ikinci bir tur vaadi, daha kol düğmelerimi bile takmadan aletimi hazır hale getirdi.

Ona bir şey almak için saçma bir dürtü hissediyorum. Aşağıdakiler gibi güzel bir orkide buketi. Belçika çikolataları belki.

Ama klişe hediyeler ucuz ve orijinal değil gibi görünüyor ve Amy gibi bir kız ucuz ve orijinal değil. Bunu kanıtlamak için banka hesabımda yarım milyonluk bir çentik var.

Kasamdan bir tomar banknot çıkarıp ceketimin cebine atıyorum, Claude'un saçma *zorunlu bahşişi* halledilmiş oluyor.

Brutus'e veda ederken içimde bir kıpırtı var ve bu kıpırtı eşiği geçmeme izin vermiyor.

Üst kata çıkarken ne alacağımı zaten biliyordum. Dolabımın kodunu giriyorum ve gözlerim hemen ikinci rafa kayıyor.

Parlatılmış bir ateş opali, renkleri ışıpta çok görkemli.

Bu taş, neredeyse on yıl önce Dubai'deki bir müzayedede gözüme çarparak beni büyüledi.

Ne pahasına olursa olsun ona sahip olmalıydım. Bunun için çok fazla para ödedim ama umurumda değildi. Tokmak indiğinde rahatlamaktan başka bir şey hissetmedim.

Uygun bir hediye.

Bordo ipek bir mendile sarıyorum ve parayla birlikte cebime atıyorum. Ön kapıma ikinci kez baktığımda içimdeki sızı kaybolmuştu.

Ama sinirler değil.

Sinirler hala orada.

Melissa

Bugün bir elbise almam gerekiyordu. Göğsüme tam oturan ve kalçalarıma doğru genişleyen güzel bir kırmızı elbise seçtim. Dean bu sabah mağazada onayladı ve Joe bile alkışladı. Kesin bir galibiyet.

Ve kırmızı ruj da buna uyuyordu.

Ayakkabıları ve çantayı eve dönerken bir indirim mağazasından almıştım ve bütçemi zorlayarak almış olabilirim ama yüzümde bir gülümsemeyle Delaney'nin resepsiyonuna doğru ilerlerken kendimi gayet iyi hissediyorum.

İkinci raunt.

Gerçekten ikinci raunda gireceğim.

Bütün gün yüzümde bir gülümseme vardı ve mutluydum. O zamandan beri hissetmediğim kadar hafifim... sadece o zamandan *beri*. İçimde bu ışıgı hissetmek çok garip.

Birinci kattaki odamda dakikaları sayıyorum, son saniye ayna kontrolümde gözlerim parlıyor ve sonra kalkıp gidiyorum, en üst kata çıkarken kalbim çarpıyor.

Bay Brown bu gece 7 numaralı süitte - Claude'un onay e-postası bana öyle söyledi. Kapıları sayıyorum. On, dokuz, sekiz.

Yedi.

Yedi numaralı kapı kendi başına bir oyukta.

Kapıyı çalar çalmaz kapı açılıyor ve ben bugün yere bakmıyorum. Gözlerim bir kalp atışında onunkilerle buluşuyor, beni içeri almak için kenara çekilirken gülümsemem parlıyor.

"Amy," diyor.

Siyah takım elbise, beyaz gömlek, siyah kravat. Hayalet gibi kirli sakal.

"Merhaba," diyorum ve karnımdaki kıpırtılar çok fazla. Bir nefes alıyorum.

"Bu akşam çok daha rahat görünüyorsun," diyor ve bir gülümseme var, sadece bir ipucu. Odayı geçerken gözlerimi alamıyorum. "Şampanya?"

Ben daha cevap vermeden buz kovaşından bir şişe çıkarıyor ve ben başımı sallarken bile bana bir bardak dolduruyor. "Lütfen."

Yatağın başucundaki çantayı fark ettim. Kokusunun aramızdaki havada nasıl dolaştığını fark ediyorum. Bana nasıl baktığını fark ediyorum, sanki saldırmak üzere olan bir kedi gibi.

Burası tanıdık, bu süitin düzeni bir öncekine benziyor. Neredeyse aynı. El çantamı şifonyerin üzerine bırakıyorum.

Elinde zaten bir bardak su var. "Şerefe," diyor ve ben de şampanyamı kaldırıyorum.

"Neye kadeh kaldırıyoruz?"

"Uzun ve karşılıklı fayda sağlayan bir çalışma ilişkisi" diyor bana.

Uzun.

"Bize," diyorum basitçe ve çenesi geriliyor. Bardağımı tokuşturmak için aradaki mesafeyi kapatıyor ve orada kalıyor, vücudu benimkine çok yakın.

Kokusu başımı döndürüyor, dilimin üzerindeki baloncuklar da öyle.

Onu öpmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Ellerimi ceketinin içine sokmak ve onu kendime yakın tutmak istiyorum. Onun sertliğini karnımda hissetmek istiyorum.

Ama hareketsiz duruyorum. Bekliyorum. İstiyorum.

"Altı aylık münhasırlık süresini kabul ettiğinize eminim," diyor. Sesi son derece profesyonel. Temkinli. "Evet."

"Küçük yazıları okuduğunuza eminim?"

Not ettiğim kısımları hatırlamaya çalışıyorum ama zihnim bulanık. Heyecan ve sinirler kusursuz bir hatırlama için en iyi reçete değil.

Ona bunu gülümseyerek söyledim ve bunun cehaletimi mazur göstereceğini umdum.

"Heyecan mı?" Bakışları sabit ve çenesi sağlam olmasına rağmen şaşırılmış görünüyor. Gözlerinde bir şey var, ne olduğunu anlayamadığım bir şey.

Yanaklarım yanıyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Elimde zekice bir espri ya da beni bir seks tanrıçası gibi gösteren seksi bir cümle yok. Ona dürüst gerçeklerden başka sunacak bir şeyim yok, ki bu da onun yatağına girmek için izlediğim yol düşünüldüğünde başlı başına bir şaka.

Gözlerim onunkilerde, cevabımı öksürerek söylerken boğazım kurudu.

Umarım fondötenimin altındaki pembe yanaklarımı göremez. "Ben, şey... Seni tekrar görmek istedim." Hayır. Bu doğru değil. Yakınından bile geçmez.

Seni seviyorum. Seni hep sevdim. Seni düşünmeden duramıyorum.

Ben Melissa Martin, sana kek alan kız. Giydiğin gömleği ütileyen kız. Okul kapımın önünde sigara içtiğin kız.

Yaşamak için insanları okuyor ve ben bunu biliyorum. Şu anda beni nasıl okuduğunu hissedebiliyorum.

Gözleri karanlık ve vahşi, çenesinin çeliği haftalar önce toplantı odasında olduğu kadar korkutucu.

Kendime güvenim azalıyor, başımı eğdiğimde nefesim kesiliyor. Tekrar ayaklarına bakmaya başladım, krem rengi halıya karşı ayakbakılarının ayna parlaklığı çok belirgindi.

Onun sıcaklığını hissediyorum. Nefesini saçlarımda hissediyorum.

Sonra parmakları çenemin altında, yüzümü ona doğru eğiyor.

"Dalkavukluk gereksizdir."

Gözlerim büyüdü. "Ama... bu değil..."

Bakışları beni ikiye bölebilir ve yerde kanlar içinde bırakabilirdi.

Beni öpmesini istiyorum. Parmaklarını boğazıma dolamasını ve daha fazla aptalca söz söyleme yeteneğimi elimden almasını istiyorum.

Ama yapmıyor.

Ceketinin içine uzanır ve bir zarf çıkarır.

"Önce pratik şeyleri aradan çıkarmak isterim," diyor ve parayı ondan alırken garip bir şekilde üzülüyorum. Ona teşekkür edip paketi çantama bırakırken garip bir şekilde sönmüş hissediyorum. Ben çantamı kapatırken o da suyunu bitiriyor. "Umarım sonrasında çok rahatsız olmamışsınızdır," diyor.

"Hassas," diye itiraf ediyorum. "Ama sorun değildi."

"Bunu duyduğuma sevindim." Boğazını temizliyor. "Diğer pratikliklere bakacak olursak, sabaha kadar kalacaksın. Her hafta sonu bu saatte buluşacağız."

"Tamam."

"Son karşılaşmamızdan sonra katı sınırlarınızı gözden geçirdiyseniz, şimdi onları ortaya çıkarmanın tam zamanı." Başımı sallıyorum. "Revizyon yok."

Beni anlamıyor ve ben bunu biliyorum. O kara gözlerinin ardında zihninin döndüğünü, araştırdığını, muhakeme ettiğini ve parçalarımı bir araya getirmeye çalıştığını görebiliyorum. Bunu hissediyorum. *Onu* hissediyorum.

Ama yapmayacak. Yapamaz.

Tüm parçalar olmadan bir bulmacayı çözmeye çalışıyor. Hiçbiri olmadan.

"Oldukça sıra dışısın," diyor bana ve ben de bunu hissediyorum.

"Siz de öyle, Bay Brown." Zor nefes alıyorum. Zorlukla düşünebiliyorum. O yakınımdayken vücudumun hissettiklerine boyun eğmekten başka bir şey yapamıyorum.

Yutkunurken boğazını izliyorum. Arzuladığım nefesi alırken ağzını izliyorum.

Vücudum onunki gibi hareket ediyor, aramızdaki boşlukta buluştuğumuzda karnım çırpınıyor ve ellerim gerçekten ceketinin içine kayıyor, yüzünü benimkine doğru indirdiğinde ağzım onunkine çoktan açılmış oluyor.

Böyle tek bir an için çantamdaki tüm parayı yakabilirim. Sadece bir nefeslik nefesi için sahip olduğum her şeyi ona verirdim.

Ve bence o da biliyor, derinlerde bir yerde. Bence bunun Amy Randall olmadığını biliyor, bir yabancıyla seks için para alan rastgele bir kız.

Sanırım beni tanıdığını biliyor, çünkü parmakları saçlarımda dolanırken inliyor ve kalp atışlarını omzumda hissediyorum.

Hızlı, gerçekten hızlı.

Neredeyse benimki kadar hızlı.

Elbisemi yukarı çekip başımın üzerinden geçiriyor ve sütyenimin klipslerini açıp serbest bırakıyor. Parmakları külotumun içine giriyor ve indirimli ayakkabıların içinde sadece ben çıplak kalana kadar kalçalarımın aşağı sallıyor. Kalçamı kendi kalçasıyla ayırıyor ve pantolonunun kumaşı amıma çok yumuşak geliyor. Kıcımlı tutup beni sıkıca kavriyor ve ben de ona karşı sallanıyorum, kasıklarının göbeğime değmesini seviyorum.

Kollarımı kaldıraç olarak omuzlarına doluyorum, o da ağırlığımı alıyor, ben ağzının içinde nefes nefese kalana kadar bana sürtünüyor, beni daha hızlı iterken gözlerim bulanık ve odaklanmamış.

Daha ceketini bile çıkarmadan kollarında boşalacağım ve bunu istiyor, bunu istediğini biliyorum. "Azgın kız," diye nefes alıyor ve ben ürperiyorum.

Klitorisim onun kalçasına sürtünüyor. Dilini ağzımın içine çekerken göğsüm onunkine bastırıyor.

Aklımı kaybediyorum, teknik olarak olduğum fahişe gibi inlerken en ufak bir çekince duymadan ona karşı kıvranıyordum.

Ve ben durduğumda, o durmuyor. Ağzına hırıltılı nefesler verirken gitmeme izin vermiyor. Beni yatağa doğru geri geri götürürken ve üstüne çıkarken kıcımlı kavramayı bırakmıyor.

Kravatı memelerimin arasına düşüyor ve beni gıcıkıyor. Ceketinin yakaları parmaklarımdan altında pürüzsüzleşiyor. "Takım elbiseyi beğendin mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Takım elbiseyi seviyorum," diyorum ona ve sanırım bu yüzden içinde kalıyor. Sanırım bu yüzden kemerini çözüyor ve çıplaklığımıza karşı giyinik bedeniyle sikini serbest bırakıyor.

İçeri iterken inliyorum ama amım bu sefer onun için hazır. Gerilmenin verdiği rahatsızlıkla homurdanıyorum ama o sert ve hızlı, kalçalarım onu almak için ayrılırken derinlere doğru itiyor.

"Becer beni," diye

tıslıyorum. Ve o

da yapıyor.

Beni o kadar sert sikiyor ki homurtuları bastırmak için omzunu ısıırıyorum, beni alırken kulağı benimkine değiyor. Kıcımlı ellerimin arasına alıyorum ve acıtmasına rağmen onu daha derine itiyorum ve amımın çıkardığı sesleri, etime vururken ıslak tokatları duyabiliyorum.

"Bu delilik," diye homurdanıyor ve bu beni gülümsetiyor. Hiçbir fikri yok.

"Bayıldım," diye fısıldıyorum ve yüzünü kaldırıp gözlerime bakıyor.

Onu tutuyorum, bir elim saçlarında, başparmağım çenesini okşuyor ve onu ne kadar çok istediğimi saklamak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bu kadar havalı oynamak için dünyada yapabileceğim hiçbir şey yok.

O yüzden yapmıyorum.

Onu öperim.

Sertçe. Titriyor.

Yüzünü okşuyorum ve inliyor.

Bacaklarımı beline doluyorum ve onu daha derine çekmek için kalçalarımı döndürüyorum

ve ben de inliyorum. Alnını benimkine bastırarak geliyor.

"Siktir!" diyor homurdanarak ve gözleri sımsıkı kapalı.

Patlarken gergindir, kalbi gömleğinin içinde hızla atarken tüm vücudu gergindir.

Ve sonra yere yığılıyor. Onun ağırlığını taşımayı seviyorum, beni çarşafırlara sıkıştırmasını seviyorum. Nefes alışını dinliyorum, sakinleşirken parmak uçlarımla ensesini okşuyorum. Gözlerimle buluştuğunda artık soğuk değil. "Sana bir hediye var," diyor.

~~~~~

Alexander

Kendimi onun kollarından kurtarıırken tamamen aklımı kaçırmış hissediyorum.

Amy'nin sadece amına değil, ruhuna da girmişim gibi hissediyorum.

Ya dünyanın en iyi fahişesidir ya da en kötüsü - ya dünya standartlarında bir gizlilikle düpedüz bir dolandırıcılık yapıyor ya da kirazını patlatan adamla derinlere düşüyor.

En çok hangisinden korktuğumdan emin değilim ve artık gergin değilim. Taş kesildim. Ve yine de duramıyorum.

Gülümsemesi nazik. Yüzüme doğru dönerken parmakları kolumu okşuyor.

"Bir hediye mi?" Hâlâ nefessiz. Dudakları çok sert öpüşmekten şişmiş.

Aklıma daha iyisi gelmeden dirseğimin üzerinde duruyorum ve ateş opalini almak için doğruca iç cebime dalıyorum. Mendili görünce gözleri açılıyor ve değerli taşı yuvarlayarak çıkardığımda nefesi kesiliyor. Taş aramızdaki yatağa düşüyor ve parmakları yarıya kadar titriyor, ağzı açık kalıyor.

"Ama bu..." diye başlar. "Bu olamaz..."

"Bir hediye," diyorum ona ve açık eline bastırıyorum. "Seninkinin yerine geçecek şanslı bir taş." "Ateş opali," diye fısıldıyor ve kalbim yeniden çarpmaya başlıyor.

"Bu çok fazla..."

Bu kelimelerden nefret ediyorum.

Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Aşırı cömert. Çok derinde.

Azarlandım.

Mutfak adasına eski bir şarap bırakmak ve eve döndüğünüzde bir *teşekkür* notu bulmak gibi. "Beğendin mi?" diye soruyorum ve ses tonum niyet ettiğimden daha sert. Yüzündeki şoku fark ediyorum.

"Çok güzel," diyor bana. Başparmağını pürüzsüz yüzünde ileri geri gezdiriyor. "Beni kırma. Onu almanı istiyorum."

Ve onun almasını istiyorum.

Gittiği her yere çantasında benden bir parça taşmasını istiyorum. O gülünç fiyatlı mücevheri her gün yanında taşmasını ve hala yanında olduğundan emin olmak için kontrol etmesini istiyorum.

Büyük olasılıkla çantasında kalmayacak ve bunu biliyorum. Muhtemelen bir pencere kenarına, belki de saklamak için bir çekmeceye koyacaktır.

Belki bir ham taş uzmanına bile satar. Belki de bir sonraki uzman müzayedemde listede bulurum. Ama bunların hiçbiri önemli değil.

Önemli olan bana nasıl baktığı. Ciddi olduğumu, bu güzel taşın gerçekten onun için olduğunu anladığında gözlerindeki şok.

"Koleksiyonunuzdan biri mi?" "Evet."

"En sevdiğin bu mu?" diye soruyor ve ona cevap verdiğimde kesinlikle delirmiş olduğumu biliyorum. "Bir tanesi."

"Teşekkür ederim. Bunun kıymetini bileceğim," diyor ve sonra gülümsetiyor.

Gözlerindeki zevki gördüğüm an duygusal rahatsızlığım hafifliyor.

O da en az benim kadar, hatta belki daha fazla seviyor. Işığa tutuyor ve kırmızı kalıntılar parlıyor. Mutlu bir iç geçiriyor. "Şanslıyım," diyor bana.

Onun memnuniyeti beni gülümsetiyor. "Nereden biliyorsun?"

Cevap verirken gözlerimin içine baktı ve haklıydım. Onun lanet ruhu benimkini bütünüyle yutuyor. "Çünkü senden geliyor," diyor.

Yirmi Beşinci Bölüm

Melissa

Opale bakmadan duramıyorum.

Aylarca sıkı çalışmayı, aylarca elimden gelenin en iyisini yapmayı bekliyordum, sadece beni öptüğünü ve bunu kastettiğini hissetmek için. Melek saçı kuvarsının bir buz kırıcıdan başka bir şey olmamasını, ortak bir noktamız olduğuna dair bir ipucu olmasını bekliyordum.

Bir hafta sonra parmaklarımın arasında onun değerli koleksiyonlarından biriyle onun yanında yatıyor olmayı beklemiyordum. Bu taşı görmüştüm.

Üç boydan boya, iki raf aşağı. Geçen Salı küçük kaidesini cilaladım.

Elimdeki bu hazineyle kendimi cesur hissediyorum. Her şey mümkünmüş gibi hissediyorum. Gerçekten şanslıyım, biliyorum. Ve ben de öyleyim.

"Takım elbiseyi seviyorum," diyorum ona. "Ama seni bunun dışında daha çok seviyorum, lütfen."

Kravatına uzanırken sesim çaresizlikle karışık bir fısıltıya dönüşüyor. Kravatını çözüyorum ve ceketini omuzlarından iterken beni öpüyor. Parmaklarım gömleğinin düğmelerini karıştırıyor, elimi göğsünde gezdirirken opal hâlâ avucumda.

O çok güzel. O

her şeydir.

Beni sırtüstü yatırıp pantolonunu çıkarırken nefesim kesiliyor. Ten tene temas harika hissettiriyor, ağzını meme ucuma doğru indirirken siki kalçama doğru sertleşiyor. Dilini oynatırken ağzına bakıyorum ve parmaklarının klitorisimi bulması beni şaşırtıyor.

"Tükenene kadar benim için boşalacaksın," diyor ve ben onun için inliyorum. Parmakları içeri giriyor ve onları hareket ettirirken bir baskı hissediyorum. "Tükenene kadar," diye tekrarlıyor ve ben başımı sallıyorum.

Parmakları hızlı ve derin, içimdeki basınç yoğunlaşıyor, ben hareketsiz kalamayana kadar yükseldikçe yükseliyor. Bacaklarımı kıpırdıyor ve kığım yataktan fırlıyor, çarşafı tutunurken boğazımdan aptalca iniltiler çıkıyor.

Kol pistonları. Ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyorum.

"Güzel ve geniş," diye fısıldıyor ve bacaklarımı onun için açabildiğim kadar açıyorum, bir kurbağa gibi göründüğümü umursamadan. Saçlarımın nemli alnıma yapışmasını ya da çeneme ağzımdan daha fazla kırmızı ruj sürmüş olmamı umursamıyorum.

Kendini yataktan aşağı indirirken karnımı öpüyor ve kollarıyla kalçalarımı sararak amımı ağzına çekiyor. Emiyor. Parmakları içimdeyken hassas klitorisimi emiyor ve bu çok fazla.

Boşalırken saçlarını kavıyorum ve bu onun hoşuna gidiyor, bana hırlıyor ve daha sert emiyor. Bacaklarımı omuzlarına doluyorum ve onu sıkıca tutuyorum ve bu da hoşuna gidiyor. Onun için çırpınırken bir parmağını kığıma sokuyor ve tekrar tekrar haykırıyorum.

Nefesimi tutarken endişeleniyorum, bu gecenin benim değil onun zevkiyle ilgili olması gerektiğinden endişeleniyorum. Ama çantasını almak için ayağa kalktığında aleti o kadar büyük ki, yatağın üzerinde çantasını açıp bir masaj aleti çıkarırken gözleri aç.

Komodinin arkasındaki fişe takıyor.

"Sen yorulana kadar," diyor tekrar ve çalıştırıyor.

Büyük mor kafası vızıldıyor. Göğüslerimin üzerinde gezdiriyor ve içime doğru titreşiyor. Aşağı inerken karnımı gıdıklıyor ve klitorisime ulaştığında çoktan çıldırmış oluyorum, ne olacağını bildiğim için tıslıyorum.

Yanımda yatıyor, kalçam onunkinin arasına sıkışmış, masaj aletini bana sıkıca bastırırken siki kalçamda. Boynuma sokuluyor ve ağzı kulağımda, nefesi ılık ve hırıltılı.

"Seni neyin tahrik ettiğini bilmek istiyorum," diyor bana. "Bana anlatacaksın."

"Bu..." Fısıldıyorum, o da kulağımı ısırtıyor.

"Kendinle oynarken ne düşündüğünü bilmek istiyorum." "*Sen*," diyorum ve beni tekrar ısırtıyor.

"Bana yalan söyleme Amy," diye homurdanıyor ama ben söylemiyorum. Ben de ona öyle söylüyorum. Yüzümü onunkine çeviriyor ve ben ona tekrar söylüyorum.

"*Sen. Kendimle oynuyorum ve seni düşünüyorum.*" "Bu..."

"Çılgınca," diyorum ona ve umursamıyorum. "Biliyorum. Ama bu doğru. Ve duramam. Durmak istemiyorum." Yırtılmış görünüyor ve bundan nefret ediyorum. Zaten bildiği bir şeyle savaşmasından nefret ediyorum.

"Neden ben?" diye soruyor ve masaj aletinin hızını artırıyor. Bu beni kıvrandırıyor.

"Çünkü..." Başlıyorum ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Neden?" diye tekrarlıyor.

Ama çok geç kalmıştı, çünkü çoktan yuvarlanmaya, dalgaya binmeye başlamıştım, bedenim onunkine karşı nemli bir enkaza dönüşmüştü. Masaj aletini elimden almıyor, temas sırasında kıvranıyor olsam bile.

"Kendinle oynuyorsun ve beni düşünüyorsun, neden?"

"Çünkü... çünkü sen... her şeysin..." Nefes alıyorum ve bu söylediğim çok aptalca bir şey. Bana öyle sert bakıyor ki. "Geçen hafta sonu... beni aldığında... her şeydi... her şeyi aldın..."

Göz kırpıyor ve ben de bundan kurtulduğumu düşünüyorum.

"Sen... beni boğduğunda... çok iyi hissettim..." Ona söyledim. Bu bir tepki aldı. Aletin kalçama doğru seğirdiğini hissediyorum. "Ve daha fazlasını istiyorum... Çok daha fazlasını istiyorum... Bu sadece... parayla ilgili değil..."

"Neden buradasın?" diye homurdanıyor ve dudakları dudaklarımın köşesine yapışıyor. "Çünkü... senin yüzünden..." Tıslıyorum. "Sadece sen..."

"Peki ya ayrıcalığınızı satın alan ben olmasaydım?"

"Burada olmazdım..."

Bana inanıyor mu bilmiyorum. Umarım inanıyordur. "Beni tanı mıyorsun bile," diyor.

Gözleriyle buluşuyorum. "Seni hissediyorum," diye fısıldıyorum ve tamamen içine giriyorum. Klitorisim beni delirtiyor.

"Ve sanırım... umarım... umarım sen de hissediyorsundur... çünkü bu çılgınca... ama doğru... Seni *hissediyorum*..."

Masaj aletinin üstündeki tek ses kendi hırıltılı nefesim. O sessiz. Ve ben ona bakamıyorum, geleceğini bildiğim reddedilmeyle yüzleşemiyorum.

Ama öyle değil.

"Seni düşünüyorum," diyor bana. "Sanırım ikimiz de deliyiz." Dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Ben tehlikeliyim," diye geveliyor. "Zevklerim tehlikeli. Burada olmamalısın."

Gözlerim onun gözlerinin içine bakıyor. "Yap," diyorum ona. "Lütfen... yap."

Sadece bir saniye duraklıyor, dudaklarını dudaklarıma bastırarak kadar uzun. Sonra parmaklarını boğazıma doluyor.

Alexander

Ben her zaman kontrollüyümdür. Sabit.

Ama bu sefer parmaklarımı onun güzel boğazına doladığımda, ben de değilim.

Sol elim beceriksiz. Havasını keserken ağırlığımı dirseğimin üzerinde dengesiz.

Vücut değneğini şişmiş küçük tomurcuğuna doğru tutuyorum, o benim için kıvranırken, sıçrarken ve titrerken baskıyı artırıyorum. Kız delirmiş. Ben de öyle.

Boğazının gerginliğini hissediyorum ve bu taşaklarımı sıkıyor. Havasız ağzı sikimin seğirmesine neden oluyor ve onu becermek istiyorum. Gerçekten sikmek istiyorum.

Ama henüz değil.

Oturmak için ayağa kalktığımda gözleri sulu havuzlara dönmüştü ve ben buradan harika bir görüş açısına sahiptim, kendini savaşmaktan alıkoymak için kalçalarını kavrarken ona bakıyordum.

Son ana kadar, bilincinin kaybolduğunu hissedene kadar bekliyorum ve sonra dizlerimin üzerine çöküp sikimi doğrudan açık ağzına sokmadan önce uzun bir yudum almasına izin veriyorum. Kusuyor. Boğazının daraldığını hissediyorum ve buna bayılıyorum. Bayıldım amına koyayım.

Ben sikimi boğazına sokarken o masaj aletinin altında kıvranıyor. Benim için kabarmasına bayılıyorum. Parmaklarımı boynunda gezdiriyorum ve kendimi orada hissediyorum.

"*Sen her şeysin... Her şeyi aldın....*" Onun sözleri beni delirtti. Çılgın trene sonuna kadar biniyorum.

Her şeyimle gırtlığına biniyorum.

Masaj aletinin altına girene kadar bekliyorum, tüm vücudu kablolarla bağlıyken kendimi boşaltmama izin veriyorum. Ben çekilirken öksürüyor ve döllerim çenesinden aşağıya sıçrıyor, kremi beyaz, bulaşmış rujla karışıyor.

Çok güzel görünüyor.

Başparmağımla ağzına geri götürüyorum. "Bir hediye daha," diyorum ona ve yutkunuyor. Her damlasını yutuyor ve sonra gülümsüyor.

Masaj aletini kapattım ve rahatlayarak iç çekti.

Başparmağımla şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde irkiliyor ama beni durdurmuyor. Ne yaparsam yapayım beni asla durduramayacağı izlenimine kapılıyorum.

Bunu öğrenecek olma ihtimali beni hem korku hem de dehşetle dolduruyor.

Yirmi Altıncı Bölüm

Melissa

Alexander Henley bu akşam son kez kıcıma girerken güneş perdelerdeki çatlaktan yükseliyor.

Ben bitkinim, o da öyle olmalı. Kendine gelirken göğsü sırtıma çarpıyor. Kıcım yanyor. Klitorisim şişmiş ve ağrıyor. Boğazım hırıltılı ve çiğ.

Onun işi bitmeli. İşimiz bitmeli.

Vücudum tamamen tükenmiş olsa da hayal kırıklığına uğradım. Tükenmenin de ötesinde.

İkimiz de hareket etmiyoruz, sadece acıyan kık deliğime karşı titreşen horozuyla sarmaş dolaş kalıyoruz.

Şimdi gitmemi isteyip istemeyeceğini merak ediyorum. Geçen seferki gibi vedalaşmadan kalkıp gidecek mi diye ama kendini bedenimden kaldırdığında beni de kendisiyle birlikte çekiyor. Çok kolay hareket ediyorum, çenesini başıma yaslarken göğsü hala sırtıma sıcak bir şekilde değişiyor. Kollarını belime doluyor ve bana sarılıyor.

Alexander Henley gerçekten bana

sarılıyor. "Siktir," diyor ve gülümsediğini

görebiliyorum. Bu beni şaşırtıyor ve

kıkırdıyorum.

"Bu... yoğundu..." Opali sabah ışığına tutuyorum. "Şanslı," dediğim gibi. "Şanslı mı?"

Başımı salladım.

"İyi bir anal darbeyi şanslı bir kristale bağlıyorsun, değil mi? Daha sonra fuayede topallayarak yürürken bana ne kadar şanslı olduğunu düşündüğünü söyle."

Sonra görüşürüz.

Ne söylediğinin farkında, bundan eminim çünkü komodinin üzerindeki uzaktan kumandaya uzanıyor ve televizyonun saatini açıyor.

Saat sabahın altısını geçti.

"Yorgun olmalısın," diyorum

ona. "Ben uyumam."

"Yapamaz

mısın?"

"Kolay

değil."

Yüzümü ona dönüyorum. "Havalı bir spa merkezinde rahat bir yatakta bile mi?"

"Gösterişli bir spa merkezinde rahat bir yatakta bile değil." Gözleri çok yorgun. "Ama

yapabilirsin." Karnım dönüyor. "Burada mı?"

"Eğer isterseniz."

Bütün geceyi her yerimde geçirdiği için aptalca gerginim. "Peki ya sen? Sen de kalacak mısın?" Nefes alıyor. "Eve gitmem gerek."

"Tamam," diyorum ve hayal kırıklığımı gizleyemiyorum. Saklamak da istemiyorum.

Bir şey ekleyecekmiş gibi görünüyor, ben de sessizce bekliyorum, ihtiyacı olan molayı

veriyorum. İşe yarıyor. İşe yaradığına inanamıyorum ama yarıyor.

"Bir köpeğim var," diyor bana ve Ted Brown'ın Alexander Henley hakkında bana gerçek bir şey söylediği gerçeğiyle kalbim yerinden fırlıyor. *Gözlerini* dikip bana bakıyor. "Ama bir süre kalabilirim. Sen uyuyana kadar."

Çok parlak gülümsüyorum. "Bu hoşuma giderdi."

Yatak örtülerini geri çekecek kadar kıkırdıyor ve ben de içeri giriyorum. Yastıkları kabartıyor ve bana doğru dönüyor. "Ben uyumam," diyor tekrar, "ama bunun seni durdurmasına izin verme."

Ama uyuyor. Bunu biliyorum çünkü gözleri gerçekten kapanırken ben hâlâ onu kapalıymış gibi yaparak izliyorum.

Alexander

Zavallı Brutus'ü eve getirdiğimde saat 10'u geçmişti. Beni tamamen şaşırtan bir hareket.

Yalan söylemiyordum. Ben uyumam. Ama ben uyudum. Sanki bir meleğin kollarındaymışım gibi, güzel yüzünü omzuma

dayanmış bir yabancıının kollarına dolanmış bir şekilde, tam dört saat boyunca kütük gibi uyudum.

Evet, o kadar saçma.

Dünkü takım elbisemin içinde kendimi pis hissediyorum, gömleğim buruş buruş olmuş ve saçlarım onun için geri dönme telaşımıyla yataktan yeni kalkmış.

Huysuz siyah hayvanım, alarmı devre dışı bıraktığımda gittiğimi fark etmemiş gibi soğukkanlılıkla kış bahçesinden geçiyor. Bu kadar soğukkanlı davranmasına bayılıyorum.

Arka kapıya birkaç paket bıraktı ve ben temizlikle meşgul olurken kendisinden şaşırtıcı derecede memnun görünüyor. Yukarı.

"Ben bir hıyarım," dedim ona. "Uyuyakalmışım. Kimin aklına gelirdi ki?" İşim bittiğinde kulaklarını karıştırıyorum. "Pislik bir hareket, Oğlum. Bir daha olmayacak."

Beni anlıyormuş gibi homurdanıyor ve kahvaltısını hazırlarken her şeyin affedildiğini düşünüyorum. Bir dahaki sefere daha dikkatli olmam gerekecek.

Fazla uyumak. Eve dönerken kaplıca fuayelerinde kirli bir mola yeri gibi koşturmak. Yatak paylaşmak. Bunların hiçbirisi ben değilim. Yakınından bile geçmiyor.

Ama garip bir şekilde doyduğumu hissediyorum. Yıllardır hatırlayamadığım kadar rahatladım.

Taşaklarım iyice boşaldı, sikim bütün gece boyunca sikişmenin sana hediye ettiği ölü uykusunu uyuyor ve zihnim sessiz. *Ücretsiz.*

Uzun zamandır keyif almadığım koltuğa yığılıp orkidelerin kokusunu içime çekiyorum ve kendimi harika hissediyorum.

Şu anda burada, yüzümde bir gülümseme ve parmaklarımda Amy'nin muhteşem amının kokusuyla tekrar uyuyabilirdim ama Brutus'un başka planları var.

Dirseğimi dürtüyor, ısırıldığı dişlerini tüm dehşetiyle göstererek bana bakıyor. "Çıkmak mı istiyorsun?" diye soruyorum, o da bana homurdanıyor. Evet, çıkmak istiyor.

Kötüler için huzur yok, ama sorun değil. Bununla yaşayabilirim. Tasmaşını tutuyorum.

Melissa

Ön kapıdan içeri girdiğimde Joe bana mutlulukla *Saa diye* sesleniyor, Dean ona öğle yemeği vermeye çalışırken en sevdiği TV şovuna zıplıyor.

Dean pek etkilenmiş görünmüyor. Joe'nun küçük tren çatalını kaseye bıraktı.

"Tanrım," diye tersledi. "Hangi cehennemdeydin sen?"

Endişeli, tabii ki endişeli ve endişelenmeye de hakkı var. Ben de ona söyledim.

Sonra ona Alexander Henley'nin kollarında nasıl uyuduğumu ve onun da uyuduğunu anlatıyorum. Ona bu sabah çıkarken bana nasıl gülümsediğini, bir küfür bulutu içinde kapıdan fırlamadan önce dudaklarımı öpmek için bir an ayırdığını anlatıyorum.

"Telefon edebilirdin!" diyor bana, ama edemezdim. Nasıl yapabilirdim ki? Evde küçük kardeşime bakan bir erkek arkadaşımı aramayı nasıl açıklayabilirdim ki?

Mantığımı açıklıyorum ve Dean omuz silkiyor. "Peki ona ne söyleyeceksin?" Boş boş bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona bir şey söylemek zorundasın Lissa, bu numarayı sonsuza dek sürdüremezsin."

"Sadece altı ay için..." Diyorum ve bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ediyorum.

Dean'ın bariz olanı söylemesine ihtiyacım yok ama o yine de bunu yapıyor. "Altı ay uzun bir süre. Bir gün adamı neredeyse hiç tanıyorsun, ertesi gün yanında yatıyor, altı ay boyunca her hafta sonu sana deli gibi para ödemek için imza atıyor. Bu delilik, Lissa. Bu iş yürümez. Ona söylemelisin."

"Ona ne söyleyeyim?"

Omuz silkiyor. "Gerçek mi?"

Yüksek sesle güldüm. "*Bu* çılgınlık."

"*Hayır*," diyor. "*Bu* çılgınlık. Er ya da geç öğrenecek. Öğrenecek ve çok kızacak. Şimdi itiraf et, bitsin bu iş."

Midem bulanıyor. "Beni tanımak istemezdi... bilse bile..." Tekrar omuz silkiyor. "Bunu bilemezsin. Adam bana oldukça hevesli görünüyor." Ama bunu biliyorum. Tabii ki biliyorum.

Dean'ın bakışlarını hissediyorum. "Kes şunu artık," diyor. "Çıkamayacağın kadar derine inmeden önce. Ciddiyim Lissa, bu işin sonu iyi bitmeyecek, eğer itiraf etmezsen ve bu saçmalığı kontrolden çıkmadan çözmezsen."

Zaten çıkmayacak kadar derindeyim ve yüzüm her şeyi söylüyor.

Kafasını sallıyor. "Bu çok berbat bir şey," diyor ve ben itiraz etmiyorum. Tartışamazdım.

O yüzden yapmıyorum.
Onun yerine paramı saymasını istedim.

Alexander

Brenda'ya Pazartesi sabahı ilk iş Janet Yorkley'i ofisime çağırmasını emrediyorum.

Kendini kapımda tanıtırken çok çekingendi. Onu içeri buyur ediyorum ve yeni temizlikçinin işini iyi yapmasını umduğuna dair gevezelik etmeye başlayınca susturuyorum.

"Yeni temizlikçi iyi," diyorum ona. "Aslında mükemmel biri."

Rahatladığı her halinden belliydi.

Ona zevk alma şansı vermiyorum. "İşte tam da bu yüzden onun çalışma saatlerini artırmak istiyorum. Pazar sabahları ona ihtiyacım var.

Erkenden. Köpeğimin yürüyüşe ihtiyacı var."

"Pazar sabahı mı?" diye soruyor.

Kendimi tekrarlamaktan nefret ediyorum, o yüzden tekrarlamıyorum. "Evde olabilirim ya da olmayabilirim, ama bunun konuyla ilgisi yok. Ne olursa olsun yediden önce içeri girmesini, onu beslemesini ve dışarı çıkarmasını istiyorum. Dokuzdan önce işi bitmiş olmalı."

Janet başını sallar. "Ben ayarlarım Bay Henley. Eminim Melissa yardımcı olmaktan memnuniyet duyacaktır."

Melissa.

Onun adı omurgamı zıplattıyor.

"*Melissa*'ya kış bahçesindeki köpek hediyelerine dikkat etmesini tavsiye edin. Uzun bir akşam geçirmiş olabilir." "Ona haber veririm," diyor.

Onu kovarken sahte bir gülümseme takınıyor, çıkarken kapımı sessizce kapatmaya çok dikkat ediyor.

Melissa.

Sonuçta bir Molly May değil. Yakınından bile geçmiyor.

Birkaç hafta önce onu sokağımda kovalamaya kalkışmadan önce bunu bilmek işe yarardı ama artık bunların hiçbir önemi yok.

Beni meşgul edecek başka ilgi alanlarım var.

Melissa

Janet Yorkley'nin ofisine doğru ilerlerken midem bulanıyor, Bay Henley'nin kahvaltılıklarını toplamayı bile bitiremeden iş telefonumdan yeni çağırılmışım.

Ofisinin kapısını tıklatır tıklatmaz beni içeri çağırıyor ve hastalığı biraz olsun hafifliyor. Gülümsüyor. Bu iyi bir şey olmalı, değil mi?

Bana oturmamı söyledi ve ben de oturdum.

"Haberler harika," diyor. "Bay Henley temizlik standartlarınızı onayladığını ifade etti. Çok iyi iş çıkarmışsınız. Onun övgüsü kolay kolay gelmez."

Ona sırtarak bakarken kendimi sahtekar gibi hissediyorum, sanki içimi görecektir ve iyi bir şey yapmadığımı anlayacakmış gibi. Sanki çalışan el kitabımdaki her sınırı aştığımı bilecekmiş gibi.

"Teşekkürler, gerçekten çok çalışıyorum."

"Bundan şüphem yok," diyor. "Ve bu haftadan itibaren daha çok çalışacaksın." Ben boş boş bakıyorum ve o gülümsemeye devam ediyorum.

"Bay Henley çalışma saatlerinizi artırmak istiyor. Pazar sabahı yediden önce köpeğini dışarı çıkaracaksın. Dokuza kadar işin bitmiş olmalı."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. "Pazar sabahı mı?"

Başını sallıyor. "İçeride olabileceğini ya da olmayabileceğini ama bunun sizi caydırmasına izin vermemenizi tavsiye etti. Elbette, *her zaman ihtiyatlı olmayı* tercih ederiz," ben sözcükleri oluşturmakta zorlanırken o konuşmaya devam ediyor.

Sonunda durur. Bir cevap bekliyor. "Ama

ben, um... *Pazar günü?*"

İnliyor. "Evet, Bayan Martin. Pazar günleri. *Her* pazar, en geç sabah yedide."

Yaşadığım dehşeti gizleyemiyorum bile. "Ama yapamam! Gerçekten yapamam... Pazar günü olmaz..."

Gözleri bir anda soğudu. "*Yapamam* da ne demek? Yapamayız Melissa, Bay Henley'nin olduğu yerde yapamayız.

endişeliyim."

"Ama Joe..." Sızlanıyorum. "Kardeşimin... bana ihtiyacı var... Görüşmede söyledim..."

"Sorumluluklarınız bir sorun teşkil etmez. Mülakatta da *böyle* demiştin." Ve o haklı, söyledim.

"Gerçekten yapamam," diyorum ona, her ne kadar acı verse de. "Pazar günü yapmamın bir yolu yok, gerçekten yok. Çok isterdim, gerçekten isterdim ama yapamam..."

Elini kaldırıyor. "Bunu Bay Henley'e söylememi istiyorsun, değil mi? *Yapamayacağınızı mı?*" Zihnim dönüyor.

Pazar sabahı temizlikçi istiyor çünkü...

"Yapamam," diye tekrarlıyorum. "Gerçekten üzgünüm Janet, ama yapamam."

Tartışma sonsuza dek sürüyor. Parmaklarım masanın altında kıpırdanıyor, kaçınılmaz olanı düşünüyor, bundan vazgeçmek zorunda kalmayı düşünüyorum. Ama bunu da yapamıyorum.

Gerçekten yapamam.

"Bunun için pozisyonunu kaybetmeye değer, değil mi?" diye tersliyor. "Çalışanlarımızın çoğu Bay Henley'nin evinde çalışmayı çok isterdi.

Bu bir ayrıcalıktır."

"Şanslıyım," diyorum. "Biliyorum ama yapamıyorum."

Kaç kere söylediğim önemli değil, gözleri hala delici. Hala kızgın.

Her şeyi ortaya koyuyorum, çünkü başka bir seçenek göremiyorum. "İstifa edeceğim," diyorum. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Ağzı açıldı. "*İstifa* mı?"

Başımı salladım. "Lütfen Bay Henley'e özürlerimi iletin."

Kelimeler ortaya çıktığında hayal kırıklığının altında bir rahatlama hissediyorum. *Belki de ona asla söylemek zorunda kalmayacağım, belki de gerçekte kim olduğumu asla öğrenemeyecek.*

Bu biraz boşa kürek çekmek olur ama bu şartlar altında boşa kürek çekmek oldukça iyi hissettiriyor.

"Üniformamı bırakayım mı?" Başımdaki kepi çıkarmaya hazır bir şekilde soruyorum. Bu berbat kıyafetten kurtulmak içimi rahatlatmaktan da öte bir şey olurdu.

Şimdi Janet kelimeleri bulmakta zorlanıyor. "Aceleci olmayalım," diyor ve sonra bana yaramaz bir çocukmuşum gibi bakıyor.

"Hayal kırıklığına uğradım Melissa, ama bu şartlar altında belki Pazar vardiyasını başka biri alabilir."

Dahili telefonunu açtığında kalbim küt küt atıyor. "Bayan Webber buraya gelsin, çabuk lütfen." Sessizce bekliyorum.

Janet da öyle.

Sonnie odaya girdiğinde o da en az benim kadar endişeli görünüyordu. Sinirli bir şekilde yanıma oturdu, belli ki neyi yanlış yaptığını anlamaya çalışıyordu.

Janet ona, "Bir fırsat çıktı," diyor. "Bir Pazar sabahı Bay Henley'nin evini temizlemeni istiyoruz. Özellikle köpeğini dışarı çıkaracaksın. Müsaitsiniz, değil mi?"

Sonnie de benim gibi dehşete düşmüş görünüyordu. "Ama bu Lissa'nın işi değil mi?"

Umarım gözlerim ona ne kadar üzgün olduğumu anlatır. Evde küçük çocukları olduğunu biliyorum. Mülakatta bundan bahsetmediğini de biliyorum. "Bayan Martin *müsait* değil," diyor Janet ve kendimi bir pislik gibi hissediyorum. "Lütfen bana senin de öyle olduğunu söyleme."

Sonnie bundan kurtulmaya çalışırken bahaneler üretmesini bekliyorum, ama kurtulamıyor. Çok stresli görünmesine rağmen yüzüne parlak bir gülümseme yerleştiriyor.

"Ben yaparım," diyor. "Her zaman bir terfi için hazırım."

Janet bize, "O zaman tamamdır," dedi. "Bu hafta sizin yerinize bakacak birini bulacağım Bayan Webber. Hafta sonuna hazırlanırken Bayan Martin'in gölgesi olacaksınız."

Ben
gülümserim.

Sonnie
gülümsüyor.

Janet da gülümsüyor.

Tekrar rahat bir nefes aldığımda ofisinden çok uzaktaydım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Melissa

"Vay canına," diyor Sonnie. "Bu bir ped."

Bay Henley'nin ön kapısına doğru ilerlerken gururla kabarıyorum. Aptalca, biliyorum.

Ona alarm kodunun yazılı olduğu bir kâğıt parçası uzattım. "Tuş takımı merdivenin altında, hızlı olmalısın." "Şimşek gibi olacağım." Ben anahtarları karıştırırken dirseğiyle beni dürtüyor. "Bak biz küçük temizlikçiler kattan Yedi, Bay Henley'in evine kadar. Gerçekten yaptın mı? Donunu mu kokladın?"

"Elbette takıyorum. Fırçalarken başıma takıyorum." Ona aptalca bir gülümseme atıyorum ve anahtarı kilide sokarken o da gülüyor. "Brutus'e dikkat etmelisin," diyorum ona. "Buraya asla balık ödülleri olmadan gelme. Sana bir paket vereceğim."

"Cindy beni çoktan uyardı. Onun bir canavar olduğunu söyledi."

Garip bir şekilde koruyucu hissediyorum. "O bir canavar değil. O sadece... yanlış anlaşılmış."

"Efendisi gibi, ha? Sikini fahişe amına sokmakla iyi bir şey yapmıyor." Sırıttıyor. "Cindy'nin sana söylediğini biliyorum. Harley'in meyhanesine kendin gidecekmişsin gibi görüldüğünü söyledi."

"Bana pek çok şey anlattı," diyorum ve içeri girerken yanaklarım yanıyor. Sonnie gerçekten de geri sayım sayacını devre dışı bırakmak için koridorda koşturmaya başladı. Onun ne kadar becerikli olduğunu unutmuşum.

Alarm sustu ve çenesi açık bir şekilde etrafına bakındı. "Evet, tam düşündüğüm gibi. Cehennem gibi gösterişli."

Henüz bir şey görmedi.

Ve Brutus'u da henüz görmedi.

Evine giren davetsiz misafiri kontrol ederken çılgınca korkutucu bir şekilde hırlayarak onu şaşırtıyor. Bu uzun zamandır duymadığım bir ses ve önlüğümün cebindeki ödülleri bulmaya çalışırken dalgınım. Ona fırlatıyorum.

Onları yakalarken kalbim güm güm atıyor ve o benden daha da dikkatsiz.

Kahretsin.

"Hey oğlum, aferin oğlum," diye telaşlanıyor, ama adamın buna hiç tahammülü yok. Dişlerini göstererek onu takip ediyor ve ben ona yapmamasını söyleyemeden geri çekiliyor. Bu bir hata.

Adam kendini ona doğru fırlatıyor ve kadın bir çığlık atarak kaçıyor, adam kendini diğer tarafa atarken ön kapıdan geri dönüyor.

"Brutus!" Sesleniyorum ama dinlemiyor. "Kahretsin, Brutus, hayır!" Bağırıyorum, ama o hâlâ diğer taraftaki kolu sıkıca kavrarken tahtayı tırmalıyor.

"Yardım edin!" diye sesleniyor ve benim hareketlerim otomatikleşiyor. Sadece yapıyorum.

Köpeklere Fısıldayan Adam programında duyduğum gibi en cesur sesimi takındım ve sakın bir şekilde tasmağını tutmak için yanına gittim. "Dur!" Ona durmasını söyledim. "Hayır!"

Başımı çevirdiğinde hâlâ hırlıyor, yüz ifademi ölçerken dişleri hâlâ açık. "Brutus! Hayır!"

Beni ısıracığından eminim, krem halıların üzerine kan döktüğüm için gerçekten kovulacağımdan eminim, ama gözlerindeki kavga yatışıyor ve kıcını yere oturtmadan önce biraz homurdanıyor, inliyor.

"Tanrım, Lissa. Güvenli mi? Orada hâlâ hayatta mısın?"

Brutus'ü kapıdan uzaklaştırıyorum. "Kal," diyorum ona ve umarım bu kelimeyi biliyordur. Kapıyı hafifçe aralıyorum ve diğer tarafta Sonnie'nin dehşete düşmüş gözleri beni karşılıyor. "Onun için üzgünüm," diyorum. "Yeni insanlara alışması biraz zaman alıyor."

Kendini kapı aralığından geri çekerken titriyor. "Üzgün olması gereken sen değilsin tatlım. O *senin* değil. canavar."

Midemde küçük bir sızı ve ofisten yola çıktığımızdan beri neden kendimi bu kadar kötü hissettiğimi anlıyorum.

Gerçeklik. Gerçekten sadece bir temizlikçi olduğumu ve bunun benim evim, köpeğim ya da hayatım olmadığını fark etmekle gelen balonun patlaması. Brutus benim canavarım değil, Alexander Henley de öyle. İç çamaşırlarını yıkasam ve çarşaflarını koklasam bile değil.

Ya da onun güzel sikini bütün gece kıcıma alacağım.

Alexander Henley adımı bile bilmiyor.

Brutus yere düşerken Sonnie irkiliyor ama ona göz kırpmaktan başka bir şey yapmıyor. "Senden bu kadar hoşlanmasını nasıl sağladın?"

Omuz silkiyorum. "Israr ve balık ikramı." *Ve sevgi.*

Ekleme zihnimden geçiyor ve içimi ürpertiyor. İşin özü de bu zaten. Her şey aşkla ilgili. Biri için kalbini ortaya koymak ve

onun senin ruhunu anlayacağına güvenmekle ilgili. Tıpkı Brutus'a parmaklarımın arasından ilk balık ödülünü verdiğimde ve gözlerinin içine baktığımda bana yaptığı gibi.

"İsrar ve balık ödülleri," diye tekrarlıyor ve bir nefes alıyor. Paketten bir tane çıkarıyor ve patilerinin arasına atıyor. "Al bakalım oğlum. Güzel balıklı atıştırmalık. Nom nom."

Brutus ağzıyla dürtüyor, kokluyor ama ısırıyor. Onu istemiyor.

Onu istemiyor.

Omuz silkiyorum. "Daha çok erken," diyorum. "Sana alışacaktır. Sadece biraz zaman ver." Ama umarım alışmaz.

Umarım bir daha buraya başka bir temizlikçi göndermezler.

Çünkü ben artık buraya aidim.

Sadece ben.

Brutus'un gürültüsü dindikten sonra Sonnie yine heyecanlandı. Tıpkı benim buraya ilk geldiğimde yaptığım gibi mutfağı karıştırıyor ve buzdolabının içindekiler, ona aldığım her şey hakkında yorum yapıyor.

Her şey hakkında yorum yapıyor ve onu ne kadar sevsem de, paylaşma duygusundan gerçekten hoşlanmıyorum.

Oturma odasına girdiğimizde, "Cindy bana onun porno alışkanlıklarından bahsetti," diyor. "Bana nelerden hoşlandığını gösterecek misin?" Ona benim gibi bakabileceğini söylüyorum ve o da parıldayan gözlerle ekranı açıyor.

Ama orada neredeyse hiçbir şey yok.

Mücevher müzayedeleri. Çok fazla mücevher müzayedesi izliyordu ama başka pek bir şey izlemiyordu. Bu vahiy beni ürperti.

Sonnie inliyor. "Çok daha fazlasını bekliyordum. Cindy tam bir palavracı, bu işi gerçekten berbat etti." Monitörü tekrar kapatırken hiçbir şey söylemiyorum. "Başka lezzetli bir şey var mı?"

Omuz silkiyorum. "Çamaşır sepeti mi?"

Şömine rafını cilalamayı bitiriyor ve ben de çocuklarının resimlerini yeniden düzenlemek zorunda kalıyorum. "Onun yatak odası." Sırıttıyor. "Nerede uyuduğunu görmek istiyorum."

Ona yattığı yeri gösteriyorum ve o da başını yastığına dayayıp onu içine çekiyor. İzinsiz girmenin verdiği acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum, çünkü bu aptalca.

"Nefis," diyor. "Kışın gece yarısı, işte böyle kokuyor." Bu beni gülümsetiyor. "Harika kokuyor."

Çamaşır sepetinin içine uzanıyor ve Cumartesi gecesinden kalma buruşuk gömleğini çıkarırken yüzüm yanıyor. Ve sonra pantolonunu.

Burnuna götürüp güzel bir nefes çekerken kalbim küt küt atıyor. Ve sonra yüzünü buruşturuyor. Burnu kırışırken gözleri kapanıyor.

Yalandan öğürüyor. Elinin tersiyle burnunu siliyor.

"Yüce Tanrım! Birileri bu hafta sonu sevişmiş. Her yerlerinden am kokusu alıyorum." Koklayabiliyor da.

Tabii ki yapabilir.

Kalçasını klitorisime bastırarak üzerlerine boşaldım.

"Bir daha bunların hiçbirini koklamayacağım," diyor ve onları sepete geri atıyor ve yüzüm yanıyor olsa da gülüyorum.

Gülmeden duramıyorum.

Ve Sonnie güldüğünde, ben daha çok gülüyorum. Tüm bunların çılgınlığından gözlerim yaşarana kadar gülüyorum. Ona bunu yapanın ben olduğumu söylemek için delice bir istek duyuyorum. Cumartesi gecesi Bay Henley'nin kalçasına boşalanın *ben olduğumu*.

Ama benim yok.

Tabii ki bilmiyorum.

"Gülüşünü özledim," diyor bana kıkırdayarak. Ben de onunkini özledim.

Alexander

Altı aylık bir münhasırlık anlaşmasının fazlasıyla yeterli olacağına inanıyordum. Amy'nin küçük, sıkı vücuduyla haftada bir seans yapmak, arzularımı uzak tutmak için yeterli olacaktı.

Ama bu yeterli değil.

Bu ılgınlığı saf bağımlılık olarak yazmaktan mutlu olurdum, ama eğer durum gerçekten böyleyse

Canavarı porno ya da webcam kızlarıyla, hatta arada Elena ya da Candice ile daha ucuz bir rutinle uzaklaştırın.

Ama bu seçeneklerin hiçbirinden memnun değilim.

Sadece o var. Sadece onun küçük dar amcığı ve o büyük mavi gözleri. Sadece ona verdiğim her şeyi alma şekli.

İş günümü bildiğimden çok daha güneşli bir mizaçla geçirirken, bir tür zihinsel çöküşün eşiğinde olup olmadığımı merak ediyorum. Oysa daha önce de bu durumdaydım ve böyle değildi. Anlamsız, zorlayıcı, paralı seksin uçurumuna baktım ve her seferinde diğer taraftan yara almadan çıktım ve *bu öyle bir şey* değil.

Bu farklı hissettiriyor.

Farklı hissediyor.

Çarşamba sabahı Claude'a mesaj atıp aynı akşam için hem Delaney's hem de Amy için rezervasyon yapmasını isteyecek kadar farklı.

Akıl sağlığım bozulsun ya da bozulmasın, bu gece o kızın amını yiyeceğim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Melissa

Dean bile ona bu akşam için tekrar geldiğimi söylediğimde ne kadar etkilendiğini gizleyemiyor. Ben gardırobumu karıştırıp Bay Henley'nin beni daha önce görmediği belli belirsiz uygun bir şeyler ararken o bana yemek hazırlıyor.

Bu iyi değil. Özellikle aldığım kırmızı ve pembe dışında süper şık bir şeyim yok ve böylece bitti. Elimden alınan bir seçim.

Bu akşam kendim olarak gitmem gerekecek.

Çiçek desenli tunik elbisenin yeterli olacağını umuyorum. Vücuda oturan ya da süslü değil ama güzel. En azından ben öyle düşünüyorum.

Ayrılmadan önce Joe'ya banyosunu yaptırıyorum, köpükler ve köpükler arasında yüzen tekne oyuncaklarıyla oynuyorum. Bir tanesi alabora olduğunda gülüyor ve bu beni de güldürüyor.

Gülümsemesini seviyorum. Gözlerinin ışıltısını seviyorum. Ne kadar mutlu olduğunu seviyorum.

Joe'yu yatağa yatırdıktan sonra Dean'e söyledim. Beni desteklediği için ona ne kadar minnettar olduğumu söylerim. Joe ile ne kadar iyi anlaştığını.

Başını sallıyor. "Küçük adamı seviyorum," diyor ve ben ona inanıyorum. Yüzünden okunuyor.

Makarnamı mideye indirip makyajımı tamamlıyorum ve bu akşam metroyla şehri geçecek vaktim olmadığı için taksiye biniyorum. Yolda New Start'tan Frank'i arayıp bu akşam yardım edemeyeceğim için çok özür dilemek zorunda kalıyorum. Ama sonuçta bu canavar boyutlarında büyük bir kazanç, planladığımdan çok daha önce gerçekleşen bir talih kuşu.

"Endişelenme," diyor Frank bana. "Böyle şeyler olur. Uzak bir ihtimal ama uğramak istersen Cuma günü Brickwood'da bir takımımız var." Ben cevap verirken geri adım atmaya başladı bile. Kendimi baskı altında hissetmemem gerektiğini söylüyor.

"Çok isterim," diyorum. "Cuma uygun."

İhtiyacım olacakmış gibi talimatları alıyorum, ne olduklarına dair hiçbir fikrim yokmuş gibi saatleri teyit ediyorum. Bana dört gözle beklediğini, beni Brickwood ekibiyle tanıştırmak için sabırsızlandığını söylüyor. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

Umarım çok erken değildir. Çok erken olabilir. Taksi

Delaney'nin yerine yanaşırken bu endişeyi bir kenara itiyorum.

Erken geldim ama en fazla on dakika. Kendi odama yerleşmek ve Bay Henley'e zamanında gitmek için ancak yeterli bir süre. Ama bunun önemli olmadığı ortaya çıktı.

Onu görmeden önce şoföre ödeme yapıyorum. Bay Henley'i göz ucuyla yakaladığımda teşekkür ediyorum. Bekliyordu. İzliyor. Arabanın uzaklaşmasını beklerken baktığını gizlemiyor. Daha merhaba bile demeden kıyafetimi işaret ediyorum.

"Özür dilerim," dedim. "Acelem vardı. Ufak bir uyarı. Ben..."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Özür dilemene gerek yok," diyor, "beğendim." Ağzının kenarındaki gülümseme gardırop testini geçtiğimi açıkça gösteriyor.

Nefes alıyorum. "Merhaba," diyorum. "İyi akşamlar Amy," diyor.

Ve görgü kurallarının canı cehenneme, çünkü parası ödenmiş bir eskortun toplum içinde nasıl davranması gerektiğini biliyorsam lanet olsun. Aradaki mesafeyi kapatıp kollarımı boynuna doluyorum ve dudaklarımı yanağına bastırırken kesinlikle muhteşem kokuyor.

Ben çekiliyorum ama o çekilmiyor. Bana kapıyı açarken eli sırtımda duruyor ve resepsiyona kadar sırtımda kalıyor.

Giriş yaparken el yazısını izliyorum, sahte imzasını bileğinin bir hareketiyle süslemesine bayılıyorum.

Resepsiyon görevlisinin beni tanımasını beklemiyorum, böyle giyinmişken, ama tanıyor.

"Siz de giriş yapacak mısınız Bayan Randall?" diye soruyor beni her zaman geren o süper profesyonel gülümsemelerinden biriyle.

Bay Henley bana bakıyor ve ne cevap vereceğimi bilemediğimden olsa gerek, çünkü o benim yerime cevap veriyor. "Bayan Randall benimle kalacak," diyor ve o da başını sallıyor.

"İyi eğlenceler."

Cevap verirken gülümsemesi tamamen benim içindi. "Olur, teşekkür ederim."

Onunla asansöre binmek çok garip. Tıpkı ilk gün Grosvenor Henley'de aptal üniformamla yaptığım gibi ona bakıyor olmak çok garip.

"Bu kadar kısa sürede gelebilmenize sevindim," diyor bana.

"Ben olsam kaçırmazdım," diye yanıtlıyorum.

En üst kattaki koridora çıkarken bir nefes alıyorum ve en uçtaki on iki numaralı süite doğru ilerlerken elim onunkine değiyor.

Elimi tutuyor, parmakları benimkilere konarken sahiplenici. Sıkıca kavırıyor. Talepkâr.

Kapıya vardığımızda bana "Erken kalkmam gerekiyor," diyor. Anahtar kartını kilidin içine kaydırıyor. "Altıya kadar buradan çıkmış olmalıyım." "Altı," diyorum ve gülümsememe engel olamıyorum. Düşündüğümünden daha geç, düşündüğümünden daha uzun.

Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve hâlâ çok yakınımızda. Beni odaya doğru geri geri götürürken elleri belimde.

Yüzümü ona doğru kaldırdığımda parmakları omurgamda geziniyor.

"Hafta ortasında randevu alma alışkanlığım yok," diyor bana. "Odaklanmam gerekiyor. İşim çok zor."

"Kırtasiye satıyorsun," diye fısıldıyorum gülümseyerek. "Evet."

Nefesi dudaklarımı ısıtıyor. "Yalan söyledim," diyor bana. "Hayatımda hiç satış elemanı olmadım." Ve işte tam orada, ona benim de yalan söylediğimi söyleme dürtüsü.

Ama ağzı ağızıma değdiği anda bu dürtü kayboluyor. Elleri saçlarıma dolanıp beni sımsıkı tuttuğunda yok oluyor. "Seni düşünüyordum," diye fısıldıyorum öpücüklerin arasında. "Seni düşünmeden duramıyorum."

Elleri kıkımın altına iniyor ve beni tutup kaldırıyor ve bacaklarımın beline sarılmasının çok kolay olduğu şifonyerin üzerine koyuyor. Kravatını çekiştirerek çözüyorum ve gömleğinin düğmelerinden aşağı inerken parmaklarım bu sefer çok daha emin.

Takım elbise ceketinin içine uzanacak kadar öpüşmeyi kesiyor ve ben onun *önce* paraya, *pratikliğe* yöneldiğini biliyorum.

Ama bunu yapmasını istemiyorum. Geri çekilip parayı çantama koymak istemiyorum. Bunu ucuzlatmak istemiyorum.

Gömleğini ve ceketini tek bir hareketle omuzlarından itiyorum ve o bana karşı koymuyor, sadece yere düşmelerine izin veriyor.

Vücudu ilahi. Teni parmaklarımın altında o kadar sıkı ki, saçlarının gıdıklaması avuçlarımda o kadar mükemmel duruyor ki. Boynunu öpüyorum ve tadı da kokusu kadar güzel. Dudaklarım Adem elmasına değdiğinde inlediğini hissediyorum ve kulağına doğru ilerlediğimde kirli sakalı yanağımı gıdıklıyor.

"Bunun için deliriyorum," diye fısıldıyorum ve kollarımda sertleşiyor. "Ben de senin için deliriyorum."

"Beni tanıımıyorsun," diyor ve çeneme uzanıyor. Gözlerini dikmiş bana bakarken başparmağını ağızımın üzerinde gezdiriyor.

"Adımı bile bilmiyorsun."

Touché.

"Ve *sen beni* tanıımıyorsun," diye itiraf ediyorum. "Ama bir isimde ne var ki?" Gözleri çok karanlık. Çok ciddi.

"Amy Leigh Randall," diyor. "Otuz dört Brooklyn Yolu, EC1. Yirmi bir yaşında. İki küçük kız kardeş, Gemma ve Belle.

Annen hemşire, Saint Richmond General'da çalışıyor."

Annem öldü.

Midem bulanıyor. Yaşadığım şok tamamen gerçek.

Devam ederken yanağımı okşuyor. "Sıfır bakiyeli bir kredi kartı. Sürüş suçu yok. Sabıka kaydı yok." "Ama sen nasıl..."

"İşletme ve yönetim okumuşsun," diyor bana. "Ama geçen bahar kedi asistanı olarak işe girmek için okulu bıraktınız.

Sanırım kedileri hukuktan daha çok seviyorsunuz, Bayan Randall."

"Ama ben..."

Söyleyecek sözüm yok. Kedileri sevmem bile. Köpekleri severim. *Onun* köpeğini.

"Çantayı karıştırdım," diye itiraf ediyor. "Kim olduğunu öğrenmek istedim."

"Çantamdan daha fazlasını aradın," diye fısıldıyorum, o da başını sallıyor.

"Benim işimde... titiz olmak zorundayım..." Duraklıyor. "Gitmek istersen anlarım Amy." Ama ben istemiyorum. Hayatımda ondan uzaklaşmaktan hiç bu kadar uzak olmamıştım.

"Bana söylemek zorunda değildin..." Nefes alıyorum. "Yapmazdım..."

"Biliniyor mu?" Gülümsemiyor. Sert ve ciddi ve o kadar güzel ki nefesimi kesiyor. "Hayır, bilemezdin.

Ama artık biliyorsun."

Kemerini çözdüm. "Neden beni tanımak istedin?"

Elimi sikine doladığımda homurdanıyor. Bunu doğru yaptığımı umarak onu hızlıca çalıştırıyorum. Umarım bundan hoşlanır. Kalçalarını sallıyor, avuçlarımda doğru itiyor ve o kadar sert ki. Aleti parmaklarımın arasında zonkluyor.

"Beni neden tanımak istediniz, Bay Brown?" Ona soruyorum. Sesim çok yumuşak, ancak bir tıslamadan daha fazlası.

Tuniğimin yakasını beyaz dantelli sütyenimi görecektene kadar aşağı çekiyor. "Çünkü seni düşünmeden duramıyorum," diye itiraf ediyor ve sesi acı dolu çıkıyor. "Çünkü bu beni delirtiyor."

Kahretsin, nasıl da gülümsüyorum. Parmaklarımla onun muhteşem aletini okşuyorum ve o bana geri iterken şifonyer güm, güm, güm diye duvara çarpıyor ve ben gülümsüyorum. Ona gülümsüyorum.

"Benim adım da Ted Brown değil," diyor bana. "Adım Alexander."

"Alexander."

Bunu söylemek çok iyi hissettiriyor.

Sütyenimin üzerinden meme uçlarımı çimdikliyor ve kıvılcımlar elektrikleniyor. "Becer beni Alexander," diye tıslıyorum. "Lütfen Tanrım, sik beni."

Alexander

Bu kız. Bu lanet kız aklımı başımdan alıyor.

Elbisesini neredeyse başından yırtıyorum, kumaş kıcının altından sürüklenirken onu kendime doğru itiyorum. Sütyenini bir çırpıda çıkarıyorum, ağzım o tatlı pembe meme uçlarına aç. Narin parmaklarının saçlarıma dolanmasına bayılıyorum. Benim için inlemesini ve bacaklarının beni sıkıca kavramasını seviyorum.

Külotunu çekiştirdiğimde kıpırdanıyor ve parmaklarımı kalçalarının arasına soktuğumda sıırıslık oluyorum. Kalçalarını benim için eğerken başparmağım klitorisinin etrafında dönüyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve dilim onu okşarken kalçaları başımı makaslıyor. Amı cennet gibi. Kıvrınma şekli benim için yeterince dinsel.

Kalçalarını tutup kaldırıyorum, bacaklarını iki yana açarak şifonyerin üzerine yatırıyorum. O güzel pembe amını bana sormadan açıyor ve o tatlı küçük tomurcuğu emmek çok kolay, onu daha fazlası için, daha sert için yalvartmak çok kolay. Her şey için.

Üç parmak ve nefesi kesiliyor.

Dördüncüsü, daracık göt deliğine giriyor ve çığlık atıyor.

Sik istiyor. Açlık gözlerinde, adımı tıslarken dişleri gıcırıyor ve vahşileşiyor. *Gerçek* adımı. Çok uzun zamandır kimsenin gerçek adımı haykırdığını duymamıştım.

Çok uzun zamandır kimseyi *tanımıyorum*.

Çok tehlikeli. Bununla ilgili her şey tehlikeli. Ama umurumda değil.

Ayağa kalktığımda hazırdı, amcığı sikimi tek hamlede içine alıyordu. Sırtını dikleştiriyor ve güzel göğüslerini avuçluyorum ve bu çok davetkâr. Parmaklarımı boğazına doladığımda benim için inliyor.

"*Evet...*" diye fısıldıyor ve ben onu sikerken kavramamı sıkılaştırıyorum, boğazı her vuruşta geriliyor. Kalçalarımı o noktaya doğru eğdiğimde tüm vücudu geriliyor, ben onu derinden sikerken gözleri kapanıyor.

Nefes almasına izin veriyorum. Bir, iki, üç kez, tekrar nefes almadan önce, taşaklarım gergin ve çaresiz, o nefessiz kaldıkça kendi nefesim de kesiliyor.

Sadece kısa bir zamanım var ama benim de sigortam atmak üzere. Gözlerimi onunkilere sabitliyorum, göğsü kabarırken solgunluğundaki değişimi iliklerime kadar hissediyorum.

Nefes almadan boşalmasını sağlayacağım. Bilinçsizliğin o puslu ışığında, sadece benim olduğum yerde, sessiz, sedasız bedenini uçurumun kenarına götüreceğim.

Elleri bileğimi kavıyor ama beni itmiyor. Orgazmın çekiciliği kendini hissettirirken gözleri büyüyor. Amcığı sikimin etrafında kenetleniyor, hava almak için çırpınırken bile kalçaları daha fazlasını istiyor.

Titiriyor. Kıvranıyor.

Her şeyi hissediyorum.

Benim için gelirken her küçük dalgalanma. Vücudunun beni sağarak kuruttuğu her titreme.

Onu bıraktığımda uçurumun kenarındayım, aletim onun derinliklerinde titreşiyor, ciğerlerine aldığı ilk nefes benim nefesim. Öksürüyor. Törpülüyor. Dudaklarımı alnına bastırdığımda göğsü benimkinin altında kabarıyor.

Ondan ayrılmak istemiyorum.

Ondan asla ayrılmak istemiyorum.

Gözleri tekrar odaklanıyor, sakinleşirken parmakları yanağımda bir hayalete dönüşüyor.

"*Alexander...*" diye fısıldıyor ve adım dudaklarından sihirli bir şekilde dökülüyor.

Onu kendime doğru çekiyorum, oturur pozisyona getirirken başını kucaklıyorum ve bacakları beni sertçe sıkıyor, kolları hiç bırakmak istemiyormuş gibi omuzlarıma sarılıyor.

Beni şaşırtıyor.

Bana olan güveni beni şaşırtıyor.

"Bu seni korkutuyor mu?" Ona soruyorum ve sesim alışık olmadığım kadar emin değil.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır."

Saçlarını düzeltiyorum, yüzünde daha fazlasını ararken bakışlarım hiç

durmuyor. "Hayır mı?"

Gözleri çok büyük. Çok savunmasız.

"Beni öldürmeyeceğini söylemiştin." Çok nazikçe gülümsüyor. "Sana güveniyorum." *Ben de ona* güveniyorum.

Bana bakışına güveniyorum. Beni nasıl istediğine güveniyorum. Bana güvenme şekline güveniyorum. Kendime tam olarak güvenmesem bile.

Melissa

Söylediğim tüm yalanlar kalbimi acıtıyor.

Onları midemde hissediyorum, etrafımda dönüyorlar. Ama yapamıyorum. Bunu riske atamam.

Yıldızları görene kadar beni boğması için ona güvendiğim düşünülürse, bu bana bile çılgınca geliyor. Ona hayatım konusunda güveniyorum ama ismim konusunda değil.

Evet, bu çılgınca.

Bana şampanya doldururken ona "Alexander ismini seviyorum," diyorum. "Teşekkür ederim," diyor. "Onaylamana sevindim."

"İskender'e benziyorsun."

"Ve sen de küçük tatlı bir şeftaliye benziyorsun." Bardağı bana uzatırken gözleri parıltıyor.

Koltukta bacak bacak üstüne atarken saçlarım dağılmış, makyajım mahvolmuş olmalı, ne kadar gösterişli olduğumu pek umursamıyorum.

am.

Onu hala içimde hissedebiliyorum. Bulunduğu yerin zonklamasını hâlâ hissedebiliyorum.

Boğazım kaşınıyor ve şampanya köpüklerini memnuniyetle karşılıyor. Klitorisim onun ağzından daha fazlasını almak için ağlıyor.

Ceketini toparlayıp sandalyesinin üzerine örtüyor ve koleksiyonuma eklemek üzere bir zarf daha almak için cebine uzanıyor. Ona teşekkür ederken her şeyin Joe için olduğunu söylüyorum, el çantama koyarken tasarruf hesabındaki rakamın yükseldiğini hayal ediyorum. "Neden kediler?" diye soruyor karşıma otururken. Her zamankinden daha rahat görünüyor, aleti sert ama alçakgönüllü, hala

Karnına doğru uzanırken benden ıslak. Bileği dizine dayanmış, onu tanıdığımdan daha memnun bir şekilde yayılıyor.

Baldırlarındaki kıllar koyu renk. Onları okşama dürtüsüne direniyorum.

"Hayvanları severim," diyorum ona, gereğinden fazla yalan söylememeye dikkat ederek. "Kediler, köpekler... hamsterlar..." "Kediler ya da hukuk. Sanırım kediler kazandı."

"Şimdilik," diyorum. "Bazen istediğin şeyi yapmak için yapman gerekeni yaparsın, değil mi?"

Düşünceli düşünceli bakıyor. "İstedığimi yaptığım zaman sana haber veririm. Belki bir gün."

"Yaptığın işi sevmiyor musun?" Bu beni o kadar şaşırtıyor ki şaşkınlığımı gizlemek için daha fazla şampanya içiyorum. "Hayır. Yaptığım işi sevmiyorum."

"Ama bu size değerli taşlar satın alıyor, değil mi?"

Gülümüyor. Gülümsemesine bayılıyorum. "Ve sen, Amy. Bana seni satın alıyor."

Ona para olmasa da burada olacağımı söylemek istiyorum ama kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Kalçasına vuruyor ve beni yanına çağırıyor. Şampanyamı bitiriyorum ve yanına giderken kadehimi şifonyerin üzerine koyuyorum.

Kendimi onun kucağına bırakmak çok kolay, kollarını belime dolayıp omzuma bir öpücük kondurduğunda çok sıcak. Ona karşı gevşiyorum, başım köprücük kemiğine yaslanıyor ve o da beni tutuyor, beni bırakırken sikini tam doğru pozisyona getiriyor.

"Çok güzel bir amın var," diye fısıldıyor.

"Çok güzel bir siki var," diyorum ve gülüyor. "Tanıdığın tek penis benimki."

"Bilmek istediğim tek şey." Kıkırdıyorum ama hiç komik değil. Kulağıma doğru nefes alıp beni sıkıca tutması hiç komik değil. Mutluluk bu. Saf mutluluk.

"Bana neyin iyi hissettirdiğini göster" diyor ve ben de gösteriyorum. O kıpırdamadan dururken ben yavaşça, dikkatlice onun muhteşem aletinin üzerinde aşağı yukarı hareket ediyorum.

Kendimi öne doğru eğdiğimde nefesim hızlanıyor, baskı dayanılamayacak kadar iyi. Parmakları omurgamda dans ediyor ve bu bir cennet. Saçlarıma dolanıyorlar ve ona onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Ben *bunu* seviyorum.

İstedğim şeyle kendimi şaşırtıyorum. Onun sikini kıcıma bastırmak için kendimi yeterince

kaldırdığımda şoktayım. "Siktir," diyor ve kalçalarını tutuyor. "Sabit dur," diyor ve ben de sabit duruyorum. Gerçekten sabitim.

Hafifçe aşağı inerken inanılmaz bir yanma oluyor ve esneme inanılmaz. Tüm uzunluğunu almak için dişlerimi sıkıyorum ve sonuna kadar batarken uylukları gergin.

"Pis kız," diye homurdanıyor ben hareket etmeye başlayınca ve bu hoşuma gidiyor.

Kıçımdaki siki beni çıldırıyor, yanarken bile. Ona binerken klitorisimi ovuyorum ve memelerim zıplarken ve kırım onun kucağına çarparken bu şekilde kolayca boşalabilirim.

"Sen benim ölümüm olacaksın," diye homurdanıyor ve sanki biri mezarımın üzerinden geçmiş gibi ürperiyorum.

Benim ölümüm.

Çiğ. Ölümle ilgili her şey hayatı çok çiğ yapar.

Homurdandığım için mutluyum. Ona benim hayatım olduğunu söyleme dürtüsüyle nefes nefese kalıp inlediğim için rahatladım.

Bana doğru hamle yapıyor, et ete çarpıyor ve ben öne doğru eğiliyorum, ellerim onun dizlerinde dengelenirken o benim ağırlığımı alıyor. "Ver onu bana," diye tıslıyorum. "Lütfen Alexander, ver onu bana."

Ayağa kalkarken kolları belime dolanıyor, bizi yatağa taşırken siki kığımın derinliklerine gömülüyor. Yumuşak çarşafın üzerine düşüyorum ve beni ensemden kavıyor, beni sikerken sabitliyor. Sertçe. Haykırıyorum, o ittikçe kığım güzelce yanıyor.

"Gelme..." İnliyorum. "Lütfen gelme... Henüz değil..."

"Yapmayacağım," diye homurdanıyor.

Ve yapmıyor.

Terden sırsıklam olana kadar beni beceriyor. Kığım gevşeyip ağrıyana kadar.

Artık kendi adımımı bilmeyene kadar beni beceriyor. İstesem bile ona söyleyemem.

Ve nihayet, beni mükemmel tohumuyla doldurduğunda, dudaklarım öpücüklerinden şişmiş ve klitorisim o kadar hassas ki acıyor, işi bittiğinde ayağa kalkmak için yapabileceğim tek şey bu.

Ceketine uzanıp omuz silkiyor ve kollarımı atılmış gömleğinin içine sokup düğmelerimi ilikleyene kadar ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok.

Pencereye doğru ilerliyor ve perdeleri geri çekip menteşeleri üzerinde sonuna kadar açtıktan sonra mini bardan minyatür bir viski alıyor.

Kendisi için bir tane dolduruyor ve benim için bir

tane daha açıyor. Koklarken burnum kırışıyor.

"Benim bir rutinim," diyor bana. "Yatmadan önce bir

viski." Gülümsüyorum. "Bunu yapabilirim."

Insignia sigara paketini çıkardığında kalbim çarpıyor. Bana bir tane uzattığında midem gıdıklanıyor.

Çakmağı çakıyor ve ateşi benim için tutuyor, umarım çok uzun zaman geçtiği için öksürüp sıçramam. "Viski ve bir sigara," diyor kendi sigarasını yakmadan önce. "Yatmadan önce iki küçük kötü alışkanlık."

Birbirimize sessizce bakıyor, şafağın ilk ışıkları ufukta belirirken açık pencereden dışarı duman üflüyoruz.

Sonra da yatağa gideriz.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Melissa

Sonunda daha da çılgın bir ödül olan bu çılgın oyunu oynuyorum.

Duble ya da baskın.

Söylediğim her yalanla felaketle dans ediyorum, attığım her adımla kendimi daha da derine gömüyorum.

Perşembe sabahı üniformam olmadan Sonnie'yle buluşmak için evine gittiğimde, Sonnie geceyi kiminle geçirdiğimi sorgularken başım dönmüş ve gözlerim kararmıştı.

Standart dışı iş kıyafetlerim konusunda Janet Yorkley'e ispiyonculuk yapmayacağını söyledi ve yapmayacağını biliyorum.

Gizemli adamımla ilgili sorularını geçiştirmek bana acı veriyordu, Bay Henley'nin yatak odasına vardığımızda yatağının hâlâ bir gün öncesinden kalma mükemmel bir şekilde yapılmış olduğunu görmek midemi bulandırıyor.

Nasıl da sırtmıştı.

"Görünüşe göre Bay Henley'nin de dün gece şansı yaver gitmiş. Şanslı ineğin kim olduğunu merak ediyorum." Ona söyleyebilirdim ve bunu biliyorum.

Her şeyi itiraf edebilir ve sırlarımı saklaması için ona güvenebilirdim. Ama güvenmedim.

Çünkü her ne kadar berbat görünse de, ondan önce başkasına söyleyerek ona zaten ihanet ettiğimden daha fazla ihanet etmek istemiyorum.

Ve işte buradayım, bir çalışma haftasını daha tamamlamış olarak Brickwood'a doğru yola çıkıyorum. Çorba ve sandviç servis etmeye hazırım ve Joe ve Dean ile geçireceğim Cumartesi gününü iple çekiyorum.

Belki de orada bile olmayacak. Alexander'ın her hafta buraya geldiğinden emin değilim, ama kapıdan içeri adımımı attığım anda sorum cevaplanıyor ve onu endüstriyel ocakta çalışırken buluyorum, koyu renkli şapkasını alnına indirmiş.

Onu bir mil öteden tanırım, berbat bir kotun içinde bile.

Kaçıp gitmemek için bütün sinirlerimi zor tuttum ama yine de yapamadım. Frank çoktan bana doğru geliyor, adımı sesleniyor ve gelebildiğime ne kadar sevindiğini söylüyor.

Sanki eski arkadaşımız gibi kolunu omzuma doluyor ve beni mutfağa götürüp yabancılarla tanıştırıyor.

Annabel, Mary, Christine. Hepsi iyi. Hepsi gülümsüyor. Hepsi misafirperver ve burada

olduğum için mutlu. Ve sonunda beni Ted'le tanıştırdı.

Ted sanki sosyal olmak baş ağrısından başka bir şey değilmiş gibi yavaşça yüzünü bana dönüyor.

Daha yüzümü bile görmeden elini uzatıyor ve ben elini tuttuğumda geriliyor, gözleri bir anda benimkilere kayıyor. "Ted, bu Amy," diyor Frank. "Amy, bu Ted."

Bu bir hataydı. Bunu gözlerinde görüyorum. Karanlık yanırlar. Çenesi sert.

"Amy," diyor ve ben o kadar yanıyorum ki bayılacak gibi oluyorum. "Ted," diyorum ve sözcük boğazımda cam gibi düğümleniyor.

Frank beni sebze istasyonuna götürüyor ve Alexander'ın gözleri beni yiyip bitirirken tek yapabildiğim omzumun üzerinden geriye bakmak oluyor.

"Özür dilerim," diyorum ama gözlerini kaçırıyor.

Alexander

Zihnim dönüyor. Çorba tenceresini karıştırırken lanet bir karmaşa içinde höpürdetiyor.

Neden burada, evinden bu kadar uzakta olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Karıştırıcıyı Annabel'e veriyorum ve Frank'i depoya kadar takip ediyorum ve kendimi durduramadan kolundan yakalıyorum. Benimle yüzleşmek için döndüğünde gözleri açılıyor.

"Amy," dedim. "Onu nereden tanıyorsun? Burada ne işi var?"

Çok şaşırmış görünüyor, ağzı sanki ben bir deliymişim gibi açık. Ve öyleyim.

Ben lanet bir deliyim.

"Eastspring," diyor. "Eastspring'de gönüllü çalışıyor."

"Eastspring mi?"

Başını sallıyor. "Evet, Eastspring. Ama Çarşamba akşamı gelemedi, bir işi çıktığını söyledi. Onun yerine buraya gelmesini önerdim." Durakladı. "Onu tanıyor musun?"

Kontrolden çıktım.

Ne kadar boktan biri olduğumu fark ettiğimde paranoyam yerle bir oluyor. "Yollarımız kesişti."

Gülümsüyor. Zavallı herifin hiçbir fikri yok. "Ah evet, gönüllüler dünyası küçük bir yer. Eastspring'de Tanrı'nın bir lütfu oldu, tam bir asker gibi çalışıyor."

Masum bir şey.

Frank'in okuması kolay, açık bir kitap gibi. Saçma bir tesadüf ama kalbimi hızlandıran bir tesadüf.

"Mekân değiştirmesi çok hoş," diyorum.

"İyi bir kız," dedi bana. "Tatlı kız, çok nazik." "Evet," diye katılıyorum. "Çok nazik."

Kolumu tokatlıyor. "Belki iki mekân da yapar, umut edebiliriz, değil mi?"

Ancak, *anonim bağışçımız* onun yerine ücretli bir personel için para ödemek zorunda kalsa bile, her iki mekanda da çalışmayacak.

Çarşamba geceleri artık bana ait, henüz bilmese bile.

Mutfığa geri dönerken kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Ben ocağın başındaki yerime geçerken Amy dehşete düşmüş bir halde korkulu gözlerle bana bakıyor.

"Özür dilerim," diye tekrar ağzını açıyor ve kendimi tam bir amcık gibi hissediyorum. Omuz silkiyorum ve sonra gülümsüyorum.

Rahat bir nefes alıyor ve alnını siliyormuş gibi yapıyor ve çok güzel. Kıyafetleri içinde kesinlikle çok güzel.

Gömme bir ceketin altında bir kot pantolon ve bir tişört. "Sonra konuşuruz," diyorum ve o da başını sallıyor.

Gitme vakti gelene kadar siktiğimin çorbasını karıştırıyorum.

—————

Melissa

Sokaklarda iyidir.

Fazla konuşmaz ama samimidir.

Sıcak yemekleri dağıtırken en ufak bir züppelik belirtisi yok. Bu kadar sıkı çalışmasında kendini beğenmişlik yok.

Kendimi alçakgönüllü hissediyorum.

Kendimi sahtekar gibi hissediyorum.

Ama sahtekâr değilim, tam olarak değil. Burayı gerçekten seviyorum.

İnsanların bu kadar nazik olmasını seviyorum. Sokaktaki insanların aptalca bir önem duygusu olmadan kalpten iletişim kurmalarını seviyorum. İnsanlara yardım etmenin ve onların bunu takdir etmelerinin, gerçekten takdir etmelerinin verdiği hissi seviyorum.

Mutfaktaki tezgâhları silip gelecek hafta için hazırladığımız tepsileri istiflediğimizde saat geç olmuştu. Hiçbir varsayımda bulunmadan ayrılmaya hazırlanıyorum, Alexander rahatsız görünüyorsa keskin bir çıkış yapmaya hazırım.

Dışarı çıkarken koluma giriyor, hepimiz vedalaşırken beni diğerlerinden farklı bir yöne çeviriyor.

Konuşmadan önce kulak kesilmelerini bekliyorum ve kendime engel olamıyorum, daha doğru dürüst merhaba bile demeden ağzımdan özürler dökülüyor.

"Çok özür dilerim! Hiçbir fikrim yoktu! Frank Çarşamba günü için gelmemi söyledi... ve ben bunu düşünemedim..."

Başını sallar. "Hayır," diyor. "Özür *dilerim*. İşim beni şüpheli yapıyor. Beklenmedik bir şeydi, bu kadar basit." "Geri gelmeyeceğim," diyorum. "Frank'e gelemeyeceğimi söyleyeceğim..."

Gözleri delici. "Bunu neden yaptın?"

Omuz silkiyorum ve bunu yaptığım için kendimi bok gibi hissediyorum. Her şey kötü bir fikrin korkunç bir şekilde yanlış gitmesi gibi geliyor. Muhtemelen de öyle.

Dean'in uyarısının kafamın içinde çınladığını duyabiliyorum.

"Senin yüzünden... seni rahatsız etmek istemediğim için..." "Rahatsız olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve sulanmalarından nefret ediyorum. "Sen değil misin?"

"Hayır," diyor. İkna olmuş görünmediğime eminim ve iç geçiriyor. "Amy, bu bir şoktu. Şok olmaya hakkım var, değil mi? Siz de şok olmuş olmalısınız. Bu... alışılmadık bir durum." "Londra küçük bir yer," diye yalan söyledim.

"Öyle görünüyor." Ellerini ceketinin ceplerinden çıkarıyor ve tekrar iç çekiyor. "Lütfen baştan başlayalım." Elim tutuyor ve avucuma bir şey koyuyor, ne olduğunu hemen anlıyorum.

"Gerçekten taşıyor musun?" Taşı sokak lambasına doğru tutarken söylüyorum. "Şanslısın," diyor. Gülümsüyorum. "Bunu nereden biliyorsun?" "Çünkü bana sen söyledin."

Keşke şapkası yüzünün büyük bir kısmını gizlemeseydi.

"Sanırım tüm bu *hokus pokusta* bir şeyler olmalı," diye ekliyor, "çünkü seni buraya getirdi." "Ve bu şans mı?"

Gülümsemesi karnımı gıdıklıyor. "Ben de öyle düşünmek istiyorum."

Kuvarı ona geri veriyorum ve ateş opalini almak için kotumun cebine uzanıyorum. Onu avucumun içinde sunarken bunu yaptığımı inanamıyorum.

"Bu bir şans," diyorum ona. "Beni buraya getirdi."

Bir yaş boyunca birbirimize baktık. Ben kıpırdamıyorum, o da kıpırdamıyor, bu pis sokak köşesinde etrafta kimse yokken kapana kısılmış gibi.

"Gitmeliyim," diye blöf yapıyorum, "Yarın görüşürüz."

"Evet," dedi. "Görüşeceğiz."

Yeraltına doğru sadece iki adım atmıştım ki bana seslendi ve sesi her yerimi karıncalandırdı. "Gitmen gereken bir yer var mı?" diye soruyor arkamı döndüğümde.

Başımı sallıyorum. Bir yalan daha.

Mücadele ediyor gibi görünüyor. Denizde kaybolmuş bir denizciye benziyor. Bekliyorum.

Onu rahat bırak.

İşe yarıyor, tıpkı bildiğim gibi.

"Değerli taş koleksiyonum," diyor. "İstersen sana gösterebilirim."

"Şimdi mi?" diye soruyorum ve kalbim hızla çarpıyor. İçimden geçtiğini hissediyorum.

"Eğer zamanınız varsa."

Gülümsüyorum ve ona doğru gidiyorum. Kolumu onunkine doluyorum ve yanağımı omzunun cızırtılı kotuna yaslıyorum ve o beni geri çekmiyor. Geri çekilmemesini seviyorum.

"Dünya kadar zamanım var," diyorum.

Otuzuncu Bölüm

Alexander

Sokağın köşesinde Amy'nin kolu benimkine dolanmış halde dururken, sadece sipariş ettiğim taksiyi beklemiyorum, sağduyumun geri gelip bana bunun aptalca bir fikir olduğunu söylemesini bekliyorum.

Taksi geldiğinde nereye gittiğimizi bile sormuyor, sadece arka koltuğa yığılıyor ve bana yer açmak için ayaklarını sürüyerek ilerliyor. Tamamen diğer tarafa bile geçmiyor - vücudu benim tarafıma doğru bastırılmış halde kalıyor, kalçası benimkine sıkıca yapışıyor.

Rahat bir sessizlik. Garip bir şekilde rahat.

Elimi onun dizine koymak, olmaması gerektiği halde dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geliyor.

Neden onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissettiğimi bilmiyorum ama hoşuma gidiyor.

Duramayacak kadar çok hoşuma gidiyor. Evimin önüne geldiğimizde şoföre parasını ödüyorum ve eğer evin ihtişamı onu şoke ettiyse bile bunu belli etmiyor. Ön kapıya doğru ilerlerken elini tutuyorum ve anahtarımı kilide sokarken yüzümü ona dönüyorum.

"Köpeğim... zor biri," diyorum ona. "Yabancılarından gerçekten hoşlanmıyor." "Merak etme," diyor. "Köpeklerle aram iyidir."

Onun adına peşinen özür dilemek ve sırf ona bir şans versin diye, onu ölüm hücrelerinden kurtarmadan önceki kasvetli hikâyesini anlatmak istiyorum ama o zaten soğukta geçirdiğimiz akşamdan dolayı titriyor.

"Agresif olacak," diyorum ona. "Ama endişelenme, söz veriyorum sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." "Sorun yok," diyor. "Korkmuyorum."

Ama olacak. Olacağını çok iyi biliyorum.

Kapıyı açıyorum ve alarmı devre dışı bırakmak için içeri giriyorum. Işıkları açtığımda koridorunda çok zarif görünüyor. Gözleri her yeri içine çekerken bakmaktan kendimi alamıyorum.

Brutus içeri girdiğinde hâlâ bakıyorum ve her zamankinden çok daha hızlı. Uzaktan sinsice yaklaşan, saldırmadan önce iblis gibi hırlayan bir köpek ama bu gece öyle değil.

Hamle yapıyorum ama onu ıskalıyorum, adını bağıriyorum ve geri gelmesini söylüyorum ama beni tamamen görmezden geliyor.

Koridorda ilerlerken kanım donuyor ve ona kaçmaması için bağıriyorum, lütfen kaçma. Ama kaçmıyor.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve dehşet beni derinden sarsıyor.

Kollarını ona uzatıyor ve yemin ederim o güzel boğazını parçalayacak. Ama yapmıyor. Lanet olsun, yapmıyor.

Durmak için kayarken kuyruğu güm *güm* atıyor, kadın yüzüne cıvıldarken ve kulaklarını kaşırken dili dışarı sarkıyor. Ve ben bakıyorum. Sessizce. Hayretler içinde.

"Adı ne?" diye soruyor.

Dilimi bulmam bir anımı aldı. "Brutus."

"*Brutus!*" diyor ve kuyruğu daha sert çarpıyor. "Çok sevimli."

"Genelde öyle değildir," diyorum ona.

"Kurtarma mı?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Onu bulduğun için çok şanslı." "Şanslı olan benim. Onu tanıdığın zaman harika biri."

Kadın ayağa kalktığında hâlâ bir fino köpeği gibi ona bakıyordu ve ben buna inanamıyordum. İnanamıyorum amına koyayım. "Çok güzel bir evin var," diyor ve ben ona teşekkür ediyorum. "Ve güzel bir köpeğin," diye ekliyor ve sanırım buna gerçekten inanıyor,

Yakın zamanda bir güzellik yarışması kazanması zor olsa da.

Belki de buna ihtiyacı yoktur. Belki de tüm bunları görüyordur.

Umut bile etmemeliydim ama ediyorum. Ek iş olarak fahişelik yapan güzel bir kıza bu kadar bağlanmamalıydım ama am.

"Beni gezdirecek misin?" diye soruyor ve ben de ona aval aval bakmayı bırakacak kadar kendime geliyorum.

Onu mutfağa götürüp bir şeyler içmek isteyip istemediğini soruyorum ve o da küçük sevimli ayaklarıyla adama oturuyor. tabureye vuruyor. Brutus kendini onun yanına bırakıyor, sanki o da mobilyanın bir parçasıymış gibi başını patilerinin üzerine koyuyor.

Gerçek dışı.

"Bir kahve harika olur," diyor ve ben de aptal gizli şapkamı bir kenara bırakıp çekirdekleri makineye yerleştirmeye

başlıyorum, Claire'den beri burada bir kadınla birlikte olup olmadığımı anlamaya çalışıyorum. Olmamıştı.
Brutus ayağa kalktığında hâlâ içkileri hazırlıyordum. İşemeye ihtiyacı var, havlar havlamaz anlıyorum, ama sorduğu ben değilim. Sanki ne istediğini biliyormuş gibi ona havlıyor.
Ama o biliyor.

Tabureden kayıyor ve sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi arka kapıya yöneliyor. "Dışarı çıkmak istiyor, değil mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Lütfen."

Beni izlerken yakalıyor ve başını eğiyor. "Ne var? Ne oldu?"

"Süt mü?"

Başımı sallıyor. "Lütfen. İki şeker." Gülümsüyor. "Süt alıp almadığımı merak etmiyordun, değil mi?" Tek kelime etmeden ona bir fincan uzatıyorum ama o bırakmıyor.

"Ne?" diyor ve kıkırdıyor. "Beni geriyorsun."

Odaya bakıyorum, her yere bakıyorum. "Sadece bu," diyorum ona. "Bu garip. Brutus tuhaf biri." "Köpekler kendi türünden insanların kim olduğunu anlayabilir," diyor.

"Öyle görünüyor."

"Benden hoşlanmasına sevindim." Gülümsüyor.

İçimde nereye ait olduğunu bilmediğim bir sızı var. Sanki en küçük yeşil filiz kömürleşmiş toprağın içinden kırılğan şeklini çıkarmış gibi hassas bir his.

Pek hoş bir şey değil.

Brutus kayıtsızca içeri giriyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda ne düşündüğünü merak ediyorum. Gözleri yeni misafirimizi sevdiğinden başka bir şey söylemiyor ve ben de ona güveniyorum. Onun kararlarına da en az kendiminki kadar güveniyorum.

Bu endişeyi bir kenara itiyorum. Kendimi bu deliliğe uymaya zorluyorum, çünkü neden olmasın? Yapacak başka ne var ki?

Bunu nasıl bırakabilirim ki?

Amy sormadan arka kapıyı kilitliyor. Kahvesini içişini izliyorum ve yanaklarına geri gelen rengin tadını çıkarıyorum.

"Dışarısı soğuktu," diyor. "Ama buna değdi. Evsizlerle çalışmayı seviyorum. Sahip olduklarınız için minnettar olmanızı sağlıyor, değil mi? Az da olsa yardım edebildiğim için mutluyum."

"İçine düştüm," diye itiraf ediyorum ve

kaşları kalkıyor. "İçine mi düştün?"

Ama bunu genişletmek istemiyorum. Bugün değil. Belki de

hiç. İçkimi bitiriyorum ve o da beni takip ediyor.

"Sizi gezdireyim," dedim.

Elini uzattı, ben de tuttum.

Melissa

Bu düşündüğümünden çok daha zormuş.

Rahat gülümsememe rağmen kalbim çarpıyor, aptalca bir dikkatsizlikle oyunu ele vereceğimden endişeleniyorum. Köpeğinin havlama şeklini bilmek gibi.

Tuvaletlerinin nerede olduğunu bilmek.

Şömine rafındaki resimlerini ister istemez gösterdiğinde çocuklarının isimlerini bilmek. Sanki bilmiyormuşum gibi onları soruyorum.

"Thomas ve Matthew," diyor. "Hampshire'da anneleriyle birlikte yaşıyorlar."

"Bu zor olmalı."

"Çok," diye itiraf ediyor ve gözlerinde bir acı parıltısı görüyorum. "Ama en iyisi bu. Gelişiyorlar.

Mutlular." "Köpeği seviyor olmalılar," diyorum ve bu onu gülümsetiyor.

"Öyle, evet. Ve onları seviyor." Sanki yeni bakıyormuş gibi fotoğraflardan birini kaldırıyor. "Eski karım ondan pek hoşlanmıyor."

Boşanması hakkında soru sormak bana düşmez, o yüzden sormuyorum.

Cahil gibi davranmanın baskısı gözlerimin arkasında birikiyor ama belli etmiyorum. Sorularımı hafif ve muğlak tutuyorum, sanki her şeyi ilk kez görüyormuşum gibi etrafi süzüyorum.

"Orkidelerin kokusuna bayılırım," diyorum ve bir tanesini koklamak için yüzüme doğru çevirdiğinde omurgamda bir ürperti oluşuyor. "Temizlikçim alır onları," diye itiraf ediyor. "O mükemmeldir. Hoş bir dokunuş."

O mükemmel.

Gülümsemem yüzümde gülünç derecede parlak bir his uyandırıyor ama o bunu fark etmiyor gibi görünüyor.

Ana planımın bu aşamasına gerçekten geçebilir miyim bilmiyorum, şimdi burası çok kişisel hissettiriyor. Şu an kendimi

çok bunalmış hissediyorum.

Eğlence ünitesinin önünden geçerken kararımı vermek zorunda kaldım.

Bir kalp atışında verdim.

CD'lerine doğru hızla dönüyorum, yığından bir albüm çıkarırken yüzümde sahte bir şok ifadesi var. "Aman Tanrım! Kings and Castles'ı mı seviyorsun?!"

Benim sahte şokum onun yüzündeki şaşkınlığın yanında hiç kalır. "Onları tanıyor musun?" "Tanıyor muyum?! Tabii ki, tüm zamanların en sevdiğim grubu!"

Bunu yaparken bile nefret ediyorum. Gözlerindeki şoktan nefret ediyorum. Onu kendime aşık etmek için bir sirk maymunu gibi davranmak zorunda hissetmekten nefret ediyorum.

"Bu olağanüstü bir şey," diyor. "Var olduklarını neredeyse hiç kimse bilmiyor."

"Çılgınca, değil mi? Bunu hep söylüyorum. Yani Casual Observer'ı ele alalım, o şarkı tüm zamanların en sevdiğim şarkısı.

Nasıl oluyor da radyolarda daha fazla çalınmıyor, hiçbir fikrim yok. Suçlu, öyle değil mi?"

"Suç, evet." Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Aslında benim de favorim bu."

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Vay canına. İhtimaller nedir?"

"Slim," dedi bana ve şaka yapmıyordu.

Grupla olan hayali geçmişimi, babamın onları nasıl sevdiğini, solistin ölmek üzere olan büyükannesine bir şarkı ithaf ettiğini bildiğimi, ilk albümlerinin ciddi şekilde küçümsendiğini düşündüğümü ve onları köşesinde lime lime eden ilk ana akım müzik gazetecisinin şanslarını daha başlamadan yok ettiği için ne kadar korkunç olduğunu anlatıyorum.

Dinliyor. Başını sallıyor.

Ona Casual Observer'daki sözleri ne kadar sevdiğimi söyledim. Ne kadar derin olduklarını. İnsanlarla çevrili olmanın ve yine de tamamen yanlış anlaşılmış hissetmenin yalnızlığını ne kadar iyi yakaladıklarını. Çok yalnız.

Artık başını bile sallamıyor. Sadece bakıyor. Gözleri delici ve çiğ. "Özür dilerim," diyorum ona. "Kendimi biraz kaptırdım. Onları çok seviyorum."

"Sorun değil," diye yanıtlıyor. "Ben de seviyorum."

CD'yi koleksiyona geri koyuyorum ve büyüğü gizemli turun geri kalanı için elimi uzatıyorum.

Bana ofisini, kış bahçesini ve neredeyse hiç kullanmadığı yemek odasını gösteriyor. Bana alt katta bir spor salonu olduğunu söylüyor ama beni oraya götürmüyor.

Küçük şeyler, zararsız şeyler, çok dikkatli ve düşünceli olmak hakkında yorum yapıyorum. Ve sahte.

Hayatımda hiç bu kadar sahte hissetmemiştim.

Alt kattaki tur bittiğinde kalbim boğazıma düğümleniyor, suçluluk duygusuyla boğuluyorum ve ona buraya daha önce geldiğimi söylemek için çılgınca bir istek duyuyorum. Kings and Castles'ı gerçekten sevdiğimi ama bunun onun yüzünden olduğunu. Çünkü onları burada dinledim.

Onu zaten tanıdığımı söylemek için.

Ama artık o CD'yi ilk çıkardığım zamanki gibi garip ya da temkinli değil. Rahatlamış, hatta heyecanlı görünüyor, artık şok güzel yüzünü terk etmiş.

Ve bunu riske atmak istemiyorum. Riske atamam.

Merdivenlerin dibinde elimi tutuyor ve tüm itiraf düşünceleri aklımdan uçup gidiyor. "Sana koleksiyonumu göstereyim," diyor.

Alexander

Kings and Castles. Sıkı bir takipçileri var, ancak bunun küçük olduğunu söylemek cömertlik olur.

Neredeyse kimse onların varlığından

haberdar bile değil. Ama Amy biliyor.

Bu bokun daha da garipleşebileceğinden emin değilim.

Ben aptal değilim. Mutlu sonlara, ruh eşlerine, ikiz alevlere ya da arkadaşlık sitesi üyelikleri ve Sevgililer Günü kartları satmak için kullandıkları diğer saçmalıklara inanmıyorum.

İki insanın aynı binada yaşamlarını sürdürebilecek kadar birbirlerine tahammül edebileceklerine karar vermelerinden başka bir şeye inanmıyorum, belki yol boyunca biraz karşılıklı sevgi ile.

Ve seks. Ben sekse inanırım.

Kalbim düzinelerce hızla atıyor. Kızı yukarı çıkarırken boğazım kuruyor ve içimdeki gıdıklanma beni çıldırtıyor.

Umut etmeye cesaret edemediğim bir gıdıklanma. Aramızdaki bu çılgın bağlantının bir anlamı olabileceğini ummak bile delilik olurdu.

Yine de o kadar gerçek hissediyor ki. Gözlerindeki ruh o kadar gerçek ki. Beni isteme şekli, gerçek olamayacak kadar doğru hissettiriyor.

Yanlış.
Bunu ne kadar çok istediğimden dehşete düştüm.
Onu doğruca kristal odaya götürüyorum ve ışığı yakıyorum.
Koleksiyonumu hiç kimse görmedi, zaten umursayacak kimse de yoktu. Neredeyse hiç kimse bu doğa harikalarını benim bulduğum kadar güzel bulmuyor.
Ama Amy biliyor.
Dolap kodunu girdiğimde gözleri açılıyor, ışık değerli taşlara vurup onları tüm ihtişamıyla parlattığında nefesi kesiliyor.
"Tanrım," diye fısıldıyor. "Bu delicesine harika."
Koleksiyonumu ağzı açık bir şekilde incelerken ona bakıyorum ve onu yeni çağ hippisi olarak düşünerek yanlış değerlendirmişim. Tabii ki öyle düşündüm.
Bu kızla ilgili hiçbir şey artık beni şaşırtmıyor.
"Sende poudretteite var! Yıllardır bir tanesini canlı olarak görmek istiyordum! Çocukken okumuştum, Mont St. Hilaire'de nasıl bulduklarını!" Parmakları havada sallanıyor. "Ve musgravit! Avustralya'daki Musgrave Sıradağları'ndan! Bu çılgınlık!"
Evet. Evet öyle.
Onu hayranlıkla dinliyorum. Nadir değerli taşlar hakkındaki bilgisi inanılmaz, hatta müzayedelerde karşı karşıya geldiğim bazı sıkı koleksiyonculardan bile daha iyi, listeleme ayrıntılarını müjde olarak alan ve gerçek taşların kendileri için hiçbir şey umursamayan tetik mutlu tipler.
"Onlara dokunabilirsin," diyorum ve nefesi kesiliyor. "Dokunamam!"
Musgraviti çıkarıp eline koyuyorum ve parmakları titriyor. Benimkilerin de titrediğini görünce şaşırdım.
"Bu kadar..." olduğunu bilmiyordum. Başlıyorum ve küçümseyici bir amcık gibi görünmeden kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.
Kıkırdıyor. "Ciddi misin? Sorun değil. Küçük kadife bir çantanın içinde birkaç tane ucuz taş var. Pek sofistike kokmuyor." Kendimi bir pislik gibi hissediyorum, ama o bana yaşayan en harika adammışım gibi bakıyor.
"Beni şaşırtıyorsun," diyorum ve o da nefes alıyor.
"Sen de beni şaşırtıyorsun," diye fısıldıyor ve sonra biraz daha kıkırdıyor. "Buna inanamıyorum. Bunların hiçbirine inanamıyorum." Ben de inanamıyorum.
Zor nefes alıyorum. Düşünemiyorum. Kızın musgraviti ışığa tutuşunu izlerken konuşamıyorum bile.
Onu nazıkçe teşhir standına geri koyuyor ve parmakları bir zamanlar ateş opalinin durduğu boş alana doğru kayıyor.
"En sevdiklerinden biriydi," diyor parmağını kaidenin üzerinde gezdirirken.
"Yeni bir favorim var," diyorum ona ve cebimden kuvarsı çıkarıyorum. Onu kaidenin üzerine yerleştiriyorum ve diğerlerinin arasında tamamen yersiz görünmesine rağmen, onu hepsinden daha çok seviyorum.
Yanakları pembeleşti. "Yeni bir ekran kartına ihtiyacınız var."
"Bana bir tane yazabilirsin," diyorum ve raftan bir kart parçası buluyorum. Ona bir dolmakalem veriyorum ve ayrıntıları doldurmasını bekliyorum ama o öylece duruyor. Dithers.
"El yazım dağınık olacak," diyor. "Gerçekten bir tane yazdırmalısın." Ama ben basılı bir tane istemiyorum. Eliyle yazmasını istiyorum.
Ben de ona öyle söyledim.
"El yazın daha düzgün olacak," diye itiraz ediyor ama ben başımı sallıyorum. "Lütfen, Amy."
Açıklamayı yazarken parmakları hâlâ titriyor. Beklediğim gibi değil. Ağırlık ya da maden yeri yok. Çılgın yeni çağ özellikleri yok.
Bunun yerine basit bir açıklama var.
Melek Saçı Kuvars. Benden sana Alexander, sevgilerle.
Sevgilerimle.
Yazdığı anda utanmış görünüyor, omuz silkerek boş kaidenin önüne koyuyor. Elim onunkine uzanırken kendimi durduramıyorum, onu kollarıma çekerken dürtümle savaşıyorum.
Çok isteyerek geliyor ve kalbinin gömleğimin içinde attığını hissediyorum. "Bu gece kal," diye fısıldıyorum.
Gözleri emin değil. "Ama ben, ben... Ben buraya bunun için gelmedim... Buraya bunun için gelmedim..."
Başka bir pislik hareketi. Omuzlarını sıkarken kendimi sik gibi hissediyorum. "Siktir, Amy. Özür dilerim, öyle demek istemedim... Seni bu yüzden davet etmedim." Alnımı onunkine bastırıyorum. "Elbette ödeyeceğim, bunun olmasını beklemiyorum..."
Başını sallıyor, alnı benimkine değiyor. "Demek istediğim bu değil. Mesele para değil... Sadece benim... olta attığımı düşünmeni istemedim..."

Ve onun da olta attığını düşünmesini istemiyorum. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Neşeli bir dans yapıyoruz. Kablolarımız birbirine karışıyor," diyorum ona. Başını salladı. "Baştan başlayalım mı?" "Lütfen."

Güzel bir gülümseme takınıyor ve iç çekiyor. "Kalmayı çok isterim. Lütfen. Eğer beni kabul ederseniz ve bunun parayla ilgisi yoksa..."

"Ne hakkında?" Ona soruyorum ve sesim garip bir şekilde kararsız çıkıyor.

"Bunun ne hakkında olduğunu biliyorsun," diye fısıldıyor ve gözleri ruhumu dikiliyor. "Bu... çılgınca... Hiç böyle hissetmemiştim..."

İzin verse ben de hissettiğimi söyledim ama ağzını ağzıma bastırıyor ve beni çaresiz buluyor.

İstediğim her şeyin tadına bakıyor.

Bölüm Otuz Bir

Melissa

Keşke onun öpücüklerinde hissettiğim arzu sadece benim için olsaydı ve kendi yarattığım çılgın illüzyon için olmasaydı, ama duramıyorum.

Bunu durduramam.

Sıkı çalışma ve baharatlı domates çorbası

kokuyor. Tadı gördüğüm tüm rüyalar gibi.

Onu yırtık kottan soyamak garip. Düz siyah bir tişörtün altında göğsünün çıkıntılarını hissetmek garip.

Üstümü başımdan çekiştiriyor ve kot pantolonumun düğmelerini açıyor, kristal odadan çıkarken ben de üstümdekileri çıkarıyorum. İndiği yerdeki kalın halı ayak parmaklarımdan altında çok tanıdık geliyor.

Yatak odasının kapısını açarken beni tekrar öpüyor ve buranın ne kadar güzel olduğunu yorumlamak için geri

çekilmek zorunda kalıyorum. Beni ağzıyla susturuyor ve elleri yüzümde, saçlarımda, her yerimde.

Kemeriyile uğraşırken sütyenim düşüyor ve külotum kalçalarımıdan aşağı kayıyor.

Beni kollarının arasına alırken ten tene temas ediyor ve yatağına giderken kot pantolonunu ve boxer'ını çıkarırken bacaklarım onu sıkıca sarıyor.

Beni bu sabah çok güzel hazırladığım çarşafların üzerine indirirken mutluluktan uçuyorum. Burada onunla olmak bir rüya.

Boynumu öperken ağzı beni çılgına çeviriyor. Aletinin çıkıntısı muhtaç klitorisime sürtünüyor ve beni kıvrandırıyor.

Kıçını kavırken çaresizim, kalçalarını itip beni bir tanesine mızraklarken geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçtim ve haykırıyorum, ona ne kadar harika olduğunu, ne kadar harika hissettirdiğini söylüyorum.

Boğazıma inen parmaklarına hazırlıklıyım. Gözlerindeki karanlığın gözlerimi delip geçmesine hazırlıklıyım.

Ama bu sefer havamı almıyor. Sıkıca kavıyor ama kısıtlamıyor ve dudaklarına karşı hızlı nefesler alarak özgürce nefes alıyorum.

"Yap şunu..."

Fısıldıyorum. Ama

yapmıyor.

O pozisyon değiştirirken ben haykırıyorum. Beni yan yatırıyor ve sırtıma bastırıyor, bacakları benimkileri kavıyor, siki arkadan kayıyor ve ben tekrar haykırıyorum. Beni boğmak için bir kolunu etrafıma sararken nefesi boynumda sıcak.

Basınç ilahi. Isı beni mükemmel bir şekilde ürpertiyor.

Ve burada, onun pençesine sınımsız sarılmışken, çenem dirseğinin kıvrımına sıkıca bastırılmışken, huzur buluyorum.

Serbest eli klitorisimi buluyor ve beni sikmeye başlıyor. Parmaklarının ritmine ayak uydurdukça deli gibi nefes alıyorum.

"Seni gerçekten neyin tahrik ettiğini bana hiç söylemedin," diye fısıldıyor.

"Bu," diye inliyorum.

Klitorisimi parmaklarının arasında yuvarlarken bana tekrar soruyor.

"Sen," diye tıslıyorum. "Kahretsin Alexander, istediğim sensin. İstedğim tek şey sensin."

Zaten sınıra yakın olmasaydı bu kadar muğlak cevaplarla kurtulabileceğimi sanmıyorum.

Bedenim onun için titreyene kadar kendini tutuyor, ben onun adını haykırana kadar dürtülerini kontrol ediyor ve sonra bana orada katılıyor, içimi doldururken dişlerini sıkarak küfrediyor.

O uzaklaşırken hâlâ nefes nefese kalıyorum, soyunma odasına doğru yürüyüp seks oyuncağı kutularından birini alırken kollarım ona uzanıyor.

"Bana seni neyin tahrik ettiğini söyleyeceksin," diyor masaj aletini fişe takarken. "Bana her şeyi anlatacaksın."

Her şeyi.

Ani bir paranoya yüzümü yakıyor. Başka tarafa bakıyorum, başım eğik. Zonklayan klitorisime gelen vızıltı beni inletiyor ama onun için sallanıyorum, daha fazlasını almak için kalçalarımı yukarı kaldırıyorum.

"Seni ne tahrik eder, Amy?" Sesi çok karanlık, çok kirli.

"Seni," diye fısıldıyorum ve o da masaj aletinin hızını

artırıyor.

"*Siktir,*" diye tısladım. "Hoşuma gidiyor... Sert olman hoşuma gidiyor... Kıçıma girmen hoşuma gidiyor..." Parmağını emip tam oraya sokarken haykırıyorum.

"Başka ne var?"

"Seviyorum... Beni boğmana bayılıyorum... Nasıl hissettirdiğine

bayılıyorum..." "Nasıl hissettiriyor?"

Gülümsememi durduramıyorum. "Sanki dayanamıyorum... ve sonra dayanabiliyorum... süzülüyorum... ve bu inanılmaz..."

yıldızları görmek çok güzel... seni görmek..."

"Ve sen korkmadın mı?"

Başımı salladım. "Hayır..."
Çok sert boşalacağım. Klitorisimden ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. "Başka ne var?"
Terliyorum. Dudaklarımda tadını alabiliyorum.
"Amy, seni başka ne tahrik eder? Yalnızken ne düşünürsün?" Bunu yapmak istemiyorum. Bunu söylemek istemiyorum. Zaten çok derindeyim.
Onun her şeyim olduğunu mırıldanıyorum. *Onun* istediği her şeyi istediğimi. Kıcıma bir parmak daha sokuyor ve ben yanıyorum. Kelimeleri tutamıyorum. Geceleri yatakta aklımdan geçenleri tutamıyorum.
Boşanma evraklarıyla ilgili düşünceler.
Sevdiği iğrenç şeylerle ilgili düşünceler.
O ve Dean hakkındaki düşüncelerimi zapt edemiyorum. "Seni görmek istiyorum..."
Fısıldıyorum. "Oh Tanrım..." "Neyi göreyim?"
Çok hızlı hareket ediyor. Aletini açık dudaklarıma dayayarak kendini üste sabitliyor. O kadar sert ki. Ucundaki ıslaklığın tadını alabiliyorum.
"Ne yaptığımı gördün mü Amy?"
Ben öğürene kadar ağzımın içine itiyor ve sonra tekrar dışarı çekiyor.
Klitorisim deli gibi kıvılcım çıkarıyor.
Taşakları alnımda ağırlaşıyor. İnanılmaz kokuyor.
Sesi kısık. "Çok az katı sınıırım var. Sadece bana söylemek zorundasın." Ve söyledim.
İtirafım havada boğulan bir fısıltıdan başka bir şey değil.
"Seni... seni... başka bir adamla görmek istiyorum."
Kelimeler hala havada asılı dururken ağzıma giriyor.
Kulağa vahşi gelen bir homurtuyla boşalıyor, ben kendi orgazmımda öğürürken uyarı vermeden boğazımın arkasına fişkırıyor. Berbat haldeyim. Bacaklarım yatakta çırpınırken kıvranıyor, kıpırdanıyor ve onun adını sayıklıyorum.
Ve işim bittiğinde kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyorum. Nefesim göğsümde ateş gibi hissediyorum. Tek kelime etmeden masaj aletinin fişini çekiyor ve endorfinlerim büzüşüp gidiyor.
Lanet olsun. Her şeyi berbat ettim.
Ona bunu söylememem gerektiğini söyledim. Önemli bir şey olmadığını, sadece çılgın bir fantezi olduğunu. Ona bunun aptalca olduğunu söyledim.
Aptal ağzımın benimle birlikte kaçtığını.
Ama konuştuğunda, benim üzerimden konuşuyor. "Nereden biliyorsun?"

Alexander

Sorum ağzını açık bıraktı. Gözleri geniş ve dalgalıydı. "Neyi nasıl bildim?"
Kalbim küt küt atıyor, taşaklarımın kendiliğinden patlamasından dolayı nefesim kesiliyor.
Oturmak için ayağa kalktı. "Ne? Ben ne biliyorum ki?"
Bağırsaklarım düğümlendi, sanki çiğ kalmışım gibi. Suçlu zevkler çok suçludur. Tükürüyorum.
"Erkekleri istediğimi nereden bildin?"
"Öyle mi?!" Yanakları pembeleşti. "Ben, şey... Ben..." Eğer bir yalancıysa, çok iyi bir yalancıdır. Mahcup görünüyor.
"Kahretsin, Alexander! Sen sordun, ben de cevapladım. Sadece aptalca bir fanteziydi. Yapacağını düşünmemiştim... Bir şey söylemeyecektim bile..."
Ve yapmazdı da.
İtiraf edecek kadar çözülmesi için yüksek hızda bir vücut değneği ve göt deliğinde iki kalın parmak gerekiyordu.
"Uzun zamandır yapmadım," dedim ona. "Evlenmeden öncesinden beri."
"Bu gerçekten beni ilgilendirmez, bana söylemek zorunda değilsin..." Ama istiyorum. Çünkü eğer bu gerçekse... eğer o gerçekten...
Şakaklarımı ovuyorum. "Bununla mücadele ediyorum. Bu ilgiyle..." "Başka erkeklerle seks yapmak istediğin için kendini

kötü mü hissediyorsun?"

Sorusu o kadar zararsız, o kadar alçakgönüllü ki, takıntılarıım yüzünden kendimi lanet bir hödük gibi hissetmeme neden oluyor. "Bunun için babama teşekkür etmeliyim," diye itiraf ediyorum. "Ve benim yargılayıcı orospu eski karıma." "Bu konuda konuşmak zorunda değilsin..."

"Bu konuda konuşmak istemediğimden değil." Sesimin çatallaşmasından nefret ediyorum. "Sadece konuşmaya alışık değilim. Alışkın değilim..."

Kollarımla hiçbir şey işaret etmiyorum. "*Bunu*. Bunlardan herhangi biri."

"Bu sadece aptalca bir fantezi." Sesi çok sakindi. "Önemli bir şey değil. Seni rahatsız etmek istemem." Ama gerçeği kendime inkar edemiyorum.

Beni bu kadar rahatsız hissettirmesine *bayılıyorum*. Bunun beni ne kadar gerginleştirdiğini, içimde ne kadar çaresiz hissettiğimi seviyorum. Karanlığın içindeki umut ışığını seviyorum. Ve bunun bir şey olmasını ummayı seviyorum. Bunun için kendimi aptal gibi hissediyorum ama yapıyorum.

Başımı dirseğime dayayarak yatağa uzanıyorum. "Bana fantezinden bahset." Benim pozisyonumu yansıtıyor, gözleri benimkilere çok aç. "Anlatmalı mıyım emin değilim..." "Anlat bana," diye ısrar ediyorum, o da omuz silkiyor.

"Senin başka bir adamla yattığını düşünüyorum. İzlemeyi düşünüyorum. Aletini başka bir adamın kılıcında düşünüyorum, seni düşünüyorum... sert olmanı... Seni düşünüyorum, um... onu boğmanı... beni boğduğun gibi." Duraklıyor. "Seni başka bir adamı öperken izlemeyi düşünüyorum. Onun döllerini ağzındayken seni düşünüyorum. Bunun bana nasıl hissettireceğini düşünüyorum..."

Ağzım kupkuru oldu. "Bu sana nasıl hissettirir?"

Nefes nefese kalıyor ve bu gerçek. Parmaklarını kalçalarının arasına sokarken bu gerçek tenimi sızlatıyor. "Bu beni boşaltıyor... bunu düşündüğümde..."

Kelimelerim kurumuş. "Göster bana..."

Ve öyle de yapıyor.

Kız kıvrana kadar küçük parmaklarıyla o hassas klitorisnin etrafında dönüyor. "*Tanrım*," diye fısıldıyor. "*Oh lanet olsun, seni biriyle bu kadar sert sikişirken görmek istiyorum...*"

"Sikimi başka bir adamın pis göt deliğinde görmek ister misin?" Sikim seğiriyor. Ne kadar sertleştiğimi saklayamıyorum. Gözlerini kapatıyor. "*Evet. Tanrım, evet...*"

Elimi sikime dolamaktan kendimi alamıyorum. "Beni başka bir adamın pis deliğini sikerken mi görmek istiyorsun?"

İnliyor. "*Lütfen, oh siktir... siktir...*"

"Peki sen ne yapacaksın?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda öyle kapüşonlu ki. "*İzle... İzlemek istiyorum... Her şeyi görmek istiyorum...*" "Sadece izlemek mi?"

Sesi kırılğan. Çekingeni. "*Bilmiyorum...*"

"Ben sertim," diye homurdanıyorum. "Böyle seviştiğimde... sert oluyor..."

İnliyor ve parmakları bacaklarının arasında çılgınca dolaşiyor. "Siktir, Alexander, bunu istiyorum... Bunu gerçekten görmek istiyorum..."

Bu kadar çabuk tekrar boşalamam, bu delilik, ama taşaklarım tekrar ağrıyor, sikim avucumun içinde bir balık gibi sarsılıyor.

Kendini bana yaslıyor, parmakları omzumda sıkıca duruyor. "Seni başka bir erkekle her düşündüğümde boşalıyorum..." Ben de öyle.

Karnına yükümü boşalttığımda canım yanıyor. Sikim çığ ve nabız gibi atıyor, taşaklarım patlarken acı çekiyor. Döllerimi kalçalarının arasına sürüklerken ve kremesi tohumumu klitorisnin etrafına sürerken aptalca bakıyorum. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir iğrençlik var. Saçlarımdan tutup beni bacaklarının arasına doğru iterken ağzım açık kalmıştı.

"*Lütfen*," diye fısıldıyor. "*Tanrım, Alexander... lütfen...*"

Onun lanet amından kendimi yalamamı istiyor.

Beni ağzımda kendi dölümle görmek istiyor.

Kalbim deli gibi atıyor. Kız beni delirtiyor.

Şu anda lanet yatağımdaki bu güzel yaratık tarafından tuzağa düşürüldüğümü biliyorum. O yüzden yapıyorum.

Amındaki her damla dölümü yalıyorum ve ona göstermek için ağzımı sonuna kadar açıyorum. Kirli sırlarım onun görmesi için tam orada, kendi döllerimin pis ağzımdan akmasına izin verirken gözlerim umutsuzca bakıyor.

Geliyor. Sert.

Parmaklarım sırlıslam klitorisnin etrafında onunkilerle dans ediyor ve lanet dalgayı sürerken ağzı benimki için açık. Beni kendine çekiyor ve o da en az benim kadar çaresiz hissediyor.

Bu lanet kızı memnun etmek istediğim kadar hiçbir şey istemedim. Bu kızı memnun etmek için her şeyi yaparım.

Dilimin etrafında inliyor, tadımı emiyor. Başımı geriye doğru eğiyor ve yutmamı beklerken gözleri bir kez daha kapanıyor.

Ben yutkunuyorum ve o gülümseiyor. Gülümsemesi her şeydir.

Aramızdaki tek şey sakinleştirici nefesimiz olana kadar bekliyorum.

Kelimeler ağızımdan çıkarken
yanıyor. "Yapacağım," diyorum
ona.

Otuz İkinci Bölüm

Melissa

Sabah sabah parasını almak iğrenç geliyor ama o ısrar ediyor.
Müslimi bitirdiğimde zarfı bana uzatıyor ve itirazlarımı duymuyor.
"Nasıl?" diye soruyor kaseden sütün son damlalarını alırken ve ben yine aptalca bir gülümseme takınmak zorunda kalıyorum.
"Lezzetli. Şeftalilerin çikolatayla tadını seviyorum. Çok sıra dışı."
Bundan hoşlanmışa benziyor. "Benim aptal küçük uzmanlıklarımdan biri. Pek şef sayılmam." Ona katılmadığımı söyledim ama gülüp geçti.
Gülüşü ilahi.
O gün için planlarımı soruyor ve bu beni hazırlıksız yakalıyor. Joe'nun evde beklediğini düşününce kalbim sıkışıyor.
Yakında ayrılmak zorunda kalacağımı söylediğimde Alexander biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Keşke onu da davet edebilseydim ve bizimle takılsaydı, belki Joe'yu bir süre salıncakta iterdi.
Belki bir gün.
"Sonra görüşürüz, tamam mı?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. "Tabii ki. Delaney sekizde."
Başımı sallıyor. "Delaney's'e gerek yok. Sanırım profesyonel sınırları tamamen aştık, sence de öyle değil mi?" Bunun bir zafer olduğunu biliyorum. Onunla birlikte yatağında uyanmak inanılmaz bir duyguydu.
"O zaman buraya geri geleceğim? Sekizde mi?" O kadar mutluyum ki ağlayabilirim. "Ne zaman hazır olursan."
Başımı sallıyorum. Para ve kahvaltı için tekrar teşekkür ediyorum. Her şey için teşekkür ederim.
Brutus'e sarılıp vedalaşıyorum ve Alexander'ı kapı aralığında dudaklarından öpüyorum. Tutunacak bir şey kalmadı.

Alexander

Amy'nin parasının geri kalanını Claude'un offshore hesabına havale ettim ve doğaçlama akşamımı ona e-posta ile bildirdim.
Ona artık Delaney's'e ihtiyacım olmayacağını söyledim.
Cevabı anında geldi.
Yer yok mu?
Yer yok, onaylıyorum. Buradan sonrasını ben hallederim, onaylıyorum.
Kişisel bilgilerinizi mi paylaştınız?
Buna cevap verme zahmetine girmiyorum. Onunla ne yazıştığım o amcığı hiç ilgilendirmez.
Kızın evimde olması benim için bardağı taşıran son damla oldu. Kendimi dizginlememin son kısıntısı da buruştu ve öldü. İyi ya da kötü, bu deliliğin içindeyim.
Brutus'ü gezdirdikten sonra yaklaşan müzik etkinliklerine göz atıyorum ama ilgimi çeken bir şey yok.
Uzun zamandır yaşadığımı hissetmemiştim. Bu yaşam dalgası bağımlılık yapıyor. Beni her şeyin mümkün olduğuna inandırıyor. *Her şeyin.*
Bu yüzden Kings and Castles yönetim ekibine bir e-posta gönderdim. Bu yüzden onlara web sitelerindeki mevcut konser listelerinin neden boş olduğunu soruyorum.
Bir yanıt almak birkaç saat sürüyor, ancak geldiğinde çok açıklayıcı oluyor.
Benimki gibi bir e-posta imzası size bunu kazandırır. E-postanızın lanet olası hukukla hiçbir ilgisi olmasa bile, avukat olmak size tam olarak bunu kazandırır.
Bana grubun yeni bir albüm kaydettiğini söylediler. En az altı ay boyunca konser vermeyeceklerini söylediler.
Listedeki cep telefonu numarasını arıyorum ve utangaç bir kadın cevap veriyor.
"Ben Alexander Henley," diyorum ona. "Sadece e-posta gönderdim."

"Evet," diyor. "Program için üzgünüm ama altı ay sonra tekrar gelerseniz..."

"Altı ay sonra tekrar kontrol etmek gibi bir niyetim yok," diyorum ve takvimimi önüme açıyorum. "Gelecek hafta sahneye çıkmalarımı istiyorum."

"Ama bu... imkansız..."

"Beş yüz bin" diyorum, nefesi kesiliyor ve çok yüksek bir rakam söylediğimi anlıyor ama umurumda değil. "Beş yüz bin mi? Gelecek hafta çalmak için mi?!" Çılgınca tuşlara vurulduğunu duyuyorum ve onun bana baktığını hayal ediyorum.

e-posta detayları.

"Onay üzerine parayı transfer edeceğim."

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekecek..."

"Bekleyeceğim," dedim ona.

On beş dakika sonra beni geri aradı ve ben o zamana kadar mekânı çoktan ayarlamıştım. Charing Cross caddesinde küçük, samimi bir konser. Mekan da bana oldukça pahalıya patladı ama bu da umurumda değil.

Brenda'nın tüm hayatımı benim için organize etmesine alışkınım ama bu sefer değil. Bunu kendim halledeceğim için mutluyum. Heyecan verici.

Bunu daha önce yapmadığıma şaşırdım ama Claire bu gruptan nefret etti. Benim sevdiğim hemen hemen her şeyden nefret ederdi. Telefondaki kadın bana "Bazı torpillerim var," dedi.

Sözleri beni gülümsetiyor.

Ona mekan bilgilerini veriyorum ve o da yazıyor. Banka bilgilerini soruyorum ve iki kez okuyor. Beş dakikadan kısa bir süre içinde gelen kutuma düşeceğini garanti ettiği resmi bir fatura istiyorum.

Tam olarak dört tane alır.

Yüzümde bir gülümsemeyle parayı havale ediyorum ve Amy'nin evine gidip bu çılgın haberi vermemek için kendimi zor tutuyorum.

Ama benim yok.

Sürpriz çok tatlı olacak.

Melissa

Joe'yu bebek salıncağına bindirirken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Tatlı kahkahaları beni gıcıkıyor, küçük şapkası rüzgârda sallanıyor.

Dean bizi izlerken yüzünde sessiz bir gülümseme var, ellerini soğuğa karşı kot pantolonunun ceplerine sokmuş.

Ona bakmamaya çalışıyorum ama elimde değil. Çılgın planımı kabul ederse ne olacağını merak etmemeye çalışıyorum ama kendime engel olamıyorum.

Alexander'ın güzel sikini götüne aldığını hayal etmemeye çalışıyorum. Bu fikir beni bir rollercoaster gibi sarsıyor.

Ona sorabilir miyim bilmiyorum. Böyle bir şey yapmanın geri dönüşü olmayacak kadar tuhaf olup olmayacağını bilmiyorum.

Ama Alexander'ı istiyor. İstedğini biliyorum. Bunu düşündüğünü biliyorum.

Mükemmel bir kurulum olacağını biliyorum. Benim zevk aldığım gibi onun da zevk alacağını biliyorum. Ne bekleyeceğini bildiğini ve boğazını sıkıca kavradığı anda çığlık atarak tepelere doğru gitmeyeceğini biliyorum.

Parktan uzaklaşırken "Sessizsin," diyor. "Öyle miyim?"

Gülümsüyor. "Evet, Lissa, gerçekten öylesin. Tamamen

Henley'leşmişsin, sanırım." "Onun gibi bir şey."

Dönüş yolunda bir kap baloncuk alıyoruz ve baloncuklar etrafta süzülürken Joe ellerini çırpıyor. Çok mutlu. Gerçekten mutlu.

Ve ben de öyleyim.

"Bu gece yine dışarıda mısın?" Dean eve dönüp bize kahve doldururken soruyor. Başımı sallıyorum. "Bugün Cumartesi. Her zamanki gecem."

"Peki ya Çarşamba? O da artık olağan bir gece mi?"

Bilmiyorum, dedim ona. Çünkü bilmiyorum.

"Peki ya Cuma günleri?"

Bunu ben de bilmiyorum.

"Harika para," diyorum. "Çılgın para." "O zaman günlük işi bırak."

Karnımda bir kıpırtı hissediyorum. "Belki yakında."

"Belki de hemen şimdi, ikiyle ikiyi bir araya getirmeden ve tüm bu karmaşa seni kıcının üstüne oturtmadan önce." Haklı ve bunu biliyorum.

"Yakında," diye tekrarlıyorum. "Belki."

Bırakıyor.

Çılgın planımı itiraf etme baskısı gözlerimin hemen arkasında. Ama yapamıyorum. Joe yan odada elma dilimlerini mutlulukla yerken olmaz.

Kendimi yine suçlu hissediyorum ama bu sefer Alexander için değil. Dean'i içine çekmeye çalışacağım pislik için. Onun hakkında çılgınca düşündüğüm için.

Giyinip gitmeye hazır olduğumda bana "Ne yapman gerekiyorsa yap," diyor. "Her neyse, elinden geleni yap ve bitir. Yapmalısın, Lissa. Bunu gerçekleştirmelisin ya da çekip gitmelisin, hepimiz için, en azından senin için."

Kalbim küt küt atıyor.

"Biliyorum," diyorum ona ve gerçekten de biliyorum.

Tadına bakacak kadar yakınım. Hayallerimi parmak uçlarımda hissedecek kadar yakınım. Sadece son engelde bana yardım etmesine ihtiyacım var.

"Sabah görüşürüz," diyorum. "Yarın biz bize bir gece geçireceğiz. Şarap, paket servis..." "Bana uyar."

"Konuşmamız gerek," diyorum ona ve gözleri çok şüpheli bakıyor. Öyle olmalılar. Beni çok iyi tanıyor.

"Ne hakkında konuşacağız?"

Kapıya yönelirken "Alexander Henley şeyleri," diyorum. "Ve bizimle ilgili şeyler de. Yarın hepsini anlatacağım, söz veriyorum." Çıkarken Joe'yu öpüyorum ve Dean ayrıntılar için beni sıkıştırmadan önce Kensington'a doğru yola koyuluyorum.

Alexander

Ev yapımı paella denemem oldukça berbat, ama Amy aldırıyor gibi görünüyor.

Şarabını doldururken gözleri yemek masasının üzerinde parlıyor ve ona gelecek hafta sonu için yaptığım görkemli jesti anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Ne olursa olsun poker suratımı korurum.

Dolu bir mide onun libidosunu bastırmak için hiçbir şey yapmaz. Daha tabakları toplamadan gömleğimi göğsümden yırtıyor. Onu evime kadar becerdim.

Onu koridorumda dizlerinin üzerine çöktürdüm ve sikimi güzel boğazından içeri soktum.

Dudakları hâlâ dölleriyle parlıyordu, ben de mutfağımdaki adanın üzerinde göt deliğini parmaklarken. Sıkı amcığını sehpanın üzerine aldığımda sikim için mükemmel bir şekilde hazırды.

Yatmak için yıkanırken onu tekrar becerdim. Bacakları güçsüzleşene kadar onu boğarken kendini lavaboya yaslıyor.

Ecza dolabının yansımada gözleri sapsarı. Onu kenara götürdüğümde teni çok solgun görünüyor.

Başparmağımlı klitorisine dayayarak boşalırken ağırlığını desteklemem gerekiyor.

Onu mükemmel bir oyuncak bebek gibi yatak odasına taşıdığımda hâlâ gevşek ve topaldı. Ve orada dinleniyor - uykuya dalarken başı omzumun kıvrımlarında rahat. Uyku beni de bulana kadar telefonumda eşcinsel ilişki sitelerine göz atıyorum.

Otuz Üçüncü Bölüm

Alexander

Pazar öğleden sonra Hampshire'a doğru yola çıktığımda her zamanki ıssızlık havası yoktu. Brutus bile bana sırıtıyor gibi görünüyor, yolcu koltuğunda pantolonunu çekerken aşırı ısırtığı özellikle salyalı görünüyor.

Sanırım dün gece Amy'nin tekrar evimizde olması hoşuna gitti.

Bu sabah evde yeni bir temizlikçinin olması, o kadar da değil.

"Bu saçmalığı yapmayı bırakmalısın," diyorum ona, sanki anlama umudu varmış gibi. "Bir gün başımızı belaya sokacaksın evlat."

Sabahın yedisinde bornozunuzdan başka bir şey giymeden mutfak kapınızın arkasından zor durumdaki bir genç kızı kurtarmak zorunda kalmak kalp atış hızınızı biraz yükseltir.

Brutus hala kendinden çok memnun görünüyor. En

azından tatlı Amy'miz bu kargaşada uyudu.

Benim tatlı Amy'm bir melek gibi uyudu. Göt deliği ağrıyan bir melek. Sırıtmama engel olamıyorum.

Kendi yatağımda, yanımda onun küçük, sıkı bedeniyle uyanmanın keyfini çıkarıyorum. Onun nazik kahkahalarının tadını çıkarıyorum. Beni istemesinin tadını çıkarıyorum.

Her şeyden zevk alıyorum.

Ben de çocuklarımı görmekten keyif alacağım.

Claire'in evinin önüne geldiğimde zaten bekliyorlardı. Anneleri peşlerinden koşarken ön kapıdan içeri dalıyorlar ama annelerinin sefil yüzündeki çatık kaşlar bile keyfimi kaçırıyor.

Çocukları kucaklayıp Brutus'u görmeye gitmelerini söyledim ve Claire, devlet okulunun çocuklar için doğru seçenek olduğuna dair monoloğuna başlamadan önce güvenli bir şekilde Merc'e girmelerini bekledi ve tüm bunlar hakkındaki aptalca konumum hakkında daha fazla düşündüm mü?

Ona kesin bir dille hayır diyorum ve o da başını sallıyor.

"İnanılmazsın, Alex. Çocukları düşünmelisin." Cevabım

anında oldu. Lanet olası çocukları düşünüyorum. "Okul

değiştiriyorlar!" diye kabarıyor.

Yerimde duruyorum. Ben söylemeden lanet olası okulları taşımayacaklar ve o da bunu biliyor.

Onu lüks yaşam tarzından bir çırpıda mahrum bırakır, erişebileceğinden çok daha korkutucu bir yasal güçle mahkemelerde onunla savaşırdım.

Benimle kafa kafaya çarpışmak aptallık olurdu ve bunu o da

biliyor. "Sen inatçı bir piçsin," diyor ve ben de başımı

sallıyorum.

"Ne istersen düşün Claire. Çocukların iyi bir eğitime ihtiyacı var."

"Senin aldığın gibi mi? Senin gibi olsunlar diye mi?!"

Ona bu soruya cevap verme lütfunda bulunmadım. Berbat hamburgerlere ve çok fazla futbol diline gülümseyecek kadar uzun süre güneşli mizacımı korumak için savaşıarak arabaya geri dönüyorum.

"Onlara ne istediklerini sor!" diye sesleniyor arkamdan. "En azından çocuklara ne

istediklerini sor!" Ben de öyle yaptım.

Sakatat ağırlıklı et ürünlerimizle yerimize oturur oturmaz soruyorum. "Anneniz

bana okul değiştirmek istediğinizi söyledi," diyorum. "Bu doğru mu?" Matthew

gülümseyerek başını sallıyor, olası bir gerginlikten habersiz bir mutlulukla.

Thomas o kadar da değil.

Gözleri benimkilerden ayrılıyor ve masanın üstüne bakıyor,

hamburger atılmış. "Ee, Thomas? Bu doğru mu? Okul

değiştirmek istiyor musun?"

Omuz silkiyor.

Doğrudan bir sorudan kaçınmak onun yapacağı bir şey değil ve sorudan kaçındığı için de burası, çılgılık atan küçük çocuklar ve ucuz bir şeyler yemek için dışarı çıkan aileler arasında bunu sormak için doğru yer değil.

Sohbetin konusunu değiştirip Portsmouth'un bu sezonki gol atma rekoruna odaklanıyorum ve bu da ortamı yumuşatmaya yetiyor.

Thomas bana "Portsmouth için oynayacağım," dedi. "Terry gerçekten iyi olduğumu söylüyor."

"Öyle, değil mi?" Oğlum başını sallıyor ve Terry'nin lanet ismi içimi buruştursa da, inkar edilemez bir şekilde gurur

duyuyorum. "Bu iyi," diyorum."Aferin."

Bir sonraki boktan bombayı Matthew patlatıyor. Zavallı çocuğun hiçbir fikri yok.

"Antrenmana gidiyoruz!" diye haykırıyor. "Terry bizi çocuk kulübüne sokacak!" "Mükemmel," diye yalan söyledim. "Peki çocuk *kulübü* ne içeriyor?"

Thomas ona o aptal küçük çenesini kapatmasını söylüyor ve ses tonundaki zehir beni şaşırtıyor.

"Bu kadar yeter," diye çıkışıyorum. "Bırak da kardeşin konuşsun."

Ama Matthew konuşmak istemiyor. Şimdi değil. Gözyaşlarını tutarken dudakları titriyor ve orada otururken çok genç görünüyor.

Ne kadar genç olduğunu unutmuşum.

Thomas kollarını kavuşturur. "Pazar günü. Zaten gitmemize izin vermeyeceksin." "Gitmenize izin vermeyecek misiniz?"

Başını sallar. "Annem sormanın bile bir anlamı olmadığını söyledi. *Asla* evet demeyeceğini söyledi." Boğazım kurudu. "Pazar öğleden sonra antrenman yapmana asla evet demem mi?"

İkisi de başını sallıyor ve bu beni tam karnımdan vuruyor. Lanet olası patates kızartmalarımı masanın üzerine kusabilirdim. "İstedğin bu, değil mi? Eğitime mi gitmek istiyorsun?"

Thomas omuz silkiyor ama Matthew görgü kurallarını anlamak için hâlâ çok küçük. Çok masumca başını sallıyor ve ben gerçekten de lanet yemeğimi kusacağımı düşünüyorum.

"Gitmeyeceğiz," diyor Thomas. "Pazar öğleden sonra görüşürüz."

Ama istiyorlar. Bunu her hallerinden anlayabiliyorum.

Hamburgerimi paketliyorum ve boğazımı temizliyorum. "Pazar öğleden sonra Terry ile antrenman yapmak istiyorsanız, gitmelisiniz." Gözleri açılıyor.

"Ama o gün senin günün..." Thomas bana sanki ben bunun farkında değilmişim gibi anlatıyor.

Gülümsemeye zorlamak çok zor. "Başka zaman yaparız," diyorum, muhtemelen yalan olduğunu bilsem de. "Belki cumartesi ya da tatil günleri. Belki akşamlar yeniden uzadığında hafta içi bile olabilir."

Matthew havayı yumrukluyor. Sağ tarafımızdaki ailenin başını çevirmesine neden olan bir EVET diye bağıyor ve ben bunun çoktan imzalanıp mühürlendiğini biliyorum.

"Peki ya sen?" Thomas soruyor ve ben de kornişonla boğuluyormuşum gibi yapmak zorunda kalıyorum. "Buralarda olacağım," diyorum. "Ben senin babanım, değil mi?"

Başlarını sallıyorlar.

Doğru, ben onların lanet olası babasıyım. Artık yeni bir babaları olsa bile. Terry Pazar günlerimi çalsa, onları benim seçtiğim okuldan alsa ve yemek masalarına ekleyecekleri havalı bir kardeş daha verse bile.

Onların babasıymışım gibi hissetmesem bile. Bir daha asla öyle hissettirmese bile.

Hâlâ öyleyim.

Ben hala onların babasıyım.

"İç bakalım," dedim. "Brutus'u yürüyüşe çıkaracağız." İçtiler.

Köpeğe verdiğim yenmemiş hamburgeri alırken parmaklarım titriyor. Çıkarken boş paketleri çöp kutusuna atarken boğazım gıcıklanıyor.

Claire'in evinin birkaç sokak aşağısındaki çayırılığa park ediyorum ve Brutus mutlu bir şekilde dışarı çıkıyor, Thomas tasmağını takarken kuyruğunu sallıyor.

Sessizce yürüyoruz, ben konuşmaya cesaret edene kadar o çayırda üç kez turluyoruz. "Bana okuldan bahset," diyorum. "Ne yapmak istiyorsun?"

Thomas bana bakıyor ve ben de yüz ifademi olabildiğince nötr tutuyorum. "Bana anlatabilirsin," diyorum.

O da öyle yapıyor.

Oğlum bana onun için seçtiğim okuldan nasıl nefret ettiğini anlatıyor. Diğer çocuklardan nasıl nefret ettiğini ve öğretmenlerin kendini beğenmiş ve sıkıcı olduğunu düşünüyor.

Oraya her gitmek zorunda kaldığında midesinin nasıl bulandığını anlatıyor.

Artık ragbi yerine futbolu sevdiği için diğer çocukların ona nasıl küçük ucube dediklerini. Eskisi gibi hücum etmediği için ona nasıl küçük gey çocuk dediklerini anlatıyor.

Elimi omzuna koyup bunu bana neden daha önce söylemediğini sorarken yüzümde kan kalmadığından eminim.

Ve şimdi dudakları titreyen Thomas, gözyaşlarını dökülmeye fırsat bulamadan kolunun arkasıyla siliyor.

"Çünkü... çünkü ben istemedim..." "Neyi istemedim?"

Yüzü buruştuğunda kalbim kırılıyor ve derin bir parçamda hala bir tane olduğunu bulmak beni rahatlatıyor.

"Benden utanmani istemedim."

Ve şimdi Matthew da ağlıyor. İki oğlum önümde durup ağlıyor ve ben kendimi amcık gibi hissediyorum. Onları kollarıma çekmek çok kolay, saçlarına nefes vermek çok kolay, böylece benim de tam sınırda olduğumu görmüyorlar.

"Sizden asla utanmayacağım," diyorum onlara. "Asla. Ne olursa olsun. Beni anlıyor musunuz?"

Yüzlerini kontrol etmek için uzun süre uzaklaşmak zorunda kaldım.

"Çocuklar, beni anladınız mı?"

Başlarını sallarlar.

Bunu söylediğime inanamıyorum. Bunu söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum.

En çok da Claire'in istediği gibi olacağına inanamıyorum ama artık bunun bir önemi yok.

Sadece çocuklar önemli.

"Sabah okula haber veririm," diyorum. "Gelecek dönem değiştirebilirsin."

Eve dönerken kusmak için A3'ün dışında bir yerde kenara çekmem gerekti.

Melissa

Dean ve ben konuyu açacak kadar cesur olamadan yarım şişe şarabı bitirdik.

Yüzünü ona döndüğümde koltuğunda kıpırdanıyor, onu karanlık bir işe bulaştırmak üzere olduğumu çok iyi biliyor. "Hayır," dedi, aynen böyle. "Her ne ise, hayır."

"Sen bile..."

Başımı sallıyor. "Henley'i de içeriyor, değil mi? Çılgın bir plan mı? *Başka bir* çılgın plan mı?" "Şey, belki... ama değil..."

"Unut gitsin, Lissa."

Sessizce oturuyoruz. Şarabımızı dolduruyor ve paket servis küvetinden bir çatal dolusu erişte alıyor.

"Onu istiyorsun, değil mi?" Ben soruyorum, o da çiğnemeyi bırakıyor. "Onu bedavaya yapacağını söylemiştin. Ben de gerek yok diyorum. Yarı yarıya diyorum, belki sadece bir kez istersen... ama bir düşün..."

"Delirdin mi sen?"

Başımı sallıyorum. "Ben ciddiym Dean. O erkek istiyor. Bana söyledi." "Sana *söyledi* mi?"

"Evet."

Yutkunuyor. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır, Lissa. Bu bok çok fazla."

"Erkekleri istiyor. Ve eğer ona verirsem... eğer ben de beğenirsem..."

"Ona verirsen ne olacak?" diye çıkışır. "Hiç kendini dinledin mi? Kristaller ve müzik, her neyse, ama bu..."

"Çılgınca, değil mi?" Bitiriyorum. "Belki çılgınca, evet. Ama belki de destemdeki as bu olacak, belki de onun bana gerçekten aşık olmasını sağlayacak şey bu olacak."

Sanki aniden fazladan bir başım çıkmış gibi bana bakıyor. "İsa ağladı, Lissa. Kendini duydun mu?" Ona bakarken midem düğümleniyor.

"Bunun rastgele bir şey olmasını istemiyorum," diyorum ona. "Neye bulaşacağımı bilmeyen rastgele bir adamla takılmak istemiyorum..."

"Boğulup ölmekten mi bahsediyorsun? Elbette, bu zor bir satış olabilir, Lissa. Yok artık."

Şarabımı yudumladım. "Unut o zaman."

"Çoktan aldım," diyor ama yalan söylüyor. Gözleri geniş ve kızgın, ama koltuğunda kayıyor ve bacak bacak üstüne atıyor ve ben biliyorum. Biliyorum işte.

"Onu istiyorsun. İstedğini biliyorum." "Öyle değil, istemiyorum."

"Ama sen istiyorsun, değil mi? Sen de onu düşünmeden edemiyorsun."

"Bu saçmalık!" diye tersliyor ama değil.

Ona tüm kanlı detayları anlattığımda yüzünün aldığı şekli hatırlıyorum. Alexander'ın beni nasıl boğduğunu anlattığımda nasıl yutkunduğunu. Bana nasıl hissettirdiğini. Alexander'ın beni nasıl hissettirdiğini.

"Adam berbat durumda," diyor.

"Ama sen onu istiyorsun."

"Çok şey istiyorum..."

"Yarı yarıya," diyorum. "Bir gece. Ona sahip olacaksın."

"Peki *sen* ne bok yiyeceksin?" Çenesi çok gergin.

"İzliyorum," diyorum. "Sadece izliyorum Dean. Bizim gibi değil... Ben..."

Başını sallar. "Bunun hakkında konuşma bile. Ben eşcinselim, Lissa, bunu yapamam." Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyor. Ben nefes alırken sözleri havada asılı kalıyor. "Zaten biliyordun." Omuz silkiyor. "Bu yeni bir şey değil."

"Hayır," dedim. "Bu bir haber değil." Kadehimdeki şarabı döndürüyorum. "Ciddiyim. Ben olsam... karışmazdım. Bu Alexander ve seninle ilgili."

"Alexander ve ben diye bir şey yok," diye tersliyor. "O adamla hiç tanışmadım bile." "Ama yapabilirsin..."

Ayağa kalkıyor. Volta atmaya başladığında bunu düşündüğünü anlıyorum. İtiraf etmek istemiyor ama ediyor. Onu rahat bırakıyorum.

Son zamanlarda bunun oldukça işe yaradığını görüyorum.

"Nasıl sallayacaksın ki? Ne diyeceksin? Hey, Bay Henley, bu Dean, benim en iyi arkadaşım. Ben dışarıda fahişelik yaparken kardeşime bakıyor."

Sözleri kesildi, ama ben bir şey söylemedim.

"Hey, Bay Henley, bu Dean. Her gece senin resmine bakıp otuz bir çeken ve götten almayı düşünen zavallı, küçük, bakire bir adam. Söyleyeceğin şey bu mu Lissa?"

Sessizliğimi koruyamıyorum. "Sen bakire misin?!"

İnliyor. "Bu kadar şaşırmış gibi davranma. Daha birkaç hafta önce bakireydin."

Vurulduğumu hissediyorum. Rüzgarda bir fısıltı. Bir şansın parıltısı.

"Ona kadar bakireydim. Ve o hayatımın en iyi deneyimiydi. O her şeyimdi." Dürüst oluyorum. Beni nasıl aldığını, nasıl iyi hissettirdiğini hatırladıkça gülümsemem tamamen gerçek oluyor. "Peki, benim için yapmak istemiyorsan, kendin için yap."

"*Benim* için mi?!"

"Evet," dedim. "*Senin* için. Bunu yap çünkü onu istiyorsun. Yap çünkü o senin her şeyin. Yap çünkü o senin yaşayacağın en muhteşem deneyim olacak."

"Sen kenarda amigoluk yaparken mi?" "Orada olduğumu bile unutacaksın, söz veriyorum."

"Söz mü?!" Gülüşü benim hissettiğim kadar çılgınca geliyor.

Şarabımı bitirdim. "Yatmam gerek. Yarın işim var." "Bunu yapmayacağım," diyor.

Sesi görüldüğünden çok daha emin geliyor ama ben söyleyeceğimi söyledim. Her şeyi söyledim.

"Başka birini bulurum," dedim ona. "Bu konuda endişelenme. Sen onu istemiyorsan, ben isteyen birini bulurum." "Rastgele birini mi?!"

"Sanırım öyle."

Başını sallar. "Sadece işten ayrıl. Ona yanlış bir adım attığını söyle, asla öğrenemeyebilir, eğer ona gerçek adını verir ve sahte bir takma admış gibi davranırsan."

"Amy'nin gerçek bir insan olduğunu biliyor. Onu araştırdı."

Gözlerinin beni delip geçmesinden nefret ediyorum. "Onu araştırdı mı?!" "Evet. Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim."

Şakaklarını ovuşturuyor. "Beni tanıyor. *Seni de* tanıyor. Ya kapısına gelirse? O zaman ne bok yiyeceğiz?"

Kendim hakkında düşünmediğim bir şey değil. Geceleri uykuya dalmadan önce beni rahatsız etmeyen bir şey değil.

"Ona söyleyeceğim," diyorum. "Temizliği bırakacağım ve başka bir adamla yatar yatmaz ona gerçek adımı söyleyeceğim. Hemen ertesi hafta söyleyeceğim."

Alaycı bir kahkaha atıyor.

"Yapacağım!" İsrar ediyorum. "Ona söyleyeceğim. Sadece bulmacanın son parçasına ihtiyacım var! Bu son şey!" "Eşcinsel seks mi?!"

Başımı salladım. "Yani her şeyi kabul ettiğimi biliyor.

Her şeyimle." "Lanet olsun," diye tıslıyor. "Bu çok boktan bir durum!" Onunla tartışmıyorum.

Yatağa doğru giderken kolunu sıkıyorum. Parmaklarım onunkilerle birleşiyor ve kapağa varmadan çekiştiriyorum. "Söylediklerimi unut," diyorum ona. "Sorun yok."

Kapıyı arkamdan kapatırken tek kelime etmiyor.

Ben yatağa girerken onun etrafta dolaştığını duyuyorum. Birkaç dakika sonra şarap bardaklarını topladığını duyuyorum. Ve sonra hiçbir şey. Sessizlik.

Kapım çalındığında yarı uykudaydım.

Saat üç buçuk diyor.

Kapıyı hafifçe aralıyor ve yatağımın alt kısmında onun ağırlığını hissediyorum. Bana durmamı söylediğinde gece lambama uzanıyorum.

"Ne oldu?" Soruyorum. "İyi misin?"

Başını salladığını göremiyorum. Sadece nefes alışını duyabiliyorum. "Sadece izleyecek misin? Dokunmak ya da..."

"Tabii ki dokunmak yok. Bu sadece... o... bir erkekle..."

"Yarı yarıya mı?"

"İstersen üç binin tamamını alabilirsin." Karanlıkta beklerken hiç yorgun değilim.

Dean'in aklından geçenleri söylemesini beklerken uyku iyice bastırmış durumda. "Yapacağım," diye fısıldıyor. "Sadece bir kez. Böylece birini bulmana gerek kalmaz."

Ona doğru hamle yapıyorum ama ona sarılamadan beni geri çekiyor. "Bekle!" diye tersledi. "Şartlar var!"

Onları beklerken kalbim çarpıyor.

"Eğer beni becermesine izin verirsem, sonrasında temizliği bırakacaksın. Dalga geçmek yok, Lissa. Eğer adam senin çılgın planını gerçekleştirmek için kıcımlı sikerse, işi bırakacaksın ve ona gerçek adını söyleyeceksin. Ya bunu gerçekleştirirsin ya da çekip gidersin."

Ağzım çok kurudu. "Tamam."

"Tamam mı?"

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Evet, anlaştık. O seni becerir, ben de temizlik işimi bırakırım." "Peki ona gerçek adını söyleyecek misin?"

Sadece bir kalp atışı için duraksadım. "Evet."

İç çekiyor. "Bunu yaptığıma inanamıyorum." Ben de inanamıyorum.

Ayağa kalkıp kapıya yöneldi ve ben hala buna inanamıyorum. Hâlâ kelimeleri duymak zorundayım.

"Seni becermesine izin vereceğini mi söylüyorsun? Bunu yapacağını mı söylüyorsun? Benim için mi?"

"Hayır," diyor kapıyı kapatmadan önce. "Bunu *kendim* için yapacağımı söylüyorum."

Otuz Dördüncü Bölüm

Alexander

Pazartesi sabahı ilk iş olarak çocukların okul değiştireceğini teyit ettim. Brenda ona dikte ettiğim mektupları hazırlıyor ve müdürlerine fakslamadan önce titreyen bir elle imzalıyorum.

Claire'e işin bittiğini ve çocukların Pazar öğleden sonra Terry'nin boktan *çocuk kulübüne* gitmekte özgür olduklarını bildiren bir e-posta gönderdim.

Bütün dünyam kendi ekseninde dönüyor.

Brenda bana yandaki kafeden ne kadar Americano getirirse getirsin ağzım kurudu.

Müşteri toplantılarımda isteksizim ve benim piç katkımına ihtiyaç duyan yönetim kurulu raporu değişikliklerinde beceriksizim. Kendimi bu kadar kontrolsüz hissetmekten nefret ediyorum. İçimdeki kırılmanın kışkırtılmasından nefret ediyorum.

Kalbimin hâlâ atıyor olmasının verdiği acıdan nefret ediyorum.

Bugün uçuruma bakıyorum, ancak normalde ayıltıcı faktör olarak Brutus'a güvenirken, şimdi fırtınada başka bir çapam var.

Amy ile olan delilik beni gerçekten akli başında tutan tek şey.

Sektörün on yıldan uzun bir süre önce başıma kaktığı *Kukla Ustası* unvanı bana yakışıyor ama eskiden olduğu kadar değil ve sümüklü babama yakıştığı kadar bile değil.

Kirli parmakları her şeyin içinde, her şeyi büküyor.

Öğle yemeğinden önce pat diye ofisime girmesi sürpriz olmamalı. Brenda'nın okula faksladığı evrakların bir kopyasını masama bırakması da sürpriz olmamalı.

"Bu da ne böyle, evlat? Aklını mı kaçırdın sen?!" Olumlu cevap vermemek için kendimi zor tuttum.

"Çocuklar okul değiştiriyor," diyorum. "Bunu Claire ile de konuştum, *onlarla* da konuştum."

"Senin derdin ne lan?!" Gözleri kızgın ve telli. Tıpkı yıllar önce umumi tuvaletlerde olduğu gibi.

Tıpkı her fırsatta onun pis ellerine oynamadığım o zamandan beri pek çok kez olduğu gibi. "Bu seni ilgilendirmez ihtiyar," dedim ona.

"Oh, ama öyle," diye tıslıyor. "Bu çocuklar aile işinde sıradalar. *Benim* lanet işim." Yüzüne gülüyorum.

Ve orada, kahkahaların arasında, tüm hayatım boyunca kaçındığım basit gerçek var. Henüz farkında olmasalar da çocuklarıma sağladığım huzurun gerçeği.

Çıkmak istiyorum.

"Benim yerime eğitmek için başka bir kukla bulmanız gerekecek. Thomas futbolcu olmak istiyor ve Matthew... Matthew'un bu işlere yatkınlığı yok. Onu belki bir sanatçı ya da ünlü bir şef olarak görüyorum. Hatta belki bir çiçek aranjörü."

"Sabrımı sınama oğlum." Babamın tiksintisi yüz hatlarına kazınmıştı. Kin dolu gözlerinin altında bir ömür boyu çatık kaşları taşa kazınmış. "Talimatını derhal geri çekeceksin. Claire'i ve onun çılgın eğitim tercihlerini ben hallederim."

"Yapmayacağım" diyorum, "Ve *sen de* Claire konusunda kesinlikle hiçbir şey yapmayacaksın."

Tahtaya vurduğu yumruğun sesi kalemlerimi şingirdatıyor. "Dikkatli ol evlat. Çok dikkatli ol."

Gözümü bile kırpmadım. "Burada işimiz bitti."

Gözlerimde ve bunu biliyorum. Ona, bu boktan işe ve köhne hayatımı yaşama biçimime duyduğum nefretin her bir titreşimini gördüğünü biliyorum.

"İşimiz bitmedi," diye feveran ediyor. "Yakınından bile geçmedik."

"*Benden bu kadar,*" diyorum ona ve çarpan kalbimden nefret ediyorum. "Kancıklara ve dolandırıcılara kefalet ödemekten bıktım." "Ne-"

"Bağımlılarla, dolandırıcılarla, akıldan çok parası olan beceriksizlerle el sıkışmaktan bıktım." "Yapma-"

"Tecavüzcülerden ve katillerden bıktım, pahalı takım elbiselerin arkasına saklanan insanlardan bıktım. Ve lanet olası *sen.*"

"SEN DAHA BİTMEDİN!" diye kükrer.

Gülüyorum, çünkü benim hissettiğimden daha da dengesiz görünüyor.

"Ama ben öyleyim," diyorum. "Vaka yükümü Hugh Lister'a devredeceğim. Durumu iyi. Sizin güzel organizasyonunuzda yükselen bir yıldız. Eminim bu işin üstesinden gelecektir."

Parmağını bana doğru uzattığında bembeyaz kesilmişti. "Seninki gibi müşterileri bırakıp gidemezsin evlat. Sen de *benimkiler* gibi müşterilerden kaçamazsın."

İçim daralıyor.

"Yıllardır *senin* gibi müşterilerle işim olmadı."

"Bunun bir önemi yok," diyor. "Bir şeyler biliyorsun. Lanet olası çizgiyi takip etmeyi bırakırsan seni lanet olası bir sorumluluk haline getirecek şeyler."

"Beni tehdit etme."

Benim gözlerim çelik gibi. Onunki taş gibi. "Seni güvende tutamadım, evlat."

"Denemezsin," diyorum.

İnkâr etmeye bile kalkışmıyor.

"Kutsal İsa adına sana neler oluyor?" diye soruyor ve araştırıyor. Kazıyor. Beni ürpertmesinden nefret ediyorum.

Kabadayılığa zorluyorum. "Bazı yasal yardım davalarını üstlenmeyi düşünüyorum. Değişiklik olsun diye iyi adamları temsil ederim. Kimin aklına gelirdi ki?" Gülüşüm çarpık çıkıyor.

Gözbebekleri iğne deliği gibi. "Sana bir şey oldu evlat. Ne oldu lan?" "Bana uzun zaman önce bir şey oldu ve sen bunu biliyorsun. Sen de *oradaydın*."

Gülümsemesi grotesk. "Hoşuna gitti, evlat. O sidik lekeli duvara boşalırken küçük bir hanım evladı gibi inledin."

"Ofisimden defol, seni iğrenç yaşlı amcık." Karşı karşıya geldik. Göz göze. Kaşlar çatıldı. Nefret.

Çok fazla nefret var.

Çok fazla iğrenme.

Uzaklaşmadan önce evrakları bana doğru itiyor. "Okula verdiğin ifadeyi geri çek evlat." "Defol git ofisimden," diye tekrarlıyorum.

Kapının önünde duruyor ve yüz ifadesi tüylerimi diken diken ediyor.

"İsa adına sana neler olduğunu öğreneceğim ve sonra da buna bir son vereceğim. Sana söz veriyorum."

Ya da benim sonumu getir.

Omurgamı bir ürperti kaplıyor. Ve işte orada.

Her zaman oradaydı.

Şeytanlarımın yüzleri porno yıldızlarına, kiralık oğlanlara ya da kendinden geçecek kadar viski içenlere benzemiyor.

Şeytanlarımın hepsi lanet babama benziyor.

Ben de öyle.

Kapım arkasından kapandıktan sonra uzun bir süre yüz ifademi korudum ve sonra lanet olası evraklarını yırtıp attım.

Melissa

Gerginim.

Tabii ki gerginim.

Bir uçurumun kenarında aptalca çılgın bir dans yapıyorum ve şimdi Dean'i de yanımda sürüklüyorum.

Sadece kısa bir zamanım var ve bunun farkındayım. Tüm aptal yalanlarım için saatin sıfıra doğru geri saydığını hissediyorum.

Pazar sabahı Alexander'ın alt katında Sonnie'nin sesini duydum. Kalbim boğazımda uyuyor numarası yaptım ve beni aşağıya çağırması için Tanrı'ya dua ettim.

Ama bir gün olacak.

Bir gün şansım tüenecek ve hiçbir değerli taş ıvrır zıvrır beni kurtaramayacak. Dean'in şartları var ve ben onları tutacağım.

Planım nihai hedefine ulaşır ulaşmaz istifamı vereceğim. Ve bu arada çılgın dansı yapacağım.

Bay Henley Çarşamba akşamı tuhaf görünüyor. Beni götürürken sessizdi. Sonra beni öperken sessiz. Bana sarılırken sessiz.

"İyi misin?" Karanlıkta sordum.

Cevap vermeden önce bir nefes alıyor. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok." "Tamam," diyorum ve parmaklarını biraz daha sıkıyorum.

Acaba şimdiden benden bıktı mı? Acaba beni burada ağırlamak için o kadar para ödemekten bıktı mı? Bu da beni bu çılgınlığı sonuna kadar götürmeye daha kararlı kılıyor.

Eski karısının olmadığı kadın olmak için.

Onun aşık olacağı kadın olmak. Tek istediğim o. Tek istediğim *bu*.

Ancak Bay Henley Cuma akşamları aşevinde daha sessiz.

Tencereyi karıştırırken çok düşünceli görünüyor ve sokaklarda bir kez bile gülümsemiyor.

Bundan nefret ediyorum.

Her şey bu kadar iyi giderken bu kadar güvensiz hissetmekten nefret ediyorum. Ona neler olduğunu bilmemekten nefret ediyorum.

Taksiyle onun evine dönerken dolambaçlı yollardan bunu ona söyledim.

"Özür dilerim," diye ekliyorum hemen ardından. "Bu beni ilgilendirmez.

Ben sadece... önemsiyorum." Parmaklarımı parmaklarının arasına aldı.

"Bunun dışında kalman daha iyi," diyor bana.

Ses tonu tüylerimi ürpertiyor.

"Ama ben *içinde* olmak istiyorum," diye fısıldıyorum.

"Seninle birlikte olmak istiyorum." Buna cevap bile vermiyor.

Bu beni her zamankinden daha kararlı kılıyor.

Bayan Stanley'nin kızı Helen'e, Brutus'u akşamki son kakası için dışarı çıkarırken bir onay mesajı göndererek yarın akşam birkaç saatliğine bebek bakıcılığı yapacağımızı söyledim.

Karnımdaki sancıdan nefret ediyorum. Joe'yu bir yabancıyla bırakma düşüncesinden nefret ediyorum, o bir yabancı olmasa bile. Ama sadece bir gece olacak ve Helen'i tanıyor. Onu daha önce de tanıyordu.

Ona bir şey olmaz, zaten uyuyacaktır. Uyumakta iyidir.

Bu gece uykuya dalarken Bay Henley bana her zamankinden daha sıkı sarılıyor ve ben bunu anlamıyorum. Hiçbir şey anlamıyorum. Keşke ona onu sevdiğimi söyleyebilseydim. Her ne ile karşı karşıya kalırsa kalsın, her ne olursa olsun, onun yanında olduğumu...

Ama henüz değil.

Çok yakında. Ama henüz değil.

Bölüm Otuz Beş

Alexander

Babamla olan bu saçmalığın Amy için planladığım geceyi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Benim için de mahvetmesine.

Hazırlanırken ruh halimden sıyrılıyorum. Aynada gülümseme alıştırmaları yapıyorum, gözlerimde bitkin bir paranoya belirtisi olmadan bunu başarabileceğimden emin oluyorum.

Babam yalan vaatlerde bulunan bir adam değildir. Yaşlı amcık pek çok şey olabilir ama blöfçü bunlardan biri değil. Bu işi bıraktığım için en büyük bedeli ödeme ihtimalim var.

Ama bu gece için değil. Bu gece Amy hakkında.

Kravatımın düğümünü öylece

yerleştiriyorum. Brutus'e gülümseyerek kol

düğmelerimi takıyorum.

Kapıyı çaldığında onu işemesi için dışarı çıkarmıştım.

Siyahlar içinde inanılmaz görünüyor. Elbisesi en iyi kalite elmaslar gibi parlıyor, gözleri de öyle.

"Claude'un mesajı *etkilemek için giyin* diyordu," diyor bana ve içeri girerken bana bir dönüş yapıyor.

"Öyle mi yapacağım?"

Ona bakarken boğazım gıcıklanıyor. Ayakkabıları elbisesine uyacak şekilde parıldıyor. Makyajı son derece doğal.

"Çok güzel görünüyorsun, Amy."

Parmağını kravatımda gezdiriyor ve bu beni ürpertiyor. "Sen de öyle." Brutus'ün kulaklarının arkasını kaşıyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

"Sürpriz mi?"

"Evet. Büyük bir tane, umarım."

Taksi gelmeden önce neredeyse hiç vaktimiz yok ve bu benim için gayet uygun, çünkü bu güzel yaratıkla koridorumda daha fazla durursam, onu üst kata çıkarmadan bu evden ayırlamam.

Çıkarken alarmı kurdum. Takside Amy'ye katılmadan önce sokağı kontrol ediyorum.

Omzumda beni bekleyen hayaletler hissediyorum, ama arka koltukta onun elini tutarken onları

fırçalıyorum. "İyi misin?" diye soruyor ve taksinin gözlerini göremeyecek kadar karanlık olmasına seviniyorum.

"Şimdi öyleyim."

"Harika bir akşam geçireceğim," diyor. "Daha nereye gittiğimizi bile bilmiyorsun."

"İhtiyacım yok." Başını omzuma yaslıyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum. Bu anın tadını çıkar. Her anın tadını çıkar.

Taksi bizi bıraktığında Charing Cross Yolu tıklım tıklımdı ama rezervasyon yaptırdığım mekân tamamen ıssızdı. Ben bara doğru yürürken o şaşkınlıkla etrafına bakıyor.

"Bu... sessiz..." "Bu

bir tasarım, Amy."

"Öyle mi?"

Yalnız barmene şampanya ısmarlarken gülümsüyorum ve kendime bir tane alırken kaşlarını kaldırıyor. "Tek seferlik," diyorum. "Bir kutlama."

Kadehini kaldırıyor. "Neyin kutlaması?"

"Hayatın," diyorum ona.

Gözleri acıyla parlıyor ve bu kelimenin onu neden bu kadar incittiğini merak ediyorum. O anda bu kadın hakkında ne kadar az şey bildiğimi anlıyorum. Onun hayatı hakkında ne kadar az şey biliyorum.

Ama o hayattır.

O her şeydir.

Ayrıca lanet bir zihin okuyucu.

"*Sen* hayatsın," diye fısıldıyor ve kadehimi tokuşturuyor.

"İşimi bırakıyorum," dedim ona, aynen böyle. "Sanırım biraz yaşamamın zamanı geldi." Kendi hastalıklı şakama gülüyorum. Gözleri yemek tabağı gibi. "İşi bırakıyor musun?"

"Ben bir avukatım," diyorum ona, sanki ikiyle ikiyi zaten bir araya getirmemiş gibi. "Hayatımı çok zengin insanların

istedikleri her şeyi yapabilmelerini sağlayarak geçiriyorum. Kimi isterlerse yok etsinler. Ama artık değil."

Şampanyasını yudumlarken düşüncelere dalıyor. "Ve sen sadece... istifa edebilir misin? Bu çok zengin insanlar ayrılmanı istemeyecektir, değil mi?"

"İçkiniz nasıl?" Başını sallıyor. "Gerçekten iyi." Benimkini bitirdim ve baloncukların tadı muhteşemdi. "Gösteri zamanı," diyorum ona ve elini tutuyorum.

~~~~~

Melissa

Korkuyorum ve nedenini bilmiyorum. Neler olduğunu gerçekten anlamıyorum ama kötü olduğunu biliyorum.

Gerçekten kötü olduğunu biliyorum.

Alexander Henley hakkında yanıldığımdan da eminim. Her konuda yanıldım.

Bu adam hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğimi sanıyordum ama aptalmışım.

Çünkü bir *şeyler* biliyorum. Aptalca küçük *şeyler*. Parçalanmış aynanın küçük parçalarını bir araya getiriyorum. Ama ayna adamı yapmaz.

Adam tam burada, yanımda ve o bir *şeyler* koleksiyonu değil. İlgi alanları, boşanma evrakları ya da çarşılarındaki koku değil.

Kukla ustası dedikleri adam o değil. İşini her zaman seveceğini düşündüğüm şekilde seven bir avukat değil. Ve eminim ki öylece çekip gidemeyecek bir adam.

Eminim bu tür insanlardan öylece uzaklaşamazsınız.

Onu arka odaya kadar takip ederken kalbim ağzımda, mekân hâlâ boş. Bir oda dolusu boş masa ve sadece bir tanesinin üzerinde mum var, tam ortada, sahneyi en iyi gören masanın üzerinde.

Spot ışıkları olmadan, hazırlık yapan insan kalabalığını seçemiyorum ama açılış notalarını çaldıkları anda tanıyorum.

Bu albümü pek çok kez dinledim. Metroda Kensington'a giderken ve dönerken. Geceleri yatağında onu düşünürken.

Elimi sıkıyor. "Bunun için bazı ipleri çekmem gerekti," diye fısıldıyor. "Bana Kuklacı demeleri çok iyi." Bilmiyormuş gibi yapıyorum ama bana bakmıyor bile, onlara bakıyor. "Kuklacı mı?"

"Evet."

"Sana neden öyle diyorlar?"

"Çünkü benim kirli ellerim herkesin ipini çekiyor."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden onun kirli elini sıkıyorum ve o da benimkini sıkıyor.

Onun kirli ellerini seviyorum.

Onu seviyorum.

Benim için koltuğumu çekip yanımdakine oturuyor. Kalçası masanın altından benimkine değiyor ve kirli eli dizimde.

"Bu gerçekten sadece bizim için mi?" Ona soruyorum

ve o da gülümsüyor. "Sizin için" diyor.

"*Benim* için mi?"

"Bu grubu benim kadar seven tanıdığım tek kişi sensin" diyor ve içim çürüyor. Karnım kurtlarla dolu.

"Onları seviyorum," diyorum ve bu aslında bir yalan değil. Artık yalan değil.

Sete başladıklarında bundan emin oluyorum. Her notayı kalbimde hissediyorum. Şarkı sözlerindeki hüznü hissediyorum.

Bunun ne kadar güzel olduğunu hissediyorum.

Her şey çok güzel.

Ama hiçbir şey Alexander Henley kadar güzel değildir.

Sahneye bakarken onu izliyorum, ağzı biraz açık, gözleri kocaman, her şeyi kavıyor. Ayağıyla ritme eşlik ediyor ve benimki de onunla birlikte vuruyor ve gözleri o kadar mutlu ki ağlayabilirim.

Ben de

ağlıyoru

m.

Ağlıyor

um.

Müzikteki o güzel hüznün için ağlıyorum.

Söylediğim tüm yalanlar için

ağlıyorum.

Kaybettiğim hayallerim ve onları bir kez daha görebilmek için hayatımı verebileceğim

ebeveynlerim için ağlıyorum. Alexander Henley'i sevdiğim için ağlıyorum.

Geceleri onu kucağıma alabildiğim için mutluluk gözyaşları döküyorum.

Gözlerini yanaklarımda hissettiğimde onları yanaklarımdan siliyorum. Kings and Castles bir sonraki şarkılarına başlarken "Ne oldu?" diye fısıldıyor.

"Bu," dedim ona. "Bu mükemmel."

"Evet." Başparmağı yanağımlı okşuyor. "Evet, öyle."

Dean'ın mekanın yerini bildiren mesajımı beklediğini biliyorum ama bunu ona veremem.

Dean'ın, her neredeyse oraya gitmesi ve Alexander'a göz kulak olması için vereceğim talimatları beklemek üzere şehirde dolaştığını biliyorum.

Ona mesaj atıp eve, Joe'nun yanına gitmesini, tüm bunların bir hata olduğunu ve gece bitmeden Alexander'a gerçek adımı söyleyeceğimi söylemek istiyorum çünkü tüm bu yalanlardan ve aptal oyunlardan bıktım.

Bunun gerçek olmasını istiyorum. Dünyadaki her şeyden daha çok bunun gerçek olmasını istiyorum.

Casual Observer'ın açılış şarkıları sahnede çınlarken Alexander'ın güzel siyah gözlerine bakıyorum. O gülümserken ben de gülümsüyorum, beni kendine çekerken kollarına hazırım.

Ve bu gerçek.

Bu gerçek.

Kalbimin onunkine karşı atışı gerçek. Gülümsemesinde gördüğüm sevgi de gerçek.

Sözlerini onun gibi ben de söylüyorum ve bu şarkı tamamen kalabalık bir dünyada yabancı gibi hissetmekle ilgili, ki bu komik çünkü bu gece dünya bomboş. Sadece o ve ben varız ve kendimi hiç şu an hissettiğim kadar yabancı hissetmemiştim.

"Her kuruşuna değdi," diye fısıldıyor şarkı biterken. "Seni bu kadar mutlu görmek için on katı para verirdim." İşte bu yüzden Dean'e iptal mesajı göndermiyorum.

İşte bu yüzden bu çılgın trene hattın sonuna kadar binebilecek kadar kendimi toparlıyorum.

Çünkü bu işi bu kadar ileri götürmek beni ne kadar korkutsa da, Alexander Henley'e tam olarak istediğini vermek her panik kalp atışına değecek.

Alexander Henley her şeyi benim için yaptığını düşünse bile.

Otuz Altıncı Bölüm

Alexander

Setten sonra gruba teşekkürlerimizi sunarken Amy parlıyordu. Onları ne kadar çok sevdiğini söylüyor, bana anlattığı hikayelerin aynısını anlatırken gözleri parlıyor.

Onları dinlemeyi
seviyorum. Onu
dinlemeyi
seviyorum.

Saçma sapan şeylere inanan biri olsaydım, o ve benim ruh eşlerinin gerçekten var olduğunun tartışılmaz bir kanıt olduğumuzu söylerdim. Hayatın kaosunun ardında gerçekten kaderin olduğunu. Şans eseri karşılaşmalar bazen küçük mucizelerden başka bir şey değildir.

Bana bir mucize gibi geliyor.

Ama ben değilim, bu yüzden bu sadece olağanüstü mükemmel bir tesadüfler dizisi. Bu onu daha az güzel yapmaz.

Gecenin geri kalanında taksiyle eve gitmeyi önerdiğimde Amy hayal kırıklığını gizleyemiyor. Elim tutup bir süre daha dışarıda kalmamız için yalvarması beni şaşırttı. Biraz *yaşamamızı* önerdi.

Onu şımarttığım için mutluyum.

Bir Cumartesi gecesi halkın arasına karışmayalı uzun zaman olmuştu. Mekânın hemen aşağısındaki işlek bir tavernaya girdiğimizde havada bir uğultu vardı.

Ben seçeneklerimi düşünürken Amy bir şarap sipariş etti.

Bir maden suyu almalıyım ama ben alamadan kolumu sıkıyor. "Biraz yaşa, değil mi?" diye sesleniyor sıkıcı sesin üzerinden ve haklı.

Gerçekten biraz yaşamalıyım.

Ben de öyle yaptım. Ellerindeki en iyi viskiyi sipariş ediyorum, sonra da bizi köşedeki boş bir masaya götüren pırıl pırıl Amy'min arkasından mutlulukla ilerliyorum.

Tuvalete gittiği anda benim için sıkıcılık azalıyor. Bu gece Londra'yla ya da kendi kendime koyduğum perhize rağmen birkaç kadeh içmekle ilgili değil. Dünyanın en iyi grubunun özel performansı ile ilgili bile değil.

Bu gece tamamen onunla ve paylaştığımız bu çılgın bağlantıyla ilgili.

Hayatımın bu korkunç karmaşasında yol alabileceğimi ve diğer taraftan zarar görmeden çıkabileceğimi ummamı sağlayan çılgın bağlantı.

Onunla birlikte.

Diğer taraftan onunla birlikte çıkmak istiyorum.

Döndüğünde ona bunu söyledim. Sesim kulağında sadece bir hayalet gibi. Omurgasına dayadığım elim, kelimeleri söylediğimde aldığı nefesi kaydediyor.

"Benimle gel."

"Seninle nereye geleyim?"

"Nereye gitmem gerekiyorsa," diye cevap veriyorum ve gözleri korkuyla parlıyor.

Gerçekten bir şey söylememeliydim. Bu senin için şampanya ve viski.

"Nereye gitmen gerekecek?!"

Omuz silkiyorum. "Şehir dışında, kesinlikle. Ülke dışında, belki." "Peki ya senin oğlanlar?"

İçim burkuluyor. "Çocuklarımla artık yeni bir hayatı var. Daha iyi bir hayat." Nefes alıyorum. "Bana ihtiyaç duydukları her an telefonun ucunda olacağım. Ne zaman gelmek isterlerse ulaşımını ayarlayacağım."

Bakışları belirsiz. "Seninle gelmemi mi istiyorsun? Yani... seninle? Bu..." "Bunun ne olduğunu biliyorsun," diyorum ona. "Çok ama çok yanılmıyorsam, ikimiz de biliyoruz."

Başını iki yana sallıyor. "Yanılmıyorsun. Ben sadece... şaşırdım..."

"Şaşırdın mı?"

"Evet. Ben sadece... Ben sadece... çünkü bana ödeme yapıyorsunuz ve ben..."

Şakağından öperim. "Geçtiğimiz birkaç yıl içinde pek çok seks için para ödedim ama emin olun ilk kez bir kızı en sevdiği grubu izlemeye götürmek için yarım milyon ödedim."

Söyleyecek bir şeyi yok, sadece kocaman mavi gözleri var. Ve ben gülüyorum. Gülmek çok iyi hissettiriyor.

O da gülüyor. Hayattan zevk alan birinin lezzetli kahkahasını atıyor.

"Aynı favori gruba sahip olmamız çok iyi," diyor. Kahkahası azalırken gözleri parlıyor ve eli yılan gibi yukarı kalkıyor

masanın altında uyluğum. "Geceyi bir patlamayla bitirelim," diye fısıldıyor. "Bu gece favoriler için bir gece, değil mi? Başka bir tane aramaya ne dersin?"

"Başka ne?"

"Gerçekleştirilecek bir fantezi daha," diyor bana ve sikim seçiyor.

Neyin peşinde olduğunu biliyorum. O masum gözlerin ardında hangi iğrenç düşüncelerin uçtuğunu çok iyi biliyorum. İçimdeki o lanet acının anlamını da çok iyi biliyorum.

Belki o oradayken aynı şeyi hissetmeyiz. Belki

o gerçekten *farklı* kılacak.

"Başka bir adamı becermemi mi istiyorsun?" Sesim kulağında sadece nefes gibi, ama titriyor. "*Evet,*" diye fısıldıyor. "*Lütfen... eğer istediğin buysa... eğer sen de istiyorsan...*"

Bunu ne kadar çok istediğimden nefret ediyorum ama bu yeni bir şey değil.

"Birkaç telefon görüşmesi yapabilirim," diyorum ona. "Belki Claude bana kısa sürede bir şeyler ayarlayabilir."

Gözleri parlıyor. "Ya da gidip son yirmi dakikadır bardan sana bakan adamla konuşabilirim."

Kalabalığı tarıyorum, aniden bu binadaki diğer herkesten tamamen habersiz olduğumun farkına varıyorum. Ve işte orada.

öy

le. O genç. Hem de çok genç.

Kısa kesilmiş saçlar ve delici gözler. Rahat, ama çok rahat değil. Kot pantolon ve gömlek. Gözleriyle karşılaştığımda başka tarafa bakmıyor.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Ona soruyorum

ve o da başını sallıyor. "Çok tatlı, değil mi?"

"Benim için mi şirin yoksa senin için mi?"

Kalçamı sıkıyor. "İlgilendiğim tek erkek sensin." Bir kaşımı

kaldırıyorum. "Öyle mi?"

Başımı salladı. "Evet, öyle."

Adam gülümseyerek uzaklaşana kadar bakışlarını üzerimde tutuyorum. Evet, buna hazır. "O genç," diyorum.

"Yasal olsa da. Barda kimliğini aldıklarını gördüm."

Gözlemci küçük bir fingirdek. Hukuk fakültesi ona çok yakışır.

"Gidip ona sormamı ister misin?" Gülümsüyor, koltuğunda kıpırdanıyor ve bu onun yepyeni bir yönü.

Taşaklar sıklaşıyor.

Başımı salladım. "Ben

hallederim." Şaşırmış

görünüyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Daha önce hiç bir erkeğe teklif etmediğimi mi sanıyorsun?"

Geçmeme izin vermek için kenara çekiliyor ve ben de giderken öpmek için yüzünü kendime doğru çeviriyorum. Yanından ayrılırken gözlerim onunkilerle buluşuyor ve beni Amy ile görmek onun ilgisini pek azaltmıyor.

Şimdiye kadar çok iyiydi.

Yanına gittiğimde barda benim için bir yer açıyor ve yakından beklediğimden daha uzun. Taze kokuyor. Sanki sikimi götünde istiyor gibi kokuyor.

"Ben Dean," diyor.

İçkisinin parasını ödemek için cüzdanımdan bir yirmilik

çıkarıyorum. "Adım Ted," diyorum.

Melissa

Zorlukla izleyebiliyorum. Alexander barda Dean'in içkisini öderken masanın altında dizlerim titriyor.

Onlar konuşurken kalbim panik içinde.

Alexander bana doğru bakarken gülümsemeye zorluyorum kendimi. Ağzı Dean'in kulağının yanında ve keşke ne dediğini bilseydim.

Ayrıca keşke Dean ve ben bir kurtarma sözcüğü bulsaydık, çünkü şu anda onu kullanmaya çok yakındım. Bütün bu delilikten kurtulmaya çok yakındım.

Şarabımı yudumlamak sinirlerimi yatıştırmıyor. Alexander bana bir tane daha getirip Dean'i de yanında götürürken yerimde

zor duruyorum.

"Amy, bu Dean," diyor bana ve ben merhaba derken gülümsememin sahte olduğundan eminim. "Dean

Biz," diyor Alexander ve karnım yere düşüyor.

Elini masanın altından kavırıyorum ve başparmağını parmak eklemelerimde gezdiriyor. Bu akşamla ilgili aptalca fantezilerim saçmaydı, bunu artık biliyorum.

Bu Dean. *Arkadaşım* Dean. Alexander'ın aletini içine almak için Londra'da bir barda rastgele biri gibi davranıyor.

Göt.

Ama buna gerek yok, çünkü Alexander zaten söylemesi gereken her şeyi söyledi. Benden onunla gitmemi istedi ve ben de Hala sersemlemiş durumdayım. İçinde bulunduğum bu çukurdan bir çıkış yoluna ihtiyacım var, çukuru daha da derinleştirecek bir yola değil.

Çok derin kazıyorum.

Dean'in Alexander'a bakarkenki gözlerinde. Çok gergin olduğunu biliyorum. Kimliğimizi açığa çıkarmaktan en az benim kadar korkuyor olmalı.

"İçmeliyiz," diyor Alexander ve kalbim küt küt atıyor. Dean içiyor, birasını bir dikişte bitiriyor.

Benimkini üç uzun yudumda geri almak zorunda kalıyorum ve Alexander elimi tutup beni bu yerden çıkarırken bacaklarımda güçlük hissediyorum. Dean'in yedeğinde bardan çıkarken zar zor konuşabiliyorum.

Alexander beni önünden geçtiğimiz ilk otelin kapısına doğru çekiyor. Özel bir şey değil, Delaney'ninki gibi değil ve bu her nasılsa her şeyi çok daha gerçek kılıyor. Üçümüz sıradan bir otel odasındaız ve taptığım adam en iyi arkadaşımın kışını tekmeleyecek.

Bunu ayarladığıma inanamıyorum.

Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum.

Alexander, "Bize bir oda ayarlayayım," diyor ve Dean içeri girerken onunla baş başa kalıyorum. "Gidebilirsin," diye tısladım. "Bu çılgınca bir fikirdi, özür dilerim."

"Bunun için çok geç," diye tıslıyor Dean. "Birdenbire kaçmaya kalkarsam gerçekten şüpheli görünecek." Alexander bizi içeri çağırıyor ve ben bir nefes alıyorum.

"Bunu yapmak istiyor musun?" Gitmeden önce sordum.

Dean Alexander'a bakar ve gözleri kararır. "Evet, bunu yapmak istiyorum."

Sikeyim.

"O sert biri," diyorum, sanki bunu zaten bilmiyormuş gibi, ama dinlemiyor bile, çoktan kapıyı açmış.

İkinci kata çıkarken kendimi yeniden bir fahişe gibi hissediyorum. Merdivenleri topuklu ayakkabılarımla çıkmanın beni nefessiz bıraktığını iddia ediyorum, ama bu işin yarısı değil. Paniğin sınırındayım. Alexander odamızı bulup kapıyı açtığında kulaklarım çınlıyor ve başım hafifliyor.

Dean içeri girerken yanından geçip gidiyor ve ben ona katılamadan Alexander kolumu tutuyor. "Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum. Gülümsüyorum. "Elbette."

"Bunu iptal etmek istemiyor musun?"

Otel odasına bakıyorum ve Dean çoktan yatağa tünemiş.

O bunu

istiyor. İkisi

de istiyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır," diyorum. "Bunu iptal etmek istemiyorum."

Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve kilidin tıkırtısı tüylerimi diken diken ediyor.

Alexander

Benim lezzetli küçük Amy'm beni hafife almış.

Bu gerçek bir sürpriz değil, sadece benim işimde ne kadar zeki olmam gerektiğini anlamıyor. Tüm kariyerim insanları okuma yeteneğime bağlıydı - bana söylemek istemedikleri şeyleri, vücut dillerinin ince küçük çıkarımlarını, satır aralarındaki küçük gerçekleri.

Tavernadan çıkana kadar emin değildim.

Bize bir oda ayırtmaya gittiğimde onları dışarıda izleyene kadar kesin bir şey söyleyemedim.

Dean, gerçek adı her neyse, benim güzel Amy'me yabancı değil. Daha önce tanışmışlardı. Oldukça iyi tanıdıklarını söyleyebilirim.

Bu da beni bir ikilemle karşı karşıya bırakıyor - onlara seslenip bu dansa bir son vermek mi, yoksa kendilerini korumak için onları gidebilecekleri yere kadar zorlamak mı?

İyi bir sebep olmadan bana kukla ustası demezler.

Otel odasının kapısını arkamdan kilitlerken ağzımı sıkı sıkıya kapalı tutuyorum.

Minibar, Delaney's'dekine kıyasla zayıf bir gösterebilir. Birkaç standart şişe içki, biraz maden suyu ve birkaç tek bardak büyüklüğünde şarap şişesi.

İkisi için birer bardak dolduruyorum ve maden suyuna dönüyorum.

"Amy'nin bir fantezisi var," diye başlıyorum. "Beni başka bir erkekle sevişirken görmek istiyor, eminim şimdiye kadar anlamışsındır." Dean başını sallıyor, teşekkür ederek şarabını alıyor.

Amy bana fazla parlak bir gülümseme fırlatıyor, sonra da yatağa onun yanına tünüyor. Omuzları gergin ve kaskatı, aralarındaki boşluk tam bir gariplik uçurumu.

"Mesele şu ki," diyorum ikisine de. "Benim de kendime ait bir fantezim var." Gözlerinin açılmasından duyduğum tatlı haz.

"Bir fantezi mi?" Amy soruyor.

Başımı salladım. "Umarım bu akşam hepimiz aradığımızı bulabiliriz."

Suyumdan bir yudum alıyorum ve ikisi de tek kelime etmiyor.

İlk önce Dean'e odaklanıyorum, ona, heyecanını gidermek isteyen dost canlısı bir yabancından başka bir şey ifade etmeyen bir gülümseme atıyorum. "Kız arkadaşımı becermeni istiyorum," diyorum ona.

Amy öyle bir kıpırdanıyor ki elbisesine şarap sıçırıyor. "Söylememiştin..." diye söze başladı ama ben omuz silkerek sözünü kestim. "Başka bir sürpriz," diyorum ona. "Sürpriz olmasını istedim." Gülüşüm alçak ve yüklü. "Ne de olsa onu sen seçtin." "Ama ben..."

Aradaki mesafeyi kapatıyorum ve yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Ben senin için bir yabancıyı becereceğim, sen de benim için bir yabancıyı becereceksin. Bence bu adil bir takas."

Güzel gözleri korku dolu.

"Çok tatlı, değil mi?" Taklit ediyorum. "Sen de öyle demiştin." "Ama ben..."

Dikkatimi kışına vuracağım adama çeviriyorum. "Elbette ikimizi de istiyorsun. Bu yüzden buraya geldin." Çocuk boyundan büyük işlere kalkışıyor. Nereye bakacağını bile bilmiyor. "Ben, uh... Bunun erkek işi olduğunu sanıyordum..."

"Öyle olacak," diyorum ona. "Amy'yi sikmeni izledikten hemen sonra." Omzuna bir tokat atıyorum. "Ben onun ilkiydim, biliyorsun."

Ona başka bir erkeğin sikinin deneyimini sunmak en azından yapabileceğim en iyi şey. Çeşitlilik hayatın tadıdır, öyle demezler mi?" Amy bana doğru eğildi, elimi uzattı. "Başka bir erkeğe ihtiyacım yok," diyor. "Bu tamamen seninle ilgili."

Onunla göz göze gelmek için dizlerimin üzerine çöküyorum. "Beni şımart. Suçlu zevklerimden biri daha diyelim." Zar zor yutkunabiliyor. Taş kesilmiş gibi görünüyor.

"Katı sınırlar yok, unuttun mu?" Soruyorum ve kendimi tam bir amcık gibi hissediyorum ama umurumda değil.

Teknik olarak hâlâ mesaide olduğunu fark ettiğinde gözlerindeki acı ifadesi neredeyse fikrimi değiştirmeme neden oluyor. *Neredeyse.* Dean'e dönüyorum. "Muhteşem bir amı var, eminim bu deneyimden zevk alacaksın."

"Ben eşcinselim," diyor, sanki şu anda bunun benim için bir önemi varmış gibi.

Omuz silkiyorum. "Seni sertleştirebileceğimizden eminim. Hiçbir şey için endişelenme."

Ama endişeli. O kadar endişeli ki, zavallı küçük cepheleri büzüşüp yok oluyor. Birbirlerine dehşet içinde bakıyorlar ve tüm kartlar üst üste yığılmış durumda. Bunu gidebildiği yere kadar zorlayacağım.

"Çekinmeyin," diyorum onlara. "Burada hepimiz yabancıyız. Sadece çılgın bir gece, anılar için." Kravatımı çözüp bir sandalyenin üzerine asıyorum, ceketimi de.

Kol düğmelerimi dikkatlice çözüyorum ve ağır bir işe hazırlanıyormuşum gibi kollarımı sıvıyorum ve Dean'in gözleri açılıyor, ne halt planladığımı merak ediyor.

"O eşcinsel," diye kabarıyor Amy. "Öyle olmayan birini bulmalıyız... benim için... eğer istediğin buysa..."

Başımı sallıyorum. "Tam burada, hemen şimdi," diye ısrar ediyorum. "Onu senin için güzel ve sertleştirmek için ona yardım eli uzatacağım." Kadın gözle görülür bir şekilde irkiliyor, adam da öyle.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. "Siz ikiniz... garip görünüyorsunuz." Amy bana iyi olduğunu söylüyor, Dean de öyle ve kaderleri mühürleniyor.

Maden suyum bitirdim ve aralarındaki yatağa oturdum. Gömleğimin düğmelerini açarken onları omuzlarından geriye çekip yanıma yaslanmaya çağırıyorum. Gerginliği lanet bir bıçakla kesebilirsin.

Önce Amy'yi öptüm. Onu o kadar sert öpüyorum ki ağzımın içinde ciyaklıyor. Güzel göğüslerini avuçluyorum ve inleyene kadar meme ucunu çimdikliyorum ve sonra elim Dean'e geçiyor.

Kasıklarındaki şişkinliği hissedene kadar parmaklarımı kalçasından yukarı kaydırıyorum. Onu kotun içinden kavırıyorum, sertleştiğini hissettiğimde dilim hala Amy'nin ağzının derinliklerinde.

Amy'den ayrılıp ağzımı onunkine dayadığımda nefesi kesiliyor. Kot pantolonunun üzerinden aletini okşarken sertleşmişti, ben de öyle.

"Daha önce hiç bir erkekle birlikte oldun mu?" Ona soruyorum ve o başını sallıyor. Ben de öyle düşünmüştüm. "Peki ya

bir kız? Hiç bir kızla birlikte oldun mu?"
Başını tekrar sallıyor.

O inleyene kadar alt dudağını emiyorum, gömleğinin düğmelerini hafifçe açıyorum. Çıplak göğsü sert ve pürüzsüz, meme ucunu çimdiklediğimde titriyor.

Kemerini çözerken "Kız arkadaşımı becereceksin," diye homurdandım. Düğmeyi açtım ve sikini serbest bıraktım. Kavrayışında nabızı atıyor. "İşte bu," diyorum ona. "Benim için güzel ve sert."

Amy'nin sığ nefes alışını duyabiliyorum. Açık ağzını hayal edebiliyorum.

Dean'den ayrılmadan ona uzanıyorum. Dilim dudaklarında yumuşak ve ıslak, o inlerken içine dalıyor. Ben.

Amy'yi öpmeye geçerken sikini sarsıyorum. Elbisesini aşağı çekip o küçük olgun göğüslerini ortaya çıkardım. Muhtemelen bunu ona yaptıracağım düşüncesiyle kendinden geçmiştir. Bu beni durdurmuyor.

Amy'yi saçlarından tutup yüzünü Dean'inkine yaklaştırırken ben hâlâ Dean'in sikiyle oynuyorum. Ağzı sıkıca kapalı, nefesinin altında mırıldanıyor.

"Öp onu," dedim ona.

Ben sikini sıkarken homurdanıyor.

Dudakları birbirine değiyor ama kapalı kalıyor ve Amy'nin tatlı yüzü yüzünü buruşturmaktan başka bir şey yapmıyor. "Öp onu," diyorum ona ve o öperken sapkın bir heyecan duyuyorum.

Boktan bir çaba. İki beceriksiz genç gibi dillerin titreşiminden başka bir şey yok. Elini tutup memesinin üzerine koyuyorum. Çekiştirmeye çalıştıkça onu sıkıca tutuyorum.

"Birbirinizi becereceksiniz," diyorum onlara ve sesim o kadar keskin ki.

Hala heykel gibiydiler, Dean'in eli kızın eteğini yukarı çekerken kızın memesinin üzerindeydi. Ona külotunu indirmesini emrediyorum. Bana itaat ederken parmakları titriyor. Bana itaat etmesine bayılıyorum.

Parmaklarımı kalçalarının arasından geçirip klitorisini ovuyorum, gıcırıyor ve kıpırdanıyor ama beni durdurmuyor.

Am ve sik arasında sıkıştım ve ikisini de çalıştırıyorum. Amy'nin dilini onunkiyile birlikte çevirmesini izlerken kendi sikim pantolonumun içinde zonklıyor, geriliyor.

Amcığı iki parmağımı güzelce ve kolayca alıyor, onları derine soktuğumda nefesi kesiliyor ve Dean kavrayışında kıvranıyor, daha fazlası için kalçalarını sallarken siki güzelce ve lanet olasıca şişmiş.

Amy'ye "Uzan" dedim, o da uzandı.

Elbisesini kaldırıp başının üzerinden geçiriyorum ve Dean çıplaklığına bakmıyor bile.

"O küçük tatlı amcığı sikeceksin," diyorum ve irkiliyor. Amy, ben yüzünü benimkine doğru zorlayana kadar gözlerini kapattı. "Ondan seni becermesini iste," diye fısıldıyorum.

"Ama ben..."

"Ondan seni sikmesini iste," diye tekrarlıyorum ve o da titriyor. "Tabii katı sınırlarını gözden geçirmek istemiyorsan," diye ekliyorum. "Tabii bana fikrini değiştirdiğini söylemek istemiyorsan?"

Bunu düşünüyor. Düşündüğünü biliyorum. Yüzünün her yerinde görüyorum. "Fikrini mi değiştirdin, Amy? Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Dean'in koluna girip onu ona doğru itiyorum. Yavaşça hareket ediyor. Çok yavaş.

"Eee?" Amy'ye tekrar soruyorum. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı, yok mu?"

Gerçeği saklamak için çok uğraşıyor. Neredeyse acınacak halde.

Bana cevap verirken sesi sadece bir vıraklamadan ibaretti ve ben onun cesaretine hayran kaldım. "Hayır," diyor. "Katı sınırlar yok."

"O zaman ondan seni becermesini iste."

Dean kendini onun üstüne yerleştiriyor, kolları ağırlığını desteklerken sertleşiyor. Aleti hâlâ güzel ve sert. Elime alıp Amy'nin pürüzsüz küçük tümseğine sürttüğümde homurdanıyor.

Onu ıslaklığına sürüyorum ve o da kıpırdanıyor.

"Seni becermesini iste," diye tekrarlıyorum ve içimi bir hastalık kaplıyor. İstedğim kelimeleri mırıldanırken sapkın bir tatmin duygusu.

"Lütfen sik beni," diyor. "Lütfen Dean, lütfen sik beni."

Otuz Yedinci Bölüm

Melissa

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki midem bulanıyor.

Dean'in aletini üzerimde hissediyorum ve bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum. İşleri bu kadar ileri götürdüğüm için kendimden nefret ediyorum.

Dean'in bu tren enkazının bir parçası olmayı kabul ettiği için kendine lanet ettiğini biliyorum ama Alexander'ın pençesinde çok zor durumda ve duramayacak kadar derinde.

Alexander Henley tartışabileceğiniz bir adam değil.

Onun bu yönünü unutmuştum. Beni dizlerimin üstüne çökmeye zorlayan ve Delaney's'de çişini içmemi emreden yanını unutmuştum. Ne kadar talepkar olduğunu unutmuşum.

Ve öyle.

Dean'in sikini klitorisime sürterken ve beni kıvrandırırken gözleri karanlık ve vahşi, çenesi gıcırıyor.

"Bunun iyi hissettirdiğini biliyorum," diyor bana. "Karşı koyma."

Gerçekten iyi hissettiriyor. Bu kadar iyi hissettirmesinden nefret ediyorum.

Dean'le aramızdaki şeylerin bir daha asla eskisi gibi olmayacağından nefret ediyorum, şimdi bile, gerçekten mola verip Alexander'a aptalca bir hata yaptığımı söylesem bile.

Bacaklarımı açıyorum ve yüzümü yana çeviriyorum, Alexander'dan başka hiçbir şeye odaklanmıyorum. Bu sadece seks. Bir anlamı olması gerekmiyor.

Ama bu her şey demek çünkü o Dean. Bu *Dean*. Oh lanet olsun. Bu Dean.

Bacaklarımın arasındaki ıslaklığı ve Alexander sürtünmeye devam ederken Dean'in hırıltılı nefesini duyuyorum. Dean'in siki klitorisime doğru sertleşiyor ve ritim çok fazla. Kıvranmayı durduramıyorum. Kalçalarımı kıvrıp onu içime alma dürtüsüne karşı koyamıyorum.

En iyi arkadaşımın siki klitorisime değerken boşalacağım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Mola diye bağırarak istemiyorsam tabii.

Ama Alexander Henley'e asla mola diye bağırmayacağım. Asla.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Dean'e "Becer beni," diyorum ve o da geriliyor. "Sadece sik beni."

İnliyor ve kendimi deli bir orospu gibi hissediyorum. Onu almak için kalçalarımı eğiyorum ve bunun sadece çılgın bir gece olduğunu ve hepsinin benim hatam olduğunu bilmesi için dua ediyorum.

Aleti girişimi dürtüyor ama içeri itmiyor. Zorluyor. Mücadele ediyor. "Yap şunu," diye fısıldıyorum. "Becer beni."

Alexander Dean'in kulağını ısırtıyor. "Bana onun daracık küçük amını istediğini söyle." Dean tek kelime etmez.

İçim içimi yese de bacaklarımı onun kalçalarına doluyorum. İkimiz de bunu istememiş olsak da onu teşvik ediyorum. "Becer onu," diyor Alexander tekrar ve Dean boyun eğiyor.

"Tamam," diye homurdanıyor. "Onu becereceğim. Onu sikeceğim."

Buna hazırım. İtiş için hazırlanırken kalbim ağzımda. Ama hiç gelmiyor.

Alexander Dean'in sikini içime sokmadan önce çekiyor. Dean yanağıma doğru nefes nefese yuvarlanana kadar onu omzundan itiyor.

Alexander'ın kileri ararken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Ne?" "Ne?" dedim. "Yapacaktım... Benden istediğini sanıyordum..." Gözleri karanlık ve uzak. İçimi ürpertiyorlar.

"Dean'le yatmayacaksın," diyor ve aklım başımdan gidiyor. "Ama..."

Beni kendine doğru çekerken sırtıyor, üzerime tırmanırken ağzımı öpüyor.

"Dean'i becermeyeceksin," diyor bana tekrar. "Ama ben yapacağım."

Dean'in kollarını arkasından çekip onu ön tarafına sertçe çarparken irkiliyorum. Dean'in kotunu kışından sıyrırken yine irkildim.

"Sik istiyorsun," diye hırlıyor ve Dean onun için inliyor. "Sikimi alacaksın. Kışın benim için kanayana kadar seni becereceğim."

Zor nefes alıyorum.

Zorlukla

düşünebiliyorum.

Alexander Dean'in kış yanaklarını ayırıp tam hedefe bir damla tükürük bırakırken amım sıkılıyor. Nasıl çırpındığından nefret ediyorum

parmağını sonuna kadar itiyor.

Alexander bir tane daha sokarken Dean haykırıyor.

Alexander onu sertçe sikiyor, iki parmağı derinlere iniyor ve Dean kıvranırken çok savunmasız görünüyor. Sevdiğim adam bana doğru bakarken ağzım açık kaldı.

"Kendinle oyna," diye bağıyor. "Bunu sen istedin. Bana o küçük azgın amcığını göster."

Tanrım, yapıyorum. Bacaklarımı onun için açıyorum ve parmaklarımı klitorisimin etrafında ovuşturuyorum ve bu kadar heyecanlı olmaktan nefret ediyorum. Dean'in kıcını sikmesini görmek için ne kadar çaresiz olduğumdan nefret ediyorum.

Kendini konumlandırıyor, Dean'in deliğinin etrafında sikini kaydırırken Dean'in sırtına ağırlığını bindiriyor. "Sert severim," diye hırlıyor ve başını içeri sokuyor.

Dean haykırıyor.

Alexander sonuna kadar sokunca tekrar çığlık atıyor.

Acımasızca. Gerçekten acımasız.

Klitorisimi ovalarken parmaklarım kirli hissediyor.

Alexander Dean'in yüzünü buruşturacak kadar sert sikiyor. Yatak altımızda gıcırıyor, o giderken yatak başlığı duvara çarpıyor.

Alexander, "O küçük, dar kıcın beni süttten kesecek," diye tıslıyor ve Dean onun için inliyor. "Al şunu. Sadece lanet al o."

Dean kabul ediyor. İnliyor ama itiraz etmiyor, göt deliği Alexander'ın ona verdiği her şeyi alıyor.

Alexander kolunu Dean'in boğazına doladığında ne olacağını zaten biliyorum.

Sıkıca tutuyor, Dean'in boynu boğmaya karşı geriliyor, havasının kesildiğini fark ettiğinde gözleri büyüyor.

Kıpırdanıyor, nefes nefese kalıyor ve Alexander çabaları için onun göt deliğini cezalandırıyor. Taşaklarının Dean'in tenini tokatladığını duyuyorum. I

Alexander'ın Dean'in zavallı bakire kıcına sahip olmuş bir adam gibi vururken zorlanan nefesini duyun.

Ve buna bayıldım.

Tanrım yardım et, bayıldım.

Bunu sevmekten nefret ediyorum. Alexander'ın aletini en iyi arkadaşımın kıcında görmekten nefret ediyorum ama seviyorum. Klitorisim zonklıyor ve nefesim hızlanıyor. Bunun ne kadar iğrenç olduğunu umursamayı geçtim, sadece istiyorum.

Alexander bana bakıyor, ben de ona bakıyorum ve parmaklarımla kendimi beceriyorum. O beni izlerken kendimi beceriyorum ve buna bayılıyorum.

o.

Dean gurulduyor ve Alexander homurdanıyor.

Alexander tutuşunu sıkılaştırırken Dean'in gözleri büyür.

Acımalı. Öyle olmalı. Cehennem gibi yakıyor olmalı ve Dean ona karşılık vermeye başladığında buna inanamıyorum. Dean'in kalçaları

Daha fazlası için yalvar.

"O pis göt deliğine boşalacağım," diye tıslıyor Alexander. "Ve Amy seni yalayarak temizleyecek." Nefesimi kontrol edemiyorum.

Alexander onları Dean'in sikine ulaşabilecek kadar yana doğru gevşetiyor ve boğucu tutuşu kaldıraç olarak kullanarak kıcını Dean'in sikinin avucunda sarsılmasına neden olacak kadar sert sikiyor.

Hangimizin önce geleceğini bilmiyorum.

Dean'in siki Alexander'ın elinde seğiriyor, Alexander'ın hamleleri umutsuzlaştırıyor ve ben klitorisimi titreyecek kadar sert ovuyorum.

"Buraya gel," diye sesleniyor ve oraya gidiyorum. Yatakta ona doğru kıvranırken hâlâ klitorisimle oynuyorum.

Dean'in kıcını sikerken onu öpüyorum. Dilimi emiyor ve sınırda olduğunu biliyorum, bunu nefesinde hissedebiliyorum.

"Onun dölünü ağzına alacaksın," diye homurdanıyor. "Bir damla bile dökersen sana yalatacağım.

lanet çarşafı." "

Klitorisim kıvılcımlanırken haykırıyorum ve hareket ediyorum. Hızlıca.

Yatağa uzanıyorum ve ağzımı Alexander'ın sarsılan elinin yanına yerleştiriyorum ve hazırım. Bana söyleneni yapmak için ağzım sonuna kadar açık.

Tiksinen yanım çok uzakta hissediyor. Sadece klitorisim var.

"Şimdi," diye hırlıyor Alexander ve Dean'in dölleri ağzıma fişkirirken kendimi çılgınca ovuşturuyorum. Boğazımın arkasına çarptığında öğürme dürtüsüyle savaşıyorum ve Alexander'ın homurdandığını ve kendisinin boşaldığını duyduğumda çok fazla.

En iyi arkadaşımın dölleri ağzımdayken dalgalara biniyorum ve bu umursamayacak kadar iyi hissettiriyor.

Çılgın tren rayın sonuna çarpıyor ve bu kadar çılgın olmak vahşi ve korkutucu hissettiriyor.

Alexander onu bırakırken Dean'in çılgınca nefes alışını duyuyorum. Alexander sikini zavallı hırpalanmış kıcından çekerken öksürüyor, sıçırıyor ve inliyor ve bana bakmıyor.

Alexander saçımı çekiştirdiğinde ağızımda hâlâ Dean'in dölleri vardı. Yüzümü Dean'in kullanılmış kıçına doğru zorlarken hâlâ öğürme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Katı sınırlar yok," diye tıslıyor ve midem bulanıyor. "Yala onu."

Dean'in göt deliği Alexander'ın dölüyle parlıyor.
Kıç çatlağından aşağı şurup gibi akıyor.
Alexander yine "Yala onu," diyor ve gözleri benimkilere dikilmiş.
Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.
Onu asla hayal kırıklığına uğratmak
istemiyorum. Ne olursa olsun. Nefes alıyorum,
ona gülümsüyorum.
Ve sonra yalayıp
yutuyorum. Son
damlasına kadar.

Otuz Sekizinci Bölüm

Melissa

O otel odasında tüm zaman algımı kaybediyorum. Alexander ikinci raunt için içeri girdiğinde ve her ikisi de tekrar sertleşene kadar dölle kayganlaşmış aletini Dean'inkine sürttüğünde kendimle ilgili tüm hislerimi kaybediyorum.

Alexander Dean'i sırt üstü yatırıp bacaklarını yukarı kaldırıyor ve sikini tekrar Dean'in zavallı kıkına sokarken eski halimin hayaleti gibiyim.

Dean bu sefer yüzünü buruşturmuyor. Homurtuları acıyla değil istekle dolu.

O da Alexander'ı öpüyor, sanki ben orada değilmişim gibi ve işte bu, tam burada, önümde.

Alexander Henley etkisi.

Kendimle oynuyorum çünkü bu sefer Alexander istediği için değil, ben istediğim için. Dean ne kadar iğrenç olduğumu fark etmesin diye titreyip inlemelerimi çarşafıya bastırana kadar klitorisimi ovarken hepsi benim için.

Zaten fark edeceğini sanmıyorum. Onun dünyası Alexander Henley ile dolu.

El boğazını sıktağında karşı koymuyor, sevdiğim adam için boğulurken mücadele etmiyor.

Alexander boşalırken o da boşalıyor, itişlerin baskısı altında Alexander'ın karnına doğru kalın akıntılar fışkırtıyor. Dean'in gözleri boşalırken uzun bir süre donuklaşıyor.

Bu delilikten ayıldığında ve az önce ne haltlar döndüğünü anladığında içimin buz kestiğini hissediyorum.

Alexander onu izlerken kot pantolonunu çekiştiriyor ve bahanelerini sıralayıp artık gitmesi gerektiğini söylediğinde içim cız ediyor. "O kadar hızlı değil," diyor Alexander ve karnındaki lekeyi işaret ediyor.

Dean onu yalayarak temizlerken gözlerim öğürme isteğiyle sulanıyor. Dean, Alexander'ın aletini ağzına alıp alacak bir şey kalmayana kadar emerken başka tarafa bakıyorum.

Ve sonra Alexander onu bırakır.

Dean neredeyse veda bile etmiyor, gömleğinin düğmeleri hala açık bir şekilde odadan topallayarak çıkıyor ve giderken bana vahşi gözlerle bakıyor.

Kapı arkasından kapandığında irkiliyorum, zihnim tüm bu olanlarla dönerken yatağa yığılıyorum.

Alexander bana bir şarap daha dolduruyor ve titreyen parmaklarımla alıyorum. Tadı ekşimiş olsa da bir dikişte içiyorum. "Sanırım Dean havadan sudan konuşacak biri değil." Sesinde kara mizah var ve bu benim de tüylerimi ürpertiyor. "Sanırım değil," diye fısıldıyorum ve yanaklarım yanıyor.

Kendine bir viski daha doldurduğunda şaşırdım. Buradan çıkmak için can atıyorum, neredeyse en iyi arkadaşımın aletini aldığım yerden başka bir yerde olmak için yanıp tutuşuyorum.

"Onu nereden tanıyorsun?" Alexander soruyor ve ben dikleşiyorum. "Ne?"

Sırıttıyor. "Onu nereden tanıyorsun? Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme Amy." Gözleri çok karanlık. "İnsanların bana yalan söylemesinden nefret ediyorum."

Tüm vücudum yanıyor. Parçalanma ve her şeyi itiraf etme dürtüsü patlamayı bekleyen bir baraj gibi, ama yapamam. Bakışlarındaki sessiz öfke bana yapamayacağımı söylüyor.

Seçeneklerimi gözden geçirirken beynimin bu durumdan nasıl kurtulacağımı düşünemeyecek kadar uyuşmamış olmasına şaşıyorum. "Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu..." Ona söyledim. "Özür dilerim... Ben sadece..."

"Ona ödeme mi yaptın?"

Başımı sallıyorum, çünkü istesem bile bu yalanı söyleyebileceğimi sanmıyorum. "Okulda arkadaştık. Onun... erkeklerden hoşlandığını biliyorum..."

"Yani onu aradın ve Hey, Dean, bu hafta sonu erkek arkadaşımın sikini götüne almaya ne dersin dedin? Böyle mi oldu?"

Erkek arkadaşım.

"Onun gibi bir şey."

"Kendime bir erkek bulamayacağımı da nereden çıkardın?"

"Düşündüğüm bu değil!"

Yaklaşıyor, yanımdaki yatağa tırmanırken midem bulanıyor. "Beni aydınlat Amy. Ne düşünüyorsun?"

Gözyaşlarım diken diken olurken başımı sallıyorum. "Bunu senin için yapmak istedim. Benim için çok şey yapıyorsun... ve ben... seni mutlu etmek istedim..."

"Eski bir okul arkadaşına sikimi götüne sokması için tuzak kurarak beni mutlu mu edeceksin?"

Omuz silkiyorum. "Tanrım, Alexander, bilmiyorum! Doğru düzgün düşünemiyordum! Bu..."

"Aptalca," dedim ona. "Fark etmeyeceğimi düşünecek kadar pervasızsın. İnan bana Amy, ben her şeyi fark ederim." Ama o fark etmiyor.

Tüm yalanlarımı öğreneceği düşüncesiyle ürperiyorum. Gerçek kimliğimi itiraf edebileceğimi ve sonunda yine de ona sahip olabileceğimi düşündüğüm aptalca fikirden ürperiyorum.

"Özür dilerim," dedim ona, gerçekten de özür dilerim. "Lütfen beni affet."

"Seni çoktan affettim," diyor. "Affetmemiş olsaydım, bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Rahatlama beni öyle bir sarıyor ki başım dönüyor. "Tanrı'ya şükür," diyorum ve sakinleşmeye başladığında elimi kalbime götürüyorum.

Parmaklarının boğazıma inmesi beni şaşırtıyor, beni sırtüstü yatırıp dudaklarımı dudaklarına değdirirken nefesimi kesiyor.

Sesi soğuk. Sert.

"Oyuna getirilmekten hoşlanmıyorum, Amy. Bunu bir daha sakın yapma."

"Yapmayacağım," diye fısıldıyorum ve o da beni öpüyor. Parmakları gevşek duruyor ve içim yanıyor olsa da nefes almaya devam ediyorum. "Tehlikeli bir oyun oynadın," diyor bana ve ben ağlayabiliyorum. O bunun yarısını bile bilmiyor.

Kolunu başının altına koyarak sırt üstü dönüyor ve hâlâ kızgınsa bile bunu belli etmiyor. Oda şimdi çok soğuk geliyor ve bunun muhtemelen yaşadığım şoktan kaynaklandığını biliyorum ama yorganı üzerime çekip onun üzerine de örtüyorum.

Başımı göğsüne koyduğumda geri çekilmiyor.

Kalp atışlarını dinlemeyi

seviyorum. Benimkinden çok

daha sakın.

Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi, "İşler kötü gidebilirdi," diyor.

Yine de başımı sallıyorum. "Özür dilerim."

"Özür dilemekle işimiz bitti. Sana bir şey söylemeye çalışıyorum." Eli yorganın altında belime dolandığında cennet gibi hissediyorum. "Sanırım bilmen gerekiyor."

Sesim çok çekingen. "Neyi bilmek istiyorsun?"

"Erkekleri arzulamaya karşı neden böyle bir *tepki* verdiğimi."

"Yapmak zorunda değilsin..." Ben başlıyorum ama o başını sallıyor. "Sadece dinle," diyor ve ben de dinliyorum.

Alexander

Bu üzücü hikâyeyi anlatmaya karar verdiğimde boğazım kurudu.

Bunun hoş bir itiraf olduğunu söyleyemem. Bu hikayeyi en son anlattığımda evliliğime mal oldu - zaten sahte olan evliliğimin son kırıntılarıydı.

Olayın ardından kendime bir not almıştım: Bu konu hakkında asla konuşmayacağım. Ama şimdi buna bir çizgi çekiyorum.

"Annemle babam boktan insanlar," diyorum ona. "Eskiden annem için üzülürdüm, babamın tüm saçmalıklarına katlanıyordu. Kadınlar, geç saatlere kadar süren geceler, çoğu gün sabahlara kadar süren *iş toplantıları*. Onun saf olduğunu düşünürdüm. Babamı kaybetmekten korktuğu için onun tüm pis işlerini görmezden geldiğini sanıyordum. Bu yüzden her akşam ben daha yemeğimi bitirmeden kendini içkiye verdiğini düşündüm."

"Ama değil miydi?"

Başımı salladım. "Her şeyi biliyordu, sadece sessiz kalmayı ve tüm yalanlar hakkında bir şeyler yapmaktansa Bayan Henley Snr. olmanın şatafatı ve cazibesiyle süslü evde kalmayı tercih etti."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece devam etmemi bekliyor.

"Geceleri nereye gittiğini merak ederdim. Yalanlarla ve gizli fısıltılarla dolu bir evde yaşayan bir gençtim. Nefret ettiğim bir okuldaydım, babamı acı bir şekilde çarpıtan bir aile işini devralmaya hazırlanıyordum, en azından ben öyle sanıyordum. Bu yüzden her zaman çok sinirli olduğunu sanıyordum." Nefes alıyorum. "Anlamak zorundasınız. Babam bir hukuk ikonudur, bu ülkenin gördüğü en iyi avukatlardan biridir. Onun izinden yürümek... *zordu*. Ama bunu yaptım. Daha iyisini bilemeyecek kadar gençken onu gururlandırmak istedim."

"Anlıyorum," diyor. "Ben de benimkini gururlandırmak istedim."

Aranıyor.

İleride başvurmak üzere zaman kipini not ediyorum.

"Babamın seks için para ödediğini biliyordum. Onu sosyal etkinliklerde sahnedeki tüm yüksek sınıf fahişelerle sohbet

ederken görürdüm. Kimsenin izlemediğini düşündüğü zamanlarda bir şeyler hissettiğini görürdüm. Ama ben hep izlerdim. Her şeyi görüyordum. Onu o güzel kadınlarla izlerdim ve onları kendim için isterdim. Bir gün onun gibi olmak, ne isterse almak, ne isterse yapmak istiyordum."

"Fahişelerle mi?"

Başımı salladım. "Kadınlara beni memnun eden her şeyi yapmaları için para ödeyebilirdim. Bu güçtü. Babamın bunu nasıl kullandığını gördüm ve ben de öyle olmak istedim."

Göğsüme yaslanarak nefes alıyor. "Bu normal, değil mi? Baban gibi olmak istemen?"

Gülüyorum. "Pek sayılmaz. Onun ahlaksızlığının ne kadar ileri gittiğini tam olarak anladığımda değil." "Ne oldu?"

Bir viski daha alma isteğime karşı koyuyorum. "Onu takip etmeye başladım. Casusluk." Nefes alıyorum. "Birini gözetlemek tehlikeli bir hobi. Küçük zaferler bağımlılık yapıyor. Burada küçük bir bilgi kırıntısı, orada küçük bir sırrı ortaya çıkarmak. Kendimi çok zeki hissediyordum. Kontrolün bende olduğunu hissediyordum."

Sanki başına gelecekleri biliyormuş gibi kollarımda geriliyor.

"Babam hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum. Bir yıldan uzun bir süredir onu gözetliyor, çalışma odasındaki evrakları karıştırıyor, telefon kayıtlarını, e-postalarını inceliyor, hayatının karanlık parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordum." İçimi çektim. "Birinin bunu neden yaptığını anlamanın zor olduğunu biliyorum. Birinin bir başkasını memnun etmek için bu kadar... *çaresiz* kalacağına inanmanın zor olduğunu biliyorum, o kadar ki bu işi şehrin öbür ucundaki Doğu Yakası'ndaki bir *umumi* tuvalete kadar takip edecek kadar ileri götürdüler. Onu tanımak istiyordum. Onu memnun etmek istiyordum. Beni kısmen de olsa tiksindirmesine rağmen onun gibi olmak istiyordum."

Nefesi kesiliyor ama ben devam ediyorum.

"Pisuarların kapısından içeri baktım, gizliliğim için kendimden çok memnun hissediyordum." Gülümsüyorum. "Ama kartlar her zaman eninde sonunda açılır. Şansım tükendi. Beni yakalayan babam değildi, şov için içeri doluşan koca bir maymun herifti. Boğazımdan tutup beni içeri sürükledi ve birkaç kişi daha gülerken beni duvara çarptı."

"Tanrım..." diye nefes alıyor ve ben de başını öpüyorum.

"Genç bir tane aldığını söyledi. Çok komik olduğunu düşündü. Bana, eğer kıcımda bir sik istiyorsam, pısrık bir ibne gibi dışarıda dolaşmak yerine sesimi çıkarmam gerektiğini söyledi."

"Ne yaptın..."

"Hiçbir şey. Yüzüm duvara yaslanmıştı ve adamın ağırlığı beni sıkıca tutuyordu."

Titrediğini hissediyorum ve ona gerçeği söylemem gerektiğini fark ediyorum. Tüm gerçeği.

"Çılgık atabilirdim. Ortalığı ayağa kaldırıp tekmeleyebilirdim ya da ona dirsek atıp üzerimden siktir olup gitmesini söyleyebilirdim."

"Korkmuştun..." diye fısıldıyor.

Başımı salladım. "Korku değildi. Korkmuştum, tabii ki korkmuştum, ama beni o lanet yere bağlayan bu değildi.

Pantolonumun içindeki sertleşmeydi. Duvarın kokusuydu, onun kokusuydu, orada ne kadar pislik varsa onun bir parçası olmak istememdi."

"Sen mi istedin?"

"İstedim, istemedim... Bu çok ince bir çizgi. Sikim istedi, beynim o kadar da değil." Sesi boğuk bir ciyaklamaydı. "Sana ne yaptı?"

Gülümsüyorum. "Bana ne yaptığını gördün, ben de az önce senin zavallı küçük bakire arkadaşına yaptım. Pantolonumu indirdi ve boğazımı sıktı, sonra da sikini kıcıma soktu. Sadece kuru girdi. En azından arkadaşına biraz nezaket gösterdim."

"Seni boğdu mu?"

Başımı salladım. "Sert. Beni sertçe boğdu. Beni sertçe de sikti."

Nefesi kesiliyor, kaskatı kesiliyor ve ne düşündüğünü biliyorum. Tecavüze uğradığımı düşündüğünü biliyorum, ki bu doğru. Bu bokun beni mahvettiğini düşündüğünü biliyorum, ki muhtemelen bu da doğru, ama mesele bu değil. Bunu ona bu yüzden söylemiyorum.

"Beni o kadar sert sikti ki gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve onun için boşaldım. Yükümü eline boşalttım, lanet olası duvara sıçrattım."

"Ama yapamazdın..."

Gülüyorum. "İnan bana Amy, yapabilirdim. Bunu çok istedim. Gerçekten istedim. O lanet olası orgazm, şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmlardan biriydi. Oradan kıcım kanayarak, ciğerlerim yanarak ve sikim hâlâ döllerimle ıslanmış halde çıktım ve buna bayıldım. Sevdiğim için kendimden nefret ettim, hatta hemen sonrasında bile."

Titriyor. "Sorun değil... biseksüel olmak..."

"Öyle olduğunu biliyorum," diyorum ona. "Beni rahatsız eden bu değil. Bu... iğrençlik. Vahşilik. Yüzümü sidik kokan bir duvara dayamışken, ter kokan bir adamla boşalmış olmam ve bunu sevmiş olmam. Kendimi çok utanmış hissettim."

"Utanacak hiçbir şeyin yoktu," diyor bana. "Sorun onlardı."

Tekrar gülüyorum ve sonra yorganı geri çekiyorum. Sikimin halini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Sakso çekecek kadar sertleşmiştim.

"Biseksüel olmak sorun değil," diye tekrar fısıldıyor.

"Babam biliyordu," diyorum ona. "Beni dışarıda takip etti ve kulağıma bir tokat attı ve bir daha beni asla takip etmememi söyledi."

onu tekrar."

"Biliyor muydu?!"

"Elbette biliyordu. Onu takip ettiğimi de biliyordu. O yaşlı amcık ayarladı. Babam söylemeden hiçbir şey olmaz.

Hiçbir şey. O gerçek bir kukla ustası. Herkesin iplerini elinde tutuyor. Ben de tıpkı onun gibiyim."

"Öyle olduğunu sanmıyorum..." diye fısıldıyor ve bu çok tatlı. Bana olan inancı çok tatlı. Başını öpüyorum.

"Beni kanatları altına aldığı ilk gerçek zamandı. Bana bir dahaki sefere çitin diğer tarafında, tüm gücün olduğu tarafta olmam gerektiğini söyledi. Fahişelere para ödedi ve beni zengin müşterilerinden oluşan kokuşmuş ağına dahil etti ve bana sistemle oynamak ve zenginlerin parasını ödedikleri sürece istedikleri her şeyi yapmalarını sağlamak hakkında bilmem gereken her şeyi öğretti."

"Sadece onu memnun etmeye çalışıyordun..."

"Bir süre için. Ondan sonra tamamen kendime odaklandım." Yüzümü ona dönüyorum ve benim için duyduğu üzüntü çok güzel. Güzel ama yersiz. "Ben bir seks bağımlısıyım," diyorum ona. "Ya da öyleydin. Evlendiğimde sakinleştim ama hep oradaydı, perde arkasında gizleniyordu. Claire onu neden artık eskisi gibi becermediğimi bilmek istedi. Beni gerçekten neyin tahrik ettiğini, ne yapabileceğini sordu. Ona gerçeği söylemek bir hataydı. Terapi görmem için ısrar etti. Bana her baktığında gözleri acıma ve iğrenme doluydu." Duraklıyorum. "Belki seninkiler de öyle olur."

Beni öptü. Beni sertçe öptü. Parmaklarını saçlarıma doluyor ve bedenini bedenime bastırıyor ve kalbim göğsümde çarpıyor. "Beni asla iğrendirmeyeceksin," diye fısıldıyor. "Asla. Seni seviyorum."

O beni seviyor.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor ama çok güzel. Her şey var.

"Babamdan nefret ediyorum," diyorum ona. "Onun olduğu her şeyden nefret ediyorum. Beni içine sürüklediği her şeyden nefret ediyorum ama en çok da onun gibi olduğum için kendimden nefret ediyorum. Ama bu değişecek. Buradan çıkıyorum."

Kolumu okşuyor. "Seninle geleceğim," diye fısıldıyor. "Nereye gidersen git, ben de seninle geleceğim." Rahat bir nefes alıyorum.

"Güzel," diyorum ona, "çünkü birazdan gideceğim."

Bölüm Otuz Dokuz

Melissa

Alexander'a gerçekte kim olduğumu söylemek için her şeyimi verirdim ama yapamam.
Onunla çok fazla oynadım. Çok fazla yalan söyledim.
Ağlamaklı bir itiraftan sonra kollarımı açma hayallerim buruştu ve öldü.
O çok dürüst davrandı, ben ise sahtekârlık yaptım. Her şeyi bildiğimi sanıyordum ama hiçbir şey bilmiyordum. Beni asla affetmezdi ve bunu biliyorum.
İtirafının ardından bana sarılırken kollarında ölebilirim. Ona sahip olmaya ne kadar yakın olduğumu bilmek beni öldürüyor.
Bunu gerçekleştirmeye ne kadar yakınım.
Bunu gerçeğe dönüştürmeliyim.
Uzun bir süre sessizlik içinde uzanıyoruz, sadece nefes alıyoruz. Elim onun sert sikinin üzerinde duruyor ama o dokunuşuma karşı hamle yapmıyor, ben de onu boşaltmak için hamle yapmıyorum.
Keşke sonsuza kadar burada kalabilseydik, ama ışık pencereden parlamaya başladığında hareket ediyor.
"Eve gitmeliyiz," diyor ve ben de onunla birlikte hareket ediyorum. Elbisemi giyip külotumu yukarı çekiyorum ve teklif ettiğinde elini tutuyorum.
Ayrılmadan önce bir taksi çağırıyor ve beklerken ona yaslanıyorum.
Kartlar etrafımda yuvarlanıyor ve şu anda her şeye karşı hissizim. Elimde sadece bir kart kaldı. Tek bir kart kaldı ve onu oynamaya niyetliyim.
Yarın derhal istifamı vereceğim. Ailevi bir acil durum olduğunu söyleyeceğim, her şeyi söyleyeceğim. Alexander'a ismim hakkında yalan söylediğimi itiraf edeceğim ve kardeşim için endişelendiğimi söyleyeceğim. İnsanların fahişe olduğumu öğrenmesinden endişelendiğimi.
Belki buna inanır. Belki anlar.
Belki de kendisi ayrıldığından beri çalışan kayıtlarımı hiç kontrol etmeyecek.
Belki gün batımına doğru kaçarız. Belki benim onu sevdiğim gibi o da Joe'yu sevmeye başlar. Denemeye değer. Elimde kalan tek şey bu.
Taksi onunkine yanaştığında sabah olmuştu. Dean'le müzikle yüzleşmek için eve gitmeden önce onun rahat yatağında birkaç saat uyumaya hazırım ama Alexander anahtarı kilide sokarken alarm geri sayımla birlikte çalıyor.
Ve biliyorum.
Tabii ki biliyorum.
O içeri adım atarken olduğum yerde donup kalıyorum, Sonnie'nin içeride çoktan işe koyulduğunu görünce dehşete kapılarak ondan uzaklaşıyorum. Yapamıyorum.
Tanrım, yapamam.
Anlayacaktır. Bana baktığı anda anlayacak, hiçbir şey söylemese bile... kimliğimi ifşa etmese bile...
"Gitmem gerek," diyorum
ona. Arkasını döndü.
"Gitmek mi?"
"Hemen şimdi," diyorum. "Bu sabah bir şeyim var."
Gözleri gözlerime dalıyor ve orada daha önce hiç görmediğim bir güvensizlik var. "Bak Amy, eğer çok fazla şey söylediysem..."
Başımı salladım. "Hayır! Öyle değil!"
Brutus'ün koridorda ilerlediğini ve Sonnie'nin onu geri çağıran sesini duyuyorum ve zamanım kalmıyor.
"Özür dilerim," diyorum. "Sorun o değil, yemin ederim ama gitmem gerek."
"Nereye gideceksin?"
"Çarşamba günü görüşürüz," dedim ona. "Saat sekizde orada olacağım."
Ben oradan kaçarken hâlâ bana bakıyor. Ben gözden kaybolmadan önce bana doğru iki adım atıyor. Yeraltına inene kadar koşmayı bırakmıyorum.

Kapıyı açarken Dean'in gözleri çılgına dönmüştü. "Ona söyledin mi?"
Başımı sallıyorum ve o inliyor.
Joe mısır gevrekleriyle televizyon seyrederken oturma odasının kapısını kapatır.

"Ne oluyor, Lissa?" diye tıslıyor. "Ona söyleyeceğini söylemiştin!"

"Söyleyemem!" Ben de tıslıyorum. "Yapamam işte! Beni asla affetmez!"

"Sonra ne olacak?" diye tersliyor. "Kıçım kanıyor Lissa, adam tam bir hayvan." Duvara yaslanıyorum, kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

"Onunla birlikte gitmemi istiyor, işini bırakıp taşınacakmış."

Dean'in yüzü dehşetin resmiydi. "Onunla uzaklara mı? Onunla nasıl gidebilirsin? Joe'nun varlığından bile haberi yok!"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?!" Kendimi tutamadım ve gözyaşlarım akmaya başladı. Onları boğmaya çalışıyorum.

"Yarın istifa edeceğim,

Ona ismim hakkında yalan söylediğimi söyleyeceğim ve beni affetmesini umacağım, başka bir şey söylememe gerek yok, belki de hiç bilmeyecek." "Peki ya öğrenirse?" Dean'in gözleri kömür gibi. "Ya her konuda yalan söylediğini öğrenirse? Bu

itirafın bile yalan mıydı?"

Omuz silkiyorum. Gözyaşlarımın arasından gülüşüm dengesizleşiyor.

"O zaman her şey boka sardı zaten." Nefesimi içime çekiyorum. "Ben de öyle. Onsuz boku yedim Dean. Devam edemem. Devam edemem."

Beni kollarına çekiyor ve kendimi gerçekten olduğum gibi korkunç, çılgın bir kaltak gibi hissediyorum. Cehennem gibi hissediyorum. Bu kadar çok yalan söylediğim ve sonuçlarını umursamadığım için hak ettiğim her şey buymuş gibi hissediyorum. Alexander Henley'nin yatağına girmekten başka hiçbir şeyi umursamadığım için.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Seni bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm. Sana yaptırdığım şey için çok üzgünüm."

Saçlarımdan nefes alıp beni sallıyor ve her şeye rağmen beni hâlâ önemseddiğini bilmek daha da kötü hissettiriyor. "Siktir, Lissa," diye fısıldıyor. "Bana hiçbir şey yaptırmadın. Hepsini kendim yapardım."

Kırkınıc1 Bölüm

Alexander

Hiçbir şey söylememeliydim ama artık bitti.

Korkup benden kaçarken gözlerindeki paniği, kol ve bacaklarındaki ç1lgın gerginliği gizleyemiyordu.

Birkaç adım attım, hepsi bu, birkaç hafta önce sokağımda o zavallı temizlikçi yi kovaladığım için hâlâ yaralarım var.

Amy'yi daha çok kovalamalıydim. Onu içeri sürüklemeli ve beni dinlemesini

sağlamalıydim. Onu sevdiğimi söylemeliydim.

Çünkü seviyorum. Onu gerçekten seviyorum.

Bu sabah evimi temizleyen *Melissa* değil, geçen haftaki kız.

Hâlâ Brutüs'ten korkuyor, onu arayıp görebileceği bir yere geri dönmesini söylediğinde sesinde bunu duyuyorum.

Bu beni panik içinde gülümsetiyor.

Mutfağa girdiğimde dehşete düşmüş görünüyor. Özür dilerken gözleri ç1lgına dönmüştü.

"Kahretsin, Bay Henley, efendim. Sizi orada görmedim, yemin ederim. Özür dilerim,

kahretsin, çok özür dilerim."

Adaya otururken özrünü el sallayarak geçiştiriyorum.

Brutus'ü okşarken kendimi bitkin hissediyorum ve açlıktan ölüyorum. Gerçekten açlıktan ölüyorum.

"Size kahve getireyim mi?" diye soruyor temizlikçi ve ben de tam evet diyecekken ona bakıyorum.

Zavallı kadın da en az benim kadar bitkin görünüyor, lanet olası bir Pazar sabahı yediden önce arkamı toplamak için k1çını yırtıyor.

"Adın ne senin?" diye soruyorum ve gözleri

açılıyor. "Sonya," diyor, "ama herkes bana Sonnie der."

"Peki o zaman, Sonnie," dedim. "Neden beş dakikalığına oturmuyorsun, ben de ikimize birer tane getireyim." Tabureye otururken bayılacakmış gibi görünüyor. Sanki bu bir tür testmiş gibi.

Öyle değil. Fasulyeleri gülümseyerek makineye koydum.

Sonra ona müsli yemek için bana katılmak isteyip istemediğini sordum.

Sonnie konuşkan bir ruh. Bana köpeğimi tanıdığınızda aslında o kadar da kötü olmadığını söylüyor.

Melissa'nın ona öyle söylediğini ve haklı olduğunu söylüyor.

Hâlâ bu ismi duyduğumda içimde bir heyecan, içimde küçük bir umut kıvılcımı uyandırdığı için bir minnet borcu hissediyorum. O umut kıvılcımı olmasaydı Amy ile asla tanışamazdım.

O umut kıvılcımı olmasaydı hiçbir yerde olamazdım.

"Bana Melissa'dan bahset," diyorum ve Sonnie

sırıttıyor.

"Lissa her türlü harika, Bay Henley, efendim. Pazar günü burada olamadığı için çok üzgün, kardeşi falan da var ama kimse onu Pazartesi'den Cuma'ya kadar alıkoyamayacak, orası kesin."

"Kardeşi mi?" diye soruyorum ve Sonnie emin değil gibi görünüyor. "Bana söyleyebilirsin," diyorum. "Bana çok yardımcı oldu, ona teşekkür etmeliyim."

"Onunla henüz tanışmadın mı?"

Başımı salladım. "Bir toplantı odasında birkaç dakika, hepsi bu. Bana pastırma ve orkide alıyor. Minnettarım."

Sonnie'nin sırtışı sarhoş edici. "Efendim, böyle söylediğinizi duysa çok mutlu olurdu. Kız sizin birinci sınıf harika olduğunuzu düşünüyor." "Öyle mi düşünüyor?"

Başımı sallıyor. "Tabii ki." Adanın karşısına doğru eğiliyor. "Aramızda kalsın, seninle daha önce tanıştı. Hiçbir şey söylemedi, oh hayır, bu yüzden ona bir iyilik yapıyorum. Eğer bir sabah ona teşekkür etmek için buralarda takılırsan onu mutlu edersin."

Kahvemi yudumluyorum. "Benimle daha önce tanıştı mı?"

"Bir okulun kapısının önünde. Ona süslü sigaralarından birini

vermişsin." Hafıza parıltısı çok silik. "Parlak tütün kutusu olan kız mı?"

Omuz silkiyor. "Bundan emin değilim, Bay Henley, efendim. Sigaranızı kaç kız öğrenciye verdiğinize bağlı."

Gülüyorum. "Bunu alışkanlık haline getirmedi."

"O zaman sanırım parlak tütün kutusu olan kız o, efendim," diyor. Ne

kadar sıra dışı.

Tesadüfün tuhaflığı konusunda zaten iyice bilgili olmasaydım şaşırırdım. "Kardeşi yüzünden burada olamayacağını mı söylediniz?"

Sonnie çok üzgün görünüyor. "Hiçbir şey söylememeliyim." "Lütfen," diyorum. "Eğer ona yardım edebilirsem..."

"Ailesi öldü," dedi bana. "Zavallıcık daha on sekiz yaşındaydı, geçen baharda. Şimdi küçük kardeşine bakıyor, o da küçük bir ruh. Bir genç için üstlenilecek çok şey var."

Gerçek bir acıma hissi duyuyorum. "Anne ve babasını mı kaybetti?"

"Vur kaç," diyor Sonnie. "Korkunç, gerçekten korkunç. Bunu yapan adam da paçayı kurtardı. Büyük ihtimalle bunun için havalı bir avukata teşekkür etmeli." Ne söylediğini anladığında gözleri dehşetle büyüyor. "Sizin gibi değil efendim. Hayır, sizin gibi değil."

Korkusunu bir kenara bırakıyorum. "Sorun değil," diyorum. "Süslü avukatların cevaplaması gereken çok şey var. Biliyorum."

"Lissa da avukat olmak istiyordu," diyor bana. "Kazadan önce, biliyorsun. Sanırım o zamanlar okuldayken ona ilham vermiştin. Senin küçük konuşman onu çok heyecanlandırdı."

Çok üzülüyorum. Ona da söyledim.

Ona Lissa'nın eğitim programımızda yer almaya uygun olup olmadığını soruyorum ve o da sevinçle ellerini çırpıyor. "Buna bayılır, efendim! Oh, evet! Bu onun tüm hayatını değiştirir!"

Gitmeden önce ayarlarım. En azından bunu yapabilirim.

Ne de olsa artık bu ev için bir temizlikçiye ihtiyacım olmayacak. Orkideler de *Lissa* da bu boş evde ziyan olacaktı.

Sonnie'yi uğurlarken ona el sallıyorum ve müsli için bana teşekkür ediyor.

Sonra Claude'a bir e-posta göndererek Amy'nin son durumunu sordum.

Bölüm Kırk Bir

Alexander

Yakında Claude'la uğraşmayı bırakacağım için mutluyum, çünkü o amcık beni çileden çıkarıyor. Pazar öğleden sonra boyunca gidip geldi, neden bir uzlaşma rakamı istediğim konusunda beni sorguya çekti. Ona hiçbir şey vermedim. Bana bir rakam söylemesini ve işine bakmasını söyledim. Bir milyonu şaka gibi, ama yine de parayı havale ediyorum, sırf bu işi kolaylaştırmak için. Ne de olsa çoğunu Amy alacak. Pazartesi sabahı ofise giderken sakindim. Kararlılığım çelik gibi ve sinirlerim buz gibi soğuk. Yönetim kurulu için resmi istifamı hazırlıyorum ve müşterilerimi yetenekli meslektaşlarıma atamaya başlıyorum. Çok geç olana kadar bunu gizli tutmalıyım. Ben Amy'yi de alıp buradan gitmeden önce babamın geri dönüş yapması için çok geç olana kadar. Ofisime hücum ettiğinde ona ayıracak vaktim yok. Bugün lanet bir yönetim kurulu toplantısı bile yok ve ona bunu söyledim. Gözleri benimkilerle ziyafet çekerken iğne batması gibi oluyor ve bana ondan ne kadar nefret ettiğimi hatırlatıyor. Hayatımın geri kalanını o iğrenç pislikten olabildiğince uzakta geçirmek için ne kadar çaresiz olduğumu. Bir dosyayı masama çarptı ve parmağını bana doğru uzattı. "Seninle ilgili bir şeyler olduğunu biliyordum, evlat." Korkunç bir kahkaha atıyor. "Bunun işeyen bir kadın olacağını tahmin etmeliydim. Erkeklerin sorunlarının çoğunun sorumlusu tatlı dar amcıktır. Bunu bilmiyor muyum?" "Sen neden bahsediyorsun ihtiyar?" Küçümsedim. "Claude bana onun hakkında her şeyi anlattı." Gülüyor ve kanım donuyor. "Tahmin etmeliydim. Bir parça güzel bakire kuku için yarım milyon ve bu seni çılgına çeviriyor." Başını sallıyor. "Şimdi de aynı amcık için anlaşma mı istiyorsun? Bunun için bir milyon dolar ödemeye hazır mısın?" "Sen karışma," diye çıkıştım. "Bu seni hiç ilgilendirmez." "Ama öyle," diye hırılıyor. "Çünkü kadın senin beynini uyuşturmuş, evlat. Kadın seni aptal yerine koyuyor." "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun," diyorum ona, "ve kesinlikle onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Defol git buradan." "Amy Leigh Randall?" diye soruyor ve nefesim kesiliyor. "Yirmi bir yaşında, kan tahlilleri mükemmel, sevimli ebeveynleri ve iki sevimli küçük kardeşiyle birlikte EC1'de yaşıyor, değil mi?" Dosyayı açarken tek kelime etmedim. Önüme rastgele bir kadının fotoğrafını koyuyor. "Bu Amy Leigh Randall," diye tısladı. Pasaport fotokopisindeki yabancıya bakıyorum. "Bu da ne-" Ben başlıyorum ama o bir tane daha indiriyor. Ve işte benim Amy'm. Çantasında karıştırdığım pasaportta olduğu gibi saçları dağınık. Gülümsemesi parlak, gözleri de öyle ve çok genç görünüyor. Çok tatlı. "O Amy," diye tıslıyorum babama, "senin de çok iyi bildiğin gibi." Başını sallıyor ve tıpkı mahkeme salonunda olduğu gibi muzaffer. "Hayır," diyor ve parmağıyla güzel kızımı işaret ediyor. "Bu Melissa Martin. Senin lanet temizlikçinin." Nasıl da gülüyor. Benim zavallı dönen beynim parçaları toplarken o gülüyor. Aptal aptal bakıyorum ve bu onu daha çok güldürüyor. "Aman Tanrım, evlat! Aklını başına topla, seninle oynadı!" Düşünemiyorum bile. Düşünemiyorum. O lanet fotoğrafa bakıyorum ve ellerim titriyor. "Yanılıyorsun," diyorum. "Bu çok saçma." "Evet öyle!" diye tersliyor. "Saçmalıyorsun evlat. Lanet olası bir temizlikçi tarafından oyuna getirildin. Kiralık bir yardımcı tarafından! Bunun için yarım milyon ödediğine inanamıyorum, asgari ücrete bile yapardı." Yine gülüyor. Tüm parçalar yerine otururken kalbim şakaklarımda çarpıyor. Ve resim çok iğrenç. O kadar iğrenç ki midem ters dönmek istiyor. Ama babam darbelerini sürdürüyor. "Sakin bana o kıza aşık olduğunu söyleme. Tanrı aşkına, bu daha da iyi olacak." "Bu doğru olamaz," diyorum ona. "Sen lanet bir yalancısın. Her zaman yalancıydın." Başını sallar. "Hayır, evlat. Yalan söylemiyorum. Sana hiç yalan söylemedim. Sen kendi *kendine* yalan söylüyorsun. Seninle benim aramdaki fark bu. Bu yüzden ölene kadar bu işte hep kıdemli olacağım. Çünkü benim kendi gölgeme sahip çıkacak cesaretim var, ama sen kendi potansiyelini gerçekleştirmek yerine terapide melemeyi tercih ediyorsun." "Bu işin aslını öğreneceğim," diye tıslıyorum. "Ve sonra bu lanet işi bırakacağım, seni de onunla birlikte." "Bunu senin için kolaylaştırdım," diyor sırtarak. "Melissa Martin hemen alt katta seni bekliyor. On altı numaralı toplantı süiti. Sanırım o kurnaz inekle ilk siz tanıştınız."

Burada olmaktan, Alexander'ın iş alanının kalbindeki büyük cam duvarlı on altı numaralı toplantı süitinde kafese kapatılmış olmaktan nefret ediyorum.

Burada olmamalıydım.

İstifa mektubum çoktan önlüğümün cebinde, Sonnie'nin yanında otururken bacaklarım titriyor, bu kadar kısa sürede çağrılmışken burada ne halt ettiğimizi merak ediyorum.

"İşyerinde sağlık ve güvenlik," diye başlıyor Janet. "Yönetimin isteği üzerine." O da bizim gibi şaşkın görünüyor ve bu beni korkutuyor.

Bütün bunlar beni korkutuyor.

Sonnie fısıldayarak, "Bana tuhaf geliyor," diyor ve etkili olması için titriyor. "Sanki el kitabında böyle bir şey yokmuş gibi. Belki de aptal bir inek elektrik süpürgesinde kendini kızartmıştır."

Umut edebilirim.

Tanrım, nasıl da umuyorum.

"Umarım uzun sürmez," diye fısıldıyorum. "Brutus'ün yürüyüşe ihtiyacı var."

"O kadar da kötü değil, o it," diyor ve bu paranoyaya rağmen beni gülümsetiyor. "O iyi bir çocuk," diyorum.

"Sahibi de o kadar kötü değil." Beni dürttü. "Onu dün gördüm. Küçük kuş ona senden bahsetmiş olabilir." Lanet olsun, midem nasıl da bulanıyor. "Ne yaptın?"

Devam edemez. Janet odayı düzene sokar ve slayt destesi üzerinden konuşmaya başlar.

Mektubu cebimde tutuyorum, ekrana uyuşmuş bir şekilde bakarken onu bir tılsım gibi tutuyorum. Bu, bu binadaki son seferim olacak, yemin ederim. Buradan görünmeden çıkmam gerekiyor. Lütfen Tanrım, buradan görünmeden çıkmama izin ver.

Sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor. Janet'in sözleri birbirine karışıyor, düşüncelerim midemin etrafında dönüp dururken ekran arka planda kayboluyor.

Bu iş bittiğinde onu yakalayacağım, mektubumu teslim edeceğim ve buradan kaçacağım.

Ve sonra çarşambaya kadar beklemem gerekecek. Kapısından girer girmez ona gerçek adımları söyleyeceğim. Artık yalan yok. Asla yalan yok.

Nefesimi sakinleştirmeyi başarıyorum, koltuğumda endişelenirken yediye kadar sayıyorum, on bire kadar çıkıyorum. Saat işlemeye devam ediyor. On beş dakika, yirmi, yirmi beş. Slayt destesi yirmi altıya kadar sayıyor ve oda dalgalandığında neredeyse oradayız. Slayt yirmi üç. Sadece iki tane kaldı.

İlk başta etrafa bakmadım.

İçgüdü diyelim. Aşırı hızda paranoya diyelim.

Ancak Sonnie dirseğimi dürttüğünde gözlerimi ekrandan ayırabiliyorum.

"İşte orada," diye fısıldıyor. "Çok iyi değil mi? Onu kaçırmadan önce çabuk bak."

Dünya dönmeyi bırakıyor. Nefesim kesiliyor.

İşte böyle kartlar çöküyor.

Gökyüzünden yuvarlanıyorlar, her biri ve son asım yanıyor. Son asım da gitti.

Başımı pencereye çevirdiğimde bana doğru bakıyor.

Babası yüzünde korkunç bir gülümsemeyle onun yanında ve Alexander da benim kadar dehşete düşmüş görünüyor. Benden daha çok dehşete düşmüş.

Başını yavaşça sallıyor, yutkunurken çenesini sıkıyor ve gözleri. Tanrım, gözleri. Gözleri acı dolu.

Acı ve nefret.

Alexander Henley benden nefret

ediyor. Ben de kendimden nefret

ediyorum.

Babası bana el sallıyor ve gülüyor. Arkasını dönüp Alexander'ı dirseğinden tutarken gerçekten gülüyor. Alexander uzun saniyeler boyunca kıpırdamıyor, sadece şaşkınlıkla bakıyor, ben de ona bakıyorum.

Gözyaşlarımı saklamıyorum bile. Kaç kişinin bana baktığı ya da Sonnie'nin kolumu nasıl sıktağı umurumda değil. "Özür dilerim," diyorum, "özür dilerim."

Ve bu büyüyü bozar.

Babasıyla birlikte arkasını dönüyor, sonra yaşlı adam konuşmaya çalışınca onu omuz silkiyor.

Sevdiğim adam koridorda ilerlerken ayağa kalkıyorum ve koşmaya başladığımda Janet çığlık atıyor.

"*Bayan Martin!*" diye bağılıyor ama ben yavaşlamıyorum bile.

"Alexander!" Sesleniyorum ama bana bakmıyor bile. Koridorun sonundaki kapıyı çarptı ve ben de hücumla geçmeye hazırlandım.

onun peşinden gideceğim, sonuçlarına katlanacağım, ama yapamam.
Omzumdaki el sert. Alexander Henley Senior'un tutuşu acımasız.
"Konuşmamız gerek Bayan Martin," diye tıslıyor.
Ve ağlıyorum.
Tanrım, nasıl ağlıyorum.

Alexander

Merdivenleri çıkıyorum, on altı lanet katın hepsini, ciğerlerim yanarken üçer üçer çıkıyorum.
Yolun yarısında yemek personelinin yanından geçip gittim ve özür bile dilemedim. Konuşamıyorum. Konuşmak istemiyorum.
Hayatta olmak bile istemiyorum.
Lobide adımlarken dünya dönüyor. Ana giriş kapısından içeri dalarken ciğerlerim hava almak için çığlık atıyor.
Ciğerlerim bu lanet yerden çıkmak için çığlık atıyor.
Tökezleyerek sokağa çıktım ve doğruca Bay Rand'e rastladım.
Elini uzatıyor ve ben lanet bir deliymişim gibi sessizce bakıyorum. Çünkü öyleyim. Ben lanet bir deliyim.
"İyi misin Henley?" Rand soruyor ve ben de kendimi onun omzuna yaslayarak yürümek için onu kaldıraç olarak kullanıyorum. Rüzgâr kravatımı savururken sokakta tökezliyorum ve yağmur yanaklarıma asit gibi geliyor.
Bir sigara. Lanet bir sigaraya ihtiyacım var.
İki sokak aşağıdaki küçük bir köşe dükkânına giriyorum ve herhangi bir şey sipariş etmek için bağırdığımda tezgâhtarın gözleri fal taşı gibi açılıyor. *Her şeyden* 60 tane. Ve bir çakmak. Şunu iki çakmak yap.
"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor ve ölü gibi göründüğümü biliyorum. "Bir doktor ya da..." Alışverişlerimi sayarken kredi kartımı uzattım. Sesim deli bir adam gibi çıkıyor. "Ben iyiyim," diyorum.
Sigaralarımı verirken kibarca başını sallıyor.
Daha oradan çıkmadan ilk paketi yırtıp attım. Sırtımı duvara vererek içiyorum ve hemen ardından bir tane daha yakıyorum.
Lanet bir temizlikçi tarafından oyuna getirildim. Kendi temizlikçim. Tabii ki oyuna getirildim.
Değerli taşlar, lanet olası grup, Brutus'un ona olan düşkünlüğü.
Tabii ki ona düşkündü. Onu tanıyordu. Onu her gün görüyordu. Ellerim acıya karşı yumruk oldu.
Sanki sarışınlardan hoşlandığımı biliyormuş gibi kahverengi saçları sarıya çevirdi. Sanki ergenlik aşkımı biliyormuş gibi. Sanki depodaki yırtık pırtık hafıza kutusuna değil de ruhumun derinliklerine bakmış gibi.
Bacaklarıma ağırlığımı taşıyacak kadar güvенеbilmem için üç sigara içmem gerekiyor.
Ciğerlerime çığlık atmadan nefes alabileceğimi hissetmeden önce üç sigara.
Sokakta öylece duruyorum, ofise geri dönmeyi ve o küçük sürtüğü bir güzel benzetmeyi düşünüyorum. Bunu bir kenara bırak. Kahrolası hünerini tebrik etmeli ve ondan çok iyi bir avukat olacağını söylemeliyim.
İstiyorsa benim işimi alabilir.
Onun güzel yüzünü hayal ederken acı bir kahrkaha atıyorum. Lanet olsun, çok iyiydi.
Beni gerçekten sevdiğine inanacak kadar iyiydim ki bu başlı başına bir şaka. Beni gerçekten tanıyan hiç kimse diğer taraftan hala beni severek çıkmadı.
Beni eve götürmesi için bir taksi çağırdım.
Ona söyleyecek bir şeyim yok, babama da söyleyecek bir şeyim yok.

Melissa

Her şeyim elimden alındı - kimlik kartım, kaydırmalı kartım ve Alexander Henley'nin ev anahtarları.
Aptal kaşındırıcı şapkamı ve önlüğümü bile çıkarmıştım.
Bay Henley Snr. önlüğümün cebinde istifa mektubunu bulduğunda gülüyor.

"Çok yaklaşmıştım," diyor. "Ve neredeyse paçayı kurtarıyordun." Kendi kendine tekrar gülüyor. "Olağanüstü. Temizlikçi olarak harcanıyorsun, büyük ihtimalle fahişe olarak da. Avukat olmalıymışsın."

Hasta olmamak için ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum.

"Oğlumla irtibata geçecek kadar aptal olsaydın neler olacağını söylememe gerek yok sanırım," diyor. "İşinize gerçekten son verildiğini düşünün. Lütfen müdürünüzden referans isteyerek bana hakaret etmeyin."

Konuşamıyorum. Hiçbir şey söyleyemiyorum.

Gülümsemesi alaycı. "İnan bana, oğlum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Eğer birazcık aklınız varsa, mümkün olduğunca uzak durursunuz. Eminim senin de çok iyi bildiğin gibi, boğma oyunlarına karşı bir tutkusu var. İçimden bir ses bir sonrakinden sağ çıkamayacağını söylüyor."

Gözyaşlarımı kırıştırıyorum ve umurumda değil. Bir sonrakinin diğer tarafından çıkamayacak olmam

umurumda değil. Gerçekten umurumda değil.

Hayat sigortası Dean'in Joseph'e bakması için yeter de artar bile.

"Oğlumdan uzak dur," diye tıslıyor Bay Henley Snr. "Onun için öldün sen." Yanımda bir güvenlik görevlisiyle beni çıkışa doğru götürürken tek kelime etmiyorum.

Bölüm Kırk İki

Alexander

Acil bir çilingir çağırdım ve sıkı bir barikat kurdum.
Bütün sigaralarımı içerim ve sadece daha fazlası için dışarı
çıkırım.

Tüm aramaları görmezden geliyorum. Takvimimdeki randevuları görmezden geliyorum. Amcık babamdan gelen ve ofise
ne zaman döneceğimi soran tüm mesajları görmezden geliyorum.

Ecza dolabındaki ilaç şişeleri adımı haykırıyor ama Brutus'u terk edemiyorum.

Kucağımdaki tüylü başı nefes almamı sağlayan tek şey.

Melissa Martin'in küçük teşekkür notlarını mutfak çekmecemden çıkardığımda kırk sekiz saat olmuştu. Ağzımda bir
sigarayla üst kata çıktım. Değerli taş dolabı yeni şifreyle açıldı.

Müslü için bana teşekkür ettiği notun yanına karalanmış değerli taş kimlik kartını tutuyorum ve tam orada. Tam yüzümün
önünde.

Elbette bunu gizlemeye çalışmış. Değerli taş kartındaki karalama daha eğik ama harflerin ilmekleri aynı.

Bunca zamandır gözümün önündeydi, sadece görmemeyi seçtim. Görmek
istemedim.

Onun *şanslı kuvarsını* gördükçe kalbim acıyor. Ne kaltak ama. Tam bir kaltak.

Sigaramdan son bir nefes çekerken onu avucumun içinde çeviriyorum ve sonra fırlatıyorum. Sertçe. O kadar sert ki lanet
duvardan sekip rafların arkasında kayboluyor. Siktir et. Hepsinin canı cehenneme.

Başladığım zaman duramıyorum.

Binlerce değerindeki nadir değerli taşlar da aynı kaderi paylaşıyor. Kolumu çılgınca sallayarak rafları temizliyorum, onları
güzel kaideleriyle birlikte duvara fırlatıyorum. Sikimde bile değil. Hiçbiri umurumda değil.

Aşağıya inip Kings and Castles CD'lerimin üzerine damga basıyorum, çünkü bu kaltak onları benim için mahvetti.
Benim için her şeyi mahvetti.

Orkideler vazolarının içinde soluyor ve onları da yırtıyorum.

Bu lanet yerin içinde olmasından nefret ediyorum. *İçimde olmasından* nefret ediyorum. Kafamın
içinde. Hiç bu kadar ihlal edilmiş hissetmemiştim.

Umumi tuvaletteki o amcıklar tarafından değil, pis babam tarafından da değil. Ve

ona söylemek istiyorum. Onun hakkında ne düşündüğümü söylemek istiyorum.

Gerçekte kim olduğumu görmesini istiyorum. Onun aptal gibi oynadığı kişi değil. Gerçek
beni.

Birkaç gün önce o güzel amına kalıcı bir şey yaptırmak için bir milyon ödeyen kişi. Paramın karşılığını
alacağım.

Claude'a bir mesaj yazarken parmaklarım titriyor.

Amy. Bu gece. Delaney's.

Cevap bekliyorum.

Delirdin mi sen?!

Bu saçmalık için zamanım yok. Aramak için basıyorum.

"Rezerve et," diye bağırdım. "Sadece ayırt, seni açgözlü amcık."

"Tanrım, Henley, sakın ol!" diye bağırıyor ve ben gülüyorum.

Gerçekten gülüyorum.

"Benim adım Ted Brown," diyorum.

Melissa

Dean ne yapacağını bilmiyor. Etrafta dolaşıp Joseph'le ilgileniyor ve onunla birlikte benimle de ilgilenmeye çalışıyor ama ben
ne yapacağımı bilemiyorum.

Yemek yemek çok acı verici, o yüzden yemiyorum. Düşünmek çok acı verici, bu yüzden yapmıyorum.

Yatağında yatıyorum, kalkmayan bir umutsuzluk dumanının içinde kozalandım. Sahip olduklarımı ve kaybettiklerimi düşündüğümde kalbim binlerce kez kırılıyor.

Çok aptaldım.

Ve bencil, zalim ve umursamaz.

Onu incittim.

Onu bu kadar incittiğim için kendimi asla affetmeyeceğim.

Joseph'i yatmadan önce öpüyorum ve ona öğle yemeği vermek için topallayarak dışarı çıkıyorum, ama geri kalan zamanlarda birzombiyim. Ölmüş de olabilirim.

Dean Çarşamba günü bana "Yemek yemelisin, Lissa," dedi. "Lütfen bir şeyler ye. Biraz çorba ya da..." Başımı salladım. "Yapamam."

"Ama yapmak zorundasın! Lütfen, Lissa, Joe'yu düşün." Sözleri beni ağlatıyor ve iç geçiriyor. "Ya da düşünme. Lütfen, Lissa, sadece biraz yardım al. Seni doktora götürebilirim ya da birini çağırabilirim."

"Kimse bana yardım edemez," diyorum ona. "Kimseyi görmek istemiyorum."

Zorlamadı ve ben de yatağıma geri döndüm.

Öğleden sonra kapıyı çaldığında beni yalnız bırakması için bağıriyorum. Ona söyleyecek bir şeyim olmadığını söylüyorum. Yine de içeri girdi ve bana telefonunu fırlattı.

"Sana göstermemeliydim bile," diye tıslıyor. "Ama seni böyle görmeye dayanamıyorum." Mesaj bulanık, netleşmesi için üç kez göz kırpmam gerekiyor.

Delaney's. Akşam 8'de.

Müvekkiliniz Ted Brown.

Neredeyse kusacaktım.

"Gidemezsin," diyor Dean. "Tek başına olmaz. Seni öldürür." Ama ben çoktan ayağa kalkmıştım.

"Ben gidiyorum," diyorum ve bana küfrediyor.

"Beni duymadın mı? Seni öldürecek, Lissa. Helen'i ara, bebek bakıcılığı yapsın."

"Yalnız gitmem gerek," diyorum.

"Hayır, gerçekten bilmiyorsun."

Ama ben biliyorum.

Yalnız gitmem gerekiyor.

Duş aldım ve günlük kıyafetlerimi giydim. Yıpranmış bir tişört ve ekonomik bir kot pantolon. Makyaj yapmıyorum ve kendime tasarımcı parfümlerinden sıkıyorum.

Sadece kendim olarak gidiyorum.

Beni tanımasını istiyorum. *Beni.*

Gözlerimin içine bakmasını ve *benim* de ona baktığımı görmesini istiyorum. Gerçek adımlı söylediğini duymak istiyorum.

Ama en çok özür dilemek istiyorum. Özür dilemeliyim.

Bu yapacağım son şey olsa bile.

Bölüm Kırk Üç

Melissa

Delaney'de kendi odamı kontrol etme zahmetine girmedim. Doğruca resepsiyona gidip asansörü çağırıyorum. Beni doğrudan en üst kata çıkarıyor ve çılgın adımlarla on ikinci süite yöneliyorum.

Korkmuyorum.

Kalbim çoktan kırıldı. Yaptıklarım için şimdiden kendimden nefret ediyorum. Hayallerim çoktan paramparça oldu.

Kapıya ulaştığımda nefesim kesiliyor, ama kapıyı çalmadan önce kendimi toparlamak için hiçbir hareket yapmıyorum.

Bu sefer beni bekletiyor ve diğer tarafta haklı olup olmadığını merak ediyorum. Acaba tereddütleri mi var? Kapıyı açtığı anda gözlerim yaşıyor. İçime acı tatlı bir rahatlama doluyor.

Siyah takım elbise, beyaz gömlek,

siyah kravat. Karanlık gözler.

Kızgın gözler.

Acıyan gözler.

Saçları kaygan ve çenesi gıcırıyor.

Gözlerinin etrafındaki ince çizgiler kazınmış gibi görünüyor. Yorgun görünüyor. Hasarlı. Onu belki de son kez içime çekerken boğazımda bir yumru oluşuyor.

Çenesindeki kirli sakalın gölgesini içime çekiyorum. Yanağındaki doğum lekesini. Alnının ağırlığını.

"Amy," diyor ve kalbim duruyor.

"Alexander," diyorum ve geçmeme izin vermek için kenara çekiliyor.

Kapı arkamdan çarparken irkiliyorum. "Ben Ted Brown," diye tersliyor.

Başımı sallıyorum. "Ted," diye fısıldadım.

Bu akşam şampanya yok. Ceketine uzanır ve zarfı çıkarır. "Önce şu lanet olası pratik şeyleri aradan çıkaralım, olur mu?" diye tükürür.

Başımı salladım. "Paranı istemiyorum," diyorum ona. "Buraya para için gelmedim. Hiçbir zaman da olmadım." "Öyle mi?"

"Evet."

Söylediğim yanlış bir şeydi. Bacaklarımı titreten bir şiddetle zarfı yırtıyor. Notları öfkeyle üstüme fırlatıyor. Üzerime yağıyor, yaprak gibi yere düşüyorlar.

"Aç şunu!" diye tersliyor. "Utanma lan. Daha ister misin?"

Cüzdanını çıkardı ve ayaklarımın dibine boşalttı.

Onun bozuk paraları ayak parmaklarıma düştüğünde kendimi hiç bu kadar ucuz hissetmemiştim. "Neden buradasın?!" diye bağılıyor. "Daha fazlası için bu kadar mı açgözlüsün?!" "Hayır... Bu parayla ilgili değil..."

Tekrar ediyorum, ama umurunda değil.

"Seni lanet bir milyoner yaptım, bu yeterli değil mi?! Daha fazlasını mı istiyorsun?!" Saatini çıkarıp bana fırlattı. çok.

Kol düğmeleri göğsümde sekerken gözyaşlarımı durduramıyorum ve bunu anlamıyorum. Ben milyoner değilim. Ben milyoner değilim.

parasını.

"Al şunu!" diye bağılıyor ama ben kıpırdamıyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor ve yerden notları toplayıp tekrar yüzüme fırlatıyor ve ben irkilmiyorum bile. "Al şunu!"

"İstemiyorum," diye fısıldıyorum. "Yemin ederim istemiyorum. Parayı kardeşim için kullandım, hepsi bu, iyi bir yaşam sürmesi için yeterli olduğundan emin olmak için."

"İyi bir hayatı olacak," diye bağılıyor ayağa kalkarken. "Senin için ödediğim altı lanet rakamla çok iyi vakit geçirecek."

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve anlamıyorum.

"Aptal numarası yapma," diye tersliyor. "Yüzde yetmiş aldığını biliyorum."

"Bana ne verirsen onu alırım," dedim ona. "Bana ne verirsen onu alırdım. Hiçbir şey almazdım."

Küçümsüyor. "Sana verdiğim parayı ve Claude'un hesabına havale ettiği paranın geri kalanını mı kastediyorsun?"

Ama istemiyorum. Öyle demek istemedim. Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ona bunu söylediğimde etrafımda öfkeyle dolanıyor. Odanın öbür ucuna fırlayıp mini bardan kendine bir viski dolduruyor ve ben sadece bekliyorum.

"Bu kadar yalan yeter," diyor ve bir sigara yakıyor. "Bıktım usandım artık." "Yalan söylemiyorum," diyorum ona.

"Claude'un sana hiç ödeme yapmadığını mı söylüyorsun?"

"Bana ödeme yaptınız." "Ve Claude, evet?"

Başımı salladım. "Nakit olacağını söyledi... asla sormamamı söyledi..."

Hâlâ yalan söylediğimi düşünüyor ve ben de biliyorum. Gözleri benimkilere bakarken düşmanca ve şüpheli. Onu suçlamıyorum. "Eğer bana yalan söylüyorsan..." diye tehdit ediyor.

"Yalan söylemekten bıktım," diyorum ve sesim kesiliyor.

Elleri saçlarında yatağın kenarına oturuyor ve ben ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki. Onu öylece bırakmak içimi acıtıyor.

"Sana ödeme yapmadı mı?" "Hayır, asla," diyorum tekrar. "Amy, eğer yalan söylüyorsan..."

Bacaklarım artık beni tutmak istemiyor. Bitkin ve boşum. Dağınık paraların arasında dizlerimin üzerine çöküyorum.

İkimiz de başka bir kelime konuşmadığımız için sessizlik ağır. Umurumda değil. Tek umursadığım onunla birlikte olmak, o nefret etse bile.

Be n. Sigarasını bitiriyor ve boş bardağına atıyor. "Gerçekten sana ödeme yapmadı mı?" Başımı sallıyorum.

"Bekaretin için yarım milyon ödedim ve üstüne yüzde beş zorunlu nakit bahşiş. Almadın mı? Peki ya

Geçen Pazar senin lanet uzlaşma ücretin için ödediğim bir milyonu? Peki ya haftada iki kez ödediğim on bin dolar?" Çenem düştü. "Ne yaptın?!"

"Anlamadın mı? Hiçbirini mi?!"

"İlk seferinde yirmi beş bin dolar aldım ama bu fazlasıyla yeterliydi. Hiç görmediğim kadar çok paraydı. Zarfları ben alıyorum. Bana ne verirsen onu alırım. Ve ben uzlaşma ücreti hakkında hiçbir şey bilmiyorum! Bir milyon pound hakkında hiçbir şey bilmiyorum, yemin ederim!"

Telefonunu çıkarırken uyuşmuş bir şekilde bakıyorum. Ayağa kalkıp telefonu kulağına götürürken onu izliyorum. "Amy'nin lanet olası parası," diyor. "Nerede lan o?"

Konuşmanın diğer ucunu duyamıyorum ve umurumda da değil.

"*Beklemede* de ne demek? *Beklemede* ne demek lan?!" Gözleri bir kalp atışı için benimkilerle buluşuyor ve sonraki sözleri benim için.

"O şerefsiz bankacı bilgilerinizi verdiniz mi?" Başımı salladım.

Arkasını dönüyor. "Banka bilgileri bile yok sende, seni iğrenç amcık. Adının Amy Randall olduğunu sanıyordun."

"Umurumda değil," diyorum. "İstemiyorum."

Elini kaldırarak beni susturdu.

"Benim lanet hesabıma aktar" diye hırlıyor. "Almasını sağlayacağım. Yirmi dört saatin var, Claude, yoksa senin lanet olası operasyonunun fişini çekerim ve yanımda kimi götüreceğim umurumda değil. *Bu* küçük mücevheri babama verebilirsin."

Telefonu kapatıyor ve şifonyerin üzerine fırlatıyor.

"Paranı alacaksın," diyor.

"Lütfen sende kalsın," diyorum ona. "Lütfen, Alex- *Ted*. Lütfen, Ted." "Bunu hak ettin."

"Seninle birlikte olmak başıma gelen en güzel şeydi. İlkim olman tek istediğim şeydi." "Kapa çeneni!" diye tersledi.

Ama yapamam. "*Sen* istediğim her şeysin. Seni istediğim için yalan söyledim. Yalan söyledim çünkü tek yolun bu olduğunu düşündüm." "Yalan söyledin çünkü lanet evimi araştırdın ve beni biraz para için soyabileceğini düşündün."

Ağlayarak gülüyorum, çünkü bu gerçeklerden çok uzak, delicesine uzak.

"Neden buradasın ki?" diye hırlıyor.

Ve bu benim şansım. Belki de tek şansım.

"Özür dilemeye geldim," diye fısıldıyorum ve gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor. "Çok özür dilerim Alexander. Asla..." "Özür mü diliyorsun?!"

Başımı salladım. "Ne kadar üzgün olduğumu asla bilemeyeceksin. Seni ne kadar çok istediğimi asla bilemeyeceksin."

Gözyaşlarım yüzünden onu zar zor görebiliyorum. Onları siliyorum ve boğarak geri çekiyorum. Keşke yapmasaydım. O kadar acı çekmiş görünüyor ki. "Söyledin işte," diyor bana. "Öyleyse git."

Başımı salladım. "Lütfen beni gitmeye zorlama."

"Git," diye bağırıyor, ama yapamıyorum. Yapamıyorum işte. "Git buradan,

Amy. Siktir git." "Lütfen..." Nefes alıyorum. "Lütfen yapma..."

"Lütfen ne yapmayayım?! Seni dışarı atmayayım mı? Sana dokunmayayım

mı? Ne?" "Beni dışarı atma," diye fısıldadım.

"Defol ya da paramın karşılığını ver." Gözlerim büyüdü. "Yani..."

"Ya otel odamdan siktir olup git ya da parasını ödediğim şeyi bana ver. Seni bu yüzden buraya çağırdım *Amy*. Paramın karşılığını almak için."

Kendimi ayağa sürüklüyorum ve gözyaşlarımı zor tutuyorum. Üstümü başımdan çekip çıkarırken ve sütyenimin klipslerini açarken gözlerim onunkilerde. Kot pantolonumu ve onunla birlikte külotumu çıkarıyorum ve ne kadar açıkta olduğum umurumda değil. Ne kadar kızgın olduğu da umurumda değil, yeter ki kalmama izin versin.

"Sen delirmişsin," dedi bana. Ve

öyleyim. Ben deliyim.

"Gerçekten oraya gitmek istiyor musun?" Başımı salladım.

"Yürü git."

"Hayır."

"Tanrım, *Amy*. Sadece git."

"Yapmayacağım," diyorum ona. "Sen beni zorlamadıkça olmaz. Sen beni zorlamadıkça asla çekip gitmeyeceğim."

Bunu yapmasını bekliyordum. Beni çıırılçılak koridora atmasını bekliyordum ama yapmadı.

Ayağa kalkarken gözleri çok soğuktu. "Yatağa," diyor ve ben de ona doğru hareket ediyorum. "Önüne yat," diyor ve ben de dediğini yapıyorum.

Kemerini çözdüğünü duyuyorum. Yaklaşırken sıcaklığını

hissediyorum. "Bana bunu istemediğini söyle," diye tıslıyor ağırlığı üzerime çökerken.

"Yalan söylemekten bıktım," diye fısıldıyorum. "Bunu gerçekten istiyorum. Bunu her zaman istiyorum. *Seni* istiyorum." "Bana durmamı söyle," diye hırlıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Asla."

"Asla mı?"

"Asla," diyorum tekrar.

"Bunu göreceğiz," diye tersliyor ve saçımı tuttuğunda nefes alıyorum. Sertçe çekiştiriyor ve ben irkilmiyorum bile.

İçime doğru iterken canım çok acıyor. Hazır değilim ama umurumda değil. Her şey onu almak için.

"Sen mükemmel bir yalancısın," diyor beni sertçe sikerken. "Bana söylediğin her yalana inandım. Bundan hoşlandığına inandım."

"Buna bayıldım. Her şeyi sevdim."

Derinden sokarken haykırıyorum. Nefesi kulağımda ve parmakları saçlarımda sertleşiyor, vücudu sahip olduğu her şeyle benimkini dövüyor.

Hepsini

alıyorum.

Hepsini

seviyorum.

"Sana kandım," diye hırlıyor. "Beni aptal yerine koydun ama buraya geldiğin için asıl aptal sensin *Amy*. Şimdi de aptal olan sensin."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum acının içinden. "Seni her zaman sevdim."

"Sikimi o daracık göt deliğine sokmaya ne dersin? Onu da sever misin?" "Evet," diye nefes alıyorum ve ne olacağını biliyorum.

O zorla içeri girerken inlememe engel olamıyorum. Çok kötü yanıyor, sanki içim yanıyor ama umurumda değil. Dişlerimi sıkıyorum ve onu alıyorum. Cehennem gibi acıtmasına rağmen ona karşılık veriyorum.

"Bana durmamı söyle," diye nefes

alıyor. "Hayır," diyorum ona.

"Asla."

"Bana bundan hoşlanmadığını söyle. Acıttığını söyle."

Başımı sallıyorum. "Bunu seviyorum. Bana gösterdiğin her şeyi sevdim."

"Her şeyi mi?" Bu kelime bir tehdit. Kalbimin çarpmasına neden oluyor.

"Her şeyi," diye ısrar ediyorum, ateşle oynadığımı bilmeme rağmen.

"Seni boğarak öldürmem hoşuna gitti, değil mi? Bu seni azdırdı, değil mi? Bana yalan söyleme." "Her şeyi sevdim!" Ağladım. "Yemin ederim her şeyi sevdim! Yalan söylemiyordum, bu konuda değil! Bu konuda asla yalan söylemem!"

İçimden çıkarken inliyorum. Beni sırt üstü çevirdiğinde nefes nefese kalıyorum. Kemerini belinden çekerken göğsüm kabarıyor.

"Seni boğmamı istemediğini söyle bana" diye tıslıyor ve bunu söylememi istiyor, biliyorum.

Ama söyleyemiyorum.

Yalan söylemekten bıktım.

"Söyle, Amy."

"Hepsini sevdim," diyorum ona. "Yemin ederim."

"Pes edeceksin," diye haykırıyor. "Bana lanet olası gerçeği söylemek istediğinde lanet olası eline vur."

Kemeri boynuma doladığında ve bir boğma zinciri gibi bağladığında boğazım zaten kurumuştı. Deri onun elinde çok farklı bir his veriyor.

Korkuyorum.

Gerçekten korkuyorum ama belli etmiyorum. Onun görmesini istemiyorum.

"Vur şu lanet eline," diyor yine ucundan çekiştirirken. Öğürüyorum ama ellerim yanlarımda yumruk olmuş. Asla pes etmeyeceğim. Asla.

Pes ettiğim an, her şey bitecek.

Göğsüm bir türlü gelmeyen hava için savaşıyor. Alexander Henley beni yere yapıştırıp sikini tekrar göt deliğime sokarken bacaklarım adrenalinle titriyor.

Kıçımdaki yanık, ciğerlerimdeki yanığın yanında önemsiz kalıyor.

Bu her zamanki gibi değil.

Normalde rahatımdır. Kontrolden çıkmış gibi hissetsem de normalde kendimi güvende hissederim. Normalde korkunun ötesine kolayca geçebilirim ama bugün öyle değil.

Bugün elime vurup kemeri boynumdan çıkarmamak için savaşıyorum.

Beni sikerken gözleri benimkilerin üzerinde. Ona bakmak beni hareketsiz tutan tek şey.

"Pes et," diye fısıldıyor ama ben etmiyorum. "Kahretsin, Amy, çekil!"

Nefesi açık ağzımda sıcak, ama hareket etmiyorum. Pes etmiyorum.

Onu daha fazla içime çekmek için bacaklarımı beline doluyorum ve ellerim yumruk olmaktan çıkıp omuzlarına iniyor. Onları orada tutuyorum.

"Pes edeceksin," diye tıslıyor. "Lanet olsun, Amy. Pes *edeceksin*."

Ama yapmayacağım.

Başım dönerken kulaklarım çınlamaya başladı. Şimdi daha sakın. Her şey çok daha sakın.

Aleti artık kıcıımı acıtmıyor. Hiçbir şey acıtmıyor.

Her şey harika hissettiriyor.

Nefes almak için mücadele etmeyi bıraktım. Sonunda huzuru buluyorum.

Noktalar görüşümde dans ediyor ve burada her şey yolunda.

Burada mutluyum. Başparmağımı yanağında gezdiriyorum ama çok uzakta hissediyorum.

Pes et, Amy. Lanet olsun.

Çok uzakta hissediyor.

Benimkiler kapanmadan önce gördüğüm son şey onun gözleri.

Alexander

Onun lanet kıcına vururken kanım alev alev yanıyor.

Bu bir ceza sikişi, günah kadar saf. Ham, acımasız ve öfkeli. Çok kızgın. Onun içinde olmayı sevmekten nefret ediyorum. Sikimin hala bunu arzulamasından nefret ediyorum.

Gözlerim onunkilere dikilmiş, ona sesimi kesmesini ve bu işi bitirmesini haykırıyorum. Ama o yapmıyor. Hiç de değil.

Kemeri güzel boğazına daha sıkı sarıyorum ve o kıpırdamıyor bile. Parmakları yanağımı okşuyor ve bana gülümsüyor. Kalbim bir kez daha kırılıyor.

Çıkın.

İçimdeki her şey ona bağılıyor.

Siktir git, seni deli orospu. Bana yalan söylemeyi bırak.

Gözleri kapanırken elleri çarşafın üzerine düşüyor. Göğsünün kabarması durduğu anda itmeyi bırakıyorum.

"Amy?" Aptalca bir soru. Kafası gevşek ve solgun, lanet bir hayalet gibi.

O lanet kemeri bir çırpıda çekip çıkarırım. Yüzüne vurup, haklılığımı kanıtladığını söylüyorum. Kahretsin, haklı olduğunu kanıtladı.

Omuzlarını silkeliyorum ve bana cevap vermesini istiyorum. Ama cevap vermedi.

"Tanrım, Amy," diye tısladım. "Uyan. Tanrım, uyan." Kanım dondu. "Amy!"

Panikle savaşıyorum. Dehşeti bastırmaya çalışıyorum.

"Lütfen uyan. Tanrım beni affet Amy, lütfen uyan."

Yutkunurken gözleri kocaman açılıyor. Çığlık atıp guruldarken benimkilere odaklandılar.

Çaresizce uzun bir nefes alıyor ve ben de alıyorum. Titriyorum. Onu kollarıma çekerken titriyorum.

Tanrım, ona nasıl sarılıyorum. Kalbim onunkine çarparken saçlarını düzeltiyorum.

Sersemlemiş durumda. Yönünü bulmaya çalışırken kafası karışmış. "Alexander?" diye fısıldıyor ve nefesi o kadar çığ ki. "Özür dilerim," diye nefes alıyorum. "Çok özür dilerim."

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor. "Her şey yolunda."

Ama öyle değil. Bu asla iyi olmayacak. Ona bunu söylüyorum ve sesim onunki kadar cılız çıkıyor. "Ben bayılmadım," diyor. "Yalan söylemiyordum. Ben asla bayılmam."

Ben dünyanın en büyük amcığım. O pislik Claude'dan ya da müşterilerimden daha büyük bir amcık. Pis babamdan bile daha büyük bir amcık.

Dudaklarımı alnına bastırıyorum ve o iç çekiyor. Vücudu hala umursuyormuş gibi benimkine sarılıyor ve bu beni yeniden yıkıyor.

Keşke nefesi olmayan ben olsaydım.

Keşke onun kollarında boğulan ben olsaydım.

"Tanrım, Amy, gittiğini sanmıştım," diye fısıldıyorum ve sesim saçlarının arasında kayboluyor. Eli benimkine gömülüyor. Parmakları çok nazık.

"Adım Lissa," diyor. "Herkes bana Lissa der."

"Lissa," diye nefes alıyorum ve gülümsediğini hissediyorum.

"Bunu senden duymayı ne kadar istediğimi bilemezsin," diyor ve ben yine aptalın teki olmalıyım çünkü ona inanıyorum. Tanrı yardımcım olsun, ona inanıyorum.

Kaybolurken Alexander Henley'nin gözlerinin içine bakmanın dünyadaki en mutluluk verici şey olduğunu düşündüm.

Ama yanılmışım.

Geri döndüğümde Alexander Henley'nin gözlerine bakmak dünyadaki en mutluluk verici

şey. Göğsüm kuru ve ağrıyor. Her nefes beni öksürtüyor.

Yine de, uzaklaştığında hala acı çekiyorum. Mini bara doğru giderken ona doğru uzanıyorum. Bir bardak suyla geri döndüğünde onu kendime çekiyorum.

"Özür dilerim," diyor tekrar.

Başımı salladım. "Buraya özür dilemeye gelen bendim."

Yutkunurken soğuk su çok güzel geliyor. Uzun yudumlarla içiyorum ve o da boş bardağı benden alıyor.

Yatak burada çok rahat, neredeyse onunki kadar rahat. Ben top gibi kıvrılıyorum, o da yanıma uzanıyor.

Sonsuza kadar burada kalmak istiyorum.

Bunu düzeltmek için her şeyimi verirdim. "Konuşabiliyor musun?"

diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Artık o kadar da kötü değil." Göstermek için bir nefes alıyorum ve eskisi kadar hırıltılı değil.

"Bana her şeyi anlat," diyor. "Dinliyorum."

"Yapmak zorunda değilsin," diyorum ona. "Çok kötü batırdım."

"Evet, şey. İkimiz de gurur duymadığımız şeyler yaptık. Neredeyse seni öldürüyordum." "Beni öldürmeyeceğine söz vermiştin," diye fısıldadım. "Sana inanmıştım."

"Belki de yapmamalıydın."

"Ama öldürmedin," diyorum. "Beni sen öldürmedin." "Şansım yaver gitti Lissa, başka bir şey değil."

Ama ben ona inanmıyorum. Ben kendi gözlerimi açtığımda onun gözlerindeki rahatlamayı gördüm ve bu sadece panik değildi. Paniğin ardını gördüm. Gözleri hâlâ beni önemsiyordu.

Nereden başlayacağımı bilmiyorum. O konuşurken ben hala düşünüyorum.

"Arkadaşın Sonnie bana daha önce tanıştığımızı söyledi. Sen şu parlak tütün kutusu olan kızmışsın." Gözlerim onunkilerle buluştu. "Hatırlıyor musun?"

"Üzerinde kalpler vardı," diyor. "Işıltılı kalpler."

"Bir gün beni tanıyacağını hayal ederdim. Ama tanımadın." "Sen bir çocuktun," diyor. "O hafta milyonlarca çocuk gördüm."

"Ama sadece bir tanesinin tütün kutusu parlıyordu." "Daha koyu renk saçların vardı," dedi.

"Senin için boyadım," dedim ona. "Çünkü deponda Debbie Harry'nin fotoğraflarını gördüm." "Ben de öyle anladım."

Derin bir nefes alıyorum. Nefes almak çok iyi hissettiriyor. "Böyle olmaması gerekiyordu. Ben de senin gibi avukat olacaktım. Üniversiteye gidecek ve en iyisi olacaktım, sonra da seninle bir iş için gelecektim. Eğer meslektaş olursak... seni etkileyebileceğimi düşünmüştüm..."

"Bunu yıllar önce mi planladınız?"

Başımı salladım. "Lisenin geri kalanı boyunca ve üniversite boyunca da hep A almak için çok çalıştım." Omzumu sıkıyor ve o zaman Sonnie'nin ona söylediğini anlıyorum.

Daha tek bir kelime bile etmeden gözyaşlarımın sel olduğunu hissediyorum.

"Annemle babam yıldönümleri için dışarı çıkmışlardı. Babam annemi tanıştıkları yere götürdü, sevdikleri küçük bir İtalyan restoranına. Joe'ya bakıcılık yapıyordum. Onlara iyi vakit geçirmelerini söyledim. Çok mutluydular, babam anneme orkide almıştı, en sevdiği çiçekti."

"Bunu bana söylemek zorunda değilsin" diyor ama ben istiyorum. *Her şeyi* bilmesini istiyorum.

"Onlara çarpan aptal bir zengin çocuğuydu, babasının arabasını hız sınırının çok üzerinde kullanıyordu. Polis yavaşlamadığını, onları görmediğini bile söyledi."

"Dava açtılar mı?"

Başımı salladım. "Zengin avukat, yeterli kanıt yok. Tesadüfi olduğunu söylediler. Üniversitede iyi bir sicili vardı." "Özür dilerim."

"Hiç ayağa kalkamayacağımı düşündüm. Yaşamaya devam edebileceğimi düşünmüyordum. Ama küçük bir kardeşim var, Joseph. Daha on iki aylık bile değildi."

"Ona sen mi bakıyorsun?"

Başımı salladım. "Üniversiteyi bıraktım ve bir süre sosyal yardım aldım ama bundan nefret ettim. Joe için istediğim şey bu değil. Ailem çok çalıştı, onun da benim çok çalıştığımı görmesini istiyorum. Bu yüzden arkadaşım Dean kanepemde uyuyor, ben iş bulabileyim diye Joe'ya bakacağını söyledi. Seninkini buldum ve umdum ki... umdum ki belki... eğer sana yakın olabilirsem..."

"Bana yakındın," diye tıslıyor. "Sana şeftali ve çikolata aldım. Sana notlar bıraktım. Bir şişe şarap." İç çekiyor. "Seni sokakta kovaladım, Lissa. Neden benim için durmadın? Neden yalan söylemeyi seçtin?"

yerine?"

Bir dirseğimin üzerinde doğruluyorum ve kalbim hızla çarpıyor. "Ben senin temizlikçinim. Hiç kimseydim. Ben bir *hiçim* ve sen... her şeysin."

"Seni sokakta kovaladım, Melissa. Aman Tanrım." Yine kızgın. Vücudu çok sert. Ona dokunmak istiyorum ama cesaret edemiyorum.

"Zaten Claude'la birlikteydim. O sürtük videosunu çoktan çekmiştim. Sen aradığında geri dönseydim, sen izlemeden önce kendimi tanıtsaydım ve sonra sen izleseydin..."

"Ben olsam görmezdim!" diye tıslıyor. "O boku çoktan bırakmıştım. Hiç tanımadığım bir temizlikçi yüzünden delirmek üzereydim."

Bilmiyordum.

Nasıl da acıtıyor.

"Özür dilerim," diyorum tekrar. "Düşündüm ki eğer... biri olabilirsem... senin sevdiğini sevebilirsem... belki sen de beni benim seni sevdiğim gibi seversin."

"Yani yalan mı söyledin? Beni gözetledin, her şeyimi didik didik ettin ve sonra bana yalan mı söyledin? Beni aptal yerine mi koydun?" "On dokuz yaşında bile değilim. Küçük kardeşine bakan bir temizlikçiydim. Bana bakacağını bile düşünmemiştim."

"Ama ben yaptım!" diye tersledi. "Yaptım amına koyayım!" Benden uzaklaşıyor ve sırtını dönmek çok acı veriyor. "Bu çok boktan" diyor. "Söylediğin her şeye inandım ve hepsi sadece bir numaraydı."

"Öyleydi," diyorum ona. "Ama şimdi değil. Ben o kişiyim. Olduğum gibi davrandığım her şeyim, yemin ederim." Korkunç bir kahkaha attı. "Kes şunu."

"Senin sevdiğin şeyleri seviyorum. Değerli taşları seviyorum ve Kings and Castles'ı seviyorum. O konseri o kadar çok sevdim ki beni ağlattı ve hepsi gerçektir."

"Lütfen dur," diyor.

"Ve Brutus'u seviyorum. *Seni* seviyorum."

"Sen beni tanımıyorsun bile," diye tersliyor. "Ben de seni tanımadığıma eminim."

"Bu doğru değil," diye fısıldıyorum. "Gerçektir. Hissettiğim her şey gerçektir." Tekrar ağlamak istemiyorum ama duramıyorum. "Ve senin hissettiğin her şey de gerçektir. Hissettim. *Seni* hissettim. Hâlâ da hissediyorum."

"Kes lan şunu," diye çıkışıyor ama yapamıyorum.

"Geçen hafta sonu Dean'den hemen sonra sana söyleyecektim. Ama onu tanıdığımı öğrendiğinde çok kızmıştın. Bir şey söylersem benimle bir daha asla konuşmayacağından korktum."

"İyi ki o lanet krizi önledin." Alaycılığı kesildi.

"Her şeyi berbat ettim," diyorum. "Sadece özür dilemek istedim, bu yüzden buraya geldim." "Ve söyledin de."

Affedilmek için yalvarmak istiyorum. Ayaklarına kapanmak ve bana bir şans daha vermesi için yalvarmak istiyorum. Ama yapamıyorum.

Başka bir şans hak etmiyorum.

"Ailen için üzgünüm," diyor. "Üniversiteden vazgeçmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Claude'dan parayı almanı sağlayacağım. Banka bilgilerini alıp kendim ödeyeceğim. Bu yeni bir başlangıç olabilir. Üniversiteye geri dönebilirsin." Yüzüme doğru dönüyor ama çok uzakta hissediyorum.

"Peki ya sen?"

"Ben gidiyorum," diyor ve kalbim paramparça oluyor. "Söylediğimde ciddiydim, hayatımın her günü zengin amcıkların kefaletini ödemekten bıktım."

Babamla ve onun boktan işiyle işim bitti."

Gözlerimdeki yaşları siliyorum. "Keşke ben de seninle gelebilseydim."

"Evet, ben de öyle," diyor ve yataktan kalkıyor. "Belki paralel bir evrende. Belki bir yerlerde o gün sokakta dönüp duran bir Melissa vardır."

"Umarım öyledir," diye ağlıyorum. "Umarım diğer Melissa şu anda olduğumdan çok daha mutludur."

Yataktan sürünerek kalktım ve çantama uzandım. İçinden ateş opalini bulup ona uzatıyorum. "Bunu geri almalısın," diyorum.

"İstemiyor musun?"

Hıçkırıklarımı tutmam gerekiyor. "Bayıldım," diyorum. "Ama onu almak için yalan söyledim. O bana ait değil." "Sende kalsın," diyor.

Çantama geri koyduğumda kendimi yenilmiş hissediyorum.

Kemerini tekrar takar ve kendini bağlar. Aynada kravatını düzeltiyor. Burada işimiz bitti ve keşke bir daha nefes almaya başlamasaydım.

Yerdeki parayı toplamak için dizlerinin üzerine çöküyor. Şifonyerin üzerindeki bir yığına vurur ve orada bırakır. Saatini ve kol düğmelerini takar.

"Sana bir taksi çağırayım," diyor. "Nereye gitmeniz gerekiyor?"

Ona adresimi verirken midem acıdan başka bir şey hissetmiyor. Bana bir taksi çağırıyor ve on dakika sonra geleceğini söyleyip bir sigara daha yakıyor.

Giyinirken sessiz gözyaşları döküyorum.

Kendimi veda etmeye ikna edemediğim için veda etmedim. O otel odasının ortasında durup Alexander Henley'e son bir kez bakıyorum ve o da beni görüyor.

Sigara paketini uzatıyor. "Eski günlerin hatırına mı?"

Ben bir tane alıyorum, o da benim için ucuna bir çakmak tutuyor.

Bizim için mükemmel bir son. Bu beni hüzünlü bir gülümsemeye sevk ediyor. "Üniversiteye git," diyor kendi sigarasını bitirirken.

Lütfen gitme, diye bağıyor ruhum ama tek kelime etmiyorum. "Taksiniz her an gelebilir," diyor.

Başımı sallıyorum ve sonra kırılıyorum. Son bir dokunuş için ona doğru koşuyorum, kollarımda kaskatı kesiliyor ama umurumda değil. Yanağını öperken çenesinin sıkıca kapanmış olması umurumda değil.

Beni tutmaması umurumda değil.

"Gerçektir," diye fısıldıyorum.

"Gerçektim." "Hoşça kal Melissa," diyor.

Ve gidiyorum.

Parasını şifonyerin üzerinde, kalbimi de arkamdaki odada bırakıyorum.

Bölüm Kırk Beş

Alexander

Parasını şifonyerin üzerinde unutmuş. Çok geç olana kadar fark etmedim.

O amcık Claude'un cevaplamaşı gereken bazı sorular olacak ve ben de ona borçlu olduğu her şeyi vereceğim. Resepsiyona gidip anahtar kartımı verirken kendimi yenilmiş hissediyorum.

Kendi taksimi çağırıp dışarıda beklerken kendimi yenilmiş hissediyorum.

Cevaplar istedim ve aldım, ama bunlar beni daha iyi hissettirmiyor. Özrü de öyle.

Umut. Ne kadar kırılgan bir şey. Ne kadar saçma bir şey. Sürdüğü sürece tadını çıkarmıştım.

Umut, birini sevebileceğim ve onun da beni sevebileceği başka bir hayatın hayalini kurmamı sağladı. Yalnız olmak zorunda kalmayacağım bir hayat.

Onsuz yeniden başlama düşüncesinden nefret ediyorum.

Kaçacak kimsem olmadan boktan hayatımdan kaçma düşüncesinden nefret ediyorum. Taksinin arkasına tırmanıyorum ve şoföre adresimi veriyorum.

Ve sonra fikrimi değiştirdim. Onun yerine kızını veriyorum.

Melissa Martin benim hakkımda her şeyi biliyor ve ben hala onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Zihnimin içine girdi ve orada öldü ve göbek adını bile bilmiyorum.

Öfke hâlâ orada. Hala yüzeyin altında fokurduyor. Hâlâ tecavüze uğramış hissediyorum.

Buzdolabında hangi yiyeceklerin olduğunu ya da çalma listesinde hangi müziklerin olduğunu bilmiyorum. Yatak odasının ne renk olduğunu ya da evcil hayvanı olup olmadığını bilmiyorum.

Sabahları banyo mu yapıyor yoksa duş mu alıyor bilmiyorum. Eski okul fotoğraflarında nasıl görüldüğünü bilmiyorum. Benim hakkımda her şeyi biliyor ve bu çok akıllıca.

Bir türlü atamadığım bir kaşıntı gibi, skoru eşitlemek için duyduğum bu delice arzu. Taksi onun apartmanının önüne yanaştığında neredeyse fikrimi değiştiriyordum.

Burası bok çukuru. Bütün bu bölge bok çukuru.

Giriş kapısı grafitilerle kaplı ve merdiven boşluğu sidik kokuyor. Onun katına çıkarken tırabzanlara dokunmuyorum.

Dairesinin nerede olduğunu araştırırken ellerim ceplerimde.

En üst katın arkasında bir köşede, 21 numara.

Kapıyı çalarken gözlerimi kapatıyorum ve bu aslında bir kapı çalma değil, sağır edici bir gümbürtü. Lanet olası bir dizi. Cevap veren Dean'di. Ben olduğumu anlayınca gözleri dehşet içinde açılıyor.

Bir çırpıda yanından geçip gidiyorum, gözlerim oradaki her şeyle ziyafet çekerken vahşileşiyor.

"Nerede o?" Ben bağıriyorum ve o oturma odasına doğru ilerliyor. En uçtaki kapıya vuruyor ve kadın dışarı çıkarken küçük ve kırık görünüyor. Yanakları lekeli ve gözyaşları içinde, saçları dağınık.

Beni görünce gözleri yeniden doluyor ve alt dudağı titriyor. "Alexander?" diyor koşarak yanıma gelirken. "Burada ne işin var?"

Dean'in omzu yanımdan geçerken benimkini itiyor. Askıdan bir palto alıyor. "Ona zarar verme," diyor bana.

Ona zarar vermek gibi bir niyetim yok.

"Bir saat içinde dönerim," diyor Melissa'ya ve Melissa başını sallıyor. Kapı arkasından kapanana kadar bekliyorum.

Ve sonra yanından geçip gidiyorum.

Mutfağından başlıyorum. Panosundaki tüm küçük notları okudum. Yemek kitaplarına göz atıyorum ve tüm çekmeceleri karıştırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ama beni durdurmak için hiçbir girişimde bulunmuyor.

"Her şeyimi gördün," diye çıkıştım. "Her şeye burnunu soktun. Sana evinin işgal edilmesinin nasıl bir his olduğunu gösteriyorum."

Delinin teki olduğumu biliyorum ama umurumda değil.

Buzdolabında neredeyse hiçbir şey yok. Biraz süt, jambon ve taze sebzeler. Yarım kullanılmış bir kalıp peynir.

Mutfakta işim bitince oturma odasına geçiyorum. Vitrini yırtıp atıyorum.

Üst çekmecedeki mektuplar.

Aile fotoğraflarına göz gezdiriyorum ve Melissa sanki söylemeye gerek varmış gibi anne ve babasını işaret ediyor.

Kanepenin altına ve televizyonun altına bakıyorum. Kardeşinin DVD'lerini ve annesinin eski egzersiz videolarını karıştırıyorum. Ailesinin ardından yaşayan bir kız olduğundan başka bir şey öğrenemiyorum.

Parçalanmış bir hayatın parçalarını topluyor.

"Burnunu sokan sen olmayınca pek de iyi hissettirmiyor, değil mi?" Ben tersliyorum ama o tek kelime etmiyor. Banyoda çok fazla güzellik ürünü yok, sadece basit şampuan ve saç kremi ve bir çocuk köpük banyosu.

Tampon değil hijyenik ped kullanıyor ve diş fırçası pembe.

"Yatak odan hangisi?" diye soruyorum ve o da koridorun sonundaki kapıyı işaret ediyor. "Bana gitmemi söyle," diyorum,

"yoksa odanı damadağın ederim."

"Asla," diyor. "Sana asla gitmeni söylemeyeceğim. Burada olduğuna bile inanamıyorum." "Keyfin bilir," diye çıkıştım ve içeri girdim.

Melissa

Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum.

Bunun bitmediğini ummaya bile cesaret edemiyorum. Ama o burada. O *burada*.

Kızgın ve gergin, gözleri vahşi ve karanlık ama burada.

Onu yatak odama kadar takip ettim ve devam etmesini söyledim. Ona ne isterse yapmasını söyledim. Sırlarla ilgilenmiyorum.

Elimde olsa ruhumu kesip açardım, sırf içinde ne olduğunu gösterebilmek için.

Duvarımdaki eski Münazara Topluluğu sertifikalarına bakıyor. Şifonyerimdeki çerçeveli aile fotoğraflarını kaldırıyor.

Eski oyuncak ayımı kokluyor ve gardırobumu açıp kıyafetlerimi karıştırıyor. İçinde fazla bir şey yok, uzun sürmüyor.

Makyaj kutumu karıştırması da uzun sürmüyor.

Masamın altındaki çekmeceler eski üniversite kitaplarıyla dolu, yasal olanları karıştırıyor ve yutkunuyor. "Bu gerçekten senin hayalin miydi?"

Başımı sallıyorum. Tek yapabildiğim bu.

Ve sonra onu görüyor, yatağımın uzak tarafındaki eski, hırpalanmış çekmecemi. Tüm kristallerimin üstünde durduğu,

Krallar ve Şatolar CD'min hala oynatıcının yanında açık olduğu.

"Bana bunları göstermedin," diyor bir parça kan taşı alırken.

"O zamanlar yoktu" diyorum ve yalan söylemiyorum. Bu eklemelerin hepsi benim içindi. CD kutusunu kaldırıyor. "Araştırma mı?"

Başımı salladım. "Onu daha geçen hafta aldım, fiziksel kopyasını istedim." "Lanet olsun, Lissa," diye tersliyor. "Benim için tüm hayatını değiştirdin."

Başımı salladım. "Sadece başlangıçta. Oynadığımı sanıyordum..." Gülümsemem acıtıyor. "Başka biri gibi davranmanın gerçekte kim olduğunu bulmana yardımcı olması çok komik."

Bana bakıyor. "Gerçekte böyle biri olduğunu mu düşünüyorsun? Amy Randall'a mı işiyor?"

Başımı salladım. "Bence o sadece bir başlangıç. Onlar öldükten sonra ben bir hiçtim. Hiç kimseydim. Amy Randall olmak dünyadaki en iyi şeydi."

Gerçekten öyleydi. O olmak, hayal ettiğim her şeydi. Onu sevmek hayal ettiğim her şeydi.

ol.

Ve daha fazlası.

Çok daha fazlası.

"Amy Randall'ı *tanımak* dünyadaki en iyi şeydi," diyor. Yatağıma oturuyor ve şakaklarını ovuşturuyor. "Gitmeliyim." "Lütfen gitme."

Gözleri benimkileri yakıyor ama başka tarafa bakmıyorum. Asla da bakmayacağım. "O zaman çaydanlığı koysan iyi olur," diyor.

Alexander

Mutfağı sıkışık. Temiz bir fincana uzanırken kalçasıyla beni dürtüyor ve bu yere üç kişiyi nasıl sığdırdıklarını merak ediyorum.

Burada olmamalıydım.

Claude'a yaptığım tehditler, eğer henüz ulaşmadıysa, babama da ulaşmaya çalışacak. Onları geri almak gibi bir niyetim yok, bu da kaçış penceresinin sınırlı olduğu anlamına geliyor.

Benim peşime düşecek, ortakları da öyle.

Burada olmamalıydım, çıkışımı planlıyor, yanımda götürmek istediğim şeyleri topluyor olmalıydım. Ama yine de onu terk etmek istemiyorum. Yaptığı onca şeyden sonra bile.

"Yarın gece Londra'dan ayrılacağım," diyorum ona. "Daha uzun sürerse kurtulma şansım dramatik bir şekilde azalır."

Kahvemini karıştırırken korkusunu gizlemeye çalışıyor. Hazır boktan bir şey ve tadı da bok gibi acı ama umurumda değil.

"Peşinden geleceklerini mi düşünüyorsun?" diye fısıldıyor.

"Peşinden geleceklerini biliyorum. Ben çok fazla sorumluluk taşıyorum." "Peki o zaman ne olacak? Kaçmaya devam mı edeceksin?"

Başımı salladım. "Radarın altında birkaç ay geçirdikten sonra kimliklerini açığa çıkarmakla ilgilenmediğimi fark edecekler. Hedef listelerinden düşeceğim."

"Emin misin?"

Hayır. Emin değilim.

Son zamanlarda bu *umut* yeniliğine çok düşkün oldum.

"Yine de benimle gelir miydin?" Ona soruyorum.

"Neyden kaçtığımı bilseydin?"

Başımı salladım.

Gözleri benden hiçbir şey saklamıyor. "Evet," dedi. "Joseph güvende olduğu sürece."

Joseph.

Varlığından bile haberim yoktu. Bu kadar çok şeyi bir arada tuttuğunu bilmiyordum. Bir bebek, tam zamanlı bir iş, haftada üç kez benimle ek iş. Aşevi.

Tüm bunların yanında ezici bir keder de vardı.

On sekiz yaşındayken.

Daha yetişkin bile sayılmaz ama yine de tanıdığım en olgun kadınlardan biri.

Anlaşıyor tabii. Sorumluluk insana böyle yapıyor.

Melissa Martin beni etkiliyor. Bunu öğrenmek sürpriz oldu.

Melissa Martin çelikten yapılmış. Yaşadıklarını yaşamak için öyle olmalı.

Haftalar önce o toplantı masasını cilaladığını hatırlıyorum. Onun kararlılığından ne kadar etkilendiğimi hatırlıyorum.

Cesaretinden. İş ahlakından.

Sessizce özür dilemesinin beni nasıl etkilediğini hatırlıyorum. Duruşundaki alçakgönüllülük.

Evimde gösterdiği nezaketten ne kadar etkilendiğimi hatırlıyorum. Bana verdiği kek hediyesiyle gösterdiği cömertliği. Orkideler.

Önemsediği gerçeği.

Amy Randall'a aşık olduğumu sanıyordum, ama Amy Randall'a para vermemin tek nedeni Melissa Martin'in yüzüstü olmasına, aradığımda benden kaçmasına rağmen ona çok bağlı olmamdı.

"Amy olmana gerek yoktu," diyorum ona. "Ben zaten Melissa'yı istiyordum."

Sözlerimin ona acı verdiğini biliyorum. Ben söylerken irkiliyor. "Lütfen yapma," diye fısıldıyor. "Zaten yeterince acıyor."

Her şeyi boşuna kaybettiğimi düşünmeye dayanamıyorum."

Ama kaybetmedi.

Kaybetmedi.

Ondan ne kadar nefret etmek istesem de edemiyorum.

Her ne kadar arkamı dönüp onu burada bırakmak istesem de

yapamam. Onsuz kaçamam.

Onsuz koşmak istemiyorum.

Eğer babamın ortakları benim sonumu getirmezse, ben kendi sonumu getireceğim.

Bugün, yarın ya da ileride Brutus son nefesini verdiğinde. Çocuklar büyüdüğünde ve artık aramadıklarında.

Sadece ben varken.

Bana tekrar yaşadığımı hissettirdi, onsuz tekrar ölmek isteyeceğim. Bu sadece bir zaman meselesi. Tam söyleyecektim ki duvardan bir çığlık duyuldu.

Tıpkı yıllar önce çocuklarım çok küçükken olduğu gibi hislerimi sarsıyor.
"Kahretsin," dedi. "Joseph. Bazen kâbuslar görüyor."

"Git," diyorum ama o çoktan yola koyulmuş bile.

Ağlamalar devam ederken oturma odasında dolaşıyorum. Şarkı söylediğini duyuyorum ve çok güzel bir sesi var. Ne kadar hüzünlü bir ses.

On dakika bekliyorum ve çocuğun ağlamaları hala tedirgin edici. On beş dakika geçiyor ve kendimi tutamıyorum. Bu içgüdü. Ebeveyn içgüdüğü.

Bunun gücü beni şaşırtıyor.

Kapıyı nazikçe çaldım. "Melissa?" "İçeri gel," diyor hıçkırıklarının arasından.

Kapıyı yavaşça itip açıyorum ve işte orada, kucağında o tatlı küçük şeyle nazikçe sallanıyor. Ona benziyor.

Yüzü gözyaşlarıyla buruşmuş olsa da ona benziyor.

Komodinin üzerinde küçük gece lambası yanıyor ve burası anne babasının odası olmalı. Yatakları hâlâ özenle hazırlanmış.

Gardırobun kapağından bir parça çiçekli kumaş sarkıyor.

Her gün buraya gelmek kalbini kırıyor olmalı.

Biliyorum, çünkü çocuklarımin yatak odaları benimkini bozdu, onları her Pazar görmeme rağmen. Sonunda onları parçalara ayırmak zorunda kaldım. Şimdi manolya rengindeler.

Boşlar.

"Matthew eskiden karabasan görürdü," diyorum ona. "Yıldızları işaret ederdim. Bunu severdi." Gülümsüyor. "Öyle mi yapardın?"

Başımı salladım.

"Sanırım hâlâ onları hayal ediyor," diyor bana. "Ben de görüyorum. Uyandığımda onların orada olmadığını görmek çok acı veriyor." Çok yorgun görünüyor. Kırılğan, söğüt gibi ve kaybolmuş görünüyor.

Kollarımı uzattım. "Belki ben deneyebilirim?" Teklif ediyorum ve onu uzatmadan önce kalçasının üzerinde zıplatıyor. "Bu Alexander," diye fısıldıyor. "Çok nazik biri. Sana yıldızları gösterecek. Bana da göstermişti."

Küçük çocuğun gözleri benimkilere bakarken o kadar geniş ki. Onu elime aldığımda kalbim güm güm atıyor.

"Merhaba Joseph," diyorum. "Ben Alex."

"Alex?" Melissa fısıldıyor ve ben başımı sallıyorum. "Alex'ten hoşlanıyorum." Ben de öyle.

O küçük çocuğu oturma odasına götürüyorum ve perdeleri çekiyorum. Şehir turuncu renkte parlıyor ama onları, gökyüzündeki küçük beyaz lekeleri görebiliyorsunuz.

Ben onları gösterirken ağlamayı unutuyor. Görebildiğim birkaç takımyıldızını işaret ettiğimde küçük eli parmağını tutuyor.

"Yıldızlar," diyorum. "Onlar sihirli."

Lissa'nın arkamda olduğunun farkındayım. Gözlerini hissediyorum.

"Onları sayabilir misin?" Ben soruyorum, o da bana gülüyor. Gülüşü en tatlı sestir.

"Onunla aran iyi," diye fısıldıyor Lissa.

Bu zafer beni

heyecanlandırıyor. "Çok pratik yaptım."

"Benden daha fazla" diyor. "Hâlâ öğreniyorum." Harika bir iş çıkarıyor ve ben de ona bunu söylüyorum.

"Çoğunu Dean yapıyor," diyor ve ben onun hâlâ burada yaşadığını hatırlıyorum. Yakında geri geleceğini hatırlıyorum.

Joseph'e "Şimdi yatma zamanı," diyorum ve Lissa onu aldığında mutlu bir şekilde yanına dönüyor.

Kapı aralığından onu tekrar yatırışını ve pırlıtlı cep telefonunu çalıştırışını izliyorum. O uyuduğunda kapıyı yavaşça kapatıyor.

"Teşekkürler," diyor. "Bazen saatler sürer."

Benim saatlerim yok.

Dakikalarım bile yok.

Her nefes beni felakete daha da

yaklaştırıyor. O yüzden söylüyorum.

Söylemek zorundayım.

"Benimle gelin," dedim. "İkiniz de."

Gözleri yaşlarla dolar. "Ama yapamam... beni tanımadığını söyledin, Joe'yu da tanımıyorsun, peki ya Dean?"

Dean bize karşı çok iyiydi ama kimsesi yok. Ailesi tam bir pislik." Bu duyguyu bilirim.

"O zaman sanırım birbirimizi tanımalıyız, Lissa. Sen, ben, Joseph. Dean de. Hepimiz gideceğiz. Yeni bir başlangıç."

Başımı sallıyor ve bu bir reddetme değil, inançsızlık. Yere yığılıyor ve ben de onunla birlikte aşağıya iniyorum ve tekrar

onun kollarında olmak çok güzel bir his.

"İlk birkaç ay korkutucu olacak," diyorum. "Sürekli hareket etmemiz gerekebilir." "Umurumda değil," diyor. "Sen nereye gidersen biz de oraya gideceğiz, hepimiz."

Anahtarın ön kapıda olduğunu duyuyorum ve Dean içeri girmeden önce Lissa'nın alnından öpüyorum.

"Toplanmam lazım," diyorum. "Senin de var. Hazır olduğunda öğleden sonra gel. Bavulunu olabildiğince hafif hazırla.

Benim evimden çıkacağız."

Başını salladı. "Orada
olacağız." Geleceğini
biliyorum.

Bekliyor olacağım.

Bölüm Kırk Altı

Alexander

Kalbim ellerimde, taksiyle kendime geri götürdüm.

Yap ya da boz.

Hayat ya da

ölüm. Ve

heyecanlıyım.

Bu rollercoaster henüz bitmedi.

Karanlıkta gideceğiz, izleyenler akşam için tamamen yattığımı düşünecek.

Kiralık bir araba ayarlayıp gece yarısından önce teslim edeceğim ve uzak bir yere doğru yola çıkacağız. Herhangi bir yere. Belki sahil. Brutus orayı sevecektir. Eminim Joseph de öyle.

Ben içeri girerken Brutus kuyruğunu sallıyor. Kapıları sıkıca sürgülüyorum ve işe koyuluyorum.

Evraklarımı gözden geçiriyorum ve ihtiyacım olan birkaç belgeyi alıyorum.

Fotoğraflarımı ve öfkemden zarar görmeden kurtulmayı başaran birkaç değerli taşımlı topladım.

Gardırobumdaki siyah denizinden favori takımlarımı seçiyorum ve birkaç ay sonra hala onları giyip giymeyeceğimi düşünüyorum.

Oğullarımın eski yatak odalarındaki eşyaları seçmek en uzun süreyi alıyor. Çatı katına merdivenle çıktım, aceleyle paketlediğim kutuları karıştırdım. Bazı parmak resimleri, ilk oyuncak ayıları ve Matthew'un mutfak kapısından indirdiğim ödül çizelgesi.

Tek ihtiyacım olan iki çanta. Tüm hayatım iki çantaya sığırdı.

İkincisi çoğunlukla kasamın içindekilerle dolu.

Babam sabah yedide ve yine tam sekiz ve dokuzda aramaya çalışıyor. Saat

on birde sesli mesaj bırakıyor ama dinlemiyorum.

Bilinmeyen bir numaradan mesaj aldığında söylenti değirmeninin başladığını anlıyorum.

Ronald piç Robertson.

Keşke gitmeden önce ona bir haber verebilseydim. Babamın magazin gazetesi için yaptığı kirli işlerle ilgili son bir itiraf. Öğle yemeğinde beni aramaya çalışıyor. İş adresime bir e-posta gönderip özel bir *kukla ustası* istedi.

Bunu da görmezden geliyorum.

Yapmam gereken sadece iki şey kaldı.

Kiralık bir araba sipariş etmek ve

Melissa'yı beklemek.

Kiralık arabayı sipariş etmek için işe koyuldum.

Melissa

"Bunu gerçekten yapacak mıyız?" Dean soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Bunu gerçekten yapacağız."

Joe'nun eşyalarını taşımama yardım ediyor, onları annemle babamın eski bavullarından birine koyarken Joe da onları tekrar çıkarmaya çalışıyor. Yavaş bir süreç ama mutlu bir süreç.

Dean'in kendisi için neredeyse hiçbir şeyi yok. Kıyafetleri ve telefon şarj cihazıyla dolu tek bir sırt çantası.

Benimkilere neredeyse hiç özen göstermiyorum, sadece amaca uygun kıyafetlerimi ve kristallerimi onlarla birlikte atıyorum. Ailemin odasına gittiğimde işler biraz daha zorlaşıyor.

Fotoğraflar ve anılar. Paketlenemeyecek kadar çok.

Ama sanırım yerleştiklerimizde onları çağırabilirim.

Aylar, dedi Alexander.

"Benim gelmemi istemediğinden emin misin?" Dean soruyor ve

ben başımı sallıyorum. "Evet, eminim."

"Ve işler... *garipleşmeyecek* mi?"

"Olmalarına izin vermezsek olmaz. Yeni bir başlangıç, değil mi? Burası anılarla dolu. İyi ve

kötü." "Yeni bir başlangıç kulağa gerçekten hoş geliyor." diyor. "Hepimiz için."
Evet, öyle.

Bavuluma koyduğum son şey nakit para, fırsat bulduğumda Joseph'in hesabına yatırmak için beklediğim banknotlar. Kıyafetlerimin arasına yığmak garip hissettiriyor. Alexander'a geri vereceğim. O ilgilenebilir, Joe için. Umarım hepimizle ilgilenebilir. Umarım onunla ilgilenmeme izin verir. Taksi çağırdığımda eşyalarımız koridora yığılmıştı. Eşyaları aşağı indirdiğimizde nefes nefese kalmıştık ama Joe'yu gülümseyerek arabaya bindirdim. "Eski evimize el sallla," diyorum ve o da el sallıyor. El sallıyor. "Bu kadar mı yani?" Araba uzaklaşırken Dean soruyor. "Gerçekten bu kadar," diyorum.

Alexander

Taksileri evin önünde durduğunda kalbim küt küt atıyor. Brutus'e uslu durmasını söylerim. *Oturmasını* ve bir kez olsun kibar olmasını söyle. Gülümseyerek ön kapının sürgüsünü açıyorum, bavullarını taşımalarına yardım etmek için hiç düşünmeden dışarı fırlıyorum ve lanet olası omzuma bir dokunuş neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyor. *Ronald Robertson* evimin önünde. İnsafsız fotoğrafçısı çantalarla bizi çekerken neredeyse ön dişlerini kıracaktım. Melissa'yı Joe'yla birlikte içeri yolladım ve çocuğun duyamayacağı bir yere gelmesini bekledim. "Sakin bunu basmayı aklından bile geçirme," diyorum. Ronald omuz silkiyor. "Bana neler olduğu hakkında birkaç kelime edersen sanırım bunu son taslağın dışında tutabiliriz? Aile kavgası, değil mi? Babanın çete müşterilerini ifşa edeceğin doğru mu?" "Cehennem gibi," diyorum. "Bu seni hiç ilgilendirmez." Ellerini kaldırdı. "Sadece duyduğumu söylüyorum Henley, hepsi bu. Bu yaşta vicdan azabı çektiğine inanamıyorum." Gülüyor. Kahkahasından nefret ediyorum. Dean son bavulları içeri taşıırken ön kapıyı işaret ediyor. "O güzel küçük şeyin bununla bir ilgisi var mı?" "O *küçük güzel şey* de seni ilgilendirmez." Onu ait olduğu yerde, kapımda bırakıyorum. "Bana bir haber ver!" diye bağırıyor. "Hikayeyi senin tarafından anlat!" "Benim hiçbir hikâyede tarafım yok," diyorum. "Benden bu kadar!" Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve lanet perdeleri kapatıyorum, böylece amcık içeriyi göremiyor.

Melissa

Alexander'ın evine dönmek çok güzel. Odaları dolaşmak ve çarşaflarını son bir kez koklamak çok güzel. Yeni evdeki çarşaflar onun değil, bizim olacak. Düşüncesi bile başımı döndürüyor. Dean'e artık çok iyi tanıdığım bu yeri gezdiriyorum ve o da sadece zaman öldürdüğümüzü, Alexander'ın saklamaya çalışsa da sınırlarını yatıştırmaya çalıştığımızı biliyor ama yine de birlikte oynuyoruz. Joe ile tanıştırdığımız Brutus bile uslu bir çocuk. Dean'e hırlamıyor bile. Sanki biliyor gibi. Köpekler kendi insanlarını tanır, tıpkı Alexander'a söylediğim gibi, Brutus da bizi tanıyor. Hepimizin birbirine bağlı olduğunu, kaderimizin yeni otlaklar olduğunu biliyor. Bunu kasaları koklamasından, kuyruğunun tasmaya çarpmasından ve gitmeyi beklemesinden anlayabiliyorum. "Bu adama güvenebileceğimizden emin misin?" Alexander Brutus'ü bahçeye çıkarırken Dean soruyor. "Ona hayatım pahasına güvenirim," diyorum ve güveniyorum da. Ona her şeyimi emanet edebilirim, Joseph'inkini bile. "Pekâlâ," diyor. "Bu çılgın bir yolculuk." Öyle ve biliyorum ki daha da çılgınlaşmak üzere. İyi bir çılgınlık. Şehri geride bırakır bırakmaz. Alexander içeri girdiğinde bize "Kiralık araba saat onda geliyor," diyor. "O zamana kadar güvenle gidebiliriz. O zamana

abuk."

Başımı salladım. "Olacağız. Üçümüz bu işi hafifleteceğiz."

Akşam yaklaşırken adım atıyor. Gülümsüyor ama sinirli olduğunu biliyorum.

Yusuf'u pelüş krem rengi koltuğa oturtuyorum ve sinirlerim tepemde olmasına rağmen onunla birlikte sakinleşmeye çalışıyorum.

Dean her şey hakkında konuşuyor, hepimizin kafasının karışmasını engellemek için saçma sapan şeylerden bahsediyor.

Titreyen parmakları onun görüldüğü kadar sakin olmadığını gösteren tek şey.

Ama sorun değil.

Harika bir iş çıkarıyor.

Saat ona on kala kapı alındığında Alexander rahatlayarak iç eker.

Şoförden anahtarları alırken Brutus'ü tutmamı söyledi ve ben de tuttum. Dean'i Joe'yla birlikte oturma odasında bırakıyorum ve Brutus'ü mutfakta sıkı sıkı tutuyorum. Onunla birlikte yere ömeliyorum ve beni oradan sürüklememesini umuyorum.

"İyi bir çocuk ol," diyorum. "Lütfen, Brutus, hıyarlık etme."

Ama o bir pislik.

Alexander ön kapıya yöneldiğinde bunu her zerresinde hissediyorum.

Hırıltısı vahşi ve kasları gergin, onu daha önce hiç görmediğim kadar gergin. Alexander sürgüleri kaydırarak açarken bana bakıyor. "Onu tutmaya devam et," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

Ve yapıyorum. Zor olsa da. Bir kamyon gibi çekmesine ve koridorda ilerlemesini engellemek için topuklarımı yere vurmak zorunda kalmama rağmen. Dişlerinin her birini gösterecek kadar vahşi olsa da.

"Sakin ol!" Tıslıyorum ama dinlemiyor. "Brutus, lütfen," diyorum ama bilmek istemiyor.

Öne doğru sendeliyor ve ben de onunla birlikte sendeliyorum ve Alexander kapıyı açarken onu tüm gücümle geri çekmek zorunda kalıyorum.

Patlama sesi duyulduğunda hala onu geri çekiyordum.

Bölüm Kırk Yedi

Alexander

Bunu bilmeliydim.

Brütüs'e kendime güvendiğim kadar güveniyorum.

O kapıya doğru giderken onu öfkeliendirenin akılsız bir vahşet olmadığını bilmeliydim. Ve babamın gecenin karanlığında kaybolmama asla izin vermeyeceğini bilmeliydim.

Kapıyı açtığımda dışarıda kiralık bir araba yoktu, sadece kapüşonunu indirmiş siyahlar içinde bir adam vardı.

Elinde silahı gördüğümde Hollywood'daki gibi değil. Babamın ölmemi ne kadar istediğini söylediği ya da şifreli bir mesaj ilettiği hararetli bir hesaplaşma yok.

Sadece bir patlama var. Bir patlama ve bir flaş.

Yumruk yemiş gibi hissediyorum. Tam karnıma bir yumruk. Sadece kulaklarımı çınlatıyor.

Ve her şey yavaşlıyor, tıpkı on iki yaşındayken kriket topu şakağıma çarptığında olduğu gibi. Tüm dünya yavaşlar.

Sanırım düşmeden önce tökezliyorum. Öyle hissediyorum.

Melissa'nın çığlığı çok uzakta ve ona geri çekilmesini söyleyecek nefesim olmasını isterdim ama yok. O yavaş saniyelerdeki küçük şeyleri fark ediyorum.

Gömleğim kan içinde kalırken tetikçinin yüzündeki şok. Brutus ona saldırırken silahının dumanı hâlâ tüterken, yanımdan geçip koridora bakarken gözlerinin genişlemesi.

İkinci bir atış bekliyorum ama gelmiyor.

Gelemez.

Çünkü Brutus gerektiğinde vahşi bir canavar olabiliyor.

Ve sonumla karşılaşmaya hazırlandığım o yavaş anda, öyle olduğuna seviniyorum. Benimle kapıdaki adamın arasına girerken onun sıcaklığını hissediyorum.

Dişlerinin ete ve kemiğe batarken çıkardığı çıtırtıyı ve silahın kapımın eşiğine boşalırken çıkardığı patlamayı duyuyorum. Silahlı adam çığlık attığında ben çoktan düşmüştüm. Brutus'un kolunu yırtıp açtığını ve daha fazlası için geri kilitlendiğini görmüyorum. Ama Melissa'yı görüyorum.

Sarı saçları tavandaki ışığın altında bir meleğinki gibi. Bana bakarken ve başımı kucağına çekerken şanslı kristalindeki kalıntılar gibi.

Elim karnımın üzerinde. Sanki tekmelenmişim gibi hissediyorum.

Sadece bir tekme ıslak ve sıcak değildir.

Bir tekme, hayatınız elinizden kayıp gidiyormuş gibi hissettirmez.

Hayatım kesinlikle elimden kayıp gidiyor. Bunu onun güzel gözlerinde görebiliyorum. "Ambulans çağırın!" diye bağırıyor ama bana değil.

Kolumu kaldırmak çok zor. Başparmağımla yanağını okşamak çok zor.

Nefesimi toplamak şimdiye kadar yaptığım en acı verici şey, ama hissettiğim en güzel rahatlama. "Seni seviyorum," diyorum ve keşke bunu çok daha önce söyleseydim diyorum.

Keşke o gün sokakta onu kovalarken, adını bilmesem de söyleseydim. Keşke dün gece otel odamın kapısında belirdiğinde, onu yarı öldürmeden önce söyleseydim. Keşke ona veda öpücüğü verecek gücüm varken söyleseydim.

Ama yine de mükemmel.

O mükemmel.

Ve o buna değerdi. Uğruna

ölmeye değerdi.

Parmakları benimkilerde nazik. Bana iyi olacağımı, ambulansın yolda olduğunu söylerken gözleri parlıyor. Bana bir daha asla yalan söylemeyeceğine söz vermişti ama sanırım bu sefer onu affedebilirim.

Hayat dediğimiz bu delice şeyin ironisini seviyorum. Mumbo jumbo'ya inanan bir adam olsaydım, kaderin kötü bir mizah anlayışı olduğunu söylerdim.

Ama ben değilim.

Hayatın tuhafllklarından biri de beni bu komik ve ironik ana götürüyor. Sonumla y zleştiğim an, elimden kayıp gitmeyi en az istediğim andır.

Ama duramıyorum.

Melissa adımı haykırıp onunla kalmam için yalvarsa da. Eli elimi ezse ve güzel ağzından gelen öpücük bana onunla hayatta kalmak istememin sayısız nedenini hatırlatsa da gözlerimin kapanmasına engel olamıyorum.

Bölüm Kırk Sekiz

Melissa

Alexander Henley, benim her şeyim olan adam, sağlık görevlileri gelmeden hemen önce beni bir kez koridorda, kanamayı durdurmadan önce de ameliyat masasında bırakıyor.

Onlar onun hayatını kurtarmak için savaşıırken koridorda oturup bekliyorum, ellerim hala kanlı ama yıkamak istemiyorum. Onu benden uzaklaştırmak için yıkamak istemiyorum.

Gözyaşlarım sessiz ama durmuyorlar, kaderin elini göstermesini beklediğim tüm saatler boyunca bir kez bile.

Dean Joseph'i eve, geride bıraktığımız yatağa götürmeden önce sadece kısa bir süre kalıyor. Bana sıkıca sarıldı ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

Dayanacağını söylüyor. O bir kavgadan geri çekilecek türden bir adam değil. Hayatta olmaz, Lissa.

Umarım bu konuda haklıdır.

Dean bana Brutus'u eve giderken alacağını söyledi. Alexander dönene kadar onu güvende tutacağını söyledi.

Brutus onun hayatını kurtardı.

Alexander'ın uyanmasını istiyorum ki bunu ona söyleyebileyim.

Ölüm hücresinden hayatını kurtardığı köpeğin onu da kurtardığını bilmesini istiyorum ve eğer bu kader değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Alexander'ı bana geri getirenin kader olması için Tanrı'ya dua ediyorum.

Claire Henley'i düğün fotoğraflarından tanıyorum, gece yarısından hemen önce aceleyle koğuşa giriyor. Gözleri kocaman ve korkmuş, dudak parlaticısı sürmesine rağmen dudakları solgun.

"O nasıl?" diye soruyor, ben de omuz silkiyorum.

Bilmiyorum. Henüz bilmiyorum. Ona öyle söyledim.

Yanımda oturuyor.

"İnatçı orospu çocuğu bunu atlatacak," diyor bana ve bir damla gözyaşı dökerken yüzüne bakıyorum. "Pis babasının onun sonu olacağını bilmeliydim."

Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, o yüzden söylemiyorum. "Siz onun..." diye söze başladı, ben de başımı salladım.

"Biz, şey... taşınyorduk."

İç çekiyor. "Gerçekten istediği bir şeyi bulmasının tam zamanı." Bir damla gözyaşını sildi. "Çocuklara nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, eğer o..."

"Yapmayacak," diyorum. "O inatçı bir orospu çocuğu, unuttun mu?" Bana gülümsüyor. "O çirkin itin onun hayatını kurtardığını duydum."

Ben de gülümsüyorum. "O kadar da çirkin değil," diyorum. "Onu tanıdığın zaman harika biri." "Bu şeye gerçekten hiç şans vermedim. Kötü kokuyor."

"Zaman var."

"Umarım öyle olur," diyor bana. "Ve umarım oğullarımla tanışman için de zamanın olur. Babalarını mutlu görmeyi çok isterler." Ben de öyle.

Onu tüm bunlardan uzakta, ayakları kuma basan bir yerde mutlu görmek isterdim.

Bir doktor yanımıza gelirken sessizce oturuyoruz, yüzündeki maskeyi çıkarıp "Bayan Henley" diye sesleniyor ama Claire bana eliyle işaret ediyor.

"Sanırım bu senin için," diyor ve ben titreyerek ayağa kalkıyorum.

Öne çıkarken zor nefes alıyorum. Kararı beklerken dizlerimin bağı çözülüyor. Ama iyi. Gerçekten iyi.

Bana akciğerinin altından çıkardıkları kurşunun bir diyagramını gösteriyor. Doktor bana çok kan kaybettiğini söyledi ama ben bunu zaten biliyorum. Ellerim bunu unutmama izin vermiyor.

Bana iyileşeceğini söylediğinde rahatlamaktan başım döndü. Kanamayı durdurduklarını ve onu iyileştirdiklerini, bir süre güçsüz kalacağını ama yaşayacağını söyledi.

Yaşayacak.

Bunlar şimdiye kadar duyduğum en güzel sözler, Alexander'ın mükemmel ağzından çıkan *seni seviyorum'dan* bile daha güzel.

Gerçek adımı ilk kullandığı andan bile daha güzeldi.

Doktora teþekkür ediyorum.

Gözyaşlarımın arasından ona tekrar tekrar teþekkür ediyorum.

Claire de benim adıma mutlu. Bu mutlu haber karşısında kolunu omzuma atıyor ve sıkıca sarılıyor.

"Sana söyledim," dedi. "O inatçı bir orospu çocuğu. Bunu kendin öğreneceksin, merak etme."
Endişelenmiyorum.
Sabırsızlanıyorum.

Sonsöz

Alexander

Belki de yavaş yavaş saçma sapan şeylere inanan bir adam oluyorum.

Kesin bir sondan kurtardığım köpek, beni kendi sonumdan kurtaran köpektir.

Kollarımda öldüğünü düşünürken gözlerine baktığım kız, yirmi dört saatten kısa bir süre sonra onun kollarında gerçekten ölümlük gözlerimin içine bakan kızın ta kendisi.

Ve ne yirmi dört saat olduğu ortaya çıktı.

Ama belki de en büyük ironi, birkaç saat önce defolup gitmesini söylediğim fotoğrafçının, beni vuranın kimliğini tespit etmek için gereken fotoğrafları çekmiş olması.

Ronald *pissing* Robertson'ın boktan tabloid gazetesinde yayınladığı hikaye sayesinde yetkililer benim tetikçimin yerini tespit edip onu sorgulamak için gözaltına aldılar.

Görünüşe göre koluna otuzdan fazla dikiş atılması gerekmiş. Muhtemelen parmaklarını bir daha asla kullanamayacak, ki tetiği çekmek için onlara ihtiyacı olduğunu düşünürsek bu çok iyi bir şey.

Yakın zamanda bir tane daha çekeceğini sanmıyorum.

Bundan kurtulacağını düşünmüştüm elbette. Ne de olsa babam benden daha iyi bir kukla ustası.

Ama bu sefer öyle olmadı. Bu sefer kukla ustası yanlış kuklayı seçti. Bu kez işi aceleye getirdi ve ucuza ödedi. Kesinlikle bir aptal hatası ve her düşündüğümde beni gülümseten bir hata.

O pis yaşlı piçin bir hata yapmasını uzun süre bekledim.

Kapımın önünde bana ateş ettirdiği pislik en iyi ihtimalle bir amatördü.

Daha kısa bir ceza karşılığında babamın ve onun tüm lanet ortaklarının ayrıntılarını anlatmaktan çok mutluydu ve ben de boşlukları doldurmaktan çok mutluydum.

İşte bu şekilde hayatımda bir kez tanık sandalyesinin diğer tarafında durdum ve babamın cinayete teşebbüsten yargılanmasını izledim.

Melissa, Dean, Joe ve ben bu şekilde tanık koruma programına alındık ve Galler sahilinde, her yerden milyonlarca kilometre uzaktaki küçük bir kasabaya gönderildik.

İşte Melissa ve ben bu şekilde Bay Ted ve Bayan Amy Brown olduk. Sıradan bir çocuk, bir köpek ve etrafta dolaşan dost canlısı yeğenim Danny ile sıradan işlerine devam eden sıradan insanlar.

Melissa da gerçekten bir bayan oldu.

Ameliyatımın hemen ertesi günü hastanede onunla evlendim, babam ikinci raunt için geri gelirse diye. Odam için bana orkide ve bir de kek aldı.

Ve bir kristal.

Kristal.

Benim evimdeki rafın arkasından uğurlu kuvarsını çıkardı ve yeminimizi ederken hemen geri verdi. Onu bir daha asla atmayacağım.

Ben de onu bir daha asla atmayacağım.

Oğullarım gelecek hafta sonu ziyarete geliyorlar.

Babam mahkûm edileli üç ay oldu ve sanırım ortalık hiç olmadığı kadar temiz.

Dean, Joe ile birlikte sahilden dönerken kahve makinesi için çekirdekleri öğütüyorum. Brutus arkadan gelirken onları patikada izliyorum ve güzel karımın her an eve dönebileceğini bildiğim için gülümsemeden duramıyorum.

Üniversiteden.

Güzel eşim Amy üniversitede hukuk okuyor.

Bir gün avukat olmak istiyor, kimin aklına gelirdi ki? Görünüşe göre her şey benim çıkarım için değilmiş. Tam tersi.

Yasal yardım avukatı olmak istiyor. İyi bir temsili karşılayamayanlar için iyi işler.

Onunla gurur duyuyorum. Peki ya ben?

Sanırım bir süre sakın olacağım.

Yeniden başlamak için değerli taşlardan oluşan bir koleksiyonum ve geceleri beni gerçekten isteyen bir karım var. Joseph ve Dean'den oluşan bir ailem var.

Oğullarım bu hafta sonu futbol antrenmanına gidiyor - bahçede onlara bir saha bile kurdum. Ve benim hırçın, sevimsiz, eğitilemez köpeğim var, ama bugünlerde o kadar da hırçın değil.

Bu beni meşgul etmeye yeter de artar bile.

Olmadığında da karım pes edene kadar boğazını sıkıyorum ve bugünlerde pes *ediyor*.

Geceler çöktüğünde ve Joe sessizce yatağına girdiğinde, Dean'in daracık küçük kışını benim için kanayana kadar sikiyorum.

Ve bazen, ara sıra, kendimi özellikle eski amcığım gibi hissettiğimde, onları hala kıvrandırabildiğimi kontrol etmek için

birbirlerini becerirken izlemek istiyormuş gibi yaparım.

Bana boşuna kukla ustası demediler.

SON

Teşekkür

Johnny, benim inanılmaz editörüm, bu oldukça zorlu bir yolculuk oldu ve her zaman olduğu gibi her dakikasını sevdim. Benim için her şeyi yaptığın için çok teşekkür ederim.

Letitia, kapakla beni her zaman gururlandırırıyorsun. Harikası! Çok teşekkür ederim.

Tracy, benim harika ve yorulmak bilmeyen asistanım, iki yıl sonra yüzünü hala seviyorum ve umarım sen de benimkini hala seviyorsundur. Tüm sıkı çalışman için teşekkür ederim.

Louise ve Leigh'e ilk kopyalarımı okudukları için. Katkılarınız çok takdire şayan!

Michelle ve Lesley, her zamanki gibi çok teşekkür ederim.

Muhteşem okuyucu grubuma, siz bayanlar (ve baylar) her türlü harikasınız! Desteğiniz ve hevesiniz için çok teşekkür ederim - ve buna gösterdiğiniz sabır için!

Teşekkür edecek o kadar çok arkadaşım var ki! Lisa, Dom, Jo, Sue, Siobhan, James, Lauren, Tom ve sevgili Maria... Hepinizi tanıdığım için çok onurluyum. Bitmek bilmeyen kitap konuşmalarına katlandığınız için hepinize teşekkür ederim!

Isabella ve Demi, hayatımı değiştirdiniz, gerçekten. Umarım bunun için sizi ne kadar sevdiğimi biliyorsunuzdur.

İsa, üst üste ikinci kez burada olduğun için teşekkürler. Umarım bundan sonra bunun bir 'şey' olacağının farkındasıdır.

Buraya taşınmak zorunda kalabilirsin.

Jon, desteğin her zamanki gibi çok önemli.

Benim muhteşem ailem, umarım ne kadar önemli olduğunuzu biliyorsunuzdur.

Blog yazarları ve beni her gün destekleyen muhteşem yazar arkadaşlarım! Çok teşekkür ederim! Bu topluluk inanılmaz. Bir parçası olduğum için çok onurluyum.

Ve tabii ki okuyucularıma! Buy Me, Sir'ü okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Umarım bu deneyimden keyif almışsınızdır. Alexander Henley'i yazarken keyif aldığımın yarısı kadar bile severseniz, gerçekten çok mutlu bir yazar olacağım. ♥ x

Jade Hakkında

Jade'in zaman geçtikçe kendisi hakkında söyleyecek çok az şeyi var, bir yazar olduğu dışında, ama bu gerçeyle oldukça mutlu. Hayali gerçekliklerde yaşamak ve meşru bir mazerete sahip olmak gerçekten istediği tek şey.

Jade, romanlarından beklediğiniz kadar edepsiz ve müstehcen konuşmak onu gülümsetiyor.

Galler kırsalında bir çift tazi ve onun doğuştan gelen tuhaflığıyla baş edebilecek bir adamla birlikte yaşıyor.

Jade'i şu adreste bulabilirsiniz (ya da onu takip edin - buna bayılıyor):

<http://www.facebook.com/jadewestauthor>

<http://www.twitter.com/jadewestauthor>

<http://www.jadewestauthor.com>

[Haber bültenine buradan kaydolun, size spam göndermez ve bazı güzellikler kazanabilirsiniz :\)](#)

Jade West tarafından da

Bana Baba De

Şeker Babalar

Kirli Kötü

Boxset

